

Giới thiệu Thầy Giáo Hot Boy

Tên truyện: Thầy Giáo Hot Boy

Tác giả: Liêu Phong

Thể loại: truyện teen, tình cảm đồng tính nam

Nhân vật: Minh Huy và Bảo Khang

Giới thiệu truyện online:

Một người là thầy giáo trẻ tuổi đẹp trai, một người là cậu nhóc học trò hồn nhiên. Hai người gặp được nhau là một điều may mắn, yêu nhau là thuận theo tự nhiên, ở cạnh nhau cả đời là một niềm hạnh phúc.

Trên con đường tình yêu này, họ cho nhau rất nhiều nụ cười và cũng nhận lấy rất nhiều nước mắt. Hạnh phúc có, đau thương có. Họ sẽ chọn cách nào? Dừng lại hay vẫn tiếp tục đi đến cùng?

Tình yêu là một viên kẹo ngọt ngào, có thể khiến người ta thích thú thưởng thức, cũng có thể khiến người ta bị sâu răng.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thầy Giáo Minh Huy

Chương 1: Thầy giáo hot boy Minh Huy

"Con ơi, dậy đi nào, sáng rồi."

"Dạ, con biết rồi."

Hôm nay là ngày chủ nhật cuối tuần. Trên những con đường, từng dòng người, từng dòng xe thi nhau tấp nập, thi nhau vội vã. Không khí đang ngày càng nhộn nhịp hơn khi ánh đèn trên con đường đã tắt đi nhường lại "công việc chiếu sáng" cho ánh dương lập lòe trên cao. Hàng cây rung rinh trong gió, thoáng những chiếc lá rơi đầu ngày, thoáng những tiếng chim hót làm say lòng người. Không khí quả thật là một động lực cho con người có một ngày nghỉ ngơi thư giãn, thoải mái. Trong nhà của thầy giáo trẻ Minh Huy, mọi chuyện vẫn như thường ngày.

"Chào buổi sáng cả nhà!" Huy bước xuống từ trên gác, với nụ cười rất tươi là tóa nắng.

"Sao hôm nay con vui quá vậy?" Mẹ Huy cười, đôi mắt đầy hạnh diện hướng về phía anh.

"Dạ, tại ngày mai là ngày đầu con đi dạy nên thấy vui vui mẹ ạ!" Anh lễ phép trả lời đúng "chất" của một giáo viên.

"Con phải cố gắng làm việc nhé con. Đây là ước mơ của con, cũng là mong mỏi của ba mẹ. Vạn sự khởi đầu nan, con phải nhớ lấy điều này." Ba "thầy" Huy nhẹ nhàng dạy bảo anh.

"Dạ, con sẽ cố gắng hết sức để không làm ba mẹ lo lắng!" Anh nghiêm túc.

Ông khẽ gật đầu hài lòng: "Tốt lắm, chúc con sẽ có ngày đầu làm việc thật thành công nhé. Ba luôn tin tưởng con. Con với mẹ dùng bữa sáng đi."

Nơi góc nhỏ của căn nhà, ba thành viên dùng bữa sáng trong không khí vui vẻ, đầm ấm. Ba nói, mẹ con cùng cười. Gia đình này khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ vì cái "đúng nghĩa" của một gia đình. Nói chút về thầy giáo trẻ Minh Huy, Anh là một hot boy chính hiệu. Anh tốt nghiệp đại học Sư phạm, nối theo nghề giáo viên của ba mẹ mình. Anh hai mươi ba tuổi, sở hữu gương mặt vô cùng đẹp trai cùng thân hình lý tưởng: mũi cao, mắt hai mí, đôi mắt vô cùng ấm áp, đôi môi hình trái tim đầy quyến rũ. Anh cao 1m75 cùng body chuẩn không cần chỉnh. Anh nhiều lần gặp phải rắc rối từ chính vẻ đẹp của mình mang lại. (Sao không làm người mẫu đi nhỉ?) Chưa dừng lại ở đó, anh còn có một vũ khí lợi hại hơn đó chính là giọng nói. Có lẽ quá may mắn khi anh sở hữu một giọng nói vô cùng đặc biệt, thật khó diễn tả sao cho đúng. Nó làm người lần đầu tiên nghe thấy phải ấn tượng sâu sắc và dễ dàng có cảm tình. Ôi, thật sự là thiên thần duy nhất còn tồn tại! Anh cũng biết được sức hút của mình nhưng chưa bao giờ anh tự cao vì nó. Anh vẫn khiêm tốn, vẫn hiền lành, giản dị, tốt bụng. Anh thật ấm áp, trên môi luôn nở nụ cười đầy quyến rũ.

“Con đi đâu thế?” Mẹ anh hỏi.

“Dạ, con đi dạo ở công viên rồi sẵn ghé siêu thị mua một số thứ cần thiết cho ngày mai thôi mẹ.”

“Ừ, con đi về sớm nhé!”

“Dạ!”

Nói xong, anh bước ra khỏi nhà và đi bộ về phía công viên. Nhà anh cũng gần với công viên lắm nên có thể nói công viên là nơi anh thường xuyên lui tới. Anh bước đi chậm rãi, vừa đi vừa tận hưởng khí trời dịu mát của một sớm mùa đông. Anh ngân nga hát, hát đi hát lại vồn vện một câu: Hay là mình cứ bắt chặp hết yêu nhau đi em. Giọng hát nghe trẻ con ngộ nghĩnh dễ thương làm sao ấy.

Hôm nay là ngày chủ nhật nên công viên cũng tấp nập người. Minh Huy bước đi trên con đường ngập tràn lá rơi. Anh là một người "quen" của khu công viên này vì anh thường tới đây ngắm cảnh, thư giãn những lúc rảnh rỗi. Nơi đây, chính nơi đây đã mang tới cho anh ta một kỉ niệm làm anh mãi nhớ nhưng đến tận bây giờ, cũng chính nơi này đã lấy đi kỉ niệm đó bỏ lại cho anh biết bao nỗi mất mát, hối tiếc. Anh mặc chiếc quần jeans cùng chiếc áo phông trắng trông thật sành điệu, thời thượng.

Lặng im, em đến trên từng bước chân âm thầm. Và nghe con gió nào vừa thoảng qua rất lạnh, tưởng như anh vẫn còn ở nơi đây nói cười, để cho em tựa vào bờ vai anh khóc lên. . .

Không gian nơi công viên thật thanh bình, dễ chịu. Anh Minh Huy không biết tự bao giờ đã ngồi trên băng ghế đá dưới tán cây phượng vĩ xanh um. Gương mặt Minh Huy lúc này có vẻ đăm chiêu nhiều tự sự. Đôi mắt hơi mệt đứng yên nhìn về một thứ hư vô phía trước, cơ mặt hóp lại như không còn máu, đôi môi khép chặt lại, đôi tay hững hờ gác trên băng ghế. Anh ngồi im, trái tim anh cũng đập trong tiếng nắc nằng thình. Anh đang suy nghĩ hay nói khác hơn là anh đang tái hiện lại ký ức ấy, trông vừa ngọt ngào vừa cũ xưa.

"Anh ơi, làm cho em cái chong chóng đi!"

"Anh ơi, sao anh lại nhìn em như vậy?"

"Anh xấu quá, đã lỗi hẹn mất rồi!"

Biết bao nhiêu kỉ niệm ủa về, làm anh khát khao được một lần trở về ngày đó. Anh khẽ mỉm cười, rồi thầm nói với chính bản thân mình: "Anh sẽ đợi em, anh sẽ mãi chỉ có em mà thôi." Khi Minh Huy học lớp 7, anh đã từng có khoảng thời gian hạnh phúc mà chính tận bây giờ anh mới cảm nhận được nó mãnh liệt, nó thấm thiết hơn bao giờ hết, đó là khi kề bên anh lúc nào cũng là một tâm hồn ngây thơ, một con người đáng yêu chỉ kém anh sáu tuổi mà thôi. Nó đã chinh phục được trái tim Huy, bằng sự chân thành và tự nhiên. Huy còn nhớ như in những gì về nó. Cuộc đời luôn thay đổi một cách bất ngờ, một ngày kia anh đã vĩnh viễn không còn thấy nó trên cuộc đời này. Tai nạn xe đã cướp đi nó, đã cướp đi điều quan trọng trong trái tim anh. Anh, quả thật rất đau đớn và buồn bã. Cú shock quá lớn khiến anh từng có thời gian rơi vào trầm cảm, khủng hoảng, nhưng nhờ có gia đình và sự lạc quan vốn có, Huy đã trở lại thế cân bằng và chấp nhận sự thật này. Đến bây giờ, anh vẫn cười thể thôi, nhưng đâu ai biết được trong trái tim anh đã thủng một khoảng vô cùng lớn, đầy vò và ray rứt... Khó tìm được người thứ hai để thay thế, lấp đầy chỗ thủng ấy trong trái tim anh.

Tác giả: Liêu Phong

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cậu Học Trò Siêu Nhí Nhố Bảo Khang

Chương 2. Cậu học trò siêu nhí nhố Bảo Khang

"Đừng bỏ em lại một mình mà..."

"Anh, em xin anh đấy..."

"Đừng đi mà... Á!"

Khang hét lớn, tiếng hét đầy nỗi sợ hãi. Khang bật người dậy. Đôi mắt mở ra trong muôn vàn nước mắt. Thì ra đó chỉ là mơ. Khang đã mơ gì mà khóc thét kinh hoàng đến như vậy? Trông bộ dạng Khang lúc này nhìn mới dễ thương làm sao.

Cốc...Cốc...Cốc!

“Có chuyện gì vậy con?” Mẹ Khang ở ngoài đang lo lắng cho cậu quý tử của mình.

“Dạ, không có gì đâu mẹ, chỉ là mơ thôi ạ.”

“Vậy à? Làm mẹ lo muốn thót tim.” Bà thờ phào nhẹ nhõm.

“Con xin lỗi mẹ.”

“Con còn không mau thức dậy vệ sinh cá nhân đi, con trai gì đâu lớn rồi mà còn ngủ nướng là sao?” Bà nhắc nhở con mình.

Khang nũng nịu như đứa trẻ mới lên ba: “Hôm nay là chủ nhật mà mẹ. À, mấy giờ rồi mẹ?”

“Con thật là hết nói nổi. Chín giờ rồi đó con.”

“Sao? Chín giờ cơ à?”

Khang hót ha hót hời như gà mắc xương vậy, chạy đông chạy tây, chạy ngược chạy xuôi dọn dẹp phòng ốc, xong rồi thì mới vệ sinh cá nhân. Khang là như vậy đó, mười bảy tuổi rồi còn gì, học sinh lớp 12 rồi còn gì, mà tối ngày cứ như trẻ lên ba vậy á. Chuyện là hôm nay ba cậu sẽ trở về nhà sau chuyến công tác dài hai tháng. Khang đã hứa với ba rằng hôm nay sẽ cùng mẹ ra đón ba, vậy mà... Cái tật lớn hơn cái tuổi, cứ chủ nhật là ngủ tẹt ga, ngủ như chưa từng được ngủ vậy á. Mà được cái là cậu rất ngoan ngoãn, lễ phép, biết điều chứ không như con nhà người khác. Khang sở hữu gương mặt vô cùng baby được kế thừa từ ba và mẹ cậu, chỉ có cái mũi hơi cao dạng sọc dừa là lạ, mà cũng không biết là lạ từ ai, chắc tông chi họ hàng mấy đời trước. Nước da trắng ngần khiến con nít mới lớn cũng phải khao khát và ghen tị. Dáng người Khang mảnh khảnh lắm, đi đứng ăn nói nhẹ nhàng có một cái gì đó rất là Bảo Khang. Bạn bè thường gọi là Khang bột, cái nick name mà Khang chả thích tí nào. Nổi bật nhất trong con người Khang có lẽ là vẻ ngây thơ, điệu bộ dễ thương và tính tình con nít của cậu ấy. Điều đó làm Khang được nhận nhiều thiện cảm từ người khác.

Sau một hồi đôn đáo, vội vã, cuối cùng cậu đã chuẩn bị xong. Cậu mặc quần Jeans ngắn tới đầu gối phối cùng chiếc áo sơ mi sọc ca-rô trắng đen cùng biểu tượng Vcaz nổi bật. Nhìn Khang sành điệu lắm, chất lắm. Phong cách ăn mặc, phối đồ của Khang rất là tinh tế, thời thượng. Nhìn cách ăn mặc thôi cũng đủ biết là con nhà giàu. Khắp người cậu nồng nặc mùi nước hoa. Đứng trước gương, cậu chỉnh đốn trang phục, rồi xuống phòng khách.

“Khi nào cha về tới sân bay vậy mẹ?” Khang hồ hởi hỏi mẹ.

“Chi vậy con?” Bà nhìn Khang.

“Mẹ đã hứa với ba sẽ cùng con đến sân bay đón ba mà.” Khang nhú mày ra vẻ người lớn.

Mẹ Khang nhìn con trai mình như vậy, khẽ cười, nụ cười phúc hậu làm sao!

“Sao mẹ cười vậy?” Khang tỏ ra nguy hiểm.

“À, thì... chuyện là ba con đang trên đường về. Mẹ con mình không cần đón” Bà vẫn còn cười.

“Sao? Mẹ đang nói giỡn với con chứ gì. Con không dễ bị lừa đâu, con đã lớn rồi.” Khang há hốc hở mồm về bán tin bán nghi.

“Thật mà con trai... Mẹ sao lại đi gạt một đứa trẻ như con chứ!” Câu sau là châm chọc Bảo Khang.

“Mẹ thật là... Sao không chịu gọi con dậy sớm, con bắt đền mẹ đấy!” Cậu hơi thất vọng, nét mặt lúc này dễ thương làm sao.

“Mẹ gọi suốt con có chịu dậy đâu, mà ba con cũng đang có chuyện quan trọng nên ghé công ty rồi mới về nhà.”

Tíc... tíc... tíc!

Tiếng chuông cửa nhà Khang reo lên. Khang như đoán trước được đó là ba mình nên vội chạy ra mở cửa. Chắc Khang nhớ ba lắm rồi, phải nên thông cảm!

“A... Ba về!”

Ba Khang vừa mới xuống xe chưa gì đã bị đứa con cưng chạy lại ôm siết rồi.

“Nghe thở quá con” Ông cười sung sướng, được đứa con trai mình thương yêu ôm như vậy là niềm hạnh phúc nhất chung của những người đàn ông trên thế giới.

“Con nhớ ba quá à!” Chưa gì mà Khang đã rớt nước mắt rồi.

“Con mít ướt quá à, ba về rồi đây.” Ông xoa đầu Khang.

Ông nói vậy thôi chứ xa con một thời gian rồi, ông đương nhiên là ông cũng nhớ con, một nỗi nhớ rất dài. Ông đang khóc, nhưng là khóc trong lòng.

“Hai cha con thật là. Thôi vô nhà nghỉ ngơi đi anh, em dọn cơm rồi gia đình mình cùng ăn.” Mẹ Khang nói.

“Vô nhà đi con.” Ông nói với Khang.

Gia đình Khang vui vẻ ăn bữa cơm sum họp trong đầm ấm, vui vẻ. Khang như vui lắm, cứ cười suốt. Sau bữa cơm, Khang xung phong rửa chén để cho mẹ nghỉ ngơi rồi tâm sự với ba. Lần đầu tiên trong đời Khang làm việc này luôn nhưng mà cũng hên chưa có cái bát, cái đĩa nào đi chầu trời.

Mới thoáng chốc, bây giờ đã là trưa rồi.

Dẫu chỉ là giấc mơ em xin mơ hoài. Cuối con đường nắng lên chờ anh đến... Đến khi nào trên thế gian mặt trời ngừng sáng lối em đi về... Ánh mắt này, đôi tay này mãi thuộc về nhau...

Nơi góc phòng tĩnh lặng, tiếng piano của bài hát Ngôi nhà hạnh phúc (Thủy Tiên) ngân lên, êm đềm da diết làm sao. Đây là bản piano ruột của Khang. Cứ khi rảnh hoặc buồn cậu đều đàn bài này. Cậu vừa đàn, vừa tưởng nhớ mối tình đã qua đời rất lâu của mình. Ai cũng đều có một góc khuất chất chứa trong lòng mà. Khang suốt ngày nhí nha nhí nhảnh vậy chứ cũng là người sâu sắc lắm, nhạy cảm lắm.

“Con ơi, xuống đây ba nói chuyện tí này!”

Nghe tiếng gọi của ba, Bảo Khang đành gác lại bao cảm xúc sâu hoắm: “Dạ, ba chờ con chút, con xuống liền.”

Với cái tật không bao giờ bỏ, cậu lè mề như con gái vậy, đẹp có cây đàn không mà cũng mất cả tháng trời. Ba cậu đang ngồi chờ ở dưới, trông có vẻ không hài lòng lắm.

“Dạ, có chuyện gì vậy ba?” Cậu lễ phép.

“Con người xuống đó đi!”

Về mặt vô cùng hình sự của ông làm Khang một phen cảm thấy thót tim.

“Ba nghe mẹ nói kết quả học hành của con dạo này không được tốt lắm. Sao vậy con?” Ông tỏ rõ nét mặt vừa giận vừa lo cho con mình, cũng đúng thôi, người làm ba ai mà không như vậy.

“Dạ... da... con xin... lỗi ba nhiều ạ, nhưng con đã cố hết sức.” Bảo Khang chỉ có thể nói như vậy.

“Ba cũng biết con cũng đã cố gắng, nhưng con à năm nay lớp 12 rồi, sắp tới ba sẽ tìm gia sư dạy kèm cho con.” Ông nghiêm túc nói.

“Dạ?”

Cậu nói một cách đầy lo lắng. Cậu kịp về ra những chuỗi ngày học với học, ăn học, ngủ học, mơ học sắp tới của mình. Càng nghĩ Khang càng lo lắng, chán chường nhưng cậu cũng hiểu được mong mỏi của ba mẹ nên cậu cũng đành cố gắng. Chứ thật ra, Khang đâu muốn học giỏi để rồi sau này thay ba mình tiếp quản công ty. Ước mơ của cậu chính là được trở thành một ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng. Nhưng từ trước tới giờ cậu đang luôn che giấu đi hoài bão đó vì cậu không muốn bị gia đình ngăn cản. Cũng khổ tâm cho cậu, sống mà cứ mãi che giấu ước mơ, đam mê...

Nhưng mà cuộc sống chính là một bí ẩn, so với dự tính của chúng ta sẽ khác rất xa. Những gì hôm nay Bảo Khang nghĩ, có thể đúng, cũng có thể sai.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Chương 3. Cuộc gặp gỡ định mệnh

Hôm nay đã là thứ hai rồi. Không khí hôm nay rộn ràng khôn tả. Minh Huy càng rộn ràng hơn bao giờ hết: Hôm nay anh đi dạy. Đêm qua Huy bận thao thức, bận trực đêm nên ngủ không được, có lẽ anh đang bồi hồi xao xuyến, lo lắng, chờ đợi giây phút được đứng trên bục giảng. Tuy ngủ trễ nhưng anh vẫn thức sớm. Mới có năm giờ, trời còn tinh mơ những làn sương mà anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Đúng là tâm trạng của một người lần đầu tiên đi làm.

Hôm nay, anh khoác lên mình bộ trang phục nhìn nhã nhặn, trang trọng và lịch sự làm sao. Chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khôi thanh khiết phối cùng chiếc quần tây đen lịch lãm như tôn thêm nét đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đồ sông đồ bể của anh. Huy còn khéo léo chọn chiếc cà-vạt sọc ca-rô trắng đen cho thấy được phong cách chừng chạc, trưởng thành của mình ở độ tuổi hai mươi ba.

“Chào buổi sáng cả nhà!” Minh Huy rạng rỡ bước xuống từ trên lầu, trên môi còn nở một nụ cười quyến rũ chết người.

“Ha ha! Con trai ta hôm nay trông người lớn quá.” Ba của Minh Huy cười đầy hài lòng với đứa con duy nhất của mình.

Mẹ Minh Huy đã chuẩn bị bữa sáng tất. Giờ đây bà đang chăm chú về cậu. Dù hiện thay tâm trạng của một người mẹ, bà đang rung rung cảm xúc trong giây phút nhìn đứa con mình nuôi dưỡng bấy lâu nay đã thật sự trưởng thành. Bà dường như không kìm chế nỗi cảm xúc mà dạt dào: “Mẹ hạnh phúc lắm con à. Những điều tốt đẹp đang chờ con phía trước, hi vọng con sẽ nắm bắt thật tốt.”

Minh Huy cũng không giấu nỗi cảm xúc của mình, anh nở nụ cười với đôi mắt đầy sự quyết tâm, như để đáp lại tấm lòng của cha mẹ mình. Sau đó cả nhà thầy giáo hot boy Minh Huy quây quần bên nhau ăn sáng.

“Dạ, thưa ba mẹ con đi dạy ạ.” Anh xin phép gia đình.

Trái ngược với không khí thanh bình ở nhà Minh Huy, ở nhà Bảo Khang nhí nhố thì đang hơi hỗn loạn vì cậu Bảo Khang. Dường như đây đã là một nếp sống của gia đình rồi. Ngày nào cũng thế, trong nhà luôn “âm ỉ” tiếng gọi, tiếng thúc giục Bảo Khang thức dậy; cũng luôn phát lên những lời cào nhào của Bảo Khang. Chuyện là cậu luôn thức dậy muộn, hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Đã sáu giờ rồi còn gì, vậy mà giờ này Bảo Khang còn đang nệm ấm chăn êm như thế kia.

“Mấy giờ rồi mẹ?” Cậu ngồi dậy vuron vai, hít thật sâu.

“Con còn hỏi nữa, sáu giờ năm rồi đấy!” Mẹ cậu không hài lòng.

“Sao ạ? Sáu... giờ... năm... ấy? Chết con rồi ba mẹ ơi! Xin chúa hãy phù hộ con!” Cậu cuống cuống lên thay đồ đi học.

Cậu vội va vội vàng, lỉnh qua lỉnh quính chạy hết chỗ này đến chỗ kia. Không biết cậu có chóng mặt không chứ người ngoài mới nhìn là đã nhức đầu kinh lắm rồi. Ấy thế mà chẳng mấy chốc, nhìn xem kia, cậu đã xong rồi, sẵn sàng rồi. Đây thì vệ sinh cá nhân xong rồi nhá, quần áo đồng phục cậu mặc gọn gàng rồi nhá, sách vở cũng đầy đủ rồi nhá, mặt mày tóc tai cũng chuẩn luôn rồi nhá. Cậu ấy quả là siêu nhân! Nói vậy thôi chứ ngày nào cũng vậy riết rồi cậu cũng quen, cũng thuần thục, nhuần nhuyễn.

Cậu mở cửa ra, với tiếng thờ hồn hèn. Cậu đang mệt cơ mà... Chẳng biết vì sao mẹ cậu cứ đứng trước cửa phòng cậu nãy giờ, bà tỏ ra ngán ngẫm “Con riết rồi hư quá, chẳng biết giờ giấc là gì. Con có biết thời gian là vàng, là bạc không? Mai một khi làm ăn mà con chẳng biết đúng giờ là gì thì sao làm ăn được? Con học được từ ai vậy? Dặn bao nhiêu lần cũng không chịu sửa. Đúng là cái tật lớn hơn cái tuổi!”

Cậu nhăn mày méo mặt trước những lời dạy của mẹ cậu. Ngày nào cũng vậy, cũng mấy câu đó, riết rồi cậu cũng thuộc lòng.

“Dạ, con biết rồi thưa mẹ!” Cậu nhẹ nhàng nói.

Nói xong, cậu vội vàng chạy xuống dưới nhà đi học, không khéo hôm nay cậu lại bị trễ học và chịu phạt như những lần trước.

“Con nhớ ăn sáng rồi hãy đi nha!” Bà cố nói thật lớn để Bảo Khang nghe.

Bà bước vào phòng cậu. Cái gì thế này? Nơi đây vừa xảy ra chiến tranh à? Bà như không tin vào mắt mình. Phía trước mặt bà là cảnh mền gối được quăng lung tung phen, nào là áo rơi quần rớt đầy trong tủ, tập sách thì chẳng khi nào Khang chịu dành thời gian sắp xếp cả. Thế là bà phải tốn công rồi.

Trên con đường đến trường dạy học, Minh Huy đang thông thả trên chiếc xe hiệu Air Black đời mới. Gương mặt anh tươi tắn như hoa mới nở vậy. Anh chẳng hề hồi hộp hay lo lắng gì cả, hoàn toàn khác với cách đây vài giờ đồng hồ. Anh đang nghĩ đến những việc sẽ xảy ra sắp tới, nghĩ tới những đồng nghiệp, những đứa học trò... Còn Bảo Khang, trên chiếc xe đạp mới, cậu đang hí hục đạp thật nhanh, thật đều đi đến trường. Khang cũng biết trễ học là gì nữa à? Trên trán và sau lưng cậu mồ hôi đang nhễ nhại, đầm đìa, trông rất tội. Chắc phải kêu ba mẹ sắm cho mình chiếc xe máy đi học cho đỡ cực quá, chứ như vậy hoài chắc mình chết sớm. Cậu nghĩ thầm

Kết... kết... kết!

Minh Huy và Bảo Khang va chạm xe với nhau rồi. Ngày thứ hai đầu tuần mà như vậy sao? Bảo Khang bị rơi xuống xe và té xuống đất. Còn Minh Huy thì còn ngồi trơ trơ trên xe, mặt tái mét như chưa kịp lấy lại ba hồn bảy vía.

“Xin lỗi, em có sao không?” Minh Huy xuống xe và chạy lại đỡ Bảo Khang đứng dậy trong trạng thái vô cùng lo lắng cho đối phương.

Bảo Khang như chẳng thể nói được điều gì, cả người mềm nhũn vì quá bất ngờ trước tai nạn bất thành linh này.

“Dạ... không sao... đâu ạ!” Cậu cố gắng che giấu nỗi sợ đang len lỏi trong cơ thể mình.

“Thật không em? Anh xin lỗi nhiều nhé!” Minh Huy như nhẹ đi phần nào.

“Chỉ trầy xước nhẹ một chút thôi, nhưng còn chiếc xe... nó...” Cậu chỉ vào chiếc xe nhưng rồi lại không nói gì.

Bảo Khang như hoảng hồn tập hai, khi mà giờ đây chiếc xe của cậu đã không còn nguyên vẹn. Niềng xe đã bị biến dạng méo mó rồi. Minh Huy nhìn chiếc xe của cậu, rồi cũng day dứt cảm thấy có lỗi: “Bây giờ... phải làm gì bây giờ?”

Minh Huy mặt mày rối ben, có lẽ đây là lần đầu anh gặp phải chuyện rắc rối này. Anh ta vẫn không ngừng suy nghĩ tìm cách giải quyết vấn đề, trong khi Bảo Khang đang... lau những giọt nước mắt tuôn ra từ lúc nào. Bảo Khang nhìn vậy thôi cũng yếu lòng quá nhỉ? Chuyện cũng đâu có gì... Minh Huy nhìn sự đáng thương này, cũng đau đành lòng, anh chăm chú nhìn Khang: “Này nhóc! Sao lại khóc như vậy? Cho anh xin lỗi. Bây giờ thì cũng trễ rồi, để

anh chờ em tới trường, còn chiếc xe thì để anh đem sửa sau.”

Bảo Khang lặng thinh hồi lâu, nhìn Huy: “Lỡ... anh trốn tránh trách nhiệm luôn rồi sao?” Cậu nói với Minh Huy, nhưng nào đâu dám nhìn thẳng vào mắt Huy.

“Hi hi, em cũng thật là... Đây này, cầm lấy làm tin đi.” Minh Huy, anh ta cười khể trước sự ngây thơ của Khang.

“Cái gì vậy?”

“Giấy chứng minh nhân dân!”

“Hả? Anh dám đưa em cái này... ầy hả?”

“Ừ, có gì không? Nhờ nếu anh trốn tránh trách nhiệm sửa xe cho em thì cứ đem nó đến báo công an.” Minh Huy ra vẻ nghiêm túc.

“Anh... Mà gần trễ học rồi, anh chờ em tới trường nhanh đi.”

“Ừ! Nhưng trước hết là phải gửi chiếc xe này nhờ người ta giữ giúp.”

Nói xong, Huy khom người, hai cánh tay khỏe mạnh nâng chiếc xe lên và đi về phía nhà người dân gần đó. Anh đã nhờ họ trông giúp chiếc xe và cảm ơn rất chân thành. Bảo Khang cứ nhìn theo Minh Huy chăm chăm, cậu đang bị sự chân thành, đáng tin của Minh Huy làm cho mất hết nghi ngờ.

“Lên xe đi! Gần bảy giờ rồi.” Thầy Minh Huy đưa nón bảo hiểm ra. Cũng may anh lúc nào cũng đem thêm một chiếc nón bảo hiểm dự phòng.

“Xong rồi ạ! Trường cấp ba Hạc Giấy ấy nha!” Bảo Khang lên xe ngồi, tay vừa đội chiếc nón bảo hiểm, miệng vừa nói.

“Hạc Giấy à? Trùng hợp thật. Vậy thì tốt quá. Anh cũng có việc ở trường đó.”

“Đúng là trùng hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Chương 4. Sự trùng hợp đến bất ngờ

Trong cái rủi có cái may, cũng nhờ vụ va chạm xe nhẹ với Minh Huy mà Bảo Khang mới được ngồi trên con ngựa Air Black sang trọng. Có người chở đáng hoàng, thời gian đến trường cũng rút ngắn lại, nhờ vậy mà cậu cũng thoát khỏi án đi học trễ. Còn về phần Minh Huy, với bản tính chuẩn mực, anh khó tránh khỏi sự trách móc bản thân mình đã gây ra vụ tai nạn không nghiêm trọng lần này, rồi cũng cảm thấy có lỗi nữa.

Trước cổng trường, hàng trăm đứa học sinh đang vội vã đi đến lớp, do chỉ còn vài phút nữa là vô học rồi. Minh Huy thắng xe gấp, khiến Bảo Khang ngã người về sau theo quán tính và theo phản xạ thì hai tay cậu ôm chặt lấy eo của Minh Huy. Minh Huy nhìn cậu, cậu vội vàng rút tay ra, gương mặt tự dưng đỏ một cách bất ngờ, chắc đang mắc cỡ vì hành động đó.

“Wow! Ngôi trường đẹp thật!” Minh Huy đứng trước cổng nhìn vào, đôi mắt thể hiện rõ sự vui mừng, náo nức, rạo rực.

Bảo Khang nhìn Huy, rồi chỉ biết cười mà thôi.

“Trưa nay tan học em đứng đây chờ anh. Nhớ, không được trốn đâu đấy, nếu không...”

“Không thì sao?”

“Tự anh hiểu.”

Nói xong, Bảo Khang cũng như bao đứa học trò khác nhanh chóng bước vào lớp. Còn Huy, anh ta thì dõi mắt theo Khang: “Có điều gì đó rất lạ ở đứa nhóc này” Huy nói thầm.

Tùng... Tùng... Tùng!

“Thưa thầy hiệu trưởng, hôm nay con rất vui khi được công tác ở trường này!”

“Tốt lắm, nếu có gì khó khăn cứ nói, ta sẽ giúp đỡ con!”

Tại phòng hiệu trưởng, thầy Minh Huy và thầy hiệu trưởng đang nói chuyện với nhau trong không khí vui tươi, hồ hởi.

"Ê! Nghe đồn trường mình có thầy mới chuyển về."

"Nghe nói đẹp trai lắm!"

"Mê trai!"

"Hôm nay dạy lớp mình á."

"Thích quá!"

Bảo Khang bước vào lớp. Cậu vừa vào đã nghe tụi nó xôn xao bàn tán chuyện gì đó.

“Ê! Làm gì nhìn dừ vậy? Mới thấy hôm nay đi sớm á nha.” Song Thư lớp trưởng cũng là bạn thân của cậu.

“Hi hi. Chuyện... dài dòng lắm, kể tới mai cũng không hết. Mà tụi nó nói chuyện gì trông có vẻ rộn rã thế?”

“À, thì cái chuyện hôm nay thầy giáo mới sẽ dạy thế cô Huỳnh. Nghe nói là trai đẹp nên tụi nó mới nháo nhào như vậy á.”

“Có nữa hả?” Cậu ngạc nhiên. Đồ mê trai! Cậu nhìn xung quanh lớp.

_____ -

Chương 4: Sự trùng hợp đến bất ngờ

Trong cái rủi có cái may, cũng nhờ vụ va chạm xe nhẹ với Minh Huy mà Bảo Khang mới được ngồi trên con ngựa Air Black sang trọng. Có người chở đàng hoàng, thời gian đến trường cũng rút ngắn lại, nhờ vậy mà cậu cũng thoát khỏi án đi học trễ. Còn về phần Minh Huy, với bản tính chuẩn mực, anh khó tránh khỏi sự trách móc bản thân mình đã gây ra vụ tai nạn không nghiêm trọng lần này, rồi cũng cảm thấy có lỗi nữa.

Trước cổng trường, hàng trăm đứa học sinh đang vội vã đi đến lớp, do chỉ còn vài phút nữa là vô học rồi. Minh Huy thắng xe gấp, khiến Bảo Khang ngã người về sau theo quán tính và theo phản xạ thì hai tay cậu ôm chặt lấy eo của Minh Huy. Minh Huy nhìn cậu, cậu vội vàng rút tay ra, gương mặt tự dưng đỏ một cách bất ngờ, chắc đang mắc cỡ vì hành động đó.

“Wow! Ngôi trường đẹp thật!” Minh Huy đứng trước cổng nhìn vào, đôi mắt thể hiện rõ sự vui mừng, náo nức, rạo rức.

Bảo Khang nhìn Huy, rồi chỉ biết cười mà thôi.

“Tura nay tan học em đứng đây chờ anh. Nhớ, không được trốn đâu đấy, nếu không...”

“Không thì sao?”

“Tự anh hiểu.”

Nói xong, Bảo Khang cũng như bao đứa học trò khác nhanh chóng bước vào lớp. Còn Huy, anh ta thì dõi mắt theo Khang: “Có điều gì đó rất lạ ở đứa nhóc này” Huy nói thầm.

Tùng... Tùng... Tùng!

“Thưa thầy hiệu trưởng, hôm nay con rất vui khi được công tác ở trường này!”

“Tốt lắm, nếu có gì khó khăn cứ nói, ta sẽ giúp đỡ con!”

Tại phòng hiệu trưởng, thầy Minh Huy và thầy hiệu trưởng đang nói chuyện với nhau trong không khí vui tươi, hồ hởi.

"Ê! Nghe đồn trường mình có thầy mới chuyển về."

"Nghe nói đẹp trai lắm!"

"Mê trai!"

"Hôm nay dạy lớp mình á."

"Thích quá!"

Bảo Khang bước vào lớp. Cậu vừa vào đã nghe tụi nó xôn xao bàn tán chuyện gì đó.

“Ê! Làm gì nhìn dừ vậy? Mới thấy hôm nay đi sớm á nha.” Song Thư lớp trưởng cũng là bạn thân của cậu.

“Hi hi. Chuyện... dài dòng lắm, kể tới mai cũng không hết. Mà tụi nó nói chuyện gì trông có vẻ rộn rã thế?”

“À, thì cái chuyện hôm nay thầy giáo mới sẽ dạy thế cô Huỳnh. Nghe nói là trai đẹp nên tụi nó mới nháo nhào như vậy á.”

“Có nữa hả?” Cậu ngạc nhiên. Đồ mê trai! Cậu nhìn xung quanh lớp.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chương 5. Ấn tượng của mỗi người

Hôm nay, lại có tiết Toán, Bảo Khang cũng như thường nhật, chẳng mấy khi thích và hứng thú với cái môn khô khan này. Bảng chứng điểm môn Toán của nhóc luôn thấp lè tè, nhìn vào ai cũng thấy chán cái sự học của cậu. Còn Minh Huy, anh ta luôn háo hức mong chờ từng phút, từng giây để được đứng trên bục giảng dạy học. Quả thật là một nhà giáo tuy mới vào nhưng lại rất yêu nghề, yêu công việc.

Tùng... Tùng... Tùng!

Giờ học Toán bắt đầu.

Minh Huy kiểm tra bài cũ.

"Bảo Khang trả bài nào." Minh Huy mở sổ điểm ra và gọi tên.

Bảo Khang vừa nghe thấy, chột như cảm thấy thế giới chao đảo. Rồi cậu cũng kèm nén sự lo sợ của mình, bước lên trả bài. Cậu ta vốn dĩ học không giỏi môn này.

"Em hãy giải bài toán sau". Minh Huy vừa nói vừa chép đề lên bảng, lệnh cho Bảo Khang phải làm. Gương mặt Khang tái nhợt lại, vì bài toán thật sự quá khó với cậu.

"Dạ, em không biết làm bài này thưa thầy!" Khang lấy hết can đảm của mình để nói ra, cả lớp cười rầm rộ lên vì bài toán này không thật sự khó như Khang nghĩ.

Minh Huy nhìn Khang, trong lòng đầy sự lo lắng cho cậu. Bởi vì Khang đã hỏng kiến thức quá nhiều. Thế là Minh Huy phải ra sức dạy lại cách làm bài tập dạng này cho Khang một cách chậm chạp, tỉ mỉ. Khang thì cũng chăm chú lắng nghe, cố gắng hiểu nhưng mà số trời đã ban cho cậu một trí thông minh rất ư là xuất sắc.

"Em đã hiểu chưa?" Thầy Minh Huy hỏi cậu học trò Bảo Khang, trong lòng chắc chắn cậu đã hiểu.

"Dạ... cũng gần hiểu rồi, thưa thầy!"

"Là sao? Em có biết làm chưa?" Ánh mắt đầy vẻ lo lắng.

"Dạ..." Khang xụ mặt xuống, không nói nên lời.

Còn Minh Huy dường như chẳng tin vào mắt mình. Lần đầu đi dạy mà gặp phải tình cảnh này. Lúc thầy Minh Huy suy nghĩ, trông càng quẩn rừ hơn. Im lặng khá lâu, Minh Huy dôn bỏ hết sự chán nản, quyết định không bỏ cuộc. Cậu quyết tâm giảng lại bài này một lần nữa, rồi lần hai, lần ba... cho đến khi nào Khang hiểu thì thôi. Quả thật là thầy giáo có tâm!

Cuối cùng thì mọi sự nỗ lực của thầy đã được báo đáp, Bảo Khang đã biết làm bài tập này. Bảo Khang cũng rất siêng năng, chỉ mỗi tội là hơi bị dốt môn Toán. Người ta thường nói càn cù bù thông minh, quả đúng là như vậy.

"Em cần phải cố gắng hơn nữa. Thầy thấy em học không được tốt môn này." Thầy giáo ân cần nói với Bảo Khang, còn Bảo Khang thì chỉ biết vâng vâng dạ dạ vậy thôi.

Bảo Khang rất cảm kích thầy vì không nổi cáo với mình như những thầy cô trước, ngược lại còn ân cần giảng lại bài nữa chứ. Bảo Khang nhờ đó mà đã

biết làm bài tập dạng này, mặc dù chưa thành thạo lắm, cậu càng có được hứng thú học hơn. Hôm nay đúng là một ngày gió bão, Bảo Khang học Toán rất siêng năng, lúc nào cũng chăm chú lên bảng, rồi giờ tay phát biểu nữa. Hành động này khiến cả lớp kinh ngạc, càng làm cho thầy Minh Huy chú ý hơn.

Hết giờ Toán.

Bảo Khang chạy theo dáng thầy Minh Huy đang đi xuống phòng giáo viên.

"Thầy ơi!"

Thầy quay lại, chưa hiểu chuyện gì.

"Thầy ơi, cho em... cảm ơn thầy nhé!"

Vừa nói xong, Khang nhanh chóng chạy đi lên lớp, bắt chập thầy đang ngỡ người ra ở đó. Thầy chợt mỉm cười khẽ khi đã hiểu ra vấn đề. Trong suy nghĩ thầy bây giờ, Bảo Khang đúng là một cậu học trò tuy không được thông minh cho lắm nhưng lại có một nét đáng yêu đặc biệt.

Bảo Khang thật sự chưa lên lớp đâu. Cậu còn đứng nép bên vách tường lén trộm nhìn thầy. Trong suy nghĩ cậu ta bây giờ, thầy Minh Huy như một người hùng, vừa đẹp trai, vừa tốt tính. Bảo Khang tự nhủ sẽ cố gắng học môn Toán để tốt cho mình, cho thầy và cho cả gia đình.

Hai người họ, quả thật có duyên? Hai người họ có từng nghĩ rằng mình sẽ thuộc về nhau? Câu trả lời còn nằm ở chặng đường dài ngoằn đầy chông gai phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Lời Thì Thầm Từ Quá

Chương 6. Lời thì thầm từ quá khứ

Thấm thoát một tuần nữa lại trôi qua. Hôm nay đã là ngày chủ nhật cuối tuần. Cũng giống như mọi ngày, không khí vẫn quy cũ: nhộn nhịp, tấp nập. Tại nhà của thầy giáo Minh Huy, bữa sáng đã được dọn sẵn sàng mặc dù trời còn rất sớm.

"Mời cả gia đình xuống ăn cơm!" Tiếng gọi đầy ân cần của mẹ anh dưới nhà bếp. Trên này, Minh Huy đã thức dậy từ lâu, vệ sinh cá nhân từ lâu. Hôm nay là chủ nhật mà sao cậu lại ăn mặc gọn gàng, đẹp đẽ, trau chuốt như thế? Cũng có một nguyên nhân.

Anh ta bước từ trên lầu xuống, nhìn thật giống như đang chuẩn bị đi đám cưới, chả thế mà mẹ anh lại hỏi: "Con đi đâu thế? Đi đám cưới à?"

Anh ta cười đầy vẻ bí mật: "Dạ, không thưa mẹ! Con chỉ đi công chuyện một chút thôi."

"Phải thật vậy không?" Bà nghi ngờ, đôi mắt nhìn thẳng vào ánh mắt con trai mình.

"Dạ, thật mà mẹ! Ba chưa xuống nữa sao?" Cậu khéo léo đánh trống lảng.

"Ba con xuống liền ấy mà. Mà có đi đâu thì cũng phải biết đường, giờ giấc mà về nhà nhe con!" Bà không quên căn dặn con mình.

Sau khi ăn sáng xong, theo dự tính ban đầu, anh ta với biểu cảm hết sức bất bình thường trên gương mặt rời khỏi nhà một cách nhanh chóng. Thì ra anh ta đang đi đến công viên. Hôm nay ra công viên như mấy ngày kia mà sao biểu cảm khác thường thế? Chẳng phải hôm nay là ngày 9 tháng 12 hai sao? Cái ngày mà cách đây mấy năm về trước anh đã hứng chịu nỗi đau đột ngột nhất, bị thương nhất: Người cậu yêu đã không còn tồn tại. Đó là sự thật.

Trải qua nhiều năm, anh dần quen với sự thiếu vắng này, và xem đó như là một phần cơ thể không thể tách rời. Ngày ngày, đêm đêm anh ta luôn nghĩ về nó, một người đã khuất. Ban đầu, anh ta khóc rất nhiều, nhưng gần đây nước mắt đã ít dần đi và hôm nay anh đã ngừng khóc. Anh ta ra công viên ngồi, cái chỗ mà ngày đó anh với nó hay gặp nhau, tâm sự và là nơi chứng kiến biết bao phút giây anh và nó yêu thương nhau. Tất cả cũng chỉ dừng lại ở hai chữ đã từng. Với anh, nó như một vết dao đâm vào trái tim anh thật sâu rồi bỏ chạy, để anh ở lại day dứt với con đau. Anh rất thương yêu nó. Đã từng có khoảng thời gian anh hận ông trời đến tận xương tủy, hèn trách sao lại cho anh một người quan trọng rồi lại cướp đi. Nhưng anh cũng tự nhận ra rằng nỗi hèn kim cổ trời khôn hỏi, nên cũng từ từ mà chấp nhận. Có lẽ, hai người có duyên nhưng không phận và duyên đã tận.

"Bây giờ em ở dưới đó có vui không? Hay em đã là một người mới rồi? Anh nhớ em nhiều lắm. Tại sao em không đến bên anh trong giấc mơ? Sao lại để anh cô đơn thế này? Em đáng ghét lắm đây!"

Anh ta ngồi nhìn một thứ gọi là hư không, rồi lại đọc thoại. Lời độc thoại chan chứa biết bao tình cảm, vui có, buồn có. Nó khiến bất cứ ai hiểu được không khỏi tuôn thêm giọt lệ đầy thương tiếc. Bộ đồ anh ta hôm nay cũng thật đặc biệt: cái áo phông màu trắng có họa tiết rất đơn giản, chiếc quần jeans

màu xanh bóng cùng chiếc nhẫn trên tay. Người khác sẽ thấy bình thường, nhưng với anh ta nó rất quý giá. Bởi đây là món quà của nó đã tặng anh lúc sinh thời. Đã mấy năm trôi qua, bộ đồ vẫn vẹn mới. Anh dường như vẫn còn cảm nhận được hơi thở của nó trên bộ đồ này.

Anh tựa vào gốc cây, ngồi nhớ lại những kỉ niệm đã cũ, và như một giấc mơ, anh ngủ say và nhìn thấy người anh yêu.

"Em ở đây rồi! Có biết anh nhớ em nhiều lắm không? Em lớn hẳn rồi nhỉ? Hãy lại đây bên anh nào!"

Trong giấc mơ ngày của mình, anh đã gặp lại nó. Anh vô cùng hạnh phúc vì đây là lần đầu tiên nhìn lại gương mặt ấy. Nó cười nhưng không nói gì trước những câu hỏi dồn dập của anh. Nó nhìn anh thật lâu, thật lâu rồi khẽ mỉm cười: “ Anh hãy quên em đi, đừng vì em mà phải tự dày vò mình. Sẽ có người nào đó yêu anh hơn em, quan tâm anh hơn em. Và người đó ở gần đây thôi.”

"Không! Em đừng đi!"

Anh ta chợt tỉnh giấc rồi thoát nhìn xung quanh. Anh không tin vào bản thân mình sẽ làm được điều đó, nước mắt từ đâu xối xả. Anh ôm tim mình dường như đang siết chặt. Nghẹn ngào...

Anh không quên những gì nó đã nói và cũng chẳng để ý tới những điều đó. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ, anh ta không biết mình có nên tạm gác quá khứ để sống tốt hơn nữa không. Quá khứ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chương 7. Khang - một người cực khó hiểu

Ngày chủ nhật của Bảo Khang bắt đầu từ khi mặt trời lên thiên đỉnh. Đã gần mười giờ trưa rồi đó, cậu Bảo Khang vẫn còn say sưa trong giấc ngủ. Tháng mười hai, mùa đông làm cho tiết trời trở nên giá lạnh, và cũng có thể nói rằng đây là động cơ làm cho cậu bình thường đã thức dậy muộn thì nay càng muộn hơn.

Cốc... cốc... cốc!

Tiếng gõ cửa lớn mồn một vậy mà Bảo Khang vẫn tỉnh bơ nệm ấm chăn êm. Trông thật dễ thương làm sao!

"Thức dậy đi con ơi!"

Mẹ Bảo Khang đứng ở bên ngoài, giọng nói đầy thúc giục. Sau nhiều lần kêu gọi kiên trì của bà, cuối cùng Bảo Khang đã chịu mở mắt, nhưng biểu cảm vô cùng kì dị, kiểu như muốn biểu tình.

“Con biết rồi thưa mẹ!”

“Mau thức dậy đi!”

“Dạ!”

Nghe theo lời mẹ, cũng như một cách để rèn luyện bản thân, cậu đã ngoan ngoãn thức dậy. Dọn dẹp phòng ốc xong, vệ sinh cá nhân xong, cậu nhanh chóng xuống dưới nhà ăn cơm. Trong suốt bữa ăn, gương mặt cậu ta cứ lăm lăm lì lì, người khác nhìn vào là muốn tống cho hắn một liên hoàn cước.

“Con bị gì thế?” Mẹ cậu nheo mày hỏi.

“Dạ không có gì, mà có gì thì mẹ cũng chẳng cần quan tâm!” Giọng nói của cậu cũng thật âm trầm.

“Con nói vậy là sao?” Ba cậu không kiềm được cũng lên tiếng.

“Dạ! Con nói là không có gì mà!” So với câu vừa rồi thì câu này cũng không khác mấy, có điều giọng điệu có chút mạnh hơn, phảng phất một chút khó chịu.

“Con bị làm sao thế?!”

Cha của cậu tức điên người vì thằng con trai khó hiểu của mình. Ông giương tay ra định tát cho cậu một cái để tỉnh người ra nhưng mẹ cậu đã kịp ngăn lại, không thôi gia đình sắp xảy ra chiến tranh gia đình thứ ba. Cậu xụ mặt rời khỏi bàn ăn, mặc cho bữa ăn vẫn còn đang dang dở. Ba và mẹ cậu cũng

đành thờ dài bất lực trước tính khí thất thường của cậu. Bình thường cậu rất ngoan ngoãn, vâng lời cơ mà!

Bảo Khang ra trước nhà đi dạo. Lúc này phong thái của cậu trông rất là thanh bình. Cậu dạo hết ngõ ngách này đến ngõ ngách khác. Cuối cùng khi mặt trời đã thật sự lên thiên đỉnh, cậu dừng chân lại bên quán nước bên đường. Cậu vừa uống nước, vừa nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng dâng lên biết bao nhiêu cảm xúc.

Mà sao đêm vắng... Mà sao đêm cứ đen...

Mà sao đêm cứ... Mà sao đêm cứ quen...

Mà sao đêm vắng... Mà sao đêm cứ đêm...

Mà sao đêm cứ... Mà sao đêm cứ trôi...

Và tôi đã biến tôi thành một con trăn dưới căn gác nhỏ.

Và tôi đã nhớ tôi về từ trên cao ánh sao muôn màu.

Chuyện gì đang xảy ra thế? Điều gì đã khiến hôm nay Khang thay đổi thất thường? Hay chính cậu ta sớm nắng chiều mưa? Cậu thuộc cung Thiên Bình, mà tính cách của Thiên Bình thì luôn chôn giấu những nỗi niềm kín đáo, hay cười nhưng cũng hay khóc...

Chương 7. Khang - một người cực khó hiểu

Ngày chủ nhật của Bảo Khang bắt đầu từ khi mặt trời lên thiên đỉnh. Đã gần mười giờ trưa rồi đó, cậu Bảo Khang vẫn còn say sưa trong giấc ngủ. Tháng mười hai, mùa đông làm cho tiết trời trở nên giá lạnh, và cũng có thể nói rằng đây là động cơ làm cho cậu bình thường đã thức dậy muộn thì nay càng muộn hơn.

Cốc... cốc... cốc!

Tiếng gõ cửa lớn mồn một vậy mà Bảo Khang vẫn tỉnh bơ nệm ấm chăn êm. Trông thật dễ thương làm sao!

"Thức dậy đi con ơi!"

Mẹ Bảo Khang đứng ở bên ngoài, giọng nói đầy thúc giục. Sau nhiều lần kêu gọi kiên trì của bà, cuối cùng Bảo Khang đã chịu mở mắt, nhưng biểu cảm vô cùng kì dị, kiểu như muốn biểu tình.

"Con biết rồi thưa mẹ!"

"Mau thức dậy đi!"

"Dạ!"

Nghe theo lời mẹ, cũng như một cách để rèn luyện bản thân, cậu đã ngoan ngoãn thức dậy. Dọn dẹp phòng ốc xong, vệ sinh cá nhân xong, cậu nhanh chóng xuống dưới nhà ăn cơm. Trong suốt bữa ăn, gương mặt cậu ta cứ lăm lăm lì lì, người khác nhìn vào là muốn tống cho hắn một liên hoàn cước.

"Con bị gì thế?" Mẹ cậu neho mày hỏi.

"Dạ không có gì, mà có gì thì mẹ cũng chẳng cần quan tâm!" Giọng nói của cậu cũng thật âm trầm.

"Con nói vậy là sao?" Ba cậu không kiềm được cũng lên tiếng.

"Dạ! Con nói là không có gì mà!" So với câu vừa rồi thì câu này cũng không khác mấy, có điều giọng điệu có chút mạnh hơn, phảng phất một chút khó chịu.

"Con bị làm sao thế?!"

Cha của cậu tức điên người vì thằng con trai khó hiểu của mình. Ông giương tay ra định tẩn cho cậu một cái để tỉnh người ra nhưng mẹ cậu đã kịp ngăn lại, không thời gia đình sắp xảy ra chiến tranh gia đình thứ ba. Cậu xụ mặt rời khỏi bàn ăn, mặc cho bữa ăn vẫn còn đang dang dở. Ba và mẹ cậu cũng đành thờ dài bất lực trước tính khí thất thường của cậu. Bình thường cậu rất ngoan ngoãn, vâng lời cơ mà!

Bảo Khang ra trước nhà đi dạo. Lúc này phong thái của cậu trông rất là thanh bình. Cậu dạo hết ngõ ngách này đến ngõ ngách khác. Cuối cùng khi mặt trời đã thật sự lên thiên đỉnh, cậu dừng chân lại bên quán nước bên đường. Cậu vừa uống nước, vừa nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng dâng lên biết bao nhiêu cảm xúc.

Mà sao đêm vắng... Mà sao đêm cứ đen...

Mà sao đêm cứ... Mà sao đêm cứ quen...

Mà sao đêm vắng... Mà sao đêm cứ đêm...

Mà sao đêm cứ... Mà sao đêm cứ trôi...

Và tôi đã biến tôi thành một con trăng dưới căn gác nhỏ.

Và tôi đã nhớ tôi về từ trên cao ánh sao muôn màu.

Chuyện gì đang xảy ra thế? Điều gì đã khiến hôm nay Khang thay đổi thất thường? Hay chính cậu ta sớm nắng chiều mưa? Cậu thuộc cung Thiên Bình, mà tính cách của Thiên Bình thì luôn chôn giấu những nỗi niềm kín đáo, hay cười nhưng cũng hay khóc...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Chương 8. Gia sư sao?

Trở lại với việc học Khang không mấy hứng thú như mọi khi. Như đã biết, cậu rất vô cùng sợ môn Toán, mà thời khóa biểu lại sắp xếp môn Toán ngay thứ hai đầu tuần. Việc học hành hôm nay coi như chẳng mấy lời kéo được cậu. Cậu bước ra khỏi nhà và đến trường trông tư thái vô cùng tê nhạt.

Minh Huy thì lúc nào cũng thế, cũng háo hức mong chờ. Vẫn như thường ngày, ăn mặc lịch sự, đẹp trai chết người hăng hái đến trường dạy. Mới hôm qua buồn rười rượi mà? Hay là cậu đã nghĩ thông suốt, quá khứ cũng chỉ là quá khứ.

Tùng... Tùng... Tùng!

"Mấy em dẹp hết tập vở vào trong cặp, chuẩn bị làm kiểm tra một tiết."

"Dạ!"

"Hy vọng các em làm bài nghiêm túc. Gần tới thi học kì rồi, bài kiểm này xem như mà một bài kiểm để các em tự đánh giá lại kiến thức của mình mà lên kế hoạch ôn tập cho kì thi!"

Thầy Minh Huy đồng dạng, nghiêm giọng, khảo sát kiểm tra một cách nghiêm ngặt. Vì thế, kết quả của bài kiểm tra lần này hết sức trung thực để đánh giá, phân loại học sinh. Bên dưới này Khang nhủ thầm trong lòng lúc làm kiểm tra: "Cố gắng hết sức!"

Buổi chiều hôm đó, Minh Huy háo hức lấy bài kiểm của học sinh ra chấm điểm. Một bài, rồi hai bài, ba bài... Huy thở phào nhẹ nhõm. Có bài điểm cao, có bài điểm thấp nhưng cũng không đến nỗi tệ. Nhưng sự đòi hỏi ai biết trước, bài kiểm cuối cùng lại cho ra một kết quả tồi tệ nhất từ trước đến giờ. Bài tập đơn giản như thế mà làm cũng không được là sao? Bảo Khang à? Thằng nhóc hôm trước sao? Không thể tưởng tượng được! Minh Huy phiền lòng.

Thầy Minh Huy quan niệm rằng mỗi bài kiểm tra của học sinh nên để cho phụ huynh học sinh biết, để họ bám sát kịp thời tình hình học tập của con mình, nên chẳng ấy thế mà mấy ngày sau bài kiểm tra đã được đến tận tay phụ huynh từng học sinh. Riêng đối với Bảo Khang, lần này cậu ta sắp chết mà chẳng hề hay biết gì.

"Bảo Khang à? Bảo Khang!" Ba Bảo Khang gọi đầy gấp gáp.

Bảo Khang cũng hồi hã theo: "Dạ, con đây!" Hơi thở hỗn hển.

Ông trừng mắt nhìn con trai của mình, ánh mắt đầy tức giận, hỏi rằng: "Con học hành kiểu gì vậy hả?"

"Dạ... ba hỏi vậy, là, sao ạ?" Khang vẫn chưa hề hay biết chuyện gì.

"Con còn giả ngây? Đây, coi đây này."

Nói xong, ông vung tay quăng cho Khang bài kiểm tra. Khang mở ra xem, đôi mắt to tròn, im lặng vì quá bất ngờ:

"Tại sao... lại như thế này? Con đã rất cố gắng kia mà?" Cậu không thể tin vào mắt mình.

“Kết quả rần rần trước mặt rồi. Sao học hành kì vậy?” Ông vẫn chưa nguôi cơn thịnh nộ. Mặc dù rất thương cưng chiều Bảo Khang, nhưng đối với một số phương diện như là học tập thì ông quản giáo rất nghiêm.

Chẳng hiểu sao ngay lúc này, ông lại hần học cầm thẳng ngay cây roi kẻ bên mà ông đã chuẩn bị sẵn quất thẳng vào lưng cậu một cái thật mạnh. Rất đau, rất đau đến nỗi cậu không còn chút sức lực để đứng mà chỉ có thể quỳ gối xuống. Cậu khóc rất nhiều, ầm ức, cậu đã cố gắng rồi mà nhưng năng lực con người thì cũng chỉ có giới hạn. Ông là một người rất thương con nên thương cho roi cho giọt, ghét cho ngọt cho bùi. Từ trước đến nay cậu cũng mang về cho ông không biết bao niềm tự hào cơ mà? Chẳng may cho cậu, mẹ cậu đã vắng nhà nên không còn ai bênh vực cậu nữa. Ông vừa đánh vừa giáo huấn cậu, trong tiếng khóc thương bị không ngừng roi của cậu.

“Không thể để chuyện này tiếp diễn. Ba sẽ thuê cho con một gia sư riêng để kèm con môn Toán. Con không thể tiếp tục buông lỏng chuyện học như trước nữa. Bây giờ khổ cực là để sau này an nhàn.”

“Dạ...” Giọng nói run theo tiếng nấc.

Cậu chưa kịp nín khóc, dù trong lòng không muốn nhưng cậu cũng đành dạ vậy thôi, còn nếu không vâng lời ngay lúc này có thể cậu sẽ bị đuổi ra khỏi nhà lập tức. Đúng lúc này, mẹ cậu về tới nhà, nhìn thấy cảnh này nhưng chẳng biết chuyện gì.

Trên phòng Bảo Khang, cậu đang nằm úp xuống, mẹ cậu thì đang bôi thuốc giảm đau và sưng cho cậu. Khóe mắt cậu còn đọng lại một tí nước mắt gần khô rồi.

“Sao học hành sa sút thế con?” Bà nhẹ nhàng hỏi cậu.

“Con đã rất cố gắng rồi nhưng đâu chỉ cố gắng là điểm cao đâu mẹ. Cần phải có năng lực, nhưng con thì học Toán không được giỏi.”

Bà thở dài: “Cha con cũng thật tình, nỡ đánh con tới như vậy. Nhưng con đừng giận cha con, cũng vì thương con.”

“Mẹ ơi...”

“Gì thế con?”

“Sắp có gia sư dạy kèm con rồi!”

“Gia sư hả?”

“Ba nói như thế mẹ ạ.”

Cậu nói xong, trong lòng đầy mệt mỏi vì ngày tháng phía trước sẽ rất áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chương 9. Chữ Duyên

Ba Bảo Khang là người độc nhất ngôn - chỉ một lời. Một khi đã quyết định chuyện gì dù lớn hay nhỏ thì dù trời có sập ông vẫn thực hiện. Vì muốn con mình có được kết quả học tốt hơn, ông càng quyết tâm tìm một gia sư tài giỏi thật sự để kèm cho con mình. Thế là ông quyết định tìm đến trung tâm việc làm tuyển gia sư với các điều khoản (lương, ưu đãi) hấp dẫn ngay sau ngày hôm đó.

Minh Huy, một người luôn muốn tự lập nên dù gia đình có khuyên ngăn như thế nào thì cậu vẫn muốn tự mình kiếm tiền dành dụm cho tương lai. Cậu đã tìm đến trung tâm giới thiệu việc làm, đăng kí thông tin và chờ cơ hội. Cơ duyên hai người đã được ông trời tạo cơ hội cho gặp nhau.

Ba Bảo Khang đang ngồi tại chỗ tiếp khách của trung tâm:

“Nhờ cô tìm giúp tôi một gia sư dạy kèm Toán, càng nhanh càng tốt!”

Cô nhân viên tiếp khách cầm viết ghi lại thông tin: “Thế bác có yêu cầu gì không?”

“Ừ, tiêu chuẩn đầu tiên của tôi là người đó phải trung thực. Còn mấy cái kia khi nào tìm được người sẽ tính tiếp.”

“Vậy còn lương thì sao?”

“Cô cứ nói với họ là hãy yên tâm, tôi sẽ trả công xứng đáng.”

Sau khi cuộc giao dịch giữa hai người kết thúc, ông bước ra về. Nhưng không may, do quá vội vàng ông đã đụng phải một người đàn ông hơi lớn tuổi nhưng không có bất kì chấn thương nào xảy ra. Ông xin lỗi rồi bước tiếp.

"Này, bác ơi!"

"Bác!"

Ông nghe được thanh âm như đang kêu mình, dừng chân và quay lại phía sau. Một thanh niên mà ông cho rằng trạc tuổi hai mươi mấy đang chạy lại gần ông, hơi thở rất dồn dập:

“Này, cậu gọi tôi sao?”

“Dạ, bác đánh rơi cái này đây ạ!”

Thì ra thanh niên đó không ai khác chính là Minh Huy, thầy giáo dạy Toán của Bảo Khang. Minh Huy vừa nói vừa đưa cái bóp tiền ra đưa cho ông. Ông quả thật bất ngờ vì nhận ra đây là cái bóp tiền của mình. Như vẫn chưa tin, ông lục lại trong túi và chẳng thấy cái túi đâu nữa.

“Sao cậu lại có nó?”

“Khi này có phải bác đã đụng phải một người không ạ?”

“Ừ, đúng rồi!”

“Lúc đó bác đã vô tình đánh rơi nó. Cháu nhặt lên và trả cho bác ngay nhưng mà bác đi nhanh quá cháu đuổi không kịp.”

Ông cười lớn, tay vỗ lưng Minh Huy không ngừng, đắc ý: “Chàng trai trẻ quả thật là thanh niên tốt hiếm gặp trong xã hội bây giờ! Cảm ơn cậu nhiều.”

“Dạ, không có gì đâu ạ!”

Ông chợt nhớ lại chỗ ông tới khi này là trung tâm giới thiệu việc làm, có vài chuyện thắc mắc: “Cậu đến trung tâm để làm gì vậy?”

Minh Huy cười mỉm đầy sự hí hửng: “Chẳng giấu gì bác, con đang tìm việc làm thêm ạ.”

“Cậu muốn tìm việc làm gì?”

“Dạ, gia sư dạy kèm ạ!”

“Gia sư à? Thế thì tốt quá. Mà cậu dạy kèm môn gì vậy?”

“Toán ạ.”

Ông vui mừng vì có thể đây là người ông cần tìm để giúp đỡ con mình. Minh Huy đã vượt qua vòng gửi xe rồi. Để cho chắc chắn tìm đúng người, ông tìm hiểu kĩ về cậu: “Cậu bây giờ đang làm gì?”

“Dạ, hiện tại cháu đang công tác tại trường cấp ba Hạc Giấy gần đây ạ!”

“Con trai tôi cũng đang học ở đó. Sao cậu lại đi làm thêm thế?”

“Dạ tại con muốn tự lập. Con trai lớn rồi mà còn xin tiền ba mẹ tiêu xài thì không đáng chút nào.”

“Tôi cũng đang tìm người dạy kèm Toán cho con mình, cháu nó học yếu môn này quá. Nếu cậu có thể...”

“Vậy thì tốt quá còn gì!” Minh Huy hớn hờ.

Ba của Bảo Khang gật đầu tự mãn vì đã tìm được người xứng đáng, đưa cho cậu địa chỉ nhà và hẹn cho cậu ngày đến nhà ông. Trong mắt ông, cậu là một thanh niên trung thực, tốt bụng, lễ phép, chắc chắn có thể giáo dục được con của mình. Còn Minh Huy, anh ta đang thầm cảm ơn ông trong bụng rất nhiều. Anh ta thậm chí sẽ cố gắng thật nhiều để không làm phụ ông. Hai người còn trò chuyện với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chương 10. Thì ra là thầy! Thì ra là em!

"Alô! Hôm nay cậu tới nhà tôi dạy thêm được không?"

"Dạ, được bác ạ! Khoảng một tiếng nữa cháu sẽ tới ngay ạ."

Đúng lúc Minh Huy đang chuẩn bị đi tắm thì nhận được cuộc gọi đến của ba Bảo Khang. Cũng đã năm giờ mấy rồi, ánh hoàng hôn đang dần buông. Anh ta tranh thủ tắm, com nước, mặc đồ rồi rời khỏi nhà. Hôm nay ba mẹ anh ta đi vắng nên anh ta không cần diện lí do để được ra ngoài, bởi anh ta biết nếu nói ra chuyện này thì gia đình nhất quyết không cho đi.

Tại nhà của Bảo Khang, gia đình đang sum vầy ăn cơm tối.

"Này Khang, lát nữa có gia sư tới dạy kèm đó, con ăn xong rồi mau lo chuẩn bị đi!"

Khang biểu cảm bất ngờ, tròn trắng mắt lên, miệng cứng đờ: "Ba, vừa nói... Sao mau vậy ba?"

"Mau gì? Gần tới thi rồi đó, ba không thể chậm trễ với việc học của con. Em cũng lo chuẩn bị nước trái cây mời khách đi." Ông nhìn Khang rồi nhìn mẹ Khang.

"Em biết rồi!"

Khang ăn chưa no, mà tự dưng nghe chuyện này xong không còn tâm trí để ăn tiếp nữa. Quả thật cậu thấy mệt mỏi nhưng không muốn nói ra.

Minh Huy tay cầm địa chỉ hôm trước ba Khang đưa, bước ngần bước dài dắt xe tìm nhà. Tự mò đường, mò không ra thì hỏi người đi đường. Cuối cùng, khoảng nửa giờ đồng hồ sau, cậu cũng tìm đến tới chỗ cần đến.

"Chào cậu! Cậu có phải gia sư ông nhà mời tới không?"

Minh Huy thấy bác gái ra mở cửa, hành động trở nên lễ phép, mầu mực: "Dạ, đúng rồi bác!"

"Mời cậu vào nhà."

"Khang ơi xuống đây ba biểu này! Gia sư của con đến rồi!"

Khang trên phòng nghe được thanh âm này, trong lòng rục lên ngọn lửa nóng hổi. Tim cậu đập thình thịch, bất an, đầy lo lắng, hồi hộp. Lấy hết bao nhiêu can đảm, cậu bước từng bước chậm rãi xuống dưới nhà.

Vừa tới chỗ nói chuyện, Minh Huy và Bảo Khang mặt nhìn mặt, thật sự bất ngờ. Khang đột ngột thốt lên:

"Thầy?"

Cùng lúc đó Minh Huy cũng lên tiếng, tay chỉ Khang:

"Em?"

"Hai đứa quen biết nhau à?" Ba Khang không hiểu chuyện gì giữa hai người.

Minh Huy cười khẽ, giải thích: "Dạ, chuyện cũng không có gì bác ạ! Thật ra thì cháu là thầy giáo dạy Toán của Bảo Khang ở trường, Khang là học trò của con."

"Thật vậy sao?"

"Dạ!"

"Thế thì tốt quá! Nhờ cậu giúp đỡ em nó trên lớp cũng như lúc dạy kèm. Chứ em nó còn yếu môn này lắm."

-Dạ, con sẽ cố gắng. Con cũng mới dạy em nó được vài tuần. Học lực của Bảo Khang thật sự là không được tốt. Mà trước đó tại con cũng có gặp nhau do một sự cố tình cờ..."

"Dạ ba ơ, để con cùng thầy lên phòng học nha ba." Bảo Khang ngắt ngang lời thầy Minh Huy đang nói.

"Sao hôm nay con nôn học dữ vậy? Thôi được rồi, cậu cùng em nó lên học đi. Học sớm về sớm nhe cậu!"

“Dạ!”

Nói xong, anh ta đi theo sau Bảo Khang. Vừa đi Bảo Khang vừa nói: “Chuyện đó mong thầy đừng nói cho ba em biết nha thầy!”

“Tại sao?”

“Ba mà biết là giết em chết.”

“Ừ thầy biết rồi.” Minh Huy cười thầm “Em sợ ba nhì? Mà chiếc xe sửa rồi có chạy êm như trước không?”

“Vẫn bình thường thầy ạ.”

Chương 10. Thì ra là thầy! Thì ra là em!

"Alô! Hôm nay cậu tới nhà tôi dạy thêm được không?"

"Dạ, được bác ạ! Khoảng một tiếng nữa cháu sẽ tới ngay ạ."

Đúng lúc Minh Huy đang chuẩn bị đi tắm thì nhận được cuộc gọi đến của ba Bảo Khang. Cũng đã năm giờ mấy rồi, ánh hoàng hôn đang dần buông. Anh ta tranh thủ tắm, com nước, mặc đồ rồi rời khỏi nhà. Hôm nay ba mẹ anh ta đi vắng nên anh ta không cần diện lí do để được ra ngoài, bởi anh ta biết nếu nói ra chuyện này thì gia đình nhất quyết không cho đi.

Tại nhà của Bảo Khang, gia đình đang sum vầy ăn cơm tối.

“Này Khang, lát nữa có gia sư tới dạy kèm đó, con ăn xong rồi mau lo chuẩn bị đi!”

Khang biểu cảm bất ngờ, tròn trắng mắt lên, miệng cứng đờ: “Ba, vừa nói... Sao mau vậy ba?”

“Mau gì? Gần tới thi rồi đó, ba không thể chậm trễ với việc học của con. Em cũng lo chuẩn bị nước trái cây mời khách đi.” Ông nhìn Khang rồi nhìn mẹ Khang.

“Em biết rồi!”

Khang ăn chưa no, mà tự dưng nghe chuyện này xong không còn tâm trí để ăn tiếp nữa. Quả thật cậu thấy mệt mỏi nhưng không muốn nói ra.

Minh Huy tay cầm địa chỉ hôm trước ba Khang đưa, bước ngắn bước dài dắt xe tìm nhà. Tự mò đường, mò không ra thì hỏi người đi đường. Cuối cùng, khoảng nửa giờ đồng hồ sau, cậu cũng tìm đến tới chỗ cần đến.

“Chào cậu! Cậu có phải gia sư ông nhà mời tới không?”

Minh Huy thấy bác gái ra mở cửa, hành động trở nên lễ phép, mẫu mực: “Dạ, đúng rồi bác!”

“Mời cậu vào nhà.”

"Khang ơi xuống đây ba biểu này! Gia sư của con đến rồi."

Khang trên phòng nghe được thanh âm này, trong lòng rục lên ngọn lửa nóng hổi. Tim cậu đập thành thịch, bất an, đầy lo lắng, hồi hộp. Lấy hết bao nhiêu can đảm, cậu bước từng bước chậm rãi xuống dưới nhà.

Vừa tới chỗ nói chuyện, Minh Huy và Bảo Khang mặt nhìn mặt, thật sự bất ngờ. Khang đột ngột thốt lên:

“Thầy?”

Cùng lúc đó Minh Huy cũng lên tiếng, tay chỉ Khang:

“Em?”

“Hai đứa quen biết nhau à?” Ba Khang không hiểu chuyện gì giữa hai người.

Minh Huy cười khê, giải thích: “Dạ, chuyện cũng không có gì bác ạ! Thật ra thì cháu là thầy giáo dạy Toán của Bảo Khang ở trường, Khang là học trò của con.”

“Thật vậy sao?”

“Dạ!”

“Thế thì tốt quá! Nhờ cậu giúp đỡ em nó trên lớp cũng như lúc dạy kèm. Chứ em nó còn yếu môn này lắm.”

-Dạ, con sẽ cố gắng. Con cũng mới dạy em nó được vài tuần. Học lực của Bảo Khang thật sự là không được tốt. Mà trước đó tụi con cũng có gặp nhau do một sự cố tình cờ...”

“Dạ ba ơ, để con cùng thầy lên phòng học nha ba.” Bảo Khang ngắt ngang lời thầy Minh Huy đang nói.

“Sao hôm nay con nôn học dữ vậy? Thôi được rồi, cậu cùng em nó lên học đi. Học sớm về sớm nhe cậu!”

“Dạ!”

Nói xong, anh ta đi theo sau Bảo Khang. Vừa đi Bảo Khang vừa nói: “Chuyện đó mong thầy đừng nói cho ba em biết nha thầy!”

“Tại sao?”

“Ba mà biết là giết em chết.”

“Ừ thầy biết rồi.” Minh Huy cười thầm “Em sợ ba nhì? Mà chiếc xe sửa rồi có chạy êm như trước không?”

“Vẫn bình thường thầy ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Chương 11. Chúng ta hãy cùng nhau hợp tác!

"Wow! Phòng của em cũng đẹp thật đó! Nhưng nhìn cũng hơi nữ tính một chút."

Lần đầu bước vào phòng của Bảo Khang, Minh Huy đã cảm thấy bất ngờ vì nó quá gọn gàng, sạch sẽ, trang trí thì nhã nhặn, bắt mắt. Quả thật không giống phòng của con trai chút nào.

“Chúng ta bắt đầu được chưa thầy?” Bảo Khang không còn lo lắng, trái lại còn rất hào hứng.

“Được chứ em. Bắt đầu ngay thôi!”

Thầy Minh Huy ngồi xuống ghế, lấy tài liệu ra: “Trước khi ôn lại kiến thức và làm bài tập thầy có một số nội quy dành cho em.”

“Nội quy sao? Cũng được, em sẽ cố gắng nhớ và thực hiện theo.” Bảo Khang hào hứng.

“Tốt lắm. Nghe cho kỹ nhé! Đầu tiên phải biết nghe lời của thầy, tôn trọng thầy, rồi phải thực hiện đúng yêu cầu của thầy, không được lười biếng, cố gắng tập trung học...”

Bảo Khang nghe xong như chơi vơi, vội cắt ngang lời: “Được rồi thầy ơi, thầy yên tâm đi. Em sẽ không làm thầy phải thất vọng đâu.”

“Đó, mới đó mà đã vô lễ rồi. Khi thầy đang nói không được chen ngang biết chưa? Nếu còn như vậy thầy sẽ nói lại với hai bác đấy nhé!”

Minh Huy cười khúc khích. Thầy hôm nay bị sao thế nhỉ? Đang đùa với Bảo Khang luôn kìa, quả thật hiếm thấy. Còn Bảo Khang vừa nghe nhắc tới ba đã tái mét mặt mày: “Thôi, xin thầy đừng làm vậy, em sẽ vâng lời mà.”

“Thầy chỉ nói đùa thôi mà, có cần sợ như vậy không?”

Minh Huy cười, nụ cười vẫn giữ nét sáng chói như thường nhật, nhưng nay lại có chút gian gian.

“Thầy nói chơi kiểu giết người hả? Em muốn rớt tim ra ngoài.”

“Lần sau thầy hứa sẽ không nói giỡn nữa, nói thật nhé nhóc.”

“Hả? Lần sau nói thật sao?”

Minh Huy cười thế nhưng lại không nói gì. Bảo Khang nghiệm lại câu nói lúc nãy của thầy, trong lòng băn khoăn: “Hồi nãy thầy gọi em bằng gì?”

“Gì là gì?” Minh Huy chẳng mấy quan tâm.

“Nhóc thầy phải?”

Minh Huy mở tài liệu đang dở, nhìn thẳng vào mắt Khang:

“Không được à?”

“Tất nhiên là không! Em lớn rồi đấy, lớp mười hai rồi đấy!”

“Thầy thích gọi thì sao?”

“Không được là không được mà!”

“Thôi bắt đầu học thôi.” Minh Huy xoa xoa đầu của Bảo Khang.

Bảo Khang không hiểu sao lúc này cậu lại bối rối đến như thế, còn đỏ ửng cả mặt nữa chứ. Vì cái xoa đầu của anh ta? Vì hơi ấm từ bàn tay anh ta mang lại? Vì từ nhóc?

Đang lúc suy nghĩ ngẩn ngơ, Minh Huy đã dùng tay gõ vào trán cậu thật mạnh: “Này! Tập trung học đi chứ!”

Bảo Khang tỉnh người lại, rồi tập trung nghe thầy giáo giảng bài rồi làm bài tập. Bảo Khang rất chăm chú học hành, Minh Huy rất nhiệt tình giảng dạy. Nhắc tới điều này, dù cậu học trò của mình là Bảo Khang rất dốt Toán, chậm tiêu môn này, điều mà anh ta đã nhận ra ngay tiết học đầu tiên, nhưng anh ta vẫn không hề tỏ ra bực bội, khó chịu, nổi cáu với cậu mà ngược lại còn tận tình hơn dù rất cực khổ. Bởi theo cậu nghĩ có công mài sắt có ngày nên kim.

Mãi miết mà quên giờ giấc, mới thế mà thời gian trôi thật nhanh, đã hết giờ dạy và học thêm rồi.

“Chúng ta kết thúc tại đây, hôm sau học tiếp.”

“Dạ!”

Hai người cùng dọn dẹp rồi xuống dưới nhà tạm biệt người lớn. Nhưng trước khi đi, Minh Huy có đôi lời gửi đến Bảo Khang: “Chúng ta cùng hợp tác nha, hai bên đều cùng có lợi.”

Ánh mắt đầy chân thật. Lần này thì không phải đùa đâu.

“Dạ vâng ạ! Vất vả cho thầy rồi!” Bảo Khang mỉm cười, có chút ngượng ngùng vì có lẽ do lần đầu cậu nói lời như vậy trước người xa lạ.

“Mà nè, chỉ tập trung đến học thôi đấy, chứ đừng tập trung vào anh đó nha.” Cười gian xảo.

“Hớ... hớ... Ai thèm! Sao xưng anh với em vậy thầy?”

“Ở nhà thì cứ gọi anh xưng em vậy cho tiện. Không được à?”

“Dạ, anh em cũng được.” Khang cắt ngang lời Huy nói nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chương 12. Mong chờ

Bình minh vừa lên. Hôm nay có lẽ trời sẽ chuyển mưa giông tố vì Bảo Khang tự mình thức dậy sớm hơn bao giờ hết. Vừa thức dậy, cậu lại chợt nghĩ đến thầy Minh Huy, nghĩ đến tiết học tối qua. Rồi bất giác cậu lại cười thầm một mình. Chưa bao giờ Khang tràn đầy năng lượng như bây giờ.

Cậu ta chuẩn bị xong, đi xuống nhà: “Ba ơi, hôm nay anh ấy, à không, gia sư có đến nữa không ạ?”

“Không con!”

Bảo Khang dừng chân lại, biểu cảm kì lạ. Chẳng phải cậu đang đứng hình? Giọng nói đầy thất vọng: “Sao vậy ba?”

Ông ngạc nhiên khi thấy biểu cảm đó của con trai mình:

“Con sẽ học vào buổi tối các ngày thứ ba, năm, bảy. Nói để con biết luôn. Nhưng sao trông con có vẻ thất vọng quá vậy?”

“Dạ không có gì ba. Chỉ tại con... mà con cũng không biết nữa.”

“Ừ! Gắng học chăm vào! Ba sẽ nhờ cậu ta giám sát con thật sát!”

“Dạ, con biết rồi!”

Cậu dường như mất hết năng lượng khi này, mà nói theo kiểu teen là sắp hết pin. Cậu bước lại bàn ăn sáng. Cậu ăn khá ít, món nào cậu cũng cảm thấy ngán. Vẫn y như vậy, cậu chạy xe đến trường trong một biểu cảm hết sức thất thần. Thật khó hiểu.

Vào đến lớp rồi. Vẫn còn mười lăm phút nữa mới vô học. Bảo Khang như có một ma lực nào đó thúc đẩy, cậu ra khỏi lớp đến phòng giáo viên. Cái cơ là muốn gặp thầy Minh Huy. Cậu đi từng bước chậm rãi, về lén la lén lút. Tiến về gần phòng giáo viên, tìm cậu đập thình thịch, đầy hồi hộp. Cậu dừng chân lại, quay mặt ra sau định đi về nhưng cậu lại thờ một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi tiếp tục đi. Lí trí mách bảo quay về nhưng con tim nặng nề đòi đi nữa.

"Sao phòng giáo viên giờ này chưa có ai nữa?" Bảo Khang lấp ló vịn tay tựa người vào bản lề cánh cửa phòng giáo viên, nhìn ngó vào bên trong. Không khéo, người ta lại tưởng cậu sắp thực hiện một phi vụ ăn cắp xuyên trường học. Tên tuổi cậu ta sẽ được ghi danh trong sách sử, được nhiều người biết đến?

Thoáng chút thất vọng nhưng cậu lại cảm thấy may mắn hơn. Nếu có thầy Minh Huy trong đó, cậu ta cũng chẳng biết nói gì, thành ra càng khó xử hơn nếu như bị thầy ấy phát hiện.

"Này! Em đang làm gì vậy?"

Bảo Khang chột giật mình trước giọng nói bất thình lình của ai đó. Cậu ôm ngực, đôi mắt vẫn còn nhắm nghiền lại, miệng vẫn không quên la một tiếng á như một phản xạ tự nhiên của con người.

Sau khi bắt ngờ qua đi được một hồi, cậu mới mở mắt ra. To tròn con mắt, cậu lấy tay dụi mắt mình nhiều lần. Là thật hay đang mơ? Một người bảnh trai, ăn mặc lịch sự, nụ cười âm áp tựa hồ như thiên thần đang đứng trước mặt cậu. Rồi cậu lại chột giật mình lần hai khi người đó không ai khác chính là thầy Minh Huy. Cậu cúi người xuống chào anh ta rồi hai chằng bốn chẳng tìm đường thoát khỏi nơi đây. Với vận tốc chạy còn thua xa một con rùa, cậu nhanh chóng bị đôi tay săn chắc, lực lưỡng của anh ta - thầy giáo Minh Huy giữ lại. Càng cố gắng thoát khỏi vòng vây, Bảo Khang cậu ta càng bị siết chặt.

“Em làm gì ở đây giờ này vậy?” Giọng nói vô cùng ảm áp.

“Dạ, không... không... có gì thưa thầy!”

Anh ta nheo mắt lại, tỏ vẻ nghi ngờ: “Lén la lén lút như vậy mà không có chuyện gì mờ ám sao? Không thể tin nổi.”

“Không có... Không...” Bảo Khang dùng hai tay làm thành dấu chéo để phủ nhận.

“Vậy thì nói thật đi!”

Bảo Khang ngập ngừng: “Em... lên đây để... tìm thầy.”

“Tìm thầy?” Minh Huy bắt ngờ.

“Không có gì đâu thầy đừng hiểu lầm. Em tìm thầy là để chuyển lời của ba em là nhờ thầy giúp đỡ em thật nhiều thôi ạ!”

Minh Huy cười trước lời nói dối trá hình của Khang. Anh bỏ qua, nhưng trong lòng lại nảy ra ý giễu cợt cậu: “Thì thầy đâu có nói gì sâu xa đâu mà em phải luống cuống lên thế? Hay là em... có mục đích khác?”

“Thật sự thì không có thầy ạ!”

“Ừ. Nói với ba em thầy sẽ cố gắng quản giáo em thật nghiêm. Em về đi.”

“Chào thầy ạ!”

Bảo Khang thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nhưng lặng lẽ bước về lớp. Cậu ta vẫn chưa hề biết rằng Minh Huy anh ta đã biết hành động lúc này của cậu là dối trá. Cậu càng không hiểu rõ mình tại sao lại làm như vậy? Mong chờ? Còn thầy Minh Huy vẫn dõi mắt theo cậu, đôi mắt dường như biết cười cơ đấy! Sắp được gặp lại nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Chương 13. Đề Em Đưa Thầy Về!

"Hôm nay có gia sư đến dạy phải không mẹ?"

“Ừ!”

Cậu ta dù không nhảy dựng lên, hay không la hét lên ầm ỉ, nhưng trong lòng hết sức vui sướng. Tâm can cậu đang dậy sóng lên. Cậu nhanh chóng lên trên phòng để làm chuyện mà cậu cũng không biết mình tại sao lại làm vậy.

"Minh nên mặc bộ nào ta?"

Bảo Khang tự độc thoại một mình. Hết lấy bộ này mặc thử, tới bộ kia. Cậu dùng đôi mắt nghệ thuật của mình ngắm mình trong gương. Hôm nay cậu ta thật khó tính trong việc lựa chọn đồ. Bình thường tay với ngay bộ nào thì mặc bộ ấy, chẳng cần quan sát, suy tính. Cậu ta muốn mình đẹp hơn trong mắt Minh Huy? Cái vấn đề này thì có vẻ vô cùng nữ tính.

Cuối cùng cũng chọn được một bộ phù hợp, cậu nhanh chóng đi tắm. Cũng như mọi khi, khoảng nửa tiếng là thời gian cậu dùng để tắm. Có khi còn ngủ quên trong đó luôn. Vừa hát vừa tắm là một thói quen vô cùng bình thường của cậu, cũng giống như nhiều người. Đây là một hành động không có gì xấu hổ.

Vừa bước ra, người cậu thật sáng chói và tỏa nắng mặc dù trời đã gần tối. Hương thơm từ người cậu thật ngào ngạt, mái tóc còn ướt trông thật trẻ con. Cậu bước xuống nhà ăn cơm với phong thái rất ư là vui vẻ, ung dung, thảnh thơi.

Minh Huy ở nhà cơm nước cũng đã xong. Anh ta mau chóng thay đồ để còn kịp giờ dạy. Anh ta vẫn trung thành với phong cách lịch lãm nhưng giản dị: áo phông trắng kẻ ca rô đen, quần Jeans bó sát trông thật quyến rũ. Dáng vẻ anh ta phải nói là chuẩn không cần chỉnh. Người ta thường nói người đẹp vì lụa, còn trường hợp này là lụa đẹp vì người. Trông giống như một hot boy Hàn Quốc chính hiệu!

“Con đi đâu thế?” Mẹ Minh Huy hỏi.

Anh ta dừng lại, trong lòng do dự đưa ra câu trả lời, ngập ngập ngừng ngừng:

“Dạ, con, con ra ngoài có chút việc ạ!”

“Giờ này mà có việc gì thế con?”

Anh ta đứng hình, nhưng may mắn anh ta kịp thời nghĩ ra một lí do vô cùng thỏa đáng:

“Dạ, con đi học Ngoại ngữ ở trung tâm mẹ ạ!”

Bà ngạc nhiên, nhưng chưa kịp nói gì thì ba anh từ đâu bước ra, lại gần anh ta, vỗ vai anh:

“Tốt lắm con trai! Bây giờ ngoại ngữ rất là quan trọng. Tuy con chỉ là giáo viên dạy Toán nhưng biết ngoại ngữ cũng rất có lợi cho sự nghiệp giáo dục của con. Hơn nữa, con còn phải tiếp quản công ty của ba.”

“Chẳng phải ba nói khi nào con mắc lỗi lầm thì mới bắt con về công ty sao?”

“Đúng vậy. Con nghĩ mình sẽ không mắc lỗi gì chứ? Chưa thể nói trước điều gì đâu con trai à. Ba vẫn muốn con thật sớm phạm phải một lỗi gì đó. Thôi, con đi đi, kéo trẻ.”

“Dạ!”

Minh Huy cười, trong lòng vừa mừng vì đã thoát được cảnh lâm nguy chết người, vừa cảm thấy day dứt vì đã nói dối ba mẹ.

Bên này, Bảo Khang cảm thấy thời gian trôi rất lâu.

"Giờ này sao anh ta chưa đến nữa?" Bảo Khang tự hỏi mình, rồi cứ đi ra đi vô phòng, không khỏi nhìn xuống phía dưới trước cổng nhà. Đang coi giờ thì

tiếng chuông cửa làm cậu giật mình. Chắc là anh ấy! Cậu chạy một hơi xuống mở cửa cho Minh Huy.

“Sao tới trễ quá vậy?” Khang hỏi gấp.

“Tại anh có chút chuyện.”

“Vào nhà đi thầy! À không, anh.”

Bảo Khang lờ mờ đi theo sau Minh Huy vào nhà. Cậu để ý tới vẻ ngoài của anh ta, trong lòng thốt lên rằng sao anh ấy đẹp trai quá. Còn Minh Huy thì lúc này đã nghe được mùi nước hoa phảng phất từ cậu, đúng mùi anh ta thích.

“Ba mẹ em đâu hết rồi?”

“Ba mẹ em đi chơi hết rồi.”

“Ừ. Chúng ta bắt đầu học thôi.”

Minh Huy cùng Bảo Khang say sưa được một lúc lâu. Khang hết sức chăm chú vào bài vở nhưng có đôi lúc lại lén nhìn trộm thầy Minh Huy đang giảng bài.

“Này! Chỉ tập trung vào bài tập thôi, không được nhìn anh như thế đấy nhé! Anh biết anh đẹp trai rồi.”

Bảo Khang mắt chữ o, miệng chữ o ngơ ngơ nhìn Huy: “Vâng, thầy đẹp trai.”

Xong rồi hai người tiếp tục chuyện học. Được dăm ba phút: “Thầy, sao thầy nhìn em chăm chăm vậy? Em biết em dễ thương rồi, lần sau chỉ tập trung vào việc dạy thôi đấy nhé!”

Bảo Khang làm một hơi khiến Minh Huy hết đường biện minh. Quả thật Khang không vừa chút nào đâu. Cậu còn biết lấy gậy ông đập lưng ông nữa mà. Chẳng phải cái nội dung cậu vừa nói na ná giống lời Huy nói lúc nãy sao?

Hai người cùng nhau mỉm cười rồi lại chăm chú vào việc học.

“Chúng ta dừng lại tại đây!”

Lời nói bất thành linh của Huy làm Khang giật mình bất cẩn làm rơi cây viết.

"Ây da!"

Sự cố hi hữu đã xảy ra. Một cây viết rơi hai người lượm nên kết quả là trán cả hai cùng sưng một cục rất ư là nhỏ.

“Em xin lỗi anh!”

“À, không sao!”

Bảo Khang dùng tay xoa trán Minh Huy. Hai người nhìn nhau cười đỏ mặt luôn.

“Thôi anh về!”

“Để em tiễn.”

Bảo Khang đưa Minh Huy xuống dưới nhà: “Thầy, à mà anh, hay để em đưa anh về nha?”

Minh Huy anh ta hết sức bất ngờ trước lời đề nghị của Bảo Khang: “Sao lại muốn đưa anh về nhà chứ?”

“Em sợ anh bị người ta bắt cóc.” Lời này Bảo Khang nói không toan tính mà xuất phát từ tự nhiên.

“Khờ quá! Anh lớn như vậy ai mà bắt cóc được. Anh đi về một mình được.”

Bảo Khang đứng đó nhìn Minh Huy đi khỏi tầm ngắm một hồi lâu rồi mới đóng cửa trở vào nhà. Lúc này biểu cảm hết sức hạnh phúc chẳng hiểu vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Chương 14. Nếu em cố gắng, thầy sẽ thưởng cho em!

"Ê, còn hơn một tuần nữa là thi học kì một rồi."

"Ừ! Lo quá đi mất!"

"Tao cũng vậy nhưng phải cố gắng thôi thôi."

"Cố lên! Vì tương lai con em chúng ta!"

Bảo Khang nhếch môi cố gắng đi qua đám đông, trong lòng thầm mĩm mai bọn chúng. Cái gì mà tương lai con em chúng ta? Đúng là xàm đão đẽ.

"Ê! Gần thi rồi đó, có kế hoạch ôn tập gì chưa?"

Vừa vào tới lớp, cậu đã bị nhỏ bạn tra khảo."

"Chưa nữa!"

Khang vô cùng khó chịu.

"Chưa thì chưa chứ làm gì nổi cáo với mình như vậy?"

"Hi hi, cho mình xin lỗi."

"Cậu thật quá đáng! Cậu, sao mà khó hiểu quá vậy? Đúng là nắng mưa thất thường."

Nói xong liền bỏ đi. Nhìn Khang dường như chẳng để ý tới.

Giờ ra chơi.

"Này Khang, đi chơi bóng rổ không?"

"Khang, đi xuống căn tin chung nhé!"

Khang lắc đầu khước từ mọi lời rủ rê của đám bạn. Bình thường dù không rủ Khang vẫn chơi bóng rổ hoặc xuống căn tin cùng tụi bạn nhưng hôm nay Khang bỗng trở nên dỗi hờn. Gương mặt đầy vẻ tự sự. Đúng là tâm lí của tuổi mới lớn: luôn che giấu đi lòng mình.

Khang bước ra đằng sau trường. Xung quanh khá thoáng mát, khung cảnh không kém phần nên thơ với những nhành hoa mười giờ tươi thắm, rực rỡ. Hay những bãi cỏ nhân tạo xanh mướt tạo cảm giác nhẹ lòng. Đây chủ yếu là nơi dùng cho các hoạt động ngoại khóa nên bình thường hiếm có thầy cô hay học sinh nào ra đây. Khang ngồi bệt xuống bãi cỏ, vẻ trầm ngâm nhìn lên trời. Cứ thế cậu chẳng làm gì hết. Lâu lâu cậu lại ngân nga những giai điệu quen thuộc của bài Vì em cần anh, trông thật hồn nhiên, ngọt ngào nhưng không kém phần da diết, trữ tình. Đại loại lời bài hát có nội dung rằng:

"Những lúc thấy nhớ anh em hay ngược lên bầu trời. Hát vang lên mấy câu khi trong con tim thật hạnh phúc... Cũng bởi vì trái tim em cần anh. Dẫu chỉ là những giấc mơ thật mỏng manh..."

Hát tới đoạn này, cậu dừng lại đột ngột. Cậu chợt giật mình khi mà cậu vừa hát hình ảnh một người lại hiện ra trong tâm trí cậu, hình ảnh đó như hiện hữu trên bầu trời: thầy giáo Minh Huy. Cậu cũng không hiểu vì sao lại như vậy, mỉm cười xoa nhẹ đầu mình.

"Em đang làm gì vậy?"

Khang phản xạ rất nhanh. Cậu ta quay người lại và nhận ra đó chính là Minh Huy. Anh ta trông giống như một cái bóng ma, luôn làm cậu giật mình.

"Anh đúng là... Sau này chết sẽ rất là linh. Mới nhắc mà..."

"Em nói gì?" Minh Huy nheo mắt, khoanh tay trước ngực, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Khang.

"Dạ, không có gì!" Khang lấy tay che cái miệng đang lên lên cười lại.

"Mai mốt ở trường gọi thầy, không được gọi bằng anh nghe chưa!"

"Sao mà rắc rối quá vậy anh?"

"Còn gọi anh? Sao lại ở đây một mình vậy?"

"Em cảm thấy áp lực trong kì thi tới quá thầy ơi."

Khang nói giọng nói vô cùng thâm hại, đầy lo lắng. Nếu nghe kĩ bạn sẽ có thể nghe được những âm thanh run rẩy trong lời nói. Cuối cùng thì cậu cũng chịu tâm sự với người khác rồi.

Minh Huy suy nghĩ điều gì đó hồi lâu. Trong thâm tâm anh giờ đây đang muốn làm cái gì đó để động viên tinh thần của Khang. Cậu ngồi lại gần Khang, đặt tay lên vai cậu: “Có gì đâu mà sợ chứ? Chỉ cần cố gắng là được. Nếu có cố gắng, dù em đang thất bại với mọi người nhưng em đã chiến thắng bản thân mình rồi đó! Mọi người sẽ không chê trách khi em thất bại trên sự nỗ lực không ngừng đâu.”

Bảo Khang nhìn thầy Huy, trong lòng ngưỡng mộ khôn xiết: “Thầy quả là thánh nhân. Em sẽ ghi nhớ lời thầy.”

“Được vậy là tốt rồi. Mà nè...”

“Chuyện gì thầy?”

Minh Huy ngập ngừng: “Nếu mà em đạt kết quả cao thầy sẽ thưởng cho em!”

Bảo Khang không tin vào tai mình. Lần đầu tiên cậu nghe được lời này đó. Cậu hí hửng reo mừng, trong phút vui sướng, cậu đã gật đầu gật quyết tâm: “Vậy thì tốt quá! Nhưng quà gì vậy thầy?”

Thầy Minh Huy gỡ đầu Bảo Khang một cái nhưng rất nhẹ nhàng:

“Bất cứ gì mà em muốn. Nhưng phải nằm trong khả năng của thầy đó!”

“Yeah! Vậy thì không còn gì hơn.”

Bảo Khang nhảy dựng lên, hò hét phấn khích. Trong lòng cậu đang nhen nhói niềm quyết tâm sẽ cố gắng hết mình để được món quà từ thầy Minh Huy. Còn Minh Huy thì đang lắc đầu trước sự hồn nhiên của một cậu học trò đặc biệt này.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 15. Cố lên!

"Dạ thưa ba mẹ con mới về!"

Bảo Khang chạy vô nhà, vội vã chào ba mẹ rồi nhanh chóng chạy lên phòng, mặc cho hai ông bà chẳng hiểu điều gì.

"Con bị sao vậy?"

"Con..."

Không có người đáp. Bà cảm thấy lo lắng, lên xem con mình có bị gì không. Khi lên tới phòng, bà hết sức bất ngờ trước hành động khác thường của con mình: Khang đang làm bài tập. Khang chăm chú làm bài tập đến nỗi mẹ mình vào phòng hỏi nào mà cũng không hay.

"Con, sao mới về nhà mà lại vui đầu vào học nữa vậy? Tắm rửa, nghỉ ngơi, ăn cơm rồi hãy học tiếp!" Bà lo lắng.

"Dạ, con không sao đâu mẹ. Mẹ đừng lo lắng!" Miệng thì trả lời nhưng mắt thì có thèm nhìn mẹ cậu đâu, cứ chăm chăm vào sách.

"Sao học dữ vậy con?"

"Sắp tới thi rồi mẹ, con phải cố gắng." Thật ra là đều có nguyên nhân cả.

Bà thở dài, lòng vô cùng ngạc nhiên vì trước giờ dù có siêng năng, chăm chỉ thì con mình có bao giờ làm quá mức như vậy đâu. Bà cũng hết cách, phần vì lo cho sức khỏe con mình nên xuống nhà pha cho cậu một ly sữa nóng hổi.

"Ông ơi! Con bảo sắp tới thi nên nó lao đầu vào việc học suốt. Không ăn uống, nghỉ ngơi gì hết."

Ba Bảo Khang đang đọc báo:

“Cũng tốt! Nó biết lo là mừng rồi nhưng bà khuyên nó học cũng có mức độ thôi, không khéo lại bệnh thì khổ thân.”

“Từ trước giờ nó đâu có vậy đâu.” Bà lo lắng.

Trên này Bảo Khang mãi miết học mà quên mất thời gian. Nhìn lại trên bàn học của cậu ta xem, toàn sách vở với vở nhưng ngắt nổi lại không gọn gàng, ngăn nắp. Đây là dấu hiệu của những người thông minh. Từng con số, từng con chữ nối đuôi nhau đi vào đầu óc cậu. Lắm lúc cậu lại vỗ vỗ đầu, chẳng mấy mươi năm nữa cậu cũng sẽ hói đầu như các nhà khoa học nổi tiếng thôi.

Đã 10:20 tối rồi mà cậu vẫn chưa đi ngủ.

11:45 khuya rồi, gần như kiệt sức, cậu mới chịu lăn mình ra ngủ.

Mới có 4:25 sáng mà ánh đèn học của cậu lại sáng lên. Học nữa à?

Hôm nay đi đến trường, sắc thái của Bảo Khang vô cùng bơ phờ, xanh xao. Có lúc cậu còn ngáp, lại còn ngủ gật nữa. Nhưng Khang vẫn cố gắng nghe thầy cô giảng bài.

“Cậu gắng khuyên cháu học hành ít lại giúp gia đình, chứ nó học nhiều vậy chắc đồ bệnh mất thôi.” Mẹ Bảo Khang lo lắng.

“Dạ, con sẽ khuyên em. Chỉ là em nhà hơi bị áp lực trước kì thi thôi ạ.”

“Trông cậu hết vào cậu.”

Cốc... Cốc... Cốc!

Minh Huy gõ cửa phòng Bảo Khang. Lần một không có động tĩnh gì. Lần hai cũng như vậy. Lần này anh quyết định mở cửa đi vào thẳng.

Đùng!

Minh Huy đập mạnh vào bàn.

“Này! Học hành gì mà chú tâm thế? Anh gõ cửa hai lần mà không ra mở.”

Bảo Khang dừng bút, nhìn thầy Minh Huy:

“Dạ, chẳng phải thầy đã vào được rồi sao? Thầy không cần khách khí mà gõ cửa nữa. Em đang cố gắng hết mình. Để có được món quà từ thầy quả thật không phải chuyện dễ.”

Xong rồi lại cầm bút lên, tiếp tục học. Minh Huy không thể chịu nổi: “Này! Học hành cũng phải vừa thôi chứ. Cứ học, học như em sẽ chẳng có ích gì đâu, nhiều khi còn phản tác dụng nữa đó! Lỡ em bị bệnh trong lúc này thì sao?”

Những lời xối xả như mưa tuôn của Minh Huy làm Bảo Khang phải sững sờ: “Nhưng... em đang cố gắng...”

Chưa để Bảo Khang nói hết, Minh Huy đã nói:

“Anh sẽ ủng hộ em! Cố lên!” Anh ta dùng tay trái để thể hiện cái quyết tâm của mình.

“Cảm ơn anh.”

Khang cảm thấy nhiệt huyết hơn bao giờ hết, cười híp cả mắt. Minh Huy ngồi xuống, chuẩn bị dạy: “Nhưng em định học thêm Toán với những cuốn sách Hóa như thế này à?”

Bảo Khang sức nhớ ra, mỉm cười lần nữa, lấy tập Toán ra. Không khí học hết sức nghiêm túc.

Trước khi ra về, Minh Huy có đôi lời muốn nói với Bảo Khang: “Nhớ, không được học quá sức!” Lời nói của anh ta tuy nhỏ nhẹ, ngắn gọn nhưng nó lại ẩn chứa sức mạnh phi thường. Nó giúp cho Bảo Khang nhận ra vấn đề, thực hiện đúng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Thành Công Hay Thất Bại???

Chương 16. Thành Công Hay Thất Bại?

Những ngày vừa qua, Bảo Khang thật sự chú tâm vào chuyện ôn thi. Ngay cả trên lớp hay ở nhà, cậu đều cố gắng nhưng không quá mức, như lời thầy đã dặn. Lúc nào cậu cũng ý thức rằng nếu muốn được nhận món quà từ thầy Minh Huy thì cần phải cố gắng. Cậu chợt nghĩ ra mình muốn thầy Huy tặng gì cho mình nếu mình đạt kết quả cao. Mình sẽ nói thầy mình thích gì ta? Gấu bông? Áo khoác có biểu tượng Super Junior? Hay một cái đồng hồ cát? Không! Cậu khẽ lắc đầu. Cậu chẳng hiểu mình đang muốn được tặng cái gì. Cậu muốn thứ đó phải thật đặc biệt, ý nghĩa. Và cậu chợt nảy ra một ý tưởng trên cả tuyệt vời. Cậu thấy trong lòng mình rất hồi hộp, muốn giấu ước muốn này với thầy đến tận phút cuối cùng, bởi lẽ Khang luôn thích cảm giác thật lãng mạng.

"Chúc em thi tốt nhé! Good luck!"

Khang chợt vui mừng khi nhận được lời chúc này từ anh ta, thầy Minh Huy, tuy chỉ là bằng tin nhắn. Có được nguồn động lực quý giá như thế này, cậu bớt run hơn bởi lẽ hôm nay cậu đi thi. Là đi thi đó! Nó quyết định xem ước muốn của cậu có thành hiện thực không. Dù vậy nhưng cậu cũng có chút lo lắng.

Bên này, thầy Minh Huy anh ta đang hết sức lo lắng cho cậu học trò của mình. Cứ đi đi lại lại, không khéo chóng hết cả mặt. Vì là tuần thi với lại không được phân công làm giám thị nên anh ta ở nhà nguyên tuần. Ở nhà nên thời gian gặp Bảo Khang là con số 0. Không hiểu sao anh ta cứ nghĩ về Khang hoài, cứ cầm điện thoại lên là muốn nhắn tin với cậu ta nhưng anh ta không làm thế. Anh ta cũng muốn biết được mỗi ngày thi Khang thi như thế nào, nhưng cơ bản là phải chờ cho đến cuối tuần hỏi một lần luôn. Anh ta vẫn luôn tin rằng Khang sẽ làm được, sẽ mang về những kết quả không thể tốt hơn.

Một tuần thi trôi qua, Khang dường như cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Giờ là lúc cậu ta nên nghỉ ngơi, bù đắp cho những ngày ôn vất vả, cật lực, để còn chuẩn bị cho học kì tiếp theo. Khang biết trước kết quả rồi, biết được kết quả như thế nào vì cậu đã cân đo đong đếm rất kĩ, nhưng lại giấu đi, ba mẹ hỏi cậu ta cứ bảo hãy đợi khi có kết quả chính thức thì tốt hơn.

Chẳng thể đợi lâu hơn nữa, Minh Huy gọi cho Bảo Khang để thăm dò tình hình.

"Alô! Em nghe thưa thầy!"

Bên kia đầu dây: "Em thi có được không?"

Bảo Khang ậm ừ: "Dạ... thì... Bây giờ em không thể nói trước được điều gì. Hãy đợi đến khi có kết quả chính thức nhé thầy."

"Nói luôn đi. Em không thể dự đoán sao?"

"Dự đoán thì có thể nhưng không chính xác đâu."

Minh Huy tỏ vẻ đầy nghi ngờ: "Hay là... kết quả không được tốt sao? Em thi không được à?" Mặc dù hỏi vậy nhưng Minh Huy vẫn có lòng tin với Bảo Khang.

"Em sẽ không trả lời đâu!"

Giọng cười đầy nham hiểm của Bảo Khang làm cho Minh Huy rối lòng, phân vân không biết cậu đang nghĩ gì. Đầu hàng cái tính tình nghịch bất chợt này của Khang, Minh Huy đành nói: "Khi nào có kết quả chính thức thì em phải nói cho thầy liền đó! Tạm biệt em."

"Tạm biệt thầy."

Rốt cuộc em ấy thi có được không? Sao cứ tỏ vẻ bí mật như thế này? Đã lên giường, đã đắp chăn, tắt đèn rồi mà những băng khuâng cứ như được nước lần tới quần quanh trong suy nghĩ anh ta. Càng suy nghĩ, anh ta càng không ngủ được, trằn trọc... Anh ta đang thấy mình dạo gần đây đang có điều gì rất khác lạ, điều đó thật vô hình.

Bảo Khang cũng thật là... Tự mang cho mình cái bí mật khủng khiếp mà chỉ có ba người muốn biết, làm họ ngủ không yên, mà cậu đâu ngờ rằng mình cũng không yên vì nó. Mất ngủ? Hay ngủ muộn? Nói gì thì nói nhưng cậu cũng đang lo sợ, sợ rằng dự đoán của mình sẽ sai, sẽ hỏng hết bao dự tính mà cậu đã dành hết chất xám vào nó.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giáng Sinh Đặc Biệt

Chương 17. Giáng Sinh Đặc Biệt

Những ngày se lạnh đang bắt đầu về. Mùa đông đã bắt đầu từ lâu nhưng mãi đến khoảng cuối tháng 12, mọi người mới bắt đầu cảm nhận được cái giá lạnh của nó. Bảo Khang thật sự thích mùa đông, thích một cách nghiêm trọng. Bảo Khang từng ước mỗi buổi sáng dậy đều có thể nhìn thấy tuyết rơi, nhưng cậu cũng biết rằng điều đó không thể trở thành hiện thực tại cái đất nước này. Cậu cũng mơ ước có được một người quan tâm mình trong những ngày này, một điều rất lãng mạn. Minh Huy thì cũng thích mùa đông nhưng có phần hiện thực hơn, không quá mơ hồ. Cậu thích mùa đông vì cái dịu nhẹ, lành lạnh dễ chịu của nó.

Hôm nay rong ruổi suốt đoạn đường dài hơn hai cây số, Bảo Khang đã thấm mệt. Cậu ta đang đi mua đồ ông già nô-en trong một cửa hàng đồ khá sang trọng. Chuyện sẽ chẳng thể bàn nếu như Khang không mua những hai bộ. Một bộ dành cho cậu, còn bộ kia? Cậu định mua tặng ai hay mua giúp người ta? Guồng mặt Khang lúc này nhìn bí hiểm hơn bao giờ hết, chắc chắn đang âm mưu một kế hoạch gì đây.

Minh Huy đang ung dung ngồi uống cà phê, đọc sách cạnh cửa sổ mà ngoài kia là một không gian vô cùng thoáng đãng, làm dịu lòng người.

“Alô!”

Điện thoại reo đúng lúc nguồn cảm xúc dâng trào nên Minh Huy có chút khó chịu.

“Thầy đang làm gì vậy?”

Minh Huy chợt nhận ra giọng của Bảo Khang, cảm xúc khó chịu liền mất đi: “Đang đọc sách thôi em. Mà gọi thầy có gì không?”

Giọng Bảo Khang bên kia đầu dây bắt đầu có chút e ngại. Cậu đang định làm gì mà có vẻ bí mật?

“Mai thầy có đến nhà em dạy kèm không?”

“Em không muốn nghỉ xả hơi sao?”

“Dạ không thưa thầy. Mai thầy nhất định phải đến, em có cái này tặng thầy!”

“Ừ, thầy sẽ đến.”

“Dạ, vậy thầy đang làm gì thì làm tiếp đi ạ.”

“Ừ, chào em.” Minh Huy cúp máy, trong lòng đặt chút nghi vấn về thứ mà Bảo Khang sẽ tặng mình ngày mai. Anh ta nghĩ thầm: Bảo Khang em ấy đúng là người bí hiểm. Anh tiếp tục đọc sách. Cuốn tiểu thuyết mà anh ta đang đọc mang tên 50 sắc thái, một bộ tiểu thuyết bán chạy nhất hiện nay trên thế giới.

Đúng như lời hứa, hôm nay Minh Huy đã trở lại với việc làm gia sư. Anh ta đứng trước cổng nhà Khang bấm chuông, trong lòng tự dung hồi hộp một cách phi thường. Bảo Khang trên phòng nghe tiếng chuông sớm biết được là anh ta nên ráo riết chạy xuống mở cổng.

“Chào anh!- Bảo Khang nở một nụ cười thật tươi.”

“Chào em!”

Lúc này Minh Huy muốn hỏi liền về lí do tại sao hôm nay cậu Bảo Khang lại kêu mình nhất thiết phải đến dạy, nhưng vì hiện cảnh không tiện nên anh ta lại thôi. Chào người lớn xong, anh ta mới cùng Khang lên phòng.

“Này nhóc, có chuyện gì mà bắt buộc anh phải đến vậy?”

Bảo Khang hí hửng: “Dạ, là chuyện rất quan trọng. Hãy nhắm mắt lại, đến khi nào em nói mở thì mới được mở ra.”

Minh Huy dăm dăm nhìn thẳng vào mắt Khang: “Tại sao lại phải làm vậy?”

Bảo Khang nhún nhún vai, dùng con nít kẻ dỏ dỏ đàn ông, không dụ dỗ thầy giáo hot boy: “Thầy... mà không! Anh nhắm mắt lại đi. Nhắm lại đi mà! Anh sợ em làm gì anh sao?”

“Được rồi! Hải lòng chưa?”

Đi kèm lời nói là hành động. Minh Huy anh ta đã nhắm mắt lại đúng yêu cầu của Bảo Khang.

“Không được ăn gian đấy nhé anh!”

“Bộ nhìn anh gian lắm à?”

“Không có!”

Bảo Khang cầm trên tay một món quà, đứng trước mặt Minh Huy, tầm xa chỉ khoảng nửa mét: “Teng... teng... teng... tềng! Mở mắt ra đi, đây là của anh!”

Minh Huy từ từ mở mắt ra, dường như anh ta cũng háo hức. Phía trước mặt anh là một bộ đồ nô-en mới toanh.

“Dành cho anh?” Mắt mở to có lẽ vì không tin.

“Vâng!” Bảo Khang lại cười.

“Nhưng... sao lại tặng nó cho anh?”

“Vì anh phải mặc nó!”

“Tại sao?”

“Anh chẳng phải đã hứa nếu em đạt kết quả cao sẽ dành tặng bất cứ gì mà em muốn, nằm trong khả năng của anh mà?”

“Đúng là vậy nhưng... em đã... đạt kết quả cao rồi sao?” Ánh mắt đầy hoài nghi.

Bảo Khang không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ thôi. Hành động này của cậu càng khiến Minh Huy vỡ òa hơn nữa vì vui mừng. Kìm nén cảm xúc của mình, Minh Huy đổi giọng tựa như đang ở trong lớp: “Chắc chắn môn Toán của thầy em lại điểm thấp rồi?”

“Không! Tuy không cao nhưng cũng không quá tệ. 8 điểm cơ đấy!”

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang, thái độ trìu mến, hài lòng: “Làm tốt lắm!”

Bảo Khang đỏ hết cả mặt mày, biểu cảm hết sức ngượng ngạo, hành động hết sức lúng túng: “Thế còn món quà của em, thầy có tặng được không?”

“Được, tất nhiên là được! Em muốn quà gì?”

“Em... muốn thầy mặc bộ đồ này cùng em đi chơi vào đêm Giáng sinh!”

Lời nói vừa rồi của Bảo Khang trôi qua thật mau, nhưng nó như một cú sấm to đùng vào tai của Minh Huy. Anh ta không cử động như người chết đứng, mặt mày không chút biểu cảm, duy chỉ có ánh mắt là nhìn đắm đuối vào Khang. Bảo Khang nhìn trạng thái lúc này của Minh Huy cảm thấy có chút lo ngại, sợ hãi. Cậu ta không thể đoán trước được điều gì nhưng trong lòng đang thất vọng và tự an ủi mình chấp nhận lời từ chối: “Nếu thầy không thích thì thôi vậy!”

Nhanh như một con điện, cơ mặt Huy bắt đầu giãn ra, nụ cười bắt đầu xuất hiện đầy kiêu sa, tay chân thì cũng bắt đầu không thể kiểm soát mà vịn lấy tay Khang: “Sao lại không được chứ! Thầy sẽ đi chơi cùng em! Mặc dù thầy cũng có nhiều lời hẹn đi chơi trong đêm Giáng sinh.”

Bảo Khang nghe nói vậy, mừng vui khôn xiết, nhảy dựng cả lên. Khắp gian phòng tràn ngập tiếng cười đùa.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bí Mật Được Chia Sẻ (1)

Chương 18. Bí mật được chia sẻ (1)

“Mẹ ơi, tối nay con đi chơi có lẽ tới khuya mới về nên mẹ không cần chờ con đâu nhé.”

Gia đình Minh Huy đang ăn cơm tối.

“Con đi chơi với bạn bè sao?” Mẹ anh hỏi.

Minh Huy ngập ngừng, hình như trước giờ anh ta ít khi nói dối nên bây giờ nói dối không được chuyên nghiệp lắm. Anh ta quả thật không thể trở thành diễn viên nổi tiếng được!

“Dạ... con đi chơi với... bạn thời cấp ba đấy mẹ.”

“Ừ, nhưng nhớ về sớm nhé con!”

“Dạ!”

Tại nhà của Bảo Khang, cậu ta thì vô cùng sốt sắng, tựa hồ như lần đầu tiên hẹn hò không bằng. Ăn cơm mà cậu ta cũng không chú tâm nổi, cứ mãi nghĩ đến việc đi chơi với Minh Huy.

“Mẹ ơi, tối nay con đi chơi nhe mẹ!”

Mẹ cậu ngạc nhiên: “Trước giờ Giáng sinh con có đi đâu chơi bao giờ đâu?”

“Thì bây giờ con đi. Mẹ muốn con ở nhà suốt luôn hả?”

“Con đi với ai vậy?”

“Dạ, con đi với thầy... À mà không, con đi với bạn!” Cậu thờ phào vì nhém chút bị bại lộ bí mật.

“Vậy thì đi nhưng nhớ về sớm đó!”

Cậu nhảy dựng lên, đụng trúng cái bàn, chén đĩa kêu leng keng. Cậu chạy lại choàng cổ mẹ mình, giọng nói thì rất ư là nịnh bợ: “Mẹ con là số một! Yêu mẹ nhiều lắm!”

Vừa nói cậu vừa hôn lên má mẹ mình một cái thật sâu, xong rồi lại chạy lên phòng tất bật chuẩn bị cho buổi đi chơi Giáng sinh đầu tiên của mình.

Không biết chọn bộ nào ta? Bộ này hay bộ kia? Phải đeo theo phụ kiện gì cho nó hợp đây? Kiểu tóc vậy được chưa nhỉ? Nước hoa mùi gì đây nhỉ? Bảo Khang hết sức điệu đà như con gái vậy. Phong cách cũng không tồi: cái quần Jeans bó sát, cái áo thun trắng với họa tiết đơn giản nhưng rất thời trang. Mãi ngắm mình trong gương, cậu chợt nhận ra mình đã quên mất phải mặc cái bộ đồ nô-en hôm bữa. Cậu cười toe toét tự trách mách hay quên, rồi thay đồ. Cậu mặc đồ nô-en nhìn cũng khá khá dễ thương.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cậu lấy điện thoại gọi cho Minh Huy, trong lòng không giấu nổi sự mong chờ, lời nói cũng đầy mùi vị của vui sướng: “Thầy chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi, còn em? Chắc chưa phải không?”

“Xong từ lâu rồi ạ!”

-”Ồt! Lát nữa thầy qua nhà chờ em đi!”

Bảo Khang càng bất ngờ: “Đi xe chung với thầy?”

“Sao? Không thích hả? Vậy thôi!”

“Không, không phải thưa thầy! Nhưng có ba mẹ em ở nhà mà em lại nói đi chơi với bạn... Hay thầy chờ em ở đầu hẻm vào nhà em đi, em đi bộ ra.”

“Vậy cũng được.”

Minh Huy cúp máy. Không hiểu sao lúc này tim anh đập thình thịch. Cũng tự dưng anh thấy mình thật sự trẻ con, tựa như đang trở về tuổi thơ: nào là đội nón ông già nô-en, nào là quần áo nô-en, rồi bộ râu của ông già nô-en nữa chứ. Anh phì cười khi thấy bộ dạng của mình trong gương. Đẹp trai thì có nhưng sao nhìn ngây ngô trẻ con sao sao ấy. Cũng vì đây là lần đầu tiên đi chơi với học trò đặc biệt trong bộ dạng đặc biệt này nên Huy có cảm giác rất khác lạ.

"Giờ thì xuất phát thôi!"

Cậu chỉnh đốn lại trang phục một lần nữa, rồi cầm chìa khóa xe và đến rước Bảo Khang. Bảo Khang thì sợ Minh Huy sẽ chờ mình nên đã đi ra đầu hẻm chờ từ nãy giờ, dù còn gần một tiếng nữa mới tới giờ hẹn.

Đứng đợi cũng khá lâu nhưng Khang chẳng thấy mệt chút nào. Hay cậu đang nghĩ đợi chờ là hạnh phúc? Càng gần đến giờ hẹn, cậu ta càng hồi hộp, náo nức, vui sướng, đôi lúc còn cười mình ên nữa.

Kết!

Tiếng xe của Minh Huy thắng gấp làm Bảo Khang chú ý.

“Này nhóc! Chờ có lâu không?”

Bảo Khang vờ như chẳng có gì to tát: “Em mới ra tới thì anh cũng tới luôn, chứ đâu có chờ đâu.”

Minh Huy cười: “Thật vậy không? Hay đang nói dối đó? Chờ thì nói là chờ đi, còn bày đặt giả vờ.”

Chân tướng bị bại lộ, bị Minh Huy nói trúng tim đen nên Bảo Khang bất khả phản kháng, đỏ mặt hết.

“Thôi lên xe đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bí Mật Được Chia Sẻ (2)

Chương 19. Bí Mật Được Chia Sẻ (2)

Ngồi sau lưng Minh Huy trên chiếc xe máy, những cơn gió lạnh lướt qua cũng không thể làm Bảo Khang co run người, bởi cậu đang cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Cậu rất muốn ôm eo Minh Huy vào lúc này, như thể những người yêu nhau vậy. Nhưng Khang chợt trấn tĩnh lại sự lệch lạc của trái tim và nhận thức kịp thời nếu không, không lường trước chuyện sẽ xảy ra.

Minh Huy chạy xe nhưng hôm nay cậu cũng thấy lạ trong người. Có thứ cảm giác vô hình nào đó rất khó tả trong anh.

"Anh..."

"Em..."

Tiếng hai người thốt ra cùng một lúc. Họ chợt bật cười vì sự trùng hợp này, rồi lại nhường cho nhau nói trước:

"Em nói trước đi!"

"Anh nói đi rồi em nói!"

"Nói trước đi!"

"Nói đi, em tính nói gì mà em quên rồi."

Minh Huy ngập ngừng: "Hôm nay kẹt xe quá!"

"Anh có để ý thấy gì không?"

"Gì là gì?"

Bảo Khang ngồi đằng sau vỗ vai Minh Huy: "Ai cũng nhìn chúng ta hết, kì quá."

Minh Huy nhìn xung quanh, rồi bật cười lần nữa: "Không có gì hết. Cứ bình thường đi."

Đoạn đường dài tấp nập người qua lại, Bảo Khang cảm thấy cũng hơi khó chịu. Minh Huy thì thấy cũng hơi bình thường.

"Bây giờ em muốn đi đâu?" Minh Huy hỏi.

Bảo Khang suy nghĩ: "Đi đâu ta? Hay đi vào siêu thị chơi đi."

"Rồi. Siêu thị thẳng tiến."

Chỉ khoảng một chút sau đó, Minh Huy và Bảo Khang đã có mặt tại siêu thị. Họ đi tham quan xung quanh, chơi trò chơi, mua đồ, uống trà sữa cùng nhau. Đặc biệt Minh Huy còn mua tặng cho Bảo Khang một con gấu bông cực kì dễ thương. Bảo Khang vui lắm, cứ cười tí mắt lại. Hai người họ đi cùng nhau một cách gần gũi phi thường, như từng quen từ hồi kiếp trước.

Đi đường như gặp hết ngõ ngách trong siêu thị, họ hỏi ý nhau sẽ đi đâu tiếp theo. Họ quyết định vào trung tâm văn hóa chơi trò chơi. Ý tưởng vừa được đưa ra thì ngay lập tức đã được thực hiện. Trung tâm văn hóa đông người không kém gì ở siêu thị và trên đường phố. Minh Huy phải nắm chặt tay Bảo Khang, chen chút từng tí một để có thể mua vé chơi trò chơi. Thầy và học trò chơi hết trò này tới trò khác. Minh Huy thì không rành chơi mấy thứ này nên Bảo Khang sẵn sàng ra tay chỉ dẫn. Cười, cười và chỉ cười là những gì họ làm từ khi đến trung tâm chơi trò chơi. Sau khi khám phá hết các trò, ai cũng điều đã thấm mệt. Đã hơn chín giờ tối, trung tâm ngày một đông người, Minh Huy cảm thấy hơi ngột ngạt với chốn này:

"Hay là chúng ta đi dạo nhé! Xong rồi anh sẽ đưa em về, được không?"

"Đi dạo sao? Ý kiến hay."

Minh Huy không lấy xe mà chỉ muốn đi bộ thôi. Bảo Khang khó chịu vì chuyện này có lẽ vì mỗi chân nhưng lại không nói ra vì sợ Minh Huy anh ta sẽ

buồn. Hai người đi dạo trên con đường đi tới công viên. Trên đường đi họ không nói chuyện với nhau. Ánh đèn khuya soi bóng họ mập mờ. Lúc này, Bảo Khang đi sau Minh Huy, trong lòng không ngừng hướng sự chú ý tới anh ta. Trong mắt cậu, anh ta quả thật là người tốt, thú vị, đẹp trai, dễ thương. Chẳng có điều gì khiến anh ta mất đi sức hút tự nhiên.

Minh Huy quay người lại nhìn Bảo Khang, không nói gì, tiếp tục đi. Minh Huy cũng đang nghĩ về Khang. Khang là một người rất đặc biệt, tính cách thì rất trẻ con, sớm nắng chiều mưa nhưng luôn là người dễ mến, tạo cho người ta cảm giác thoải mái, vui vẻ khi ở cạnh.

“Có mệt không nhóc?”

“Không, rất vui mà.”

Minh Huy kéo tay níu Bảo Khang ngồi xuống băng ghế quen thuộc của anh ta trong công viên. Ngồi kế Minh Huy, trái tim Bảo Khang ngày càng rạo rực lên nhiều. Nhân lúc Minh Huy không để ý, cậu lại lén nhìn gương mặt anh ta. Cảm giác thật hạnh phúc! Bảo Khang gần như đã bị đánh gục bởi anh ta.

Trời hôm nay có nhiều sao, trăng thì sáng rất rõ. Minh Huy ngồi ngược mặt lên nhìn bầu trời về đêm một cách say sưa, say sưa đến nỗi dường như quên mất sự tồn tại của Bảo Khang. Bảo Khang không thể im lặng mãi được, đoán biết Minh Huy đang có rất nhiều tâm sự, đành nghĩ cách làm cho Minh Huy hết buồn.

“Thầy, à, anh đang bị làm sao vậy? Đang buồn à? Hay chúng ta chơi trò này nhé!”

Minh Huy quay sang nhìn Bảo Khang: “Trò gì?”

“Nói cho đối phương bí mật của mình. Có nghĩa là tâm sự đấy. Em không chắc khi chơi xong thầy sẽ thấy vui, nhưng em chắc thầy sẽ vui đi nỗi buồn nhiều lắm đấy!”

Minh Huy nhìn thẳng vào mắt Bảo Khang, làm cho cậu ta chẳng biết phải làm sao, đành quay mặt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bí Mật Được Chia Sẻ (3)

Chương 20. Bí Mật Được Chia Sẻ (3)

Hai người ngồi kế bên nhau nhưng như có một ma lực khiến họ im lặng. Không ai nói với ai câu gì.

“Này nhóc! Chúng ta bắt đầu trò chơi thôi!”

Minh Huy quay sang nhìn Bảo Khang. Anh ta sau một hồi suy nghĩ cũng đã đồng ý chơi trò chơi. Nghe được lời nói của anh ta, Bảo Khang vui hẳn lên: “Thật sao? Trò chơi này không cho phép người nào được nói dối hết đó nha?”

“Anh chỉ chơi với một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Em phải là người chơi trước!”

Bảo Khang chột giật mình trước điều kiện của anh ta, nhưng chẳng mấy chốc đã thuyết phục anh ta chơi trò này, nên Bảo Khang đành chấp nhận: “Được!”

“Vậy thì bắt đầu thôi!”

Bảo Khang đang suy nghĩ mình sẽ kể bí mật nào vì cậu ta có rất nhiều bí mật: “Chẳng biết nên nói từ đâu nữa. Lúc trước em từng thích một người, dù là em chưa gặp người ấy ở ngoài bao giờ hết.”

“Quen qua mạng hả?”

“Đúng rồi! Người đó học rất giỏi. Em thường nhờ anh ta chỉ những bài Toán khó, rồi còn thường xuyên thích với bình luận mấy cái trạng thái người ấy chia sẻ. Em cảm thấy mình rất thích người ta. Có lần còn bày tỏ nữa. Giờ nghĩ lại em cảm thấy mình thật trẻ con.”

Bảo Khang cười với ánh mắt đầy trữ tình, có cảm giác tựa hồ như cậu ta đang tìm lại vui buồn của ngày đó.

“VẬY... người đó có đồng ý không?”

“Tất nhiên là... không rồi. Có nhiều lí do lắm nhưng cái chính là em đơn phương yêu. Mà em cũng không chắc đó là yêu hay chỉ là thích nhất thời thôi. Lúc đó em rất buồn khi bị từ chối nhưng sau này thì không. Em chỉ xem người đó như một kỉ niệm mà thôi.”

“Khi yêu ai mà không như vậy!” Minh Huy an ủi Bảo Khang.

“Thế còn anh thì sao?”

Bảo Khang đang rất háo hức muốn biết được tâm sự của người thầy đặc biệt của mình.

“Anh thì có nhiều chuyện lắm, nhưng chuyện làm anh buồn nhất chính là sự ra đi đột ngột của người anh yêu nhất trong đời.”

“Anh từng có người yêu?”

– “Đúng. Nhưng bên nhau không được lâu, cái tai nạn kinh khủng ngày đó đã cướp đi tình yêu của anh.”

Bảo Khang chợt im lặng khi nghe xong câu anh ta vừa nói, trong lòng chợt nghẹn lại.

“Sao im lặng vậy?” Minh Huy hỏi.

“Dạ... không có gì! Chắc anh yêu người đó lắm.”

“Yêu nhiều lắm nên sau cái chết của người đó, có lúc anh đã muốn tự tử. Nhưng anh biết anh không thể làm thế, anh cần phải sống tiếp, vì ba mẹ mình.”

Lời nói của Minh Huy rất thật lòng, thậm chí nỗi buồn anh ấy đã từng mang. Chẳng hiểu sao lúc này nước mắt của Bảo Khang tự dưng rơi xuống, mặc dù không nhiều. Minh Huy cũng rất bất ngờ trước tình cảnh này, lấy tay lau nước mắt cho cậu: “Sao nhóc lại khóc?”

“Tại vì chuyện của anh làm em xúc động quá.”

“Khờ quá! Mít ướt quá đi! Anh không khóc thì sao nhóc lại khóc?”

An ủi Bảo Khang là vậy nhưng trong mắt Minh Huy cũng đang rưng rưng nước mắt đầy mà. Nhưng có điều anh ta đã kìm nén, ngăn không cho nó rơi ra bên ngoài mà thôi.

“Em cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa...”

“Trẻ con quá! Nhưng cũng cảm ơn em vì cái trò chơi này nha. Giờ anh cảm thấy nhẹ lòng hơn một chút rồi.” Minh Huy lấy tay xoa đầu Khang, cái cử chỉ đã không biết bao lần được thực hiện.

“Chúng ta lại có bí mật nữa rồi!”

“Bí mật nào?” Minh Huy nói với trạng thái không biết gì.

“Thì chúng ta đã tâm sự với nhau. Chuyện chỉ có hai người biết.”

“VẬY luôn đó hả?” Minh Huy cười thật to.

“Chúng ta về thôi!”

Hôm nay quả là một đêm Giáng sinh thật đặc biệt với cả hai. Trái tim hai người họ liệu có phải khác cực hay là chỉ là cùng cực? Tình yêu được ví như một miếng nam châm, khác cực thì sẽ hút nhau, cùng cực thì đẩy nhau. Có duyên phận thì trắc trở thế nào cũng ở bên nhau, còn bằng không thì có cố gắng cũng không thể đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Chương 21. Điều Tự Nhiên

Trải qua một đêm Giáng sinh thật ý nghĩa, cả Minh Huy và Bảo Khang đều cảm thấy yêu đời hơn, có nhiều năng lượng cho cuộc sống hơn. Bảo Khang đến lớp trong niềm hân hoan kiểu như ngày đầu tựu trường. Minh Huy đến trường dạy trong sự yêu nghề hơn bao giờ hết.

Sau một ngày bình thường như thế, Bảo Khang cảm thấy chút nhớ nhớ Minh Huy, rồi tự nói với mình chiều nay sẽ gặp lại anh ta. Nhưng dù thế nào thì cậu cũng không thể thoát khỏi sự chờ đợi, mà biểu hiện là vẻ mặt ngao ngán cho rằng thời gian đang trôi một cách chậm chạp. Cậu quyết định làm một vài thứ để giết thời gian, chẳng hạn dọn dẹp, trang trí lại phòng ốc, giúp mẹ lau nhà, rửa chén... Tuy có chút mệt nhọc nhưng còn hơn cứ ngồi chờ.

Reng... reng... reng!

Tiếng chuông nhà vang lên, Bảo Khang kìm nén sự vui mừng của mình mà từ tốn đi ra mở cửa: “Mời thầy vào nhà ạ!” Giọng nói vô cùng lễ phép.

“Lại quên nữa rồi? Ở nhà thì gọi bằng anh, đi học thì gọi bằng thầy!”

Bảo Khang xoa xoa sau ót: “Hi hi, em quên!”

Chờ Bảo Khang đóng cổng lại xong, lúc xoay người đi vào nhà thì chợt bất ngờ vì Minh Huy đang nói chuyện với mẹ mình. Đợi lâu quá nên cậu đành lên phòng ngồi chờ.

“Wow! Phòng của em hôm nay sạch đẹp quá! Còn hơn thường ngày nữa!”

Thầy Minh Huy bước vào phòng nhẹ nhàng như một cái bóng ma, không gây ra tiếng động gì làm Bảo Khang hoảng hốt cả hồn: “Anh làm em mệt muốn rớt tim ra ngoài.”

“Anh xin lỗi! Đang suy nghĩ gì mà chú tâm thế?”

“Dạ không có gì.”

“Ừ, chúng ta bắt đầu học thôi.”

“Dạ! Nhưng mà hồi nãy mẹ em nói gì với anh vậy?”

“Muốn biết không?”

Bảo Khang gật đầu. Anh ta nói tiếp: “Mẹ em giao cho anh toàn quyền giáo dục em. Và nếu như em vi phạm hay làm sai chuyện gì thì anh sẽ phạt em tùy ý.”

“Như vậy thật sao? Cũng tốt!” Bảo Khang cười cười, trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Minh Huy thì hơi bất ngờ vì cứ nghĩ rằng Bảo Khang sẽ hét lên vì chuyện này: “Anh phạt nặng lắm đấy, em không sợ à?”

“Không! Chỉ cần em không làm gì sai thì cho dù hình phạt của anh nặng đến đâu cũng không là vấn đề.”

“Em nói tự tin quá!”

Bảo Khang nhìn Minh Huy một cách đầy khác lạ, phi thường. Hành động này của cậu làm Minh Huy căn bản lo lắng, tựa như chẳng biết lúc nào bị ăn thịt.

“Này! Làm gì nhìn anh dữ vậy? Anh biết anh đẹp trai nên em thích ngắm, nhưng không nên quá lộ liễu.”

Bảo Khang cười lớn: “Anh đẹp trai thật! Em muốn biết nhiều hơn nữa về thầy! Thầy thích gì nhất? Ghét gì nhất? Màu yêu thích là gì? Món ăn yêu thích là gì? Ca sĩ yêu thích là gì? Mẫu người yêu lí tưởng của thầy là gì?”

Bảo Khang hỏi một cách dồn dập nhiều vấn đề, thậm chí Minh Huy còn không kịp ghi nhớ: “Em muốn biết để làm gì?”

Bảo Khang tiến lại gần Minh Huy, giọng tha thiết: “Em cũng không biết nhưng thầy hãy trả lời đi!”

“Vậy thì một lần thôi nhé, gắng nhớ cho kĩ. Thầy thích nhất là được làm những gì mình muốn, ghét nhất là làm những gì mình ghét, thích màu xanh, thích ăn gà chiên, ca sĩ yêu thích là Đan Trường. Còn mẫu người yêu thích là... dễ thương, tốt bụng, hợp với mình.”

Bảo Khang tập trung cao độ vào câu trả lời của Minh Huy, nhưng có hơi bất ngờ vì câu trả lời mau kết thúc quá: “Anh không thể nói nhiều hơn sao?”

Minh Huy gõ đầu Bảo Khang một cái mạnh rõ ràng, có phát lên cả tiếng. Bảo Khang ôm đầu trong ánh mắt giễu cợt nhè nhẹ của Minh Huy.

“Mau mở tập vở ra! Học thì lo học đi. Không thì thầy xử đẹp em luôn!”

“Dạ, em biết rồi.” Bảo Khang ăn đau trả lời.

Câu trả lời được thốt ra từ hai hàm răng như muốn ăn tươi nuốt sống của Bảo Khang, cắn thù một cách dễ thương.

“Sẵn đây em cũng xin nói luôn. Em thích nhất là được đi chơi cùng người yêu, ghét nhất là bị đối xử vô tâm, màu yêu thích là trắng, tất cả các món ngon đều thích trừ cá, ca sĩ yêu thích là Taylor Swift. Mẫu người yêu thích là dễ thương, quan tâm mình, lịch sự.”

Minh Huy nhìn Bảo Khang: “Vậy luôn đó hả? Nhìn mặt anh xem có quan tâm không?”

“Đáng ghét!”

Bảo Khang trong lòng đầy tức tối vì bị chơi một cú ngoạn mục nhưng cậu lại cảm thấy hạnh phúc vì cũng đã biết được chút chút về con người anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Anh Đẹp Anh Có Quyền

Chương 22. Anh Đẹp Anh Có Quyền!

Bảo Khang đang đi xuống nhà vệ sinh của nam sinh trong trường thì bỗng cảm vô cùng khó đỡ khi cảnh tượng trước mắt cậu ta là một cuộc nói chuyện vô cùng thân mật giữa thầy Minh Huy và các đám nữ sinh. Cậu ta thấy trong lòng quả thật khó chịu, kìm nén con thịnh nộ sắp dâng trào như núi lửa sắp phun trào. Mà con thịnh nộ này cũng thật bất bình thường, có phải người yêu của cậu đâu mà nổi nóng?

"Làm gì mà có vẻ giận dữ vậy nhỉ? Thật là hết nói nổi!"

Bảo Khang bức bối trong lòng, từ xa nhìn theo từng cử chỉ của anh ta, điệu bộ thật khó coi. Đứng đó hồi lâu, chỉ đứng nhìn những người đó, cậu quên mất mình phải đi làm việc đại sự nên khi nhớ ra cũng là lúc đã không chịu nổi. Hai chân cậu chạy như sắp chết tới nơi. Trước khi đi không quên nói: "Mặc kệ anh! Làm gì mà mình phải bận tâm?"

Sau khi giải quyết xong, Bảo Khang cảm thấy vô cùng dễ chịu nhưng trong lòng không thôi nghĩ đến chuyện khi nãy. Rồi trí, cậu quyết định phải làm cho ra lẽ.

"Thầy! Thầy!"

Bảo Khang đi tìm Minh Huy. Minh Huy quay người lại, cười:

“Có chuyện gì thế em?”

Bảo Khang nhìn nụ cười này của thầy nhất thời cho nó là giả dối, nhưng con tức giận bỗng tự dưng dịu xuống:

“Dạ... em chỉ muốn hỏi thầy...”

Đang bí không biết phải trả lời như thế nào, Bảo Khang không ngừng hỏi thúc đầu óc mình nghĩ ra một câu trả lời thỏa đáng, bỗng sự xuất hiện của người thứ ba đã vô tình đã giải vây cho Khang.

“Huy! Tổ trưởng đang tìm em có việc kia!” Cô Diễm Thúy dạy môn Văn nói chuyện với Minh Huy.

Bảo Khang như thầm cảm ơn cô Thúy ngay lúc này mặc dù trước giờ vốn không thích cô: “Em chào cô!”

Cô Thúy đáp: “Ừ! Chào em! Mà trông em có vẻ hơi gầy thì phải? Về gắng ăn cơm nhiều cho có dinh dưỡng nhe em!”

Cô xoa xoa đầu Bảo Khang tựa như rất thân thiết trong khi Bảo Khang đang hết sức căng thẳng chịu đựng. Cũng cái tính thích xen vào chuyện của người khác nên Bảo Khang không thích cô ấy.

“Dạ!” Cách nói đầy cung kính nhưng bên trong hoàn toàn không thích.

Thấy vẻ mặt của Khang như vậy, Minh Huy anh ta bèn chen ngang cuộc giao tiếp giữa hai người, để tránh có chuyện không hay xảy ra: “Tổ trưởng tìm em à? Vâng em biết rồi!”

Minh Huy và Bảo Khang hai người cùng đứng nhìn cô Diễm Thúy rời khỏi đây. Xong rồi, hai người họ nhìn nhau.

“Em tìm thầy có chuyện gì à?” Đôi mắt Huy lúc này trĩu mến hơn bao giờ hết.

Bảo Khang phản vì bức bối chuyện thầy nói chuyện gần gũi với đám nữ sinh lúc này, phần vì vừa bị cô Thúy đim hàng vừa rồi, tức càng thêm tức, mà con người mỗi khi tức giận tốt cùng thường không làm chủ được hành động của mình. Bảo Khang như trút hết bức bối vào người Minh Huy: “Thầy phải biết giữ mình chứ? Thầy giáo với học sinh làm sao có thể như vậy được chứ? Người khác nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào? Tốt nhất thầy không nên để tình trạng này xảy ra nữa.”

Minh Huy chợt bật cười trước hành động thái quá của Bảo Khang vừa rồi, trong lòng cũng đoán được ý Khang đang muốn nói. Nhưng anh không chọn cách hứa hẹn mà chọn cách chế nhạo Khang để chuyện này càng thú vị: “Chuyện đó cơ à? Nhưng biết phải làm sao bây giờ? Thầy quá đẹp trai nên nữ sinh mến là điều không thể tránh.”

Bảo Khang đáp: “Nhưng thầy không thể!”

“Tại sao?”

Bảo Khang im lặng trước câu hỏi đó của anh ta, rồi lại ấp úng trả lời: “Thì... bởi thầy là thầy giáo, phải làm gương cho học sinh.”

Minh Huy cười, kê miệng mình lại sát lỗ tai Khang mà khe khẽ nói rằng: “Anh đẹp anh có quyền!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đừng Lo, Anh Sẽ Bảo Vệ Em!

Chương 23. Đừng Lo, Anh sẽ bảo vệ em!

Cũng như mọi ngày, Bảo Khang đi về nhà sau giờ học. Hôm nay do xe hư nên cậu ta phải đi bộ. Mặc dù vậy, cậu ta cũng chẳng hề phiền hà, tự an ủi lòng coi như tập thể dục. Đang đi qua đoạn đường vắng người, Bảo Khang trong lòng cảm thấy bất an, dường như linh cảm được sắp có chuyện xảy đến. Đi gần hết đoạn đường Bảo Khang giật mình hoảng sợ. Một tên đầu gấu mà dạo này đang nổi như cồn vì những chuyện ác mà hắn ta đã làm trong trường: Nguyễn Hải Duy. Hắn là một đại ca khét tiếng chuyên đi phá rối, kiếm chuyện với người khác. A! Quả thật không xong cho cậu rồi. Hắn ta sẽ không tha cho cậu như những người khác đâu. Bảo Khang mặt mũi tái xanh, giọng nói từ tốn, run sợ: “Anh... anh... có... chuyện gì à?”

Hắn nhướn mày, xắn tay áo, lên giọng: “Mày cũng biết danh tao rồi chứ hả?”

Hành động vừa rồi cũng đủ làm Bảo Khang cảm thấy muốn đứt thở, quả tim đập càng lúc càng dồn dập. Hắn với gương mặt hổ báo tiến tới trông dữ tợn, Bảo Khang với gương mặt thỏ con lùi sau trông rụt rè. Hắn bước tới một bước, cậu ta lùi xuống một bước. Tình thế chẳng nghiêng về phía cậu.

“Tha cho em đi anh ơi! Em... em sợ lắm... Anh muốn gì em... cũng chịu hết.” Bảo Khang cùng cách, quỳ ngay xuống đường, van xin sự tha thứ, nước mắt đầm đìa.

“Tha cho mày ư?”

Bốp!

Vừa nói xong, hắn liền tát vào mặt cậu một cái rõ mạnh, rõ đau, giọng khinh bỉ: “Đúng là hèn! Chơi với mày không thú vị tí nào, nhưng hôm nay tao chán có mày làm thú vui cũng tốt. Lâu lâu đổi khẩu vị.”

Bảo Khang khóc từng tiếng nấc đầy đau đớn. Nước mắt chảy dài, ướt cả đôi tay đang ôm cái chỗ vừa bị tát. In hằn năm ngón tay đỏ rát! Cậu ta im lặng chịu đựng trước những hành động bạo lực của hắn ta: đấm, đá, tát. Cái đau trong người cậu tê tái đến tận xương tủy, cậu ngã xuống đất. Trong thâm tâm cậu mặc dù rất muốn kháng cự, nhưng biết tự lượng sức mình, có chống cự cũng chỉ làm hắn thêm mạnh tay mà thôi.

"Cho mày chừa nè!"

Giọng hắn cười thật nhạo báng, tự đắc. Sau đó hắn ngừng lại, một chân vẫn còn đặt trên ngực của Khang đang nằm dài trên đường:

-Mày có muốn tạo tha cho mày không?

Bảo Khang đến lúc này thì chỉ còn biết đồng ý để bảo toàn tính mạng: “A... đau quá! Muốn...-” Đau đớn, hết sức lực.

Hắn nghe xong câu trả lời liền cho đá cho cậu thêm một cước nữa, giận dữ: “Mày nói chuyện cộc lốc với anh à? Gan lắm. Muốn tha thì mày phải làm chó bò quanh ta năm vòng và bắt chúc sửa tiếng chó. Đồng ý không?”

Bảo Khang giật mình trước yêu cầu của hắn. Không ngờ hắn ta mất nhân tính tới vậy. Cậu chỉ muốn mau thoát khỏi cảnh đau đớn này, lưỡng lự: “Em...” Giọng nói vẫn không giấu được run rẩy.

"Không cần phải hứa!"

Hắn và Bảo Khang nhìn về phía người đàn ông với gương mặt vô cùng hình sự cứng như sắt đá.

"Thầy!" Bảo Khang gọi tha thiết trong tình thế vô cùng khôn khó.

Thì ra đó là thầy Minh Huy. Anh ta đã nghe được những gì mà thằng ranh Duy Hải vừa nói.

“Em không cần hứa đâu Bảo Khang! Có thầy đây rồi, em không việc gì phải sợ.”

Lời anh ta vừa nói thật dứt khoát, đem đến cho Bảo Khang một niềm tin vững chắc, một chỗ tựa an toàn. Ánh mắt Bảo Khang nhìn Minh Huy lúc này đang biểu cảm trông thật đáng sợ!

“Em tên Duy Hải lớp 12D7 phải không? Nghe tên em đã lâu giờ mới gặp. Thầy đã gọi cho công an rồi, em cứ yên tâm họ sẽ làm việc với em sớm thôi.”

Không hiểu sao cường độ của giọng anh ta lúc này mạnh mẽ hơn hẳn, cứng rắn hơn hẳn, đánh thép hơn hẳn. Chẳng trách sao mà Duy Hải đại ca mà còn sợ. Hắn chạy nhanh thoát khỏi nơi đây nhưng chắc chắn trong lòng đang thâm chửu rủa.

Minh Huy quay qua nhìn Bảo Khang. Bộ dạng của cậu lúc này trong thật thảm. Anh ta tiến gần Bảo Khang đẩy người cậu vào trong lòng mình, tay vỗ vỗ lên lưng cậu an ủi: “Đừng khóc nữa, bây giờ thì không sao rồi. Mà em sao không chạy trốn hay kháng cự lại? Ngốc quá đi!”

Hành động và lời nói của Minh Huy như chạm vào trái tim cậu, làm cậu cảm thấy được an ủi phần nào.

“Cảm ơn thầy nhiều lắm!” Bảo Khang không ngừng khóc.

“Nín đi, đừng sợ nữa!”

Minh Huy lấy tay lau nước mắt còn ướt trên mi mắt Khang, gương mặt toát lên vẻ lo lắng đầy cảm tình.

“Lần sau có gặp chuyện tương tự thì cứ gọi thầy nhé! Thầy sẽ đến giúp em.”

Bảo Khang tự trách mình mới hôm trước còn trút giận vô cớ vào một người tốt bụng như thầy. Thầy Minh Huy chẳng khác nào người hùng của cậu bấy giờ.

“Thầy ơi, có phải trên đời luôn có những người như vậy không? Cuộc đời thật bất công và chẳng có chuyện gì tốt lành cả!”

“Không hoàn toàn, đừng quá bi oan! Thầy đưa em về.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ai Là Người Nấu Mì Ngon Nhất?

Chương 24. Ai là người nấu mì ngon nhất?

"Khang à! Con ở nhà học với thầy nhé! Ba mẹ đi công chuyện một chút."

"Dạ!"

Bảo Khang đáp lời từ trên phòng. Giọng Khang lúc này quả thật yếu ớt, khác hẳn với thường ngày.

Minh Huy nhìn Bảo Khang:

“Em còn đau lắm sao? Nhìn khuôn mặt chẳng đâu ra đâu!”

Bảo Khang đáp: “Đau lắm!”

Minh Huy dùng tay捏 má Khang một cái thật nhẹ nhàng, kiểu như đang cưng nựng con nít: “Biết là đau nhưng mà mai sẽ hết thôi. Em đừng nghĩ đến

nó nữa thì sẽ không cảm thấy đau.”

“Cảm ơn anh đã an ủi em.”

“Anh đã cùng với cha em trình báo việc này với trường rồi, em yên tâm đi, tên đó sẽ bị kỉ luật nhanh thôi.”

“Dạ!”

“Chúng ta tiếp tục học bài thôi.”

Hai người tiếp tục việc học - dạy. Thình thoảng, Bảo Khang lại nhìn say sưa nét mặt Minh Huy, và cũng có đôi lúc Minh Huy lại say sưa nhìn Bảo Khang. Cả hai đôi phương đều thật sự quan tâm nhau, nhưng mà vẫn lặng lẽ thế thôi.

Mấy mươi phút trôi qua...

“Xong! Thầy vất vả quá rồi.”

Bảo Khang đứng dậy cúi đầu chào Minh Huy một mực lễ phép. Buổi học lại kết thúc một cách nhanh chóng.

“Ừ! Nhưng không hiểu sao khi dạy em thời gian lại trôi nhanh một cách thế nhỉ?” Minh Huy tự hỏi.

Bảo Minh đang dọn dẹp bàn học, nên có lẽ không để ý tới: “Anh vừa mới nói gì thế?”

Minh Huy nhìn Bảo Khang, nhún nhún vai: “À, không có gì. Bây giờ vẫn còn sớm. Hay em nấu mì cho anh ăn nhe, anh đói quá.”

Tay Minh Huy xoa xoa bụng, làm ra vẻ đang đói cho Bảo Khang thấy. Bảo Khang nhìn điệu bộ thật là chẳng thể nhịn cười: “Nấu mì? Chuyện đó em làm được nhưng... không biết anh có ăn được không thôi.” Bảo Khang cười cười.

Minh Huy ngẫm hiểu được, chợt nảy ra ý kiến: “Hay là chúng ta thi nhau xem ai nấu mì ngon hơn nhe. Được không?”

Bảo Khang hơi bất ngờ với đề nghị này, nhưng cũng cảm thấy thú vị liền gật đầu đồng ý.

"Anh xong chưa? Em gần xong rồi đấy!"

"Cũng gần xong rồi. Ngon quá! Không chê vào đâu được."

"Em nhất định sẽ thắng anh. Ấy da! Nóng..."

"Em cẩn thận vào chứ."

Họ bắt đầu cuộc thi cũng đã được khoảng gần mười phút. Hai người có vẻ rất hào hứng với cuộc thi này. Ai cũng muốn tài nấu mì của mình hơn người kia.

Hai tô mì đã đặt sẵn trên bàn.

“Em sẽ không thắng nổi anh đâu!”

Minh Huy ra vẻ tự cao, tự tin tuyệt đối vào tài nấu nướng của mình. Bảo Khang cũng không chịu thua: “Chờ xem ai sẽ hơn ai! Nhưng chấm điểm phải công bằng đó nhe!”

“Dĩ nhiên rồi!”

Hai người họ bắt đầu đưa cho đối phương sản phẩm của mình. Và giây phút hội họp đã bắt đầu. Bảo Khang cầm đũa bắt đầu thưởng thức tài nghệ của anh ta. Minh Huy tự đắc mà chờ xem biểu cảm của Khang, trong lòng thầm nghĩ chắc chắn Khang sẽ khen tới tấp.

“Wow! Rất ngon! Xem ra tài nghệ của anh cũng không kém.”

Minh Huy lấy tay chống lên cằm, ngêng mặt: “Đã bảo rồi mà! Em ăn từ từ thôi! Thế em cho anh được mấy điểm?”

Bảo Khang buông đũa, cầm ly nước lên uống. Xong rồi suy nghĩ: “Mấy điểm đây ta? À, anh được, được 8 điểm!”

Minh Huy trơ mắt lên: “Vậy mà được có 8 điểm sao? Có công bằng không đấy?”

“Rất chuẩn rồi! Còn hai điểm kia do anh thiếu đi một mùi vị.”

“Mùi vị gì?”

“Đó chính là tình cảm!”

“Cái đó sao? Em thật trẻ con quá đó!”

“Trẻ con gì chứ? Nếu có gia vị đó mì sẽ ngon hơn rất nhiều. Một người đầu bếp cho dù có tài nghệ đến đâu nhưng khi nấu ăn mà không có đặt tâm tư, tình cảm của mình vào món ăn thì cũng chẳng thể thành công.”

“Được rồi, hôm nay em còn giáo huấn anh. Ha ha. Bây giờ tới lượt anh!”

Minh Huy xoa xoa tay, mở nắp tô mì ra, dùng đũa trộn đều. Minh Huy bắt đầu nếm miếng mì đầu tiên. Bảo Khang hồi hộp.

Minh Huy ăn mì mà không nói gì. Ặ, ăn và ăn. Gương mặt trông rất kì lạ.

“Sao? Ngon không anh? Ngon rồi nên mới ăn nhiều như vậy có phải không? Từ từ, hết em sẽ làm cho anh cái khác.”

Minh Huy ngược mặt nhìn Bảo Khang, bắt ngờ cười thật to, thiếu điều muốn chọc tức người khác. Minh Huy càng lúc cười càng to. Một tay ôm bụng, một tay che miệng đang cười.

“Em nghĩ sao vậy? Em ăn thử xem!”

Bảo Khang không hiểu chuyện gì, cầm tô mì lên ăn thử.

Chắc...

Vừa đưa vào miệng liền nôn ra hết. Tài nghệ của cậu quả thật có một không hai trên trái đất.

“Cười gì mà cười. Bộ vui lắm hả?”

“Vui thật mà! Anh có quyền cười!”

Bảo Khang mắc cỡ, hai tay quậy tung cái đầu tóc, biến nó trở nên thật rối bời. Đôi mắt khá dữ tợn.

“Sao? Bây giờ ai là người nấu ăn ngon nhất?”

“Em không biết! Anh ăn hết tô mì này cho em, không được bỏ mứa.”

“...”

Trời khuya rồi đồ anh còn không mau dọn dẹp rồi về đi.

Minh Huy vẫn còn cười, thỉnh thoảng lướt nhìn Bảo Khang để giễu cợt. Bảo Khang như muốn ăn tươi nuốt sống thầy của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Món Quà Vô Giá

Chương 25. Món Quà Vô Giá

Không khí tan trường thật khiến người ta khó chịu. Bảo Khang nhăn mày nhíu mắt chen lấn trong đám đông để có thể bước ra khỏi cổng trường. Lần này, trong lòng Bảo Khang lại dâng lên một nỗi sợ tốt cùng. Khang sợ đồng bọn của Duy Hải sẽ trả thù mình. Cậu bước chân vội trên con đường quen thuộc để về nhà, do xe cậu vẫn chưa sửa xong. Cậu ta vốn hiền lành, yếu đuối, nên lúc nào cũng dễ bị bắt nạt. Bước chân của cậu thật dài, dài hơn thường ngày.

Trên con đường dài và hơi vắng người này, cậu chợt thấy có một người bán hàng lưu niệm bên dưới gốc cây ven đường. Ánh mắt cậu để ý thấy người này bán toàn là những đồ đẹp nên không thể không tò mò, cậu tạm quên đi nỗi sợ mà tìm đến chỗ bán hàng.

Cậu cười đầy háo hức, cầm hết món này đến món khác ngắm nghía thật kĩ. Dường như món nào cậu ta cũng thích hết. Duy chỉ có một thứ mà cậu cứ cầm mãi, ngắm nhìn nó thật lâu. Đó cũng chẳng là thứ gì quý giá, mà chỉ là một cái đồng hồ cát được trang trí một cách rất đặc biệt. Nhìn nó, Bảo Khang tự nhiên cảm thấy thời gian như là một thứ gì đó rất vô hình, và cậu càng ngày càng lớn, xa dần với thế giới tuổi thơ hồn nhiên.

“Bà ơi, cái này giá bao nhiêu vậy ạ?”

Bà bán hàng đáp: “Bảy mươi chín ngàn chẵn!”

Nghe xong giá, Bảo Khang lục trong túi mình, moi trong cặp ra, tất cả cũng chỉ có năm mươi ngàn mà thôi. Cậu thất vọng ngắm nhìn cái đồng hồ cát với sự tiếc nuối vì chẳng thể khiến nó trở thành của mình. Cậu có thể mua đồng hồ cát bất kì ở cửa hàng nào, nhưng cậu lại có ấn tượng đặc biệt với loại này mà thôi.

Ting... ting... ting!

Bảo Khang quay người lại vì chú ý tới thanh âm bất thành linh của tiếng kèn xe. Thì ra đó là Minh Huy.

“Thầy có cần bóp kèn như vậy không?”

Bảo Khang có chút phiền hà vì cảm xúc bị đoán mạch. Minh Huy nhún nhún vai: “Em thích cái đó sao?”

“Lúc này thích thật nhưng bây giờ thì hết rồi.” Bảo Khang miệng nói vậy chứ trong lòng không hề như vậy.

“Thật sao? Nhưng thôi, thích không thích là quyền của em. Bây giờ thì em lên xe ngồi đi, thầy chờ về nhà cho.”

Bảo Khang nghĩ rằng thầy Minh Huy thật tốt bụng nhưng lại không thể nào đồng ý được, mạnh miệng khước từ: “Thầy không cần phải làm vậy đâu. Em đi bộ về được mà.”

Nói xong Bảo Khang cậu ta cusi đầu chào Minh Huy rồi thông thả đi tiếp đoạn đường. Dưới cái nắng chói chang, bóng của Bảo Khang khuất dần. Minh Huy vẫn đứng chỗ đó, đang nói chuyện với cô bán hàng khi này.

Ngày hôm sau, như thời khóa biểu đã sắp xếp, tối nay Minh Huy sẽ tới nhà dạy kèm cho Bảo Khang. Hôm nay không hiểu sao Minh Huy cảm thấy trong lòng có cái gì đó dằng dặc như hồi hộp, đợi chờ cả sự yêu đời.

“Hôm nay chúng ta học về cái gì vậy anh?” Bảo Khang hỏi.

Minh Huy cười nhẹ, yêu cầu Bảo Khang nhắm mắt lại.

“Trước khi học anh có cái này cho em vui lắm. Nhắm mắt lại đi!”

Bảo Khang vốn tính hay tò mò cộng với bản chất thông minh nên đã phần nào đoán được anh ta muốn làm gì nhưng có điều chưa biết đó là gì thôi. Cậu nhắm mắt lại, hồi hộp không kém.

“Một... hai... ba... Bây giờ mở mắt ra đi!”

Theo lời của Minh Huy, Khang mở dần mắt ra.

“Hà?”

Miệng chữ o, mắt chữ o lúc này của Bảo Khang trông dễ thương làm sao. Căn bản là cậu chẳng thể ngờ rằng anh ta lại tặng cho cậu cái món quà này.

“Cái này... sao...”

Thấy Bảo Khang như vậy, Minh Huy anh ta chen vào:

“Sao? không thích nó à? Vậy thôi anh giữ lại!”

“Không! Không! Em rất thích nó.”

Minh Huy cười, trao nó vào tay của Bảo Khang. Bảo Khang thật không thể tin vào chính mình, không thể tin rằng Minh Huy lại biết cậu thích nó mà mua tặng. Cậu thoáng nghĩ rằng không ngờ Minh Huy anh ta lại tinh mắt như vậy. Thử mà anh ta tặng là cái đồng hồ cát hôm qua cậu dự định mua nhưng không đủ tiền.

“Thích thì lấy đi! Nhớ giữ cho cẩn thận, quà của người đẹp trai tặng nên rất quý giá đó!”

Bảo Khang cười, mặc dù muốn nói móc lại nhưng cậu không thể làm như vậy trước tấm lòng của anh ta: “Cảm ơn anh nhiều lắm!” Khang cúi đầu, đầy sự biết ơn.

“Cảm ơn suông thế thôi sao?”

“Thế anh muốn gì? Nếu trong khả năng em sẽ thực hiện.”

Minh Huy suy nghĩ hồi lâu, rồi nói: “Hiện tại thì chưa biết, khi nào có anh sẽ cho biết. Còn bây giờ bắt đầu học thôi.”

Bảo Khang ngắm cái đồng hồ cát, trong lòng trở nên phần chấn hơn. Minh Huy lại ghi được thêm một điểm trong lòng cậu rồi. Lúc này hình ảnh Minh Huy cũng trở nên cực kì tốt đẹp. Cậu chỉ muốn nhảy tung tung lên nhưng cậu cần giữ hình tượng trước mặt anh ta nên đành kiềm chế cảm xúc, đợi sau khi học xong anh ta đi về sẽ sống thật với mình.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chương 26. Hãy Dành Cho Anh Một Ngày!

“Này em, khi này có nhớ đã hứa với anh cái gì không?”

“Dạ nhớ chứ.”

“Vậy thì hãy thực hiện nó đi.”

“Được, nhưng anh muốn em làm gì?”

“Dành một ngày đi chơi cùng anh có được không?”

“Chuyện... chuyện này thì...”

“Sao vậy? Không được sao?”

“Dạ không phải. Khi nào chúng ta đi vậy anh?”

“Ngày mai.”

“Dạ được! Mai là chủ nhật.”

Minh Huy gác máy. Vừa từ nhà Khang trở về mà đã lấy điện thoại gọi rồi. Trong lòng anh ta tự dung hạo hức một cách kì lạ, mong chờ ngày mai vô cùng. Anh trèo lên giường, mắt nhắm lại chuẩn bị ngủ nhưng không hiểu vì sao hình ảnh Khang em nó cứ hiện ra trong đầu anh ta. Minh Huy cố gắng xóa bỏ những điều ấy vì cậu không muốn mình bị mất ngủ. Bảo Khang thì trong lòng tự đặt câu hỏi: Sao anh ấy lại muốn mình đi chơi với anh ấy nhỉ? Cậu càng tìm câu trả lời, câu trả lời càng sợ cậu mà trốn đi mất. Rồi trí, cậu nghe tiếng trái tim mình thổn thức. Cậu nhìn cái đồng hồ cát mà mỉm cười. Lúc này, cậu cũng thấy hình ảnh của Minh Huy hiện ra, đưa cậu vào giấc ngủ thật say.

Trời đã sáng. Cái lạnh của ngày đông cũng gần mất đi. Bảo Khang thức dậy, chợt nhớ lại hôm nay sẽ đi chơi nên tức tốc chuẩn bị. Minh Huy đã sẵn sàng. Trông anh ta thật bảnh bao, phong độ.

Bảo Khang xin phép gia đình ra ngoài. Lần này cậu lại nói dối là đi sinh nhật của bạn. Thâm tâm cậu cắn rứt vô cùng.

“Cũng tại thầy mà em lại nói dối ba mẹ cơ đấy!” Bảo Khang chau mày.

Minh Huy cười thánh thiện: “Nhưng cũng hết cách rồi. Em không thể thất hứa được! Lên xe chúng ta xuất phát ngay thôi.”

“Đi đâu vậy anh?”

“Đến nơi rồi sẽ biết. Mà hôm nay em ăn mặc rất dễ thương đó!”

“Sao? Cảm ơn anh nhiều!” Mặc dù câu trả lời ngắn gọn có vẻ như nhạt nhẽo nhưng thật ra thì Bảo Khang đang rất vui sướng vì được anh ta khen.

Đến nơi, Minh Huy dẫn Bảo Khang đi vào khu vực công viên. Ở đây quả thật rất đẹp.

“Cùng anh ngắm cảnh nhé!”

“Ngắm cảnh ư? Cũng hay đó.” Bảo Khang cố gắng thôi, chứ cậu cho rằng đây là một hành động chán vô cùng. Chẳng lẽ chỉ đi ngắm cảnh thôi sao?

Minh Huy lấy ra một cái máy chụp hình hiện đại: “Hay là chúng ta chụp hình chung đi!”

“Chụp hình chung? Không được! Chúng ta có phải là người yêu hay vợ chồng đâu mà chụp hình chung.” Ở đâu ra cái quy luật không phải người yêu,

không phải vợ chồng thì không được chụp hình chung?

“Tạo dáng đi mà...”

“Không!”

Cắt!

Minh Huy đã bấm nút chụp hình rồi. Anh ta mở ra xem lại, liền không nhận được cười. Bảo Khang giật cái máy ảnh, nhìn mình trong đó cậu ta không khỏi rối bời, tìm cách xóa nhưng đã bị Huy giật lại.

“Đi đâu thế?”

“Đi rồi sẽ biết!”

Bảo Khang tái mét mặt mày: “Anh định... chơi cái trò đu quay này á hả?”

“Không thích sao?”

“Em... sợ độ cao!”

Minh Huy nhìn Bảo Khang, rồi nắm tay cậu kéo về phía mình: “Không sao đâu! Cứ nắm tay anh! Đừng lo, không chết đâu.”

“Không được đâu mà!” Bảo Khang tiếp tục từ chối.

Bảo Khang bắt đầu run nhưng cậu không thể chống cự trước sự thúc giục của anh ta.

“Bình tĩnh nhé! Có anh đây rồi!”

“Á... á... á!”

Chưa kịp trả lời, đu quay đã quay. Bảo Khang càng lúc càng lên cao. Mọi cậu tím rìm, gò má hóp lại. Cậu chỉ biết nhắm mắt. Cậu mong cho trò chơi mau chóng kết thúc, nếu kéo dài cậu sẽ ngất xỉu mất thôi. Minh Huy ngồi kế bên, đôi tay nắm chặt tay Bảo Khang, nhìn bộ dạng lúc này của Bảo Khang một lần nữa cũng không thể nhận cười.

Bảo Khang bước xuống. Tay chân bủn rủn không chút sức lực, thở phào nhẹ nhõm. Cậu rất sợ độ cao nên đang trong tình trạng vô cùng khó khăn, bèn quay sang nhìn Minh Huy: “Thầy quả thật độc ác!”

Minh Huy giả vờ lạnh nhạt, không nghe thấy gì nhưng trong lòng cũng cảm thấy xót lắm.

"Chúng ta đi xem phim nhé!"

Bảo Khang thích xem phim tình cảm, Minh Huy thích xem phim võ thuật nhưng đành chiều Bảo Khang anh ta đành thử xem phim tình cảm một lần. Trong rạp chiếu phim, nhìn Bảo Khang cười, rồi lại khóc do quá nhập tâm vào phim, Minh Huy mới biết rằng: Em ấy thật trẻ con.

"Em có đói không?"

Hai người họ vào một nhà hàng gần đó. Cả hai đều gọi bò bít tết. Minh Huy nhìn Bảo Khang ăn, thì ra em ấy thật giống heo, ăn nhiều quá.

Thấm thoát một ngày chủ nhật đã trôi qua. Với cả hai, nó thật sự trôi rất nhanh. Dù không nói ra nhưng Minh Huy cảm thấy rất tiếc.

“Cảm ơn anh vì ngày hôm nay, mặc dù anh cũng đáng trách.”

“Anh mới phải cảm ơn em mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Chương 27. Kỳ nghỉ tuyệt vời

Như mọi năm, tết Dương lịch thì tất cả mọi người đều được nghỉ. Nhưng năm nay được nghỉ tới tận năm ngày, một khoảng thời gian đủ cho một chuyến đi chơi xa. Bảo Khang trong lòng háo hức vì cậu được ba mẹ cho về quê ngoại chơi. Cậu chỉ đi một mình thôi, còn ba mẹ cậu thì đợi tết Âm lịch về luôn thể.

Bảo Khang biết mình đi một mình sẽ rất nhàm, muốn tìm một người đi cùng cho vui. Ba mẹ thì không được, lại không có em hay anh chị gì hết, bạn bè thì cũng không được. Bảo Khang sắp buông xuôi chấp nhận việc này thì tự dưng lại nghĩ ra một suy nghĩ có phần hơi điên rồ: Sao mình không rủ anh ấy đi cùng? Trong lòng nuôi biết bao thứ hy vọng rằng anh ta sẽ nhận lời, Bảo Khang không chần chừ gì nữa lấy điện thoại ra gọi cho Minh Huy.

Lần đầu Minh Huy không bắt máy, lòng dạ Bảo Khang bồn chồn gọi lại lần hai. Lần này thì Minh Huy bắt máy, giọng nói vô cùng rõ ràng.

“A lô!” Minh Huy trả lời.

Bảo Khang đáp: “Dạ, em nè thầy.”

“Ừ, gọi thầy có gì không em?”

Bảo Khang ậm ừ, lấy hết can đảm: “Em, em muốn rủ anh đi về quê ngoại của em chơi. Đi một mình thì buồn lắm. Anh đi cùng em được không?”

Minh Huy bên này bất ngờ: “Cái gì? Về quê ngoại em chơi à?”

Bảo Huy nghe thấy thế, nghĩ rằng thầy sẽ cự tuyệt tuyệt đối, đành chữa cháy: “Nếu thầy có việc hay không đi được cũng không sao.”

Vừa dứt lời, Bảo Khang nghe tiếng cười rõ to của Minh Huy trong điện thoại: “Không phải. Một cơ hội tốt để đi chơi như thế này thì làm sao từ chối được.”

Bảo Khang mừng rỡ trong sự bất ngờ có phần bất thành linh: “Vậy mai chúng ta đi nhé thầy! Thầy chuẩn bị đi.”

“Nhưng mà nhà ngoại em ở đâu?”

“Kiên Giang á thầy. Ở đó yên bình, cảnh đẹp và có nhiều thứ sẽ khiến thầy thích lắm đó.”

Minh Huy bên này khẽ gật đầu, trong dạ có hơi cảm thấy thú vị. Bảo Khang kết thúc trò chuyện, trong đầu hơi lảng lảng, cũng chẳng hiểu nổi mình sao lại có gan làm chuyện này chứ. Cậu khẽ rung mình nghĩ lại nhưng cũng hên là thầy đã đồng ý nằm ngoài dự đoán.

Sáng hôm sau, Bảo Khang đã chuẩn bị đầy đủ, sẵn sàng và có mặt ở bến xe. Đã hơn mười phút, hai mươi phút... rồi gần một giờ trôi qua, Bảo Khang vô cùng sốt ruột vì chẳng thấy Minh Huy đâu, gọi điện anh ta cũng không thèm bắt máy.

Trên xe, bác tài đã hỏi thúc không biết bao nhiêu lần, làm Bảo Khang thật sự khó xử. Nên lên xe đi và sẽ báo cho anh ta không cần đi nữa hay tiếp tục chờ và sẽ cùng anh ta đi như dự định? Bảo Khang trong tình thế khốn cùng, tiến một bước không được, lùi một bước cũng không được. Cậu thật sự bị rối.

"Bảo Khang! Bảo Khang..."

Bảo Khang vừa nghe ai đó gọi tên mình, giọng nói nghe rất quen thuộc, liền ngoáy đầu xung quanh tìm kiếm.

“Sao giờ anh mới đến?!” Giọng nói lộ rõ ý đồ muốn ăn tươi nuốt sống người ta mà.

Minh Huy chạy thật nhanh lại, không kịp thở: “Tại vì có công chuyện đột xuất nên đến trễ. Bắt em phải đợi, xin lỗi!”

Ánh mắt Bảo Khang lúc này đầy hờn dỗi, không thèm quan tâm tới lời giải thích: “Sao gọi điện không bắt máy?”

"Hai người có đi không? Thật là rắc rối! Bắt mấy chục người chờ có một mình mình." Bác tài lại hỏi thúc, nhưng lần này có vẻ bức bối, cáo gắt hơn. Nếu hai người họ không đi lên xe ngay, tức khắc sẽ bị bỏ lại.

Minh Huy chưa kịp trả lời gì hết, đành mau chóng bước lên xe, mồ hôi từng giọt rơi trên trán anh ta. Vì lên sau cùng nên những hàng ghế tốt đã bị giành hết, chỉ còn lại dãy ghế sau cùng của xe. Bảo Khang xuống đó ngồi. Thấy Minh Huy còn đứng đó, trừng mắt: “Sao còn đứng đó? Hãy ngồi gần cửa sổ, em ngồi bên ở đây.”

Giọng nói Bảo Khang trở nên cộc lốc. Minh Huy cũng hiểu được tâm trạng của Bảo Khang lúc này nên cũng không muốn đổ dầu vào lửa.

Hai người ngồi gần nhau. Minh Huy ngồi gần cửa sổ, Bảo Khang ngồi gần anh ta. Hai người mặt lạnh không thèm nói chuyện với nhau, người nhìn ra ngoài cửa sổ, người mải mê đọc sách. Thỉnh thoảng, Minh Huy cố gắng bắt chuyện để còn mong xin lỗi cho em ấy người giận, nhưng mọi sự đều bất thành. Bảo Khang không hiểu sao bản tính hôm nay lại khác thường như thế? Chỉ là tại đang nhất thời giận hờn, kiểu bản tính trẻ con ấy mà. Minh Huy chỉ cần tỏ ý hối lỗi chân thành, rồi thêm mấy cái hành động kiểu như lên nhìn Bảo Khang, chọc cười... thì chẳng bao lâu mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Chương 28

Chương 28. Ngày đầu tiên ở quê ngoại

Hai người họ cứ giữ nguyên cái biểu cảm như vậy cho đến khi xe dừng chân lại. Bảo Khang và Minh Huy bước xuống xe. Lúc này, quả thực họ như lửa với nước. Người thì mặt không cảm xúc, kẻ thì mặt quá nhiều biểu cảm.

Quê của Khang ở Kiên Giang, một tỉnh thành miền Tây Nam Bộ. Nơi đây ruộng đồng trù phú, bát ngát, sông nước mênh mông, con người chân chất, nhiệt tình. Điều này thì không thể nào không gây ấn tượng mạnh cho khách nơi khác đến du lịch, và đối với người lần đầu đến như Minh Huy thì cũng không ngoại lệ.

“Wow! Đúng là một bức tranh non nước hữu tình!”

Minh Huy hít thở khí trời, sắc thái trở nên có thần hơn khi nãy. Bảo Khang đứng kế bên không chút cảm hứng. Thái độ đó làm Minh Huy khó chịu: “Này, em nói gì đi chứ! Im lặng như vậy là sao? Em không coi anh ra gì à?”

Bảo Khang đưa mắt nhìn Minh Huy: “Em đâu dám như vậy, kể cả khi thầy bắt người ta phải mồi mòn chờ mình.”

“Chuyện hồi sáng anh cũng xin lỗi rồi mà!” Minh Huy nhận ra được ẩn ý sâu ẩn bên trong lời nói bóng gió đầy chua ngoa của Bảo Khang.

“Thôi đi, mau về nhà ngoại em thôi. Mặt trời cũng lên cao rồi.”

“Đưa đồ đây, anh xách cho.”

“Thôi không cần đâu!”

“Anh thật không hiểu em.”

“Ai cần thầy hiểu.”

Minh Huy đi theo sau Bảo Khang, dẫn lối về nhà ngoại của cậu ta.

"Đường nhỏ xíu vậy?"

"Con trâu kia!"

Minh Huy đứng là người thành thị, cảm thấy thích thú, mới lạ với những thứ người thôn quê cho là bình thường. Men dọc theo con đường nhỏ dài ngoằn ngoèo, gặp ghe nhãi, cuối cùng nhà ngoại Bảo Khang cũng đã nằm ở phía trước tầm mắt.

Đề đến nhà được bất buộc phải đi qua một cây cầu bắc qua một cái kênh. Mà đặc biệt là cây cầu này lại là cây cầu tre. Bảo Khang thì khỏi phải nói đi qua một cách dễ dàng giống như đã chuyện nghiệp vậy. Qua tới bờ này, Bảo Khang định một mạch đi vào nhà nhưng lại dừng chân lại khi nghe tiếng cầu cứu đầy tha thiết của Minh Huy: “Khang ơi! Thầy... không qua được...”

Bộ dạng của Minh Huy thật là muốn làm cho người ta không thể nhịn cười. Bảo Khang cũng muốn cười phá lên nhưng vì còn giận nên không thèm cười: “Sao? Qua không được à? Sao giờ? Tự mình cứu mình đi thầy!”

“Bây giờ là lúc nào rồi còn nói khó nghe như vậy? Mau giúp thầy với!”

Bảo Khang giả vờ như chẳng nghe thấy gì, quay lưng bước vào nhà. Trong lòng cậu thầm nghĩ rằng Minh Huy anh ta sẽ đi qua một cách dễ dàng thôi.

Đi được dăm mười bước, một tiếng đùng vang lên từ đằng sau, Bảo Khang giật mình quay lại thì mặt mày hốt hoảng, quăng va-li, đồ đạc xuống đất, chạy nhanh lại gần bờ, nhảy xuống cứu Minh Huy. Minh Huy không biết bơi, hai tay vớ lên không ngừng. Giọng nói ngày một nhỏ dần và yếu đi, càng ngày càng đuối sâu xuống. Bảo Khang thật sự lo lắng, cậu dùng hết sức lực của mình để bơi tới cứu Minh Huy.

Do con kênh không sâu và không lớn nên việc cứu người đuối nước cũng không mấy khó khăn. Bảo Khang kéo Minh Huy lên bờ với sức lực gần như kiệt quệ. Cả hai ướt như chuột lột. Minh Huy không bất tỉnh nhưng không cử động gì hết, run rẩy trên bắp đùi của Bảo Khang, hồn vía chưa kịp hoàn. Bảo Khang cảm thấy có lỗi: “Anh có sao không? Cho em xin lỗi anh nha, cũng tại em hết. Em đứng là xấu mà.”

Minh Huy không thể nói thành lời nhưng không thể trách em ấy, liền lắc đầu. Bảo Khang đỡ Minh Huy dậy, dìu anh ta vào nhà.

Sau màn chào hỏi người lớn và giải thích chuyện tại sao cả hai bị ướt nhèm nhem như thế này, cả hai mới được phép thay đồ và nghỉ ngơi. Do nhà chỉ còn một phòng trống nên hai người họ sẽ ngủ cùng nhau trong căn phòng này.

“Anh cứ nằm đây nghỉ ngơi đi, em đi ra ngoài nằm võng được rồi.”

“Em nằm đây đi, anh ra ngoài đó nằm cho.”

“Không được đâu! Dù gì thì anh cũng là khách mà, vớ lại em...”

Tựa hồ như đoán được ý Bảo Khang sắp nói sẽ làm không khí mất vui, Minh Huy xen ngang:

“Không sao đâu! Em không còn giận anh là tốt rồi.”

Bảo Khang nghe xong, trong lòng suy nghĩ cái gì đó rồi cười thầm một mình.

Ngủ đi được một lúc, Minh Huy tỉnh dậy trong trạng thái không biết gì hết. Anh ta không biết mình đã ngủ được bao lâu nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Chương 29. Lần đầu ngủ chung

Anh ta bước ra khỏi phòng, tìm người xung quanh mà chẳng thấy ai cả.

"Cả căn nhà chỉ còn lại mình mình?" Minh Huy thoáng nghĩ vậy. Anh ta như kẻ vô hồn lang thang đi khắp nơi. Tìm mãi mà chẳng thấy Bảo Khang đâu, cũng hơn năm giờ chiều rồi còn gì. Minh Huy quyết định lấy điện thoại gọi cho Bảo Khang.

“Alo, em nghe.” Bảo Khang nghe máy.

“Em đang ở đâu thế? Sao lại để thầy ở nhà một mình? Em thật to gan quá. Thầy lệnh cho em năm phút nữa phải xuất hiện ở trước mặt thầy.”

Bảo Khang cười hì: “Đâu phải ở trường đâu mà thầy ra lệnh cho em. Ở đây chắc anh cũng không thể phạt em được.”

“Anh không biết! Anh ở đâu vẫn là thầy, muôn đời vẫn là thầy, vạn lần vẫn là thầy. Học sinh phải nghe lời thầy.”

“Nếu em không thêm về thì sao?”

Minh Huy ậm ừ: “Tốt! Thầy sẽ tính sổ em một lần luôn, chuyện này với cả chuyện hồi trưa nữa.”

“Thôi, thôi được rồi. Em về liền. Chắc kiếp trước em mắc nợ thầy.”

Bảo Khang đang ở ngoài phiêu du giữa chốn đồng không hiu quạnh. Khung cảnh của buổi chiều tà nơi này thật làm người ta ngưỡng mộ, quá đẹp, quá thơ mộng.

“Sao, chịu về rồi à? Cuối cùng em vẫn còn biết sợ.” Minh Huy tỏ vẻ đắc ý khi thấy Bảo Khang về.

Bảo Khang cự tuyệt: “Không thêm đâu khẩu với anh. Em đi tắm đây!”

Lời vừa dứt liền khiến Minh Huy thật mất hứng. Anh ta vỗ mông đầu khẩu cho đỡ chán rồi.

Trời càng lúc càng tối. Những cơn gió lạnh kéo về khiến người ta rùng mình. Gia đình ngoại Bảo Khang đang chuẩn bị ăn cơm tối, không khí quả thật ấm cúng, đầy đủ.

Bà ngoại Bảo Khang lấy đĩa gấp đồ ăn cho Minh Huy: “Ăn đi! Thức ăn dân dã nhưng mà nó ngon lắm!”

Minh Huy cười đầy thiện chí, nhân cơ hội lấy lòng bà: “Dạ!” Anh cho thức ăn vào miệng: “Wow! Đúng là rất ngon đó ngoại. Trên thành phố không bằng ở dưới này.”

Bảo Khang ngồi bên này, lời anh ta vừa dứt, lập tức muốn nôn mửa, lòng trách thầm: Người gì đâu mà nịnh thầy sợ! Còn bà nữa, có khách quên mình

luôn rồi.

Buổi cơm tối dần tàn. Bảo Khang định giúp bà ngoại rửa chén nhưng vừa ngó ý đã bị bà tuyệt đối không đồng ý, còn Minh Huy chẳng cần nói gì nhiều thì bà cũng vui vẻ cho rửa chén phụ. Bảo Khang có chút ghen tị với Minh Huy, cũng cảm thấy hơi buồn khi nghe bà ngoại chọc: Cháu của bà có biết rửa chén đâu, nhờ làm vỡ chén bát thì sao? Bảo Khang giận, cộc thêm nữa, đành đi tìm cái để thư giãn.

Trời cũng đã gần khuya, những ánh đèn dần trở nên sáng hơn, tuy nó không hoa lệ như ở thành phố, nhưng nó vẫn có đặc biệt riêng.

"Thì ra em ở đây à?"

Bảo Khang quay người lại đã thấy Minh Huy anh ta chân dần trước mặt. Đột nhiên lại bị tụt cảm hứng một cách không phanh.

"Anh đúng là như một con ma, luôn làm em khó chịu. Anh đi chỗ khác chơi đi, em muốn ở một mình."

Minh Huy hơi bất ngờ với thái độ này: "Sao vậy? Thầy tìm em này giờ đó."

Lời nói này của anh ta Bảo Khang xem như là con gió thoảng qua, phớt lờ một cách đáo đả. Hành động này làm Minh Huy khó hiểu: "Có chuyện gì vậy? Kể thầy nghe đi!"

Bảo Khang đáp: "Không có gì. Chỉ là em muốn ở đây một mình tận hưởng sở thích của mình thôi."

"Sở thích? "

Minh Huy nhìn mặt Bảo Khang hiện đang ngược nhìn lên bầu trời, dùng trí tuệ của mình suy ra: "Không lẽ... sở thích của em là một mình ngắm trăng sao?" Lời nói vẫn còn e dè không chắc chắn.

"Đúng vậy! Sở thích từ nhỏ của em." Bảo Khang nhỏ nhẹ.

Minh Huy cũng nhìn lên vầng trăng. Mảnh trăng hôm nay thật đẹp làm sao. Trăng sáng vàng huyền bí, xa tít trên cao. Đúng lúc Minh Huy lại nổi máu của một nhà thi sĩ, tự cảm giác rằng vầng trăng thật cô đơn như chính con người anh bây giờ. Hình ảnh người xưa hiện lên mờ nhạt trong ánh mắt anh. Không khí thật thanh tĩnh...

"Em có một ước muốn hơi kì quái là..."

"Là gì?"

"Em nói anh không được cười, được không?"

"Chắc chắn!"

Bảo Khang cười nhẹ: "Đó là... được cùng người mình yêu ngồi trên sân thượng hay nóc nhà thế này, tựa vai vào nhau và ngắm trăng tâm tình."

"Thật lãng mạn! Anh không ngờ em lại có ước mơ nhỏ như vậy."

"Nó nhỏ nhưng không dễ gì thực hiện được. Thôi khuya rồi đi ngủ thôi anh!"

Minh Huy và Bảo Khang lưu luyến nhìn vầng trăng, gửi tâm sự của riêng mình vào đó.

"Anh ngủ ở trong đi!"

Minh Huy không đồng ý: "Em ngủ ở trong đi!"

"Thôi, anh ngủ trước đi. Anh không sợ ma à? Ma ở nông thôn còn ghê hơn trên thành thị đó."

Minh Huy vừa nghe nhắc tới ma đã sợ thấu xương, đành ngủ trong để bảo đảm an toàn. Bảo Khang tắt đèn.

"Đề đèn có được không?" Vẫn là Minh Huy sợ ma.

"Không được! Đề đèn em ngủ không được."

"Nhưng... anh sợ ma lắm."

Bảo Khang cười thầm trong bụng: Đúng là nhát, dù có chút mà đã sợ.

"Không sao! Có em ở đây rồi, anh cứ yên tâm ngủ."

Bảo Khang cảm thấy mình cần có trách nhiệm trước việc làm anh ta lo sợ, nhưng cũng không thể nói rằng ở đây không có ma.

“Chỉ có một tấm chăn thôi sao? Ai đắp ai không đắp đây?”

“Anh cứ dùng một mình.”

“Không được, trời lạnh, chúng ta đắp chung đi, con trai với nhau mà.”

“Không sao, anh cứ tự nhiên đi mà.”

“Không được.”

Vừa dứt lời, Minh Huy đã phủ nửa người dưới của Bảo Khang bằng tấm chăn: “Hai người cùng dùng. Không được từ chối, tuyệt đối tuân theo. Đây là mệnh lệnh. Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.”

Lần đầu tiên cả hai ngủ chung với nhau, nên có chút không thoải mái, thiếu tự nhiên.

“Thầy nằm sát vào trong một tí nữa đi.”

“Vậy là sát lắm rồi.”

Bảo Khang nằm quay người đưa lưng vào, mắt nhắm lại: “Ngủ không được ngáy đó nha. Nếu không thì đừng trách em.”

“Biết rồi ông tướng, lải nhải hoài, ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Chương 30. Kết thúc chuyến đi đầy thú vị

Lần đầu tiên ngủ cùng nhau, như đã nói không được tự nhiên. Minh Huy cũng vốn không quen ngủ xa nhà như thế này nên có chút khó khăn. Tự dưng anh cảm thấy nhớ nhà nên ngủ không được. Anh thức. Trời đêm tĩnh mịch, dưới ánh sáng nhạt nhòa, anh lén nhìn Bảo Khang. Cậu ta đã chìm say trong giấc ngủ từ lâu rồi. Anh khẽ cười khi nhìn thấy bộ dạng của Khang. Ngay cả khi em ấy ngủ mà cũng dễ thương như thế đấy, chẳng trách gì mình luôn có cái gì đó đặc biệt với em ấy. Đôi mắt quan sát kỹ càng, Minh Huy vô tình ngắm ngay phần nhạy cảm của Bảo Khang. Thân nhiệt tăng nhanh chóng, anh vội vàng quay mặt đi chỗ khác nhưng dù kìm chế mức nào, nhục dục cũng không thể không nổi lên. Anh tự trách mình đã suy nghĩ lung tung.

Trời đã sáng. Bảo Khang thức dậy thấy Minh Huy vẫn còn mơ màng, liền phát thúc giục anh ta dậy. Minh Huy chịu tác động của Bảo Khang nửa tỉnh nửa mơ: “Sáng rồi sao?”

“Không lẽ tôi? Anh làm mất hình tượng quá. Đêm qua ngủ ngáy, rồi còn gác chân lung tung nữa chứ. Nếu không nể tình thầy trò, em đã tống cho anh một cước.”

Minh Huy hơi mắc cỡ trước tật xấu này: “Là người đâu ai hoàn hảo. Được cái này mất cái kia.”

“Mới sáng sớm mà đã giảng đạo. Anh đi rửa mặt rồi ăn sáng. Hôm nay là ngày cuối nên thầy muốn đi đâu chơi không?”

Minh Huy suy nghĩ hồi lâu:

“A, hay em dẫn thầy đi làm những công việc mà dưới quê thường làm đi.”

“Thầy không sợ nó khó khăn à?”

“Không.”

“Vậy thì được.”

Bữa sáng đã xong xuôi, Minh Huy thúc giục Bảo Khang thực hiện lời hứa lúc sáng. Bảo Khang dẫn Minh Huy ra ruộng.

“Khung cảnh ở đây thật đẹp!” Minh Huy ngưỡng mộ.

“Xem ra anh cũng có mắt thẩm mĩ.” Bảo Khang châm chọc.

Minh Huy bỏ ngoài tai lời Khang vừa nói, đơn giản vì không muốn mới sáng mà đã đầu khẩu: “Những người nông dân kia trông vất vả quá! Mới sáng, trời lạnh thế này mà đã lặn lội bùn sình rồi.”

Bảo Khang nhìn những người nông dân, lòng khâm phục: “Họ rất tốt bụng. À, mà anh có muốn thử làm nông dân một lần không?”

Minh Huy mở to mắt, hai tay chéo lại: “Sao? Thôi, thôi. Cho thầy xin.

Bảo Khang liếc mắt: “Vậy sao lúc sáng còn kêu em dẫn anh đi làm những điều mà người miền quê thường làm? Đúng là chỉ được mỗi cái miệng!”

Minh Huy tức: “Em vô lễ quá rồi đấy! Còn chuyện gì đơn giản hơn không? Anh nhất định sẽ làm được mà.” Khẩu khí ngày một nhỏ lại.

Bảo Khang suy nghĩ hồi lâu, chạy lại bác nông dân đằng xa mượn cái gì đó, rồi quay lại: “Đây! Cầm đi!”

“Cần... câu sao? Em tính cùng thầy câu” cá?”

Bảo Khang gật đầu: “Đoán đúng rồi.

Nói xong, Bảo Khang dẫn Minh Huy đến một cái ruộng nhỏ: “Chúng ta sẽ câu cá ở đây!”

“Ở đây làm gì có cá mà câu?” Minh Huy ngạc nhiên.

“Thầy cứ tin em”

Minh Huy tạm tin Bảo Khang, nhưng hoài nghi vẫn còn đó.

“Ở miền quê người ta thường câu cá thư giãn như thế này à? Cũng rảnh thật.”

“Không biết thật sao anh? Em tưởng vốn sống của anh phong phú lắm... ai ngờ... Người ta câu cá để ăn đó thưa anh!”

Minh Huy cảm thấy xấu hổ: “Vậy à! Lần đầu ở dưới quê nên không biết.”

“Chắc phải đặt biệt danh cho anh là thầy ngốc mới được. Thầy ngốc!” Bảo Khang ôm bụng cười sặc, thiếu điều muốn lăn đùng ra cười luôn.

“Em muốn chết hả?” Bản tính ôn nhu đã không còn, tức nước thì vỡ bờ thôi.

"Cá cắn câu rồi kìa!"

"Cá rô phi to quá!"

"Anh được ba con rồi đó."

"Em được bốn con mà chẳng thèm nói nữa là..."

"Hon nhau mỗi một con thôi."

Họ đã cùng nhau câu cá như thế đó. Thật trẻ con hết mức. Sau khi câu cá rồi đem về nhà, Bảo Khang tiếp tục dẫn Minh Huy đi tham quan làng quê. Người ta nói đúng: Đi một ngày đàng học một sàng khôn.

Buổi chiều, bữa cơm cuối cùng của chuyến đi.

“Ngoại ơi! Đúng là cá mình bắt được nên ăn cũng cảm thấy ngon hơn.”

Ngoại Bảo Khang cười: “Tổ cha mày! Khéo ăn khéo nói dễ sợ.”

“Anh thôi cái trò nịnh bợ này được không?” Bảo Khang khó chịu.

“Nịnh hót gì chứ? Anh nghĩ sao nói vậy thôi à.”

Bảo Khang hết muốn nói với anh ta. Không hiểu vì sao từ khi về đây Bảo Khang suốt ngày luôn tìm có đầu khẩu với Minh Huy, chắc tại ghen tị do anh ta được bà quan tâm hơn cả mình.

Buổi tối hôm nay hai người đi ngủ sớm để mai còn đi về nữa. Chắc tại cả ngày đi nhiều nơi, làm nhiều thứ nên cả hai mệt hay sao mà mới vừa ngả lưng đã ngủ say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Chương 31. Oh My God!

Ngay giờ phút này đây, Bảo Khang và Minh Huy đã ngồi trên xe rồi. Chỉ mới nửa tiếng trước, họ đã nói lời tạm biệt tất cả mọi người dưới quê. Bảo Khang trong dạ như không có chuyện gì xảy ra, còn Minh Huy anh ta đang trải qua những nỗi tiếc không nguôi. Anh tiếc vì thời gian ở lại không được lâu, bởi lẽ anh đã có chút cảm tình với thiên nhiên và con người nơi đây, có chút kỉ niệm ở nơi này. Thoáng nghĩ như vậy thôi, anh bỗng trở nên giả quân tử, có chút yếu lòng mà rơm rớm nước mắt. Mọi người xung quanh để ý, không tránh khỏi bàn tán. Lời xì xào này đến tai Bảo Khang. Cậu lúc này mới để ý tới hành động bất thường đó: “Anh, anh có sao không?”

Minh Huy lấy tay gạt nước mắt: “Không, không có chuyện gì đâu.”

Bảo Khang hoài nghi: “Không có chuyện gì thật sao? Anh có chuyện gì cứ nói, đừng giấu trong lòng.”

Lời nói này không ngờ có công dụng rất lớn, Minh Huy cũng chịu trải lòng mình: “Anh chỉ là cảm thấy tiếc nuối. Thầy thật sự có cảm tình với quê ngoại của em rồi. Thầy không nỡ rời xa mảnh đất đó.”

Bảo Khang ngó người, tưởng có chuyện gì lớn lao, nào ngờ... Cậu thâm cười, thì ra anh ta là người có tình cảm thuộc dạng dạt dào, dễ xúc động như thế.

“Đừng khóc nữa! Mất hình tượng quá.”

Bảo Khang vỗ vào lưng anh ta, vỗ về an ủi. Hành động không thể không nói là quá tình cảm. Bảo Khang đã trở về con người thật rồi: luôn sống tình cảm và biết chia sẻ cùng người khác.

Cuối cùng họ cũng trở về tới nhà. Minh Huy từng bước khập khiễng, hụt hẫng đón taxi về nhà, còn Bảo Khang thì chờ ba tới rước. Đêm ấy, Bảo Khang ngủ không được, chột nghĩ tới khoảnh khắc những hôm ngủ cùng anh ta dưới quê, lòng chột mím cười tự mãn, trái tim đập như đang đánh trống. Cậu thầm cảm ơn trời đã cho mình được những ngày nghỉ tuyệt vời đến thế. Xong rồi, cậu hào hứng mở những tấm hình mà cậu đã chụp lên Minh Huy lúc ngủ trong điện thoại ra xem, miệng nhát nhát rằng anh ấy đẹp trai và dễ thương.

Ngày hôm sau, trở lại với việc thường nhật. Minh Huy đã lấy lại tinh thần, tiếp tục công việc dạy học ở trường và gia sư cho riêng Bảo Khang.

Tại nhà Bảo Khang, có một thầy và một trò...

“Oh my god! Qua chuyến đi vừa rồi thì em mới biết được thầy gốc như thế nào. Tật xấu của thầy cũng bị em nắm hết. Oh my god! Oh my god! Không thể tin được.” Bảo Khang lê lưỡi chọc Minh Huy, lời nói ngày một chanh chua hơn, nhất là từ Oh my god, nghe rợn người.

Minh Huy như bị sét đánh, tá hỏa: “Oh my god cái gì chứ? Em không được đem chuyện này đồn cho cả trường biết!”

Bảo Khang lắc đầu, lắc qua lắc lại: “Oh my god là Oh my god!”

Minh Huy mạnh giọng: “Nếu em nói chuyện này ra đồng nghĩa với việc em muốn chết!”

“Oh my god! Thầy giết học trò!” Bảo Khang không ngừng việc chế giễu thầy bằng cái giọng điệu chanh chua.

Minh Huy muốn lên tăng xông ngay tại chỗ: “Học thôi! Chắc em chưa uống thuốc.”

“Oh my god.”

Minh Huy cố đầu Bảo Khang, trừng mắt lên cậu ta mới chịu ngồi im mà học. Nhưng thỉnh thoảng vẫn không ngừng nói câu Oh my god. Hành động kì dị này làm Minh Huy bó tay, tuyệt đối nể phục.

Trước khi tạm biệt thầy, Bảo Khang nói nhỏ với Minh Huy: “Thầy ơi! Em quên nói với thầy rằng em có lưu lại những khoảnh khắc cực kì thú vị của thầy!”

Lời vừa dứt, khóa cổng và chạy nhanh vào nhà. Minh Huy ngoài này hơi bất ngờ, tay dùng sức đẩy cánh cổng. Biết được chuyện gì đang xảy ra, Minh Huy khó chịu, hét lớn: “Oh my god!”

Phải chăng anh ấy bức xúc và muốn bức rút? Phải chăng câu xì-lô-ganh của Bảo Khang đã nhiễm vào đầu của Minh Huy?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Chương 32. Minh Huy bị khống chế

Trường học vốn là nơi đông người. Bảo Khang bước tới trường trong tâm trạng hết mức hạnh phúc, vui sướng. Cậu ta đêm hôm qua sau những phút gọi là trăn trở, đã nghĩ ra một ý tưởng không hề tồi đối với bản thân: Sao mình không lấy độc trị độc nhỉ? Minh Huy ơi, anh nhất định sẽ vì em mà tức đến phát điên thôi. Hãy đợi đấy!

Nụ cười trên môi Bảo Khang đầy dã tâm, chắc định làm chuyện hại người hả gì đây mà.

Minh Huy cầm đồng tài liệu bằng tay phải, tay trái cầm cặp đi về phòng giáo viên, trông cực mệt nhọc. Thấy Bảo Khang đang la cà đi phía trước cách mình không xa, anh ta liền muốn đứng trước mặt mà chinh Bảo Khang lại. Theo anh nghĩ, Bảo Khang đang có những dấu hiệu nguy hiểm, trong tương lai sẽ không còn coi mình ra gì, cần phải chinh ngay, trước khi quá muộn.

“Này, Bảo Khang! Em đứng lại ngay!”

Bảo Khang dừng lại: “Có chuyện gì không thầy?”

Minh Huy lên giọng: “Thầy thầy mà không chào sao? Em quả thật cần được dạy bảo lại.”

Bảo Khang chỉ tay vào mặt mình: “Em? Thầy khéo bắt lỗi quá!”

“Đi lên phòng giáo viên ngay, viết kiểm điểm cho thầy!”

Bảo Khang chẳng hiểu sao mình lại bị vậy. Đầu óc của cậu hoạt động hết công sức, cậu nghĩ rằng thời cơ đã đến cho kế hoạch thực hiện.

“Dạ, em sẽ đi!” Nội dung rất lễ phép nhưng ý tứ không tự nguyện.

Minh Huy đắc ý, xem ra đã chinh được Bảo Khang rồi.

“Tốt! Đi theo thầy!”

“Nhưng...”

“Còn nhưng nhị gì?”

“Em không chắc rằng mấy tấm hình sẽ không được phát tán đi khắp trường.”

Minh Huy đã bị Bảo Khang đưa điểm yếu ra khống chế mình, bất động: “Em... em dám sao?”

“Cùng lắm chỉ bị khiển trách chứ đâu có gì.”

Minh Huy trợn mắt: “Em không có quyền đó.”

“Em tự cho mình cái quyền đó.”

Minh Huy lo lắng, sợ mất hình tượng trong đám nữ sinh của trường. Trước tình trạng tiến thoái lưỡng nan này, anh quyết định nhường Bảo Khang thì tốt hơn: “Thôi được rồi, thầy chịu thua em đây! Em không cần lên phòng giáo viên đâu.”

Bảo Khang tự mãn: “Cảm ơn thầy! Xem ra thầy còn biết giữ gìn hình tượng. Chào thầy em về lớp ạ!”

“Khoan đã! Trước khi đi, thầy muốn nói cho em biết rằng em càng ngày càng giống một kẻ tiểu nhân rồi đấy. Thầy không biết em bị ảnh hưởng bởi ai nhưng hay mau bỏ tính đó đi.”

Bảo Khang nghe những lời này, như nước đổ lá môn, liền không nhớ: “Hẹn gặp thầy tối nay. Nếu đến trễ em không chắc mọi chuyện bình thường đâu, thưa thầy.”

Minh Huy tức muốn nôn ra máu nhưng đành tiết chế cảm xúc, cương quá thì dễ gãy.

Đúng giờ học, Minh Huy đã có mặt tại nhà Bảo Khang. Anh ta muốn thừa chuyện với người lớn về sự thay đổi của Bảo Khang, nhưng nghĩ tình nghĩa nên không nói mà hy vọng tự mình sẽ chinh được em ấy.

“Anh cũng đúng giờ đấy! So good!”

Minh Huy hơi khó chịu: “Anh không ngang hàng với em đâu nhé!”

Bảo Khang thấy vậy nên chuyển sang chuyện khác:

“Anh ơi em khát nước. Anh xuống nhà rót cho em được không?” Bảo Khang cười thâm trong dạ.

Minh Huy cau gắt: “Em có tay chân thì tự đi rót mà uống đi!”

“Mấy tấm ảnh...”

“Được rồi, được rồi, để anh đi rót nước cho uống.”

Minh Huy bằng mặt nhưng không bằng lòng đi rót nước cho Bảo Khang. Xem ra việc dùng mấy tấm ảnh để bắt Minh Huy cung phụng cho cậu ta thật hiệu quả. Bảo Khang có chút đắc ý, thỏa mãn.

"Anh ơi, em muốn ăn cái bánh."

"Anh ơi, lấy cho em cuốn tập trên kia."

"Anh ơi, tính giùm em cái này."

"Anh ơi, em đau vai quá, anh có thể xoa bóp..."

"Viết chì tà rồi, sao giờ? Anh..."

Hàng loạt yêu cầu bắt Minh Huy phải làm. Bảo Khang càng sai vặt càng bướng, được nước làm tới, sai Minh Huy từ việc nhỏ nhất. Minh Huy có chút tức giận, bất mãn, nếu không có mấy tấm ảnh đó chắc anh ta đã dạy cho Bảo Khang bài học để đời. Bảo Khang thật là làm cho người ta muốn chửi thề.

“Anh ơi...”

Bảo Khang chưa kịp nói gì hết Minh Huy đã nóng giận đập bàn một cái rồ to và mạnh:

“Em đủ rồi đấy!”

Tiếng đập bàn cùng tiếng la lớn của Minh Huy làm kinh động ba mẹ Bảo Khang dưới này.

Bảo Khang thấy tình thế như vậy, liền sợ:

“Th...ây...”

“Không thầy trò gì hết á. Em còn biết anh là thầy của em nữa sao? Thầy là ôsin để em sai vặt à? Bây giờ thầy không chịu nổi nữa rồi, mấy tấm ảnh đó em thích làm gì thì tùy em”

Bảo Khang muốn khóc trước những lời tức giận của Minh Huy:

“Thầy... em chỉ muốn nói là... hết giờ rồi mà.”

Đoạn, có tiếng mở cửa...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chương 33. Gia có gia quy

Có tiếng gõ cửa...

“Có chuyện gì vậy?!”

Ba Bảo Khang bên ngoài mở cửa vào, khuôn mặt đầy sát khí, quả thật muốn giết người mà, giọng nói đầy giận dữ, mặc dù chưa biết chuyện gì.

Minh Huy và Bảo Khang hơi bất ngờ trước tình huống này, không biết phải nói sao và nói như thế nào.

“Hai đứa theo ta đi xuống đây!”

Giọng nói vẫn không ngừng dọa chết người. Hai người nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh.

Theo yêu cầu, Minh Huy đã trình bày hết những nỗi uất ức của mình, kể cả việc cho rằng Bảo Khang ngày càng không biết trên dưới. Bảo Khang lúc này thấp thòm lo sợ, thoáng về ra tương lai đầy mịt mù cho mình.

Ba Bảo Khang nhập tâm nghe từng lời từng lời của Minh Huy. Đợi anh ta nói xong, ông lập tức xử lý chuyện này.

“Bảo Khang! Mau quỳ xuống cho ba!”

Bảo Khang nhanh chóng quỳ xuống, gương mặt tái mét.

“Con có muốn nói gì để biện hộ chưa mình không? Nói!”

Tiếng cuối cùng lớn làm Bảo Khang giật mình, không thể kìm nước mắt, giọng ngắt quãng: “Dạ... đúng là như... vậy... ba... à!”

Ông tức tưởi không ngờ đứa con ngoan hiền biết phải trái lúc trước bây giờ là một đứa ăn nghỉ không kỷ như vậy. Trong lúc tức giận ông tiện tay cầm chiếc roi đã lâu không sử dụng quất vào người Bảo Khang một cái thật mạnh lên tiếng rõ đau, có thể để lại sẹo.

“Đau, đau quá... ba ơi. Ba ơi con biết lỗi rồi.” Chết lòng giàn giụa.

Bảo Khang khóc như mưa, trông cực kì đau khổ, tiếng nấc ngày một lớn. Tay cậu ôm một bên cánh tay, chỗ bị quất trúng. Mẹ Bảo Khang thấy cảnh tượng này liền đau lòng, mẹ nào mà không thương con: “Ông ơi, tha cho con một lần đi, nó biết lỗi của nó rồi mà.”

Yêu cầu của bà tuyệt đối bị cự tuyệt: “Không được! Phải dạy nó một lần cho đúng nghĩa để nó lấy đây mà không dám tái phạm!”

Nói xong, ông quay sang Bảo Khang. Ông cũng rất đau lòng nhưng ở cương vị một người cha ông không cho phép mình mềm lòng bởi một phút mềm lòng có thể tổn hại tới tiền đồ con mình.

“Roi thứ nhất vì tội không xem thầy ngang hàng với mình. Còn roi thứ hai vì cái tội dám dùng thủ đoạn để uy hiếp thầy của mình.”

Nói xong, ông liền quất một roi. Lực của roi này còn mạnh hơn roi trước. Bảo Khang dùng tay đỡ nên roi đã trúng vào tay. Đau nhứt thấu xương, cậu khóc không thành lời, ôm tay mà chịu đựng. Minh Huy ngoài này, thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy có lỗi: “Như vậy là được rồi, bác không cần phải đánh thêm. Bảo Khang đã biết lỗi rồi. Hãy để cháu từ từ dạy lại em ấy.”

“Không được! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Cháu không cần phải xin giúp nó. Roi thứ ba cho tội phụ lại lòng tốt của thầy!”

Roi thứ ba còn mạnh hơn roi thứ hai, trúng vào xương sống. Trên người Bảo Khang đầy vết thương rướm máu. Cậu đau đến đến tê dại, không ngừng khóc.

Ba Bảo Khang nói lần cuối: “Qua chuyện này, con hãy tự kiểm điểm bản thân mình đi. Nếu không sửa đổi, lần sau lập tức dọn đồ ra khỏi nhà.”

Đợi ba Bảo Khang rời khỏi, mẹ cậu và Minh Huy lại gần đỡ Bảo Khang dậy. Bảo Khang gần như kiệt sức đi không nổi. Minh Huy tự dưng cảm giác như đang có vết dao khứa vào trái tim mình, giọng ân cần: “Em có đau lắm không?”

Bảo Khang hất cánh tay Minh Huy ra, không trả lời câu hỏi của anh ấy, bộ mặt không thêm quan tâm mà òa vào lòng mẹ cậu khóc thật lớn: “Mẹ... ời... con đau quá.”

Mẹ Bảo Khang xoa đầu Bảo Khang: “Đừng khóc nữa, mẹ cũng đau lòng lắm. Cha con cũng thật máu lạnh, dù gì cũng là con mình. Lén lút mẹ thoa thuốc giảm đau nhe con.

Bà dìu Bảo Khang lên lầu, Minh Huy muốn giúp đỡ nhưng phần vì thấy mình bị cô lập, phần vì không biết đối mặt ra sao nên nhanh chóng rời khỏi nhà.

Về nhà nhưng trong lòng còn bất an, lo lắng lắm: Không biết em ấy đã ngủ chưa? Có còn đau không? Có bị sẹo không? Có còn giận mình không? Nghĩ tới đó thôi, Minh Huy lại tự trách mình đã quá nóng nảy nên mới để xảy ra chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Giận

Chương 34: Giận

Bảo Khang suốt đêm đó đau đớn không ngủ được. Từng vết sẹo dày xé tâm can cậu. Cậu khóc thầm, khóc không cho ai biết, nghe thấy. Cậu cảm thấy cả thế giới như đã bỏ rơi mình, cảm thấy cả thế giới như đang sụp xuống. Cậu giận Minh Huy nhiều lắm, nhưng cũng không một lời oán trách vì nguyên nhân cốt lõi không nằm ở anh ta.

Hôm nay Bảo Khang đến trường trong tình trạng vô cùng mệt mỏi. Con đầu tuy có dịu đi, nhưng nó vẫn còn âm ỉ. Đi tới đâu, ai cũng chú ý cậu. Tựa như miếng băng trên người cậu như là một thứ gì đó rất lạ vậy. Hồ thẹn vô cùng, Bảo Khang nhanh bước vào lớp.

Vào đến lớp nào ngờ đâu yên phận, Bảo Khang không ngờ rằng bạn bè lại chơi tốt đến độ chọc cậu ra mặt luôn. Cậu có chút suy nghĩ bi quan, nghĩ rằng người tốt trên đời này chỉ có mẹ của cậu.

Cậu không thêm nói chuyện với ai, chỉ lặng thinh ngồi đó như khúc gỗ khô.

"Bảo Khang! Lên phòng giáo viên có việc kia!"

Lớp trưởng thông báo với Bảo Khang. Cậu ta nghe vậy, có chút phiền hà. Đang giữa lúc này mà thầy cô nào muốn gặp mình vậy?

Bảo Khang lê từng bước lờ mờ, cuối cùng cũng xách mông đến trước phòng giáo viên. Không ngờ, người muốn gặp Bảo Khang lại là Minh Huy. Đang lúc này, Bảo Khang có ý bỏ chạy nhưng đã bị Minh Huy níu áo lại.

-Này! Sao lại tính bỏ chạy như vậy?

Bảo Khang đẩy nhẹ tay Minh Huy ra:

-Thầy tìm em có việc gì không?

-À...Chuyện tối qua...

-Chuyện tối qua thầy đừng nhắc tới nữa. Em không muốn nghe. Nếu thầy gặp em chỉ vì chuyện này thì em xin phép được về lớp.

Minh Huy hiểu được tâm lý của Bảo Khang lúc này:

-Cho thầy xin lỗi! Nếu thầy không nóng nảy thì đâu có...

-Không phải tại thầy đâu ạ! Thưa thầy em về!

Bảo Khang vừa dứt lời, nhanh chóng gạt đầu rồi định về lớp.

"Á..."

Bảo Khang ôm tay la một cách đầy đớn đau. Chưa kịp bước bước đầu tiên, cậu đã bị Minh Huy anh ta kéo lại. Nhưng không may, Minh Huy lại nắm ngay tay bị đánh trúng của Bảo Khang với sức kéo khá mạnh. Minh Huy lo lắng ra mặt:

-Em...vẫn còn đau à?

Bảo Khang rơm rớm nước mắt:

-Không...sao...đâu...ạ!

Tiếng nói chịu ảnh hưởng của tiếng nấc, nên không được suôn sẻ mà đứt khúc, gập ghềnh.

-Đừng có giấu thầy! Lại đây, cho thầy xem nào!

Bảo Khang lau giấu nước mắt, vội vã đi về lớp mặc cho thầy Minh Huy anh ta đang mãi miết nhìn theo.

Thấy như vậy, Minh Huy lại càng trách mình hơn, nhận tất cả lỗi là của mình: Tất cả là lỗi tại thầy. Thầy xin lỗi em Bảo Khang à! Hãy hiểu cho thầy.

Minh Huy thở ngắn thở dài chán trường...

Bảo Khang tình trạng ngày càng tồi tệ hơn. Cậu không muốn về lớp nữa, bởi vì trong mắt cậu lúc này đều rất chán. Nơi mà cậu có thể đi ngay lúc này, không nơi nào khác ngoài khuôn viên sau trường. Cậu ngồi đó, lại trầm ngâm. Đôi lúc lại sờ vào vết thương trên người mình, rồi há miệng đau đớn, trong rất đáng thương.

Minh Huy đứng ở đằng xa đi lại gần:

-Sao lại ngồi ở đây? Xem kia, trông em còn đau lắm!

Bảo Khang nhìn thấy mặt Minh Huy, như gặp phải thú lạ, tìm cách tránh xa. Bảo Khang không mản đến hậu quả, bỏ qua lời nói của Minh Huy, đi thật nhanh về lớp. Minh Huy hiểu nên cũng không đuổi theo, chỉ làm mọi chuyện trở nên phức tạp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Chương 35. Định Giận Anh Đến Bao Giờ?

Minh Huy biết rằng Bảo Khang đang thật sự giận mình, có điều không nói ra. Minh Huy thoáng nghĩ rằng nội tâm Bảo Khang đang phân vân có nên ghét ra mặt hay không mà thôi. Đến gần đây suy nghĩ thôi, Minh Huy đã cảm thấy hữu khí vô lực rồi.

Hôm nay, trong dự định của Minh Huy, anh ta phải đến nhà Bảo Khang thật sớm.

Sao mình lại phải làm như vậy? Xin lỗi em ấy à? Chung quy lại, lỗi cũng đâu phải của riêng mình? Nhưng em ấy cần sự xin lỗi... Cái gì thế? Suy nghĩ cái gì thế này? Minh Huy huơ tay huơ chân làm rối cả tóc. Đứng nhìn hình hài của chính mình trước gương, anh ta khẽ lắc đầu. Sao lại bối rối thế này?

Nhất nhất anh không biết sao lại làm như vậy, bây giờ anh đang đứng trước cổng nhà Bảo Khang. Còn tận hai mươi phút nữa mới tới giờ dạy. Sau hồi quyết định khó khăn, dù gì cũng đã tới rồi, sớm thì có sớm nhưng không hối hận, tay anh dứt khoát nhấn chuông.

Bảo Khang trên này nghe thấy tiếng chuông, lướt nhìn từ cửa sổ. Anh ta đã đến rồi sao? Sớm vậy? Lần này Bảo Khang quyết định không xuống mở cửa. Minh Huy thấy mẹ cậu ra mở cửa có đôi chút bất ngờ cùng lạ lẫm, bởi thường khi Bảo Khang là người đón tiếp mình đầu tiên.

Giữ nguyên nét mặt ấy, anh bước vào phòng Bảo Khang. Giọng trầm: “Chào em!”

Bảo Khang đã ngồi ở bàn học, tập vở đã sẵn sàng, chỉ gật gật đầu như vậy thôi. Thái độ vừa rồi làm Minh Huy tuyệt đối thất vọng: “Sao vậy? Thường ngày em rất nồng nhiệt đón anh mà?”

Bảo Khang nhạt giọng: “Dạ, tại hôm nay em không được khỏe.”

Lời vừa nói ra, trong lòng Minh Huy đã biết đó chỉ là cái cớ mà thôi.

“Mệt sao? Ừ, bắt đầu thôi.”

Minh Huy đã thật sự buồn, cho rằng không khí hôm nay thật ảm đạm, tẻ nhạt. Ý nghĩ là sẽ mở lời xin lỗi trước, lập tức tự trọng dập tắt ngay.

Bảo Khang mang một bộ mặt nạ hoàn toàn mới: lạnh lùng và nghiêm nghị. Bộ mặt nạ này sử dụng trong bao lâu đây? Câu hỏi giản đơn được đặt ra.

Thời gian cứ trôi qua như vậy. Bảo Khang tiết kiệm lời một cách tối đa, ngay cả cái nhìn, cái cười cũng không thêm dành cho anh ta. Minh Huy hôm nay không được tập trung, đầu óc đang tìm đáp án để giải quyết nút thắt này. Anh nhận định rằng nó còn khó hơn chứng minh một định lý Toán học.

Ngày chủ nhật, cũng vậy thôi. Minh Huy lại ra công viên thư giãn. Nếu lúc này không gặp Bảo Khang, mọi chuyện anh đã tạm quên.

“Này! Bảo Khang. Đi đâu thế?”

Bảo Khang dừng lại trên lối dẫn, nhẹ nghiêng đầu nhìn về cánh tay đang giơ về phía mình. Khoảng cách không xa lắm. Cậu gật đầu nhanh rồi thần nhiên bước tiếp. Minh Huy như bị ma lực hấp dẫn, chạy đuổi theo Bảo Khang: “Định giận anh tới bao giờ đây?”

Câu hỏi làm cậu ta khựng người lại. Dường như chết lâm sàng, Bảo Khang nghẹn thốn tìm đáp án. Tại sao mình lại giận như thế?

Minh Huy dần tiến về gần Bảo Khang, mặt đối mặt, đặt hai tay lên vai Khang: “Hãy dừng lại đi! Như thế là đủ rồi.”

Bảo Khang ngơ người lắng nghe thật kĩ lời nói này, cảm thấy có lí nhưng vẫn biện chứng cho sự mù quáng của mình: “Em đâu có giận đâu. Chỉ tại lúc này trong người em không được khỏe.”

“Em nói dối!”

Minh Huy kích động, lực đè lên vai mạnh đột ngột khiến Bảo Khang nhăn mày nhủ mặt vì cái đau của vết thương lại trỗi lên. Nó cứ âm ỉ kéo dài. Nhận ra được điều này, anh ta buông tay ra.

“Thầy mong là qua hôm nay, ngày mai chúng ta sẽ trở lại như trước đây.”

Nói xong lẳng lẳng bước đi. Gương mặt anh ta lộ rõ muộn phiền, âu lo.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Chương 36. Qui củ

Bảo Khang thức dậy, tinh thần rất rất là tốt. Bước dậy, cậu đón ngày mới trong cái rạo rức khó tả.

Con đường đến trường hôm nay, cậu cho nó rất ngắn. Hàng cây bên đường, cậu cho nó rất gần gũi. Dòng người tấp nập, cậu cho nó là nguồn gốc của phấn khích. Và, vương mắc ngày hôm qua, cậu xem tựa như là gió thoảng đến rồi lại lướt qua để lại nhiều dư vị đến tận cùng cuộc đời.

Phải kể đến tối đêm qua, Bảo Khang đã trằn trọc suốt đêm. Cậu tự mình nhìn nhận lại mình, xem lại một lượt tất cả những gì đã xảy ra. Cậu cảm thấy rằng mình đang có lỗi cần được sửa. Quyết định cậu sẽ là Bảo Khang như hôm nào và sẽ không giận thầy Minh Huy nữa.

Minh Huy anh không thuộc dạng người quá tốt nhưng không tồi khi nói anh ta là người tốt hiếm có. Đại loại như bây giờ anh ta không chấp nhất chuyện cũ với Bảo Khang.

Bảo Khang kết thúc một ngày học tập. Tuy có mệt cũng không quên tới thầy Minh Huy. Cậu cảm thấy cần xin lỗi, gọi điện sao, nhắn tin sao, cậu quả thật như thằng ngốc chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Cậu bắt đầu lên mạng tra cách xin lỗi người khác hiệu quả mà không quá khó để nói. Tra đi tra lại, rốt cuộc cũng không tìm được cách nào thích hợp. Ngữ cảnh này chẳng hề khác với câu chờ người tới giúp chỉ bằng tự mình giúp mình.

Cậu quyết định làm theo cách của mình, tức là để mọi chuyện tự nhiên như chưa hề có gì xảy ra sẽ tốt hơn gấp bội cái cách xin lỗi. Nếu xin lỗi, không khéo lại khiến mọi chuyện trở nên rối tung.

Ngày hôm sau, thứ ba, Minh Huy theo lịch có giờ dạy kèm ở nhà Bảo Khang.

“Anh, em muốn...”

Minh Huy tròn mắt: “Sao? Em cứ mạnh dạn. Ý kiến gì sao?”

“Anh hãy xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra nha thầy!”

Bảo Khang lấy lại can đảm sau những lời e dè lúc nãy. Minh Huy nghe vậy cũng hiểu được ý em ta muốn nói: “Chuyện đó à? Anh không còn bận tâm nữa đâu. Chỉ cần em đừng phạm lỗi như vậy nữa là được.”

Bảo Khang liền mừng, gật đầu đầu cảm tạ: “Cảm ơn anh nhiều lắm a! Em hứa sẽ không có lần hai. Suy đi tính lại cho cùng, anh vẫn thiệt thòi hơn. Đã làm đúng mà còn nhận mình sai, lại còn nhận lấy sự vô tâm từ phía em.”

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang: “Em hiểu được vậy là tốt rồi. Đã lâu rồi anh không được nhìn thấy một Bảo Khang ngoan ngoãn, hiền lành, dễ thương như vậy. Hãy cố gắng giữ dáng vẻ này.”

Hai người cười, hai con mắt nhắm híp lại nhìn nhau, trông rất nhẹ nhàng.

Thế là mọi chuyện đầu lại vào đấy. Mọi chuyện cứ liên tục xảy ra nhưng có phải luôn nhẹ nhàng, buồn ngủ đến vậy?

Bảo Khang đang tập trung khí lực vào bài toán Minh Huy vừa cho. Dù cho tập trung cỡ nào, cậu ta vẫn không thể không thấy được cái nhìn khó hiểu mà Minh Huy liên tục đổ dồn về phía mình. Định không để ý, nhưng thấy tình hình có vẻ không được bình thường, Bảo Khang quyết định tìm hiểu. Trước khi hỏi, cậu ta vỗ lưng thầy một cái như để trấn tĩnh thần kinh thầy lại: “Anh, sao nhìn em đến như vậy? Mặt em dính thứ gì à?”

Minh Huy cười: “Anh muốn hỏi em chuyện này... Em sẽ nói thật chứ?”

Bảo Khang hơi bất ngờ, thầy ấy muốn hỏi gì mà có vẻ cần mặt thế: “Nếu không liên quan đến vấn đề nhạy cảm, bí mật tuyệt đối, em sẽ chẳng có lí do gì để nói dối.”

Minh Huy cúi nhẹ lên đầu Bảo Khang: “Nhạy cảm cái gì chứ? Đúng là đầu óc sâu bọ! Em có chút hạ lưu rồi đó.”

Giọng cười đầy đậm chột của Minh Huy làm cậu ta ngượng vô cùng. Là bản thân tự nghĩ lung tung nên đáng bị chế nhạo. Đúng thật là Khang của lúc trước, biết trước biết sau.

“Có chuyện gì thì anh cứ hỏi đi.”

Minh Huy chuyển sang bộ mặt nghiêm trọng, hình sự: “Em còn giữ mấy tấm hình đó không?”

Câu hỏi tưởng chừng rất quan trọng, trông mong rồi thất vọng, Bảo Khang chẳng buồn trả lời một cách đầy không hứng thú: “Còn, nhưng nếu thầy muốn em xóa nó thì em sẽ làm ngay.”

“Không không! Em cứ giữ nó. Cứ xem đó như một kỉ niệm. Thầy tặng nó cho em, em muốn sử dụng sao cũng được. Nhưng phải nhớ rằng không được mang hình ảnh của thầy đi làm những việc đáng xấu hổ. Bảo Khang, em nghe rõ chưa?”

Bảo Khang thấy hài hước: “Được rồi. Được rồi. Tâm nguyện này của thầy em sẽ đáp ứng.”

Minh Huy hài lòng: “Rất tốt! Thầy đặt niềm tin vào em.”

Vừa dứt lời, Minh Huy còn quên một chuyện chưa nói: “À mà này! Anh quên mất chúng ta đã giao kèo những gì. Học ở nhà hay ở ngoài thì cứ gọi anh xưng em, ở trường thì bắt buộc phải gọi thầy xưng em một cách đầy tôn trọng.”

Bảo Khang sờ sờ sau gáy: “Em cũng nhém quên mất. Hay là vậy nè, sau này ai quên xưng hô không đúng thì bị phạt đi.”

“Phạt gì?”

“Thì, thì, thì tùy người còn lại đi. Nếu em sai, tùy thầy ra hình phạt và ngược lại.”

Minh Huy và Bảo Khang nhất nhất đều đồng ý, đưa tay ra móc ngoéo.

Bầu trời đêm tĩnh mịch, sau tất cả thì cuộc đời cũng không lấy đi của ai bất cứ thứ gì, chỉ là chúng ta có chúng nhận buông bỏ hay không mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chương 37. Không thể kiềm chế

Ba mẹ Minh Huy đang ngồi nói chuyện trên phòng khách. Mẹ Minh Huy nói: “Ông nè, ông có thấy con mình dạo này có gì lạ không?”

Ba Minh Huy rời mắt khỏi tờ báo, nhìn vợ mình: “Bà nói vậy là có ý gì? Con mình nó bị làm sao à?”

Bà nói: “Tôi cũng không biết, hơi nghi ngờ nó thôi. Dạo này nó thường ra ngoài vào buổi tối lắm.”

Ông cười: “Thì nó đã nói là đi học anh văn ở trung tâm rồi còn gì! Bà hay lo quá.”

Bà thờ dài, không nói gì hết. Nhưng hơn ai hết, là phụ nữ không khỏi lo xa và suy nghĩ tường tận, bà nhất quyết phải chứng thực lại chuyện này để an tâm.

Ngày hôm sau, Minh Huy rời khỏi nhà với lí do đi học anh văn ở trung tâm. Mẹ anh ta vừa thấy anh đi được vài giây liền leo đèo chạy theo sau. Nếu như trình thám người ta gọi đây là theo dõi, bà sẽ là một thám tử tài ba. Minh Huy đi tới đâu, bà theo tới đó, không phát ra tiếng động hay để đối tượng phát

hiện ra. Bộ dạng lén lút lút lút này không khỏi làm người ta chú ý.

"Này! Bà làm gì thế?" Người đi đường hỏi.

"Suyt!" Ba ra dấu bảo họ im lặng.

Bà vừa quay qua, Minh Huy đã ngồi trên chiếc xe ô-m đang từ từ di chuyển. Bà cũng nhanh chóng đón xe ô-m yêu cầu họ chạy theo chiếc xe của con bà. Đến đoạn ngã tư, do đông xe nên bà đã mất dấu.

Bà nói: "Đây không phải là đường đến trung tâm phải không?"

Người lái xe ô-m gạt đầu: "Đúng rồi!"

"Nó bảo đến trung tâm học mà sao lại đến đây?" Bà tự hỏi mình.

Sau một hồi thắc mắc, bà nói: "Đưa tôi đến trung tâm ngay bây giờ!"

Trời cũng gần tối, Bảo Khang hớn hờ khi nghe tiếng xe trước cửa nhà mình. Cậu ta đã ngồi chờ từ nãy giờ: "Ừa? Sao anh đi xe ô-m?"

Minh Huy cười: "À, xe anh bị hư rồi. Đang sửa nên phải đi xe ô-m."

Bảo Khang nói: "Như vậy bất tiện quá! Anh vào nhà, ba em có chuyện muốn nói kìa."

Minh Huy vào nhà, ba Bảo Khang nồng nhiệt đón tiếp. Vì ba cậu không thường ở nhà lắm nên đây là lần gặp hiếm hoi. Ba cậu cho phép Minh Huy ngồi, xong mới bắt đầu nói: "Thời gian qua cháu đã vất vả vì Bảo Khang rồi. Bắt đầu từ tháng sau lương của cháu sẽ tăng thêm hai mươi phần trăm."

Minh Huy nghe xong, mắt xoe tròn bất ngờ: "Dạ? Tăng nhiều như vậy sao? Cảm ơn bác ạ."

Minh Huy đứng lên, lễ phép cúi đầu trong niềm vui sướng. Bảo Khang đứng bên này, trong lòng cảm thấy hơi đột ngột nhưng cũng mừng thay cho anh ta.

Ba Bảo Khang hài lòng, lịch sự đứng lên vỗ vỗ vai anh ta: "Được rồi! Cháu hãy cố gắng."

Nói xong liền quay đi. Đợi bóng cha mình khuất hẳn, Bảo Khang quên mình chạy lại ôm Minh Huy cười hạnh phúc.

Hành động vừa rồi của Bảo Khang làm Minh Huy bất ngờ hơn cả chuyện khi nãy, nên anh đứng đơ ra, tròn tròn mắt. Bảo Khang dường như không làm chủ được mình, vẫn còn ôm anh ta, cười rộn rã: "Tốt quá rồi, công lao đã được đền đáp xứng đáng. Vui hộ cho anh luôn á."

Minh Huy cười có chút gượng: "Cảm... on em nhưng..."

Minh Huy lấy tay chỉ chỉ vào cái ôm chặt của Bảo Khang lúc này. Cậu ngừng cười, nhìn xuống, thấy như vậy tự nhiên hết hồn, mau chóng buông tay ra. Không chỉ đơn thuần là buông tay ra mà cậu ta còn sẵn sàng tặng cho anh ta một cú đá miễn phí vào chân. Bảo Khang đỏ mặt, ngượng ngùng. Minh Huy thì cảm thấy mình đúng là xui xẻo, vừa bị sàm sỡ lại còn bị đánh. Nói cho cùng, chung quy Minh Huy vẫn thiệt hơn.

Minh Huy nhìn chằm Bảo Khang: "Sao lại đá thầy? Em có bị... cái gì không?"

Bảo Khang sờ sờ đầu, ngượng hết chỗ nói, mắc cỡ: "Em... Chuyện khi nãy... là... do em sơ ý thôi, chứ em không có ý gì đâu!"

Lời vừa dứt liền chạy thẳng lên phòng. Có nhiều từ để diễn tả tâm trạng cậu ta lúc này: thẹn thùng, ngại ngùng, bối rối, e thẹn, xấu hổ, mắc cỡ... Cậu ngồi trên nệm vò đầu bứt tóc, không hiểu sao mình lại làm như vậy. Mất hình tượng quá!

Minh Huy dưới này khề lắc đầu: "Em ấy đúng là trẻ con mà!" Vừa mới vài giây trước, hơi ấm của Bảo Khang đã trao cho anh ta, mùi hương còn lưu giữ. Vừa mới vài giây trước, trong lòng anh ta bỗng dưng dâng lên một loại cảm xúc khó diễn tả.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Chương 38. Kế hoạch hoàn hảo

Hình ảnh lúc Bảo Khang ôm Minh Huy hôm qua vẫn cứ quanh quẩn trong đầu cậu. Bảo Khang ở trường muốn trốn tiết Toán. Cậu không biết đối mặt ra sao, chỉ còn cách trốn tránh. Nhưng giữa muốn và thực hiện là một khoảng cách rất xa. Có muốn nhưng bị nhiều thứ tác động, gây sức ép thì Bảo Khang không bao giờ thực hiện được.

"Thôi chết rồi!" Bảo Khang ủ rũ.

Giờ Toán đã tới. Bảo Khang không còn cách nào hết nên tự an ủi bản thân: "Chuyện này sẽ trôi qua tốt đẹp thôi. Hãy bình tĩnh! Cố lên!"

Có một điều nghịch lý là cậu càng tự trấn an bản thân thì cậu càng run, càng mất bình tĩnh.

Minh Huy bước vào lớp. Nụ cười bí hiểm hướng vào Bảo Khang làm cậu thấy rằng đường phía trước sắp bị mù mịt rồi. Mỗi cậu tím tái run bật lên.

Minh Huy nói: "Bảo Khang!"

Bảo Khang mất hết ba hồn bảy vía, bật người đứng dậy. Minh Huy đoán biết cậu đang nghĩ gì, trong lòng lại cao hứng muốn trêu chọc người. Trong đầu sắp đặt một kế hoạch mà anh ta cho là hoàn hảo.

Minh Huy nói: "Không có gì đâu, ngồi xuống đi! Chỉ tại thầy sợ em muốn trốn tiết của thầy thôi."

Bảo Khang bắt ngờ tròn mắt nhìn Minh Huy. Chuyện xấu của cậu cũng bị phát hiện bởi không ai khác, chính là anh ta - người trong cuộc. Bảo Khang như bị trúng tim đen, mạch máu chảy đầy rẫy những lo lắng, lời lẽ có phần không trôi chảy: "Em... không có đâu! Chuyện... đó..."

Minh Huy giả vờ ngây ngô, cất ngang: "Thì thầy chỉ nói vậy thôi! Chuyện đó... thầy... À nhưng thôi! Cả lớp có muốn nghe thầy kể chuyện không?"

Thầy Minh Huy bỗng thay đổi đối tượng trò chuyện. Bảo Khang nghe tới hai từ kể chuyện, đoán già đoán non cho rằng chuyện mình sắp bị bại lộ rồi. Nhất thời cậu kích động: "Thầy không được kể! Chuyện đó là do em vô ý chứ không phải cố tình!"

Lời lẽ mạnh dạn này làm cho cả lớp ngó người vì không hiểu. Minh Huy sắp hoàn thành kế hoạch: "Em có liên quan gì trong chuyện này? Thầy định kể chuyện trạng Lợn mà. Không lẽ em..."

Minh Huy dứt lời, cả lớp cười ầm lên. Bảo Khang như một thằng ngáo bị tâm thần phân liệt, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thầy không kể chuyện của mình sao? Sao mình suy nghĩ nhiều mà làm nên hành động hồ đồ như vậy? Mất mặt quá! Bảo Khang tự trách mình. Nhưng cậu cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng vì chuyện chưa bị lộ.

Minh Huy cười thỏa mãn. Em ta đúng là rất ngây thơ!

"Thầy ơi!" Bảo Khang chạy theo sau Minh Huy.

Minh Huy dừng chân lại: "Chuyện gì vậy em?"

Bảo Khang thờ gập, lấy sức nói: "Chuyện... đó... Chuyện tối hôm qua chỉ... là em... nhất thời vui mừng nên không làm chủ được hành động của mình thôi. Thầy đừng nghĩ gì... lung tung nha! Em không có ý gì đâu! Thầy cũng đừng kể cho ai biết."

Minh Huy nghe xong, hiểu được ý cậu ta muốn nói gì, cười mà nói: "Vì cái đó mà lúc sáng em mới hành động lạ như vậy hả?"

Dừng lại, Minh Huy bước tới gần Bảo Khang xoa xoa đầu, rồi kéo mạnh Khang về phía mình. Do quá bất ngờ, không có sự chuẩn bị nên Bảo Khang không thể cưỡng chế hành động này của Minh Huy. Bây giờ, Bảo Khang đang nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh ta. Gương mặt cậu áp sát vào ngực anh ta, cảm nhận nhịp tim đang đập đều.

Minh Huy nhẹ nhàng nói: "Đây mới gọi là cố ý!"

Bảo Khang như mất hết sức lực để đẩy anh ta ra khỏi. Bảo Khang không hiểu anh ta đang làm gì: "Thầy đang làm gì vậy? Lỡ có người nhìn thấy thì như thế nào?"

Lời nói có chút trách móc nhưng Bảo Khang không yêu cầu anh ta buông ra. Lời nói và hành động có sự mâu thuẫn. Minh Huy chẳng thèm thả tay: "Trả lại hành động của em hôm qua. Nhưng thầy muốn thời gian lâu hơn. Hãy để như vậy, không cần sợ đâu."

Bảo Khang như bị thôi miên, trong lòng có cảm giác gì đó rất khác lạ: "Thầy... làm vậy là có ý gì?"

Minh Huy lúc này mới chịu buông tay ra. Anh ta nhìn Bảo Khang, mỉm cười, đặt tay lên má cậu: "Rồi thời gian sẽ trả lời."

Nói xong, chẳng thèm chờ lời đáp từ Bảo Khang mà nhanh chóng bước đi. Bảo Khang đứng đây, ngó người suy nghĩ, ngó người suy nghĩ... Cậu đặt tay lên má mình, ngay chỗ Minh Huy đặt lên lúc nãy, cảm nhận cái ấm áp đặc biệt khi nãy.

Lời tác giả: Sau gần hai năm viết và hơn một năm đăng truyện này lên các trang web, mấy hôm nay, sau khi hoàn thành bộ Ai nha, bảo bối!, Phong đã chỉnh sửa lại và viết tục câu chuyện dang dở của năm xưa. Mặc dù không nhận được nhiều sự quan tâm từ các bạn, nhưng Phong của bây giờ sẽ không buồn, còn Phong của lúc trước sẽ buồn đến không ngủ được. Thời gian qua Phong cũng từng bước trưởng thành, nhận ra rằng chỉ là viết truyện thôi mà,

không cần phải để ý đến nhiều thứ, chỉ cần ngồi viết những suy nghĩ của mình ra.

Phong tạo nên thế giới cổ tích của bọn họ, bọn họ tạo nên thế giới của Phong, nương tựa nhau mà sống qua ngày. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Phong có đọc được một số nhận xét, cho rằng cả hai nhân vật chính đều giống thụ. Ha ha. Phong cũng cảm thấy như vậy, nhưng mà cũng không thể hoàn toàn đồng ý. Là công hay thụ, không do tính của họ cách quyết định, mà phần lớn do xu hướng tình dục của họ quyết định. Bạn công không phải lúc nào cũng có tính cách lạnh lùng, bảo vệ bạn thụ này kia. Bạn thụ cũng không nhất thiết phải có tính cách dựa dẫm vào bạn công.

Nhưng tóm lại, mọi việc đều nằm ở mỗi người.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Chương 39. Hãy để con được làm những gì mình thích (1)

“Con đi đâu thế?”

Tiếng mẹ Minh Huy vừa dứt, anh ta cũng trả lời nhanh: “Dạ, con đi học ở trung tâm như thường ngày thôi mẹ.”

Anh bước xuống từ cầu thang, đầu tóc gọn gàng, ăn diện bảnh bao. Mẹ anh ta ngồi dưới này, ánh mắt đầy khác thường: “Không thể tin được! Con nói dối một cách phi thường.”

Lời này vừa thốt ra từ chính miệng mẹ mình, Minh Huy đột ngột bất ngờ.

Không lẽ chuyện bị lộ rồi sao? Không thể nào? Sao mẹ lại nói vậy? Hàng vạn câu hỏi được đặt ra, nhưng kì thực không có đáp án. Anh đành dùng kế lui binh: “Mẹ nói gì thế? Con không hiểu rõ cho lắm.”

Mẹ anh ta quả thực nhất nhất không hài lòng: “Con còn ở đó lừa dối mẹ. Con không có học anh vẫn ở trung tâm, phải không?”

Nhắc tới đây phải nhắc tới chuyện hôm trước. Mẹ cậu đã tìm đến trung tâm và nhờ nhân viên kiểm tra danh sách học viên khóa anh văn. Hết danh sách này đến danh sách khác, qua bao lần kiểm tra lại, cái tên Nguyễn Hoàng Minh Huy có đầy nhưng không có ai là con của bà cả. Bà bước ra về, trong bụng đã chắc chắn rằng con mình đã lừa dối mình một cách tài tình. Vậy mà hơn hai tháng trôi qua bà vẫn không hay biết gì.

Minh Huy một phen lo sợ, xác định đã bị bại lộ. Anh ta đến đây cũng không còn biết cách nào để biện tội cho mình, nhưng cũng không thể chọn cách thành khẩn khai báo. Lương tâm cắn rứt cực đại mà nói không thành lời: “Con... Chuyện... này...”

Lời chưa hoàn thành, anh ta liền chạy lại, quỳ gối trước mặt mẹ. gương mặt hổ thẹn: “Con xin lỗi mẹ!”

Giọng nói đầy ý hối lỗi này cũng không thể làm bà nguôi ngoai cơn giận. Bà khó chịu: “Vậy bấy lâu nay con ra ngoài để làm gì hả? Nếu việc chính đáng có cần qua mặt mẹ với ba không?”

Minh Huy thật sự hơi sợ trước lời trách cứ, giáo huấn này. Anh đang phân vân có nên nói việc mình đi dạy thêm cho mẹ mình biết không. Anh ta vẫn chọn cách che giấu: “Con... nhất định không phải hạng người làm điều xấu. Nhưng chuyện này con không thể nói ra.”

Mẹ anh không kiềm chế được: “Con còn ở đó nói những câu vô ích này, chỉ bằng hãy nói sự thật. Nếu quả thật không phải việc xấu, mẹ không những không trách con mà còn ủng hộ, giúp đỡ con làm nữa.”

Minh Huy nghe xong, có phần bị tác động, nhưng vẫn giữ được lí trí: “Nhưng con sợ việc này mà nói ra chắc mẹ sẽ không thể chấp nhận.”

Mẹ anh ta tiếp: “Chuyện gì mà mẹ phải cảm can?”

Bảo Khang ở nhà cậu tâm trạng có phần hơi vui. Cậu còn mơ hồ nhớ lại những gì thuộc về cái ôm bất ngờ mà Minh Huy dành tặng cho cậu ở trường. Cậu mỉm cười, trong lòng có phần rung động khe khẽ. Cậu cứ mãi nhìn vào đồng hồ, từng phút cứ lần lượt trôi qua. Đã quá giờ học gần hai mươi phút mà sao chưa thấy anh ta tới nên Bảo Khang có linh cảm không tốt. Cậu hết đi tới rồi đi lui, có chút bồn chồn.

"Thế này thì chắc có chuyện gì rồi. Đây là lần đầu anh ta đi trễ mà." Bảo Khang lấy điện thoại ra gọi cho Minh Huy. Một lần, hai lần... Không trả lời. Lòng dạ của Bảo Khang còn lo lắng bội phần hơn khi này.

Tiếp chuyện đang xảy ra ở nhà Minh Huy. Tình hình lúc này có vẻ căng thẳng. Minh Huy im lặng trước câu hỏi của mẹ mình. Bà dùng uy lực của mình để

có được câu trả lời: “Được! Nếu con im lặng, mẹ sẽ không nói gì thêm nữa. Nhưng sau này, con không được ra ngoài nếu không có lí do chính đáng.”

Mẹ Minh Huy là một người phụ nữ luôn quan tâm con cái, nhưng đôi lúc có hơi cứng rắn. Minh Huy nghe lời này liền nghĩ đến cảnh mình không còn đi dạy kèm Bảo Khang, sẽ bị hạn chế gặp gỡ em ta. Nó thật nhảm chán! Đánh liều, Minh Huy bất chấp hậu quả: “Con đi dạy kèm!”

Bà định đứng lên đi chỗ khác, vừa nghe câu nói này liền quay lại: “Con nói sao?”

Bà có chút kích động và không tin vào thánh giác của mình. Bà không ngờ chuyện này lại xảy ra. Tay cầm ly uống ngay thật nhiều nước, bà vỗ vỗ ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Chương 40. Hãy để con được làm những gì mình thích (2)

Chuyện đã vỡ lở, Minh Huy không còn lí do gì mà che giấu: “Dạ, lâu nay con ra ngoài là để đi dạy kèm tìm thêm thu nhập mẹ ạ. Con sợ nếu nói ra mẹ sẽ không đồng ý nên mới phải nói dối như vậy. Con định có lúc thích hợp sẽ thưa với mẹ, nhưng không may đã bị mẹ biết chuyện trước.”

Mẹ anh ta định thần lại: “Gia cảnh của chúng ta không tốt à? Con thiếu cái gì thì con có thể nói mẹ, mẹ sẽ cho tiền con. Có cần phải khổ cực như vậy không con? Con đi làm như vậy, họ hàng biết được sẽ nghĩ như thế nào?”

Minh Huy giải thích: “Con có thể xin tiền mẹ, đúng vậy, nhưng con không muốn như thế chút nào mẹ à. Con đã lớn rồi nên muốn tự lập mẹ ạ! Công việc dạy thêm như thế này có hơi mệt nhưng vui lắm mẹ. Còn về phần họ hàng thì không sao hết mẹ. Con không quan tâm mọi người nghĩ như thế nào.”

Minh Huy tự tin như thế trước lời giải thích của mình. Anh đang hy vọng rằng mẹ mình sẽ thấu hiểu và chấp nhận. Nhưng mẹ anh ta không những không thông cảm mà còn lớn tiếng phản đối: “Con bị làm sao vậy hả? Từ trước tới giờ con đều làm theo lời mẹ. Không được, mẹ không đồng ý! Hãy mau xin nghỉ đi, nếu cần bồi thường hợp đồng mẹ sẵn sàng trả.”

Minh Huy hoàn toàn hệt hăng: “Con xin mẹ, mẹ hãy để con làm những gì mà mình thích.”

Chỉ nghe đến việc bị bắt ngừng dạy kèm Minh Huy đã chán nản rồi. Niềm vui với anh ta cũng đã bị phản đối. Mẹ anh ta nhất mực quyết đoán: “Lời mẹ vừa nói con hãy thực hiện cho đúng. Nếu không thì đừng nhìn mặt mẹ nữa.”

Cuối cùng chỉ một câu như vậy thôi Minh Huy đã thật sự không thể làm gì. Anh ta rất có hiếu, vì thế có gan to bằng trời cũng không thể cãi lệnh.

“Mẹ...”

Vừa đúng lúc này ba anh ta bước vào tới nhà. Thấy cảnh Minh Huy đang quỳ gối trước mặt vợ, liền muốn biết chuyện gì đang xảy ra: “Có chuyện gì thế? Con đứng dậy đi, sao lại quỳ gối?”

Mẹ và anh ta không biết nên trả lời thế nào, hành động vô cùng lúng túng. Ba anh ta nhăn mày, khó chịu: “Được rồi, con ở đây, còn bà thì vào phòng cho tôi hỏi chuyện.”

Mẹ Minh Huy tuy tức giận nhưng cũng vì thương con nên không dám nói thẳng chuyện này, sợ chuyện sẽ lớn thêm. Đợi cha và mẹ mình khuất bóng, Minh Huy lấy điện thoại đi ra trước sân.

Mở điện thoại lên: ba cuộc gọi nhờ. Tất cả đều là từ Bảo Khang. Anh nhanh chóng gọi lại. Bảo Khang bên này vừa nghe tiếng chuông là nhấc máy lên ngay: “À! Sao hôm nay thầy không đến?”

Minh Huy cười gượng: “Tại nhà có chuyện đột xuất nên không đi được. Em nói lại ba mẹ giúp anh nhé!”

Bảo Khang đáp: “Không sao đâu ạ! Nhưng... sao giọng anh hôm nay khác quá vậy? Anh đang có chuyện gì buồn sao?”

Minh Huy tiếp tục cười gượng: “Không có! Đâu có chuyện gì đâu.”

Bảo Khang nghi ngờ: “Có thật không? Anh đừng gạt em.”

Minh Huy tiếp tục cười: “Thật mà. Mà nếu anh có buồn chuyện gì thì chỉ có liên quan đến em thôi.”

“Em sao?” Bảo Khang hỏi lại.

...

"Em cư xử hồ đồ quá!"

"Như vậy có gì là sai?"

Minh Huy nghe thấy cuộc tranh cãi hiềm hoi từ ba mẹ mình, có phần không an tâm nên đành gián đoạn cuộc trò chuyện: “Thôi! Khi có cơ hội anh sẽ nói. Anh cúp máy đây. Em ngủ ngon!”

Nói xong liền chạy vô phòng ba mẹ.

Bảo Khang nghe lời chúc ngủ ngon này có phần dịu đi lo lắng. Cậu cũng an tâm hơn, không phải lo cho Minh Huy nữa.

“Ba mẹ đừng cãi nhau nữa!

Minh Huy đứng ngoài này nói vọng vào trong. Ít giây sau đó, ba anh mở cửa, cho phép anh ta vào.

Mẹ anh tiếp tục: “Ông không thương con mình sao? Nó đi dạy ở trường cực khổ vậy rồi, tối lại đi dạy thêm. Tôi nhất quyết không đồng ý.”

Ba Minh Huy không cùng ý kiến: “Nó lớn rồi, nên tự lập và va chạm với cuộc đời. Nó sẽ trưởng thành hơn. Tôi đã đồng ý rồi, bà cũng nên chấp nhận đi.”

Minh Huy nghe ba mình nói vậy có chút khởi sắc. Nhân lúc này, thêm lời lẽ thuyết phục: “Mẹ cũng nên cho con có quyền tự lo cho cuộc sống của mình. Con đã hai mươi mấy tuổi rồi còn gì. Hay mẹ muốn người ta, nhất là họ hàng nói con là một đứa ản bám cha mẹ sao?”

Mẹ Minh Huy nghe đến đây, không còn phản đối lại. Suy ngẫm hồi lâu, bà mới nói: “Được rồi! Cha con ông làm gì thì làm đi.”

Minh Huy đã thuyết phục được rồi. Miệng không ngừng cảm ơn.

Bảo Khang ơi, anh không còn lo là sẽ không còn được ở bên em thường xuyên nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chương 41. Điều tự nhiên nhất

Thế là sau cơn mưa trời lại sáng. Minh Huy cứ nghĩ rằng chuyện sẽ rất nghiêm trọng, nhưng thật không ngờ lại dễ dàng giải quyết như vậy. Chỉ cần đổi mặt thôi chưa đủ, cần có đủ sự lạc quan để vững chãi vượt qua.

Trong cuộc sống, không phải chuyện gì cũng dễ giải quyết, không phải chuyện gì cũng khó giải quyết.

Minh Huy hôm nay không có tiết. Thời gian rảnh không biết làm gì, đành làm bạn với cây đàn piano kia. Minh Huy cũng có tài chơi nhạc lắm đấy!

"Sao mình không thử sáng tác một bài hát nhỉ?"

Trong phút cao hứng, Minh Huy đã nghĩ ra một ý tưởng như thế. Và rồi cảm xúc cứ lần lượt kéo tới, rung động trái tim anh. Từng nhịp đàn ngân lên tự nhiên, thật cảm xúc, thật dạt dào:

[Cứ như điều tự nhiên, anh bắt đầu lo lắng cho em như một phần không thể mất.

Và rồi, con tim anh đã rung động, chính bởi những thứ thuộc về em.

Anh đã thích em, thích thật nhiều.

Cuộc sống luôn khó khăn, em sẽ cùng anh vượt qua chứ?

Hãy luôn hứa với anh nhé, em à!

Dù nhân gian có ghét bỏ chúng ta, tình yêu này vẫn cạnh bên chúng ta những phút yếu lòng...]

Từng lời như những ý nghĩ trong lòng của Minh Huy. Hình ảnh của Bảo Khang cứ hiện lên mỗi khi anh đặt bút viết lời.

Anh cũng không hiểu nổi mình. Sao mình lại nghĩ đến Bảo Khang chứ? Đây là bài hát mình viết về tình yêu mà? Chắc... Nhưng không thể nào! Minh Huy lắc đầu.

Càng gạt bỏ những câu hỏi, tâm trí anh càng quan tâm đến câu hỏi đó. Anh càng nghĩ, vấn đề càng sâu hơn. Anh bắt đầu lên mạng tìm hiểu những thắc mắc này. Có nhiều đáp án được đưa ra, anh đều tuyệt đối không chấp nhận với lý do những thứ này không thật.

Anh có thể tự mình chối bỏ đáp án này hôm nay, nhưng ngày mai anh phải học cách chấp nhận.

Bây giờ đã là những ngày đầu của tháng hai. Chỉ còn vài tháng nữa để Bảo Khang chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp và đại học sắp tới. Cậu ta học hành ngày càng quyết liệt: buổi sáng học chính thức, buổi trưa học phụ đạo các môn, chiều tối cũng phải học tại nhà. Với cơ địa không được khỏe mạnh là bao, Bảo Khang ngày càng gầy đi trông rõ.

"Alô! Sao ạ? Tôi sẽ tới ngay!"

Mẹ Bảo Khang hối hả thay đồ, đóng cửa nhà, chạy xe đi ra ngoài.

"Bác đến rồi à? Cháu Khang bây giờ không sao rồi."

Cô y tá của trường giọng điệu nhỏ nhẹ, thân thiện trấn an mẹ Bảo Khang. Mẹ Bảo Khang vẫn còn không yên tâm, ngồi xuống cạnh giường của cậu: "Cháu nó bị sao thế?" Đây lo lắng.

Cô y tá đáp: "Cháu chỉ bị mệt quá nên ngất thôi. Bác đừng lo. Có lẽ do dạo này cháu học hơi nhiều nên gia đình cố gắng tạo điều kiện cho cháu nghỉ ngơi và nên cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho cháu."

Mẹ Bảo Khang gật đầu, quay sang đưa tay mình sờ trán của cậu rồi khẽ lắc đầu.

Bảo Khang đã được gia đình xin phép nhà trường cho về nhà sớm. Cậu về tới nhà liền lên phòng nằm ngủ ngay. Tội nghiệp, nhìn gương mặt đủ biết là học hành đến nỗi kiệt sức rồi. Mẹ cậu nấu cháo xong, phải gọi nhiều lần cậu mới chịu thức dậy ăn một ít và rồi lại đánh một giấc thật sâu.

"Bảo Khang vẫn còn ngủ sao bác?" Là giọng của Minh Huy.

"Đúng rồi cháu. Cháu chịu khó lên trên đó đánh thức nó dậy rồi hãy bắt đầu dạy nhé!" Mẹ Bảo Khang trả lời.

Minh Huy gật đầu lễ phép, sau đó bước vào phòng Bảo Khang. Anh ta bước từng bước thật chậm, hành động cũng khe khẽ bởi anh ta sợ làm cậu giật mình tỉnh dậy.

Trước mặt Minh Huy lúc này là Bảo Khang. Anh ta che miệng lại cười khi thấy bộ dạng đang ngủ say của Bảo Khang. Đây không phải lần đầu trông thấy, mà đã là lần thứ hai. Cả hai lần, anh đều cười cũng bởi cậu ấy thật dễ thương.

Vừa vài giây trước anh ta còn cười, vừa vài giây sau nụ cười chợt tắt đi. Thay vào đó là một sự lo lắng không hề nhỏ.

"Chắc em mệt mỏi lắm, phải không? Em thật sự khiến anh lo lắng đó.". Minh Huy vừa nói, vừa tiến lại gần Bảo Khang, đôi tay vuốt mái tóc của cậu. Mẹ cậu đã kể hết chuyện cho anh ta biết.

Hành động này liền làm Bảo Khang mở mắt thức dậy. Minh Huy không kịp phản ứng.

"Anh...! ằm gì vậy? Máy giờ rồi?"

Bảo Khang lồm cồm ngồi dậy. Minh Huy định thần trả lời: "Gần bảy giờ rồi đó!"

"Sao?"

Lời Minh Huy vừa nói ra như một cú đánh làm Bảo Khang loạng choạng nhảy xuống giường.

"Từ từ... Không cần phải gấp như vậy đâu. Đi rửa mặt, ăn tối rồi hãy học."

Bảo Khang không chịu: "Không được! Chúng ta bắt đầu học thôi. Không còn nhiều thời gian nữa." Bảo Khang gấp gấp tay chân.

Minh Huy cũng không đồng ý, không ai chịu nhường ai cả. Lịch sử sắp ghi nhận cuộc đấu tranh giữa hai người, đột ngột bên ngoài có tiếng mở cửa. Mẹ Bảo Khang từ ngoài mở cửa đem thức ăn vào. Vậy là Bảo Khang có chống cự như thế nào thì vẫn phải ăn. Nhìn Bảo Khang ăn cơm nhưng trong lòng không cam, Minh Huy cười: "Đấy, cuối cùng em vẫn ăn đấy thôi. Ăn từ từ thôi."

Bảo Khang chịu thua rồi nên hết lời để nói.

Ăn xong, hai người lại tiếp tục việc học và dạy. Hình ảnh lúc này cứ hiện lên trong mọi nghĩ suy của Minh Huy.

“Chúng ta kết thúc ở đây thôi. Hôm nay vậy là đủ rồi.”

Bảo Khang hỏi: “Sao sớm vậy anh?”

Minh Huy cúi nhẹ vào đầu cậu: “Vậy là đủ rồi. Hôm nay, à không, từ đây về sau phải biết giữ gìn sức khỏe. Không được học quá nhiều, tránh bị như ngày hôm nay. Nghe rõ chưa?”

Bảo Khang có người quan tâm, trong lòng có gì đó ấm áp: “Em biết rồi.”

Hành động quan tâm này càng làm cho vị trí của Minh Huy trong lòng Bảo Khang tự nhiên tăng lên thêm một diện tích, mà chính cậu cũng không nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Chương 42. Đó là sự quan tâm

Bảo Khang vẫn bất chấp sức khỏe, học hành một cách không lượng sức. Minh Huy vốn biết trước em ấy sẽ không nghe lời mình nên luôn âm thầm dõi theo Bảo Khang.

“Em chưa ăn cơm phải không?”

Giọng của Minh Huy phát ra từ chỗ cách Bảo Khang ngồi khoảng chừng mười bước. Bảo Khang hơi bất ngờ trước sự xuất hiện này: “Sao... thầy biết em chưa ăn?”

Minh Huy khoanh tay, nhăn mày: “Thầy không thể tin tưởng em được nữa rồi. Mau dọn dẹp tập sách, thầy dẫn em đi ăn.”

Nói xong, anh ta liền nắm tay Bảo Khang mà thúc giục cậu. Bảo Khang có chút cảm giác trước cái nắm tay này.

“Em ăn rồi.”

Minh Huy lại tiếp tục nhăn mày: “Em mong gạt được người khác chứ đừng mong gạt thầy. Mau đi ăn, nếu không lại ngất như hôm trước thì ai chịu trách nhiệm đây?”

Bảo Khang suy nghĩ lại, trong bụng cũng cảm thấy cón cào. Nhưng cậu hơi lưỡng lự: “Nhưng... em còn chưa thuộc bài. Đi ăn, lỡ không học kịp biết làm thế nào?”

“Khi nào em học?”

“1 giờ rưỡi đó thầy!”

Minh Huy liếc nhìn đồng hồ trên tay: “Còn khoảng một tiếng nữa. Thầy dẫn đi ăn khoảng hai mươi phút, xong thầy chờ về trường cho. Khi đó cũng còn thời gian để học, yên tâm!”

Bảo Khang còn chưa kịp gạt đầu đồng ý, anh ta đã khom người xuống lấy tập sách bỏ vào cặp của Bảo Khang. Xong, anh ta nắm tay kéo Bảo Khang đi mặc lời của Bảo Khang: “Em tự đi được mà. Thầy buông tay ra đi, người ta nhìn kìa.”

Hai người ghé vào một quán ăn ở gần trường. Minh Huy không hỏi Bảo Khang chọn món gì đã gọi ba phần cơm sườn. Bảo Khang trêu chọc: “Em không thích cơm sườn nhưng cũng sẽ ăn vì thầy lỡ gọi rồi. Nhưng em hơi bất ngờ vì thầy... ham ăn đến như vậy. Thật là mất hết hình tượng, thầy Huy tham ăn.”

Bảo Khang nói xong, cười điên rồ như thể đâm chọc ai đó là niềm vui của cậu. Minh Huy ngồi đối diện không hiểu gì nhưng cũng chả thèm trả lời.

Vừa lúc này, người phục vụ đem đồ ăn ra. Minh Huy lấy một phần cho mình, còn hai phần còn lại đưa cho Bảo Khang. Bảo Khang ngó người: “Vậy là thế nào? Không phải thầy ăn hai phần à?”

“Không! Em phải ăn hai phần để còn có sức học nữa.” Minh Huy rút cục cũng hiểu ý nghĩa những lời Bảo Khang nói khi nãy.

Bảo Khang nhìn những hai phần com, ngần ngẫm: “Em ăn không nổi. Thầy ăn hai phần đi!”

Minh Huy trợn mắt: “Em phải ăn! Không bàn cãi gì nữa.”

Bảo Khang cố gắng nuốt trôi từng hạt com. Minh Huy ăn xong, ngồi nhìn Bảo Khang ăn, tự dưng cười.

Ăn xong, Bảo Khang định trả tiền nhưng Minh Huy nhất quyết không cho. Anh ta trả tiền xong, sau đó chở Bảo Khang về trường chuẩn bị cho buổi học phụ đạo.

“Sao thầy lại chở em đi ăn, lại còn trả tiền nữa chứ? Làm em thấy ngại lắm.”

Minh Huy mở chai nước suối mua khi nãy đưa Bảo Khang: “Hỏi chứ? Mà nè, bắt đầu từ ngày mai em phải ăn com mỗi khi ở lại học phụ đạo đó nhe. Nếu thầy biết em lười biếng ăn, thầy sẽ mua com hộp đem lên tận lớp cho em ăn đó. Không phải là hai phần như hôm nay đâu, mà là ba phần. Cứ mỗi lần phát hiện em không ăn, số lượng hộp com thầy mua sẽ tăng lên, đương nhiên là em phải ăn hết, bắt buộc.”

Bảo Khang nghe xong, thần kinh liền rối loạn: “Nhưng mà...”

Minh Huy cắt ngang: “Không nhưng nhị gì hết! Không được cãi lại. Nếu không thầy sẽ báo việc này cho ba mẹ em biết.”

Bảo Khang hết đường chống cự. Minh Huy bước đi, Bảo Khang ngồi lại băng ghế mở tập ra học bài. Trong lòng muôn vạn câu hỏi vì sao được đặt ra, tất cả đều liên quan tới Minh Huy.

Minh Huy bước đi, vài lần quay lại nhìn Bảo Khang, nói nhỏ: "Đó chính là sự quan tâm đấy, ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Giữa Chúng Ta Rốt Cục Là Gì Đây?

Chương 43. Giữa chúng ta rốt cuộc là gì đây?

Một ngày nữa lại trôi qua. Cuộc sống luôn là một chuỗi tuần hoàn của các sự việc.

Bảo Khang đang xem phim Secret of love, một bộ phim nói về tình yêu. Trong phim, chàng trai thích cô gái, luôn quan tâm và chăm sóc cô gái nhưng cô gái lại không nhận ra tình yêu đó. Đến cuối phim, cô gái mới nhận ra thì không may chàng trai qua đời.

Bảo Khang xem, đến phút cuối nước mắt tự dưng chảy không ngừng. Cậu lấy tay lau khô, kìm nén cảm xúc, thầm trách: "Đạo diễn nghĩ gì khi cho bộ phim kết thúc như vậy chứ? Có phải là rất tàn nhẫn không? Chàng trai phải được ở cạnh người con gái! Khó sở theo đuổi như vậy mà..."

Đau thương xen lẫn những cảm giác hạnh phúc, bộ phim đã mang đến cho cậu thật nhiều trầm tư. Cậu thầm ước sẽ có một tình yêu đẹp như thế nhưng nhất quyết không phải kết thúc kiểu như vậy.

Ngày hôm sau, như thường khi cậu phải ở lại trường chuẩn bị cho buổi học phụ đạo. Thời gian không còn nhiều nên cậu luôn chú tâm, chăm chỉ học hành. Nhưng với bản chất của cậu, ngay cả sức khỏe cậu cũng không màng đến. Minh Huy dường như đã đoán trước được, hiểu rõ được bản chất xấu xa này của Bảo Khang, nên chẳng mấy xem trọng lời hứa hôm trước của cậu. Dù có hứa nghìn lần, vạn lần, triệu lần đi chăng nữa, cậu vẫn sẽ quên và không thực hiện.

“Này, em đã ăn com chưa đấy?”

Bảo Khang nghe giọng của Minh Huy qua điện thoại, trong đầu mới sực nhớ đến lời hứa. Nghe giọng anh ta có vẻ khó chịu, Bảo Khang sợ sẽ phiền phức nên nói bừa: “Dạ... em đang ăn nè thầy.”

Minh Huy cười: “Em quả là có tài nói dối.”

Nói xong Minh Huy cúp điện thoại. Bảo Khang giật mình khi thấy Minh Huy đang tiến về phía mình. Anh ta chỉ cách Bảo Khang chỉ khoảng năm mươi bước, nên Bảo Khang đã nằm trong tầm mắt của anh.

Bảo Khang định chạy trốn vì chuyện xấu này đã bị bại lộ, nhưng chưa kịp chạy đã bị Minh Huy nắm tay ghì lại.

“Em định chạy trốn sao? Hôm nay em trốn được anh, ngày mai có trốn được không?” Minh Huy nhần mặt, không hài lòng.

Bảo Khang hết đường chạy: “Em...” Nhất thời không có lời biện minh.

Minh Huy vẫn giữ thái độ khó chịu, đưa hộp cơm trên tay cho Bảo Khang: “Em thật lì đó. Mau ăn hết phần cơm này.”

Bảo Khang mở to mắt khi mở hộp cơm ra: “Là cái này? Đây không phải là thức ăn tiệm?”

Minh Huy lắc đầu: “Ừ! Đây là đồ ăn do thầy làm, bắt buộc em phải ăn. Từ đây cho đến khi thi, thầy sẽ quản chuyện này của em.”

Bảo Khang thích thú: “Lần đầu được thầy nấu cơm cho ăn. Thích quá! Phải thử qua tài nghệ của thầy.”

Minh Huy cuối cùng không thể giữ nổi bộ mặt khó chịu, đành cười: “Ngon khỏi chê. Mà có ngon quá thì cũng đừng khen, ngại lắm!”

Bảo Khang cười rồi bắt đầu ăn. Miệng luôn miệng khen ngon. Cơm dần dần ít lại, và không còn gì. Đến đây, cậu sực nhớ lại chuyện trước: “À, đây không phải là lần đầu tiên. Lúc trước em đã ăn món mì do thầy làm rồi.”

Minh Huy nghe nhắc tới chuyện này, liền tự hào: “Hôm đó thầy thắng em thì phải?”

Bảo Khang lắc đầu: “Em nhớ là em thắng mà!”

Minh Huy phản đối: “Là thầy mà.”

Bảo Khang không chịu: “Là em.”

Minh Huy thật sự cũng không nhớ ai thắng ai thua: “Ai thắng cũng được. Chỉ cần tài nấu ăn của thầy được công nhận là được rồi.”

Câu nói này quả thật có sức thuyết phục lớn. Bảo Khang không muốn cự cãi thêm.

Ngày hôm sau nữa, Bảo Khang cũng ở lại trường. Bảo Khang cảm thấy hơi mệt trong người, chống tay lên ghế đá, tựa vào lưng ghế. Gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi. Đôi mắt muốn nhắm lại nhưng kì thực không nhắm lại. Cậu còn phải ôn bài! Ngay đúng lúc này, Minh Huy lại xuất hiện. Anh ta dõi theo Bảo Khang suốt mấy ngày nay.

“Tựa vào vai thầy ngủ chút xíu đi, khi nào gần tới giờ học thầy sẽ gọi.”

Bảo Khang nghe vậy, có chút ngượng ngao: “Ồ đây mà làm như vậy kì lắm! Dù gì cũng cảm ơn ý tốt của thầy.”

Minh Huy dang tay ra đằng sau lưng Bảo Khang: “Không sao! Em mệt lắm rồi mà.”

Bảo Khang cũng mệt. Đến lúc này không thể chịu nổi nữa, cậu đành quên đi mọi thứ xung quanh tựa vào bờ vai của Minh Huy mà ngủ đi.

Cảm giác có gì đó xao xuyến dâng trong lòng ngực cậu. Minh Huy cũng thế, anh ta không hiểu sao mình lại làm như thế.

Bảo Khang nhắm mắt lại, miệng vẫn không quên hỏi rằng: “Sao thầy lại đối xử tốt với em như vậy?”

Minh Huy không định trả lời, Bảo Khang lại nói lời cuối trước khi thật sự ngủ: “Giữa chúng ta rốt cuộc là gì đây? Sao thầy lại làm cho em có cảm giác đặc biệt như thế này?”

Minh Huy nghe tới đây, liền nói nhỏ: “Thầy cũng không xác định rõ nữa, làm sao có thể trả lời em?”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Em Cần Câu Trả Lời?

Chương 44. Em cần câu trả lời?

Minh Huy gọi Bảo Khang dậy vì đã tới giờ học. Cậu mê mẩn tỉnh dậy.

“Cảm ơn thầy, nhưng...”

Minh Huy có phần khó hiểu trước sự dằn đo của Bảo Khang: “Thôi, vào học đi. Trễ bây giờ!”

Bảo Khang nghe tới từ trẻ thôi là đã sợ rồi. Nhìn thấy bộ dạng lúng túng này của Bảo Khang, Minh Huy anh ta không khỏi nhin cười.

Bảo Khang dù có vội vàng hay hậu đậu như thế nào vẫn không thể quên câu hỏi mà mình muốn đặt ra cho Minh Huy. Nhưng cậu ngại đối mặt với điều đó, một vấn đề không thể miêu tả bằng bất kì tính từ nào.

Nhưng cậu càng sợ đối mặt thì cậu càng muốn biết rõ câu trả lời. Buổi học tối nay là thời cơ thích hợp.

Minh Huy vẫn như bình thường đến nhà Bảo Khang dạy.

Bảo Khang thấy Minh Huy đến, trong lòng hồi hộp. Cậu quyết tâm sẽ lấy hết can đảm để hỏi chuyện này cho ra lẽ.

Minh Huy bước lên tới phòng, không kịp nói gì đã bị Bảo Khang tra khảo: “Anh vào đây, em có chuyện muốn hỏi.”

Minh Huy bị thái độ vội vã, hấp tấp này làm cho kinh ngạc. Bảo Khang nhìn Minh Huy, lúc đầu có hơi chần chừ, sau đó cũng mạnh dạn hỏi: “Anh... chưa trả lời câu hỏi của em lúc trưa!”

Minh Huy sờ sờ đầu, liền sau đó mặt đỏ ửng lên, giọng ấp úng: “Chuyện... gì? Câu hỏi nào?”

Bảo Khang biết chắc Minh Huy đã nghe thấy câu hỏi của mình nhưng đang cố tình giả vờ không biết: “Anh đừng giả vờ như thế nữa! Nếu anh không nhớ thì em sẽ nhắc lại...”

Bảo Khang chưa kịp hoàn thành xong lời nói, đã bị mẹ cậu cắt ngang. Đúng là phá hỏng chuyện tốt.

Mẹ cậu thấy thái độ của hai người có chút khác thường: “Có chuyện gì vậy hai đứa?”

Bảo Khang và Minh Huy nhìn nhau, hàm ý muốn đối phương trả lời. Minh Huy vốn ăn nói khéo léo hơn nên trả lời: “Dạ không có gì đâu bác, chúng con chỉ là đang bàn về cách học mới hiệu quả hơn, có phải không Bảo Khang?”

Nói xong, anh ta liền nháy mắt ra dấu cho Bảo Khang. Bảo Khang hiểu được liền gật đầu: “Dạ, dạ đúng rồi mẹ! Mẹ mau ra ngoài để tụi con tiếp tục đi mẹ.”

Mẹ Bảo Khang khó chịu với thái độ này: “Được rồi! Được rồi! Uống sữa xong mới học tiếp đó!”

Minh Huy thở phào nhẹ nhõm, vì nếu tình cờ mẹ Bảo Khang nghe được những chuyện này thì sẽ giải thích như thế nào?

Đợi mẹ rời khỏi phòng, cách xa một khoảng cách an toàn, Bảo Khang mới tiếp tục một việc hệ trọng cực đại: “Giữa anh với em rốt cuộc là gì đây? Anh mau chóng trả lời đi!”

Minh Huy có hơi ngại: “Giữa chúng ta? Em thật không bình thường.”

Bảo Khang nghe câu trả lời không được hài lòng: “Em rất tình nhe! Nếu anh không có gì với em, vậy tại sao anh lại quan tâm em nhiều đến như thế?”

Minh Huy không định trả lời câu hỏi này, mục đích chủ yếu là trốn tránh nên nói bừa vài câu: “Không được hỏi nữa! Làm bài tập đi! Nhanh lên!”

Dù có gắng hỏi bao nhiêu lần, câu trả lời vẫn đại loại là những câu vớ vẩn. Bảo Khang vẫn không hạ quyết tâm, cậu lấy câu thua keo này bày keo khác làm động lực để thực hiện.

Minh Huy cũng đang âm thầm tập trung trí não tìm kiếm đáp án cho Bảo Khang và cũng chính cho bản thân mình. Nhưng câu hỏi này quả thực không dễ để trả lời. Càng nghĩ, anh ta càng bấn loạn. Anh ta cho rằng giải một bài Toán còn dễ hơn giải câu hỏi này.

Về phần Bảo Khang, gặp Minh Huy ở đâu là cậu hỏi ở đó.

Lần đầu tiên, Minh Huy trả lời: “Chưa có đáp án.”

Lần thứ hai, Minh Huy trả lời: “Đang suy nghĩ.”

Lần thứ ba, Minh Huy vừa thấy Bảo Khang đã nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt của cậu.

Lần thứ tư, Minh Huy lại chạy trốn khi gặp Bảo Khang trên đường. Bảo Khang rượt theo và đã tìm thấy. Cậu đi theo Minh Huy, miệng vẫn không ngừng hỏi. Minh Huy chọn cách im lặng.

Suốt mấy ngày nay, Bảo Khang cứ liên tục hỏi như vậy, Minh Huy cảm thấy rất mệt mỏi. Bảo Khang vẫn dai như đũa, chưa muốn từ bỏ.

Hôm nay, Bảo Khang tiếp tục ở lại trường. Lần này có hơi ngoan hơn là vì cậu đã biết phải ăn cơm để có sức học, phải nghỉ ngơi để có sức học. Cậu đang nhìn xung quanh xem Minh Huy có xuất hiện nữa không, chủ yếu là để hỏi cho rõ chuyện mấy hôm trước thôi.

Sao mình lại muốn biết đáp án đến như vậy? Giữa mình với anh ta chỉ là quan hệ thầy trò thôi mà! Bảo Khang tự nói với mình, nhưng không ngờ lại để

cho Minh Huy nghe. Anh ta lên tiếng: “Biết suy nghĩ rồi đó!”

Thanh âm không hện trước mảy đột ngột phát ra từ đằng sau khiến Bảo Khang một phen rớt tim ra ngoài: “Thầy thật là biết cách hù dọa chết người!”

Minh Huy tiến lại ngồi kế bên Bảo Khang trên ghế đá: “Hôm nay em thật ngoan đó. Biết lo cho sức khỏe của mình là tốt rồi.”

Bảo Khang nghe khen như vậy, hãnh diện: “Em là cháu ngoan Bác Hồ mà! Mà nè, thầy không cần trả lời nữa. Em tự tìm được đáp án rồi. Giữa chúng ta chỉ là tình thầy trò thôi, phải không thầy?”

Minh Huy nghe cậu nói như vậy, dù thật sự đó không khớp với câu trả lời của mình nhưng cũng đại khái gật đầu.

Nhìn sự vô tư của em ấy, Minh Huy có hơi chạnh lòng cùng một thứ gì đó rất không thoải mái. Bảo Khang uống nước xong, tiếp tục nói: “Em muốn ngày nào em có học buổi chiều, thầy cũng ở bên em như thế này. Sẽ rất vui! Được không thầy?”

Minh Huy chẳng ngại ngần, suy nghĩ thêm gì mà gật đầu: “Được chứ!”

Nói xong, liền nhẹ nhàng đưa tay lên xoa đầu Bảo Khang. Bảo Khang thích thú với hành động này, bất chấp những ai xung quanh mà nằm xuống, đầu kê trên bắp đùi Minh Huy mà ngủ đi.

Minh Huy không ngại hay đau chân, vẫn mãi miết ngắm nhìn trạng thái này của Bảo Khang.

Anh sẽ luôn bên em như thế này mà.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đồng Tính Thì Đã Sao?

Chương 45. Đồng tính thì đã sao?

Suốt mấy tuần nay, hành động có hơi thần mật của Bảo Khang và Minh Huy ở trường đã bị dị nghị, bàn tán ở khắp nơi.

Bảo Khang không hề biết được mọi người đang nói về chuyện gì, chỉ biết mỗi lần đi đến đâu là đều bị học sinh trong trường nhìn ngó, chỉ trỏ. Vào trong lớp thì cậu dường như đang bị cô lập. Chỗ cậu ngồi không ai dám ngồi gần, cậu hỏi bài thì bạn bè trong lớp trả lời hết sức rụt rè. Cậu có hơi bất mãn nhưng cũng chẳng thêm tìm hiểu nguyên nhân.

Bảo Khang cảm thấy khó chịu trong bụng nên vào trong nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu. Ở trong này, cậu đã tình cờ nghe được tất cả những lời nói của một đám con trai.

"Này, ấy hôm nay tụi mày có nghe chuyện của thằng Bảo Khang lớp 12A1 với ông thầy Minh Huy không?"

"Chuyện hai người này bị bê đê đó hả? Cả trường này ai mà không biết!"

"Cũng phải! Bây giờ tao thấy ghê quá mày ơi, tao không dám tới gần hai người họ luôn."

"Tao cũng vậy! Nhìn ông thầy Minh Huy đẹp trai, mạnh mẽ vậy mà lại là bê đê. Thời buổi này trai đẹp toàn bê đê không, mày thấy đúng không?"

"Quá chuẩn! Còn thằng Bảo Khang thì nhìn là biết bóng rồi. Nhìn cứ như con gái."

Bảo Khang như bị ngàn mũi dao đâm thẳng vào tim. Cậu nghe thấy tất cả, nước mắt rơi như mưa tuôn. Cậu lấy tay che miệng lại, không cho tiếng nấc phát lên.

"Không ngờ rằng mình là nhân vật chính của mọi người trong mấy ngày hôm nay. Mình phải làm gì bây giờ đây?" Bảo Khang đau khổ.

Đội những người này rời khỏi, Bảo Khang mới dám khóc thành tiếng. Nước mắt cứ không ngừng rơi, có lẽ do tổn thương quá lớn. Hai từ bê đê và bóng cứ lần lượt trong mọi ngõ ngách tâm trí của cậu. Nó như một liều thuốc rất độc, rất rất rất độc khiến cậu dường như chẳng còn như thấy ánh sáng phía trước. Mọi tổn thương cứ dần dần lớn lên trong người.

Mặc dù, cậu đã biết rằng mình là người đồng tính và từng nhiều lần chấp nhận điều này, nhưng sao khi bị mọi người phát hiện cậu lại như thế này?

Là con người ai cũng có quyền được sống thật với bản thân mình?

Bảo Khang không còn tin vào cái thế giới này nữa. Đồng tính thì đã sao? Đồng tính thì có gì xấu? Có ai muốn mình là người đồng tính bao giờ?

Cậu chán ghét bản thân mình đến phát điên. Thân thể này, cậu đã quý giá biết dường nào.

Bảo Khang từng bước loạng choạng về lớp. Khi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, phía trước cậu là một đám nam sinh có vẻ khá lưu manh. Chắc chắn là học sinh cá biệt!

Một nam sinh mặt đầy sát khí bước lên, túm lấy cổ áo cậu: “Mày thật đáng thương! Thứ như mày tồn tại để làm gì? Chỉ để cho xã hội dơ bẩn thôi. Thật là làm mất mặt bọn con trai tụi tao quá, phải không tụi bây?”

Bảo Khang nghe những lời nói này, đúng là một sỉ nhục lớn. Những tiếng cười của bọn chúng càng làm cho cậu tím tái hơn. Cậu nhìn tụi nó, đôi mắt đầy đáng thương: “Đồng tính thì đã sao chứ?”

Lời nói này vừa nói ra đã có tác dụng phụ ngay. Đó là một cú đánh vào bụng cậu. Cậu đau đớn hơn bao giờ hết. Cậu bi oan ước rằng giả như người này dùng lực mạnh thật mạnh đá vào bụng cho cậu thổ huyết mà chết đi cho rồi.

Bất cứ trong hoàn cảnh nào, cũng đừng đem tính mạng ra làm cách giải quyết. Mạng sống là tài sản quý báu nhất mà một người có.

Chỉ là xu hướng tính dục khác biệt thôi mà, khác biệt thì không được chấp nhận sao?

_____ Tác giả: Liêu Phong

Facebook: Phong Phong (<http://facebook.com/tg.lieuphong>) Instagram: typhoon_1210

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Có Anh Đây Rồi, Hãy Yên Tâm!

Chương 46. Có anh đây rồi, hãy yên tâm!

Bọn con trai này ngứa ngáy tay chân, dùng nắm đấm liên tục vào Bảo Khang. Bảo Khang dù có muốn chạy cũng chạy không thoát, dù có muốn phản kháng cũng đánh không lại bọn họ nên đành cam chịu đòn.

"Dừng lại!"

Minh Huy từ xa tiến lại gần. Đám nam sinh dừng tay lại, bị bộ mặt bùng bùng nóng giận như muốn ăn thịt người này dọa đến khiếp sợ. Minh Huy trợn to mắt, ánh mắt không ngừng trừng nhìn bọn họ, giọng nói lạnh lùng đầy sát khí: “Tụi bây mau rút khỏi đây trước khi thầy không kiềm chế được hành động của mình! Nếu không, hậu quả sẽ rất khó lường.”

Ai nấy đều sợ chạy mất dép, chỉ còn tên đại ca ngang ngược ở lại, giọng đầy thách thức: “Thầy, à, em không biết xưng thầy hay xưng cô nữa. Làm...”

Bốp!

Hắn chưa kịp nói hoàn thành câu, nhưng những từ ngữ vừa thốt ra quả thật làm Minh Huy sôi máu khủng khiếp lên nên đá cho hắn một cước vào bụng. Hắn ngã xuống, gương mặt tái mét, cổ gồng lếch đi. Minh Huy đã không thể chịu nổi, kéo hắn dậy: “Mày quả thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ! Hôm nay tao sẽ cho mày đi xuống gặp Diêm vương. Tiền mày trước một đoạn.”

Nói xong, Minh Huy liền giơ nắm đấm lên, liên tục đánh về phía tên học sinh đại ca, càng lúc càng mạnh tay, càng lúc càng tức giận, miệng nói: “Mày không biết đụng vào thứ của thầy sẽ có hậu quả gì sao?” Bảo Khang cố gắng can lại: “Đừng đánh nữa! Nếu không sẽ có án mạng đó thầy.”

Minh Huy nhìn Bảo Khang, thái độ có chút lo lắng. Anh ta tha mạng chết cho tên này. Nhém chút nữa là anh ta đã mang tội giết người rồi.

Bảo Khang đã khô nước mắt, giọng nói bình tĩnh hơn: “Thầy không cần làm như vậy vì em đâu. Cảm ơn thầy nhiều.”

Giọng nói của Bảo Khang có chút khàn và bất cần. Cậu ta không nhìn thẳng vào mặt Minh Huy.

Anh ta thật sự đau xót khi nhìn thấy cảnh tượng này. Đến đây anh càng ghét bỏ bọn người đã làm cho em ấy bị tổn thương.

“Em có đau lắm không?”

Lời lẽ quan tâm này càng làm cho Bảo Khang bị oan hơn: “Em... không cần sự thương hại của thầy đâu.”

Bảo Khang vừa dứt lời, Minh Huy đã nắm chặt đôi tay Bảo Khang, một cái nắm thật chặt. Bảo Khang giãy giụa, dùng chút sức yếu còn lại đẩy ra nhưng không thể: “Thầy buông tay ra, em không muốn gặp bất cứ ai ngay lúc này.”

Minh Huy khó chịu: “Không được! Chuyện này là do thầy mà ra.”

Bảo Khang đã thấy gương mặt đầy lo lắng của Minh Huy, giọng nói trở nên yếu đuối hơn nữa: “Không... phải là như vậy! Tất cả đều là tại em. Chuyện sớm muộn cũng bị phát hiện thôi. Em phải tự mình đối mặt thôi.”

Minh Huy nghe vậy càng lo lắng hơn: “Mau, đi khỏi nơi này thôi!”

Đi kèm lời nói là hành động. Minh Huy kéo Bảo Khang đi. Bảo Khang không đồng ý nhưng đứng trước thái độ cứng rắn này cũng đành bất lực.

Minh Huy chở Bảo Khang tới một nơi khá vắng người, xung quanh là một khung cảnh rất đẹp.

“Em đang buồn lắm, không có hứng ngắm cảnh đâu.”

Minh Huy nắm tay Bảo Khang, ôm cậu ta vào lòng: “Anh biết! Anh biết em đang đau buồn, tủi hờn như thế nào. Ở đây không có ai ngoài hai chúng ta, nếu em muốn khóc thì hãy khóc đi. Sau khi khóc xong chắc sẽ cảm thấy đỡ hơn.”

Nghe tới đây, bao nhiêu cảm xúc dồn nén từ lúc trong nhà vệ sinh biến thành những giọt nước mắt vội vã rơi từ khóe mắt Bảo Khang, thấm ướt trên đôi vai của Minh Huy.

Từng giọt nước mắt là từng nỗi buồn, nỗi đau, sự tổn thương, hờn giận. Nước mắt rơi nhiều chứng tỏ lòng Bảo Khang đang rất nặng nề.

Minh Huy cảm nhận được vị đắng của nước mắt, vỗ về an ủi: “Có anh ở đây rồi, hãy yên tâm!”

Câu nói này khiến Bảo Khang càng ôm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chỉ Cần Không Để Ý Là Được

Chương 47. Chỉ cần không để ý là được

Ánh hoàng hôn dần buông. Bảo Khang và Minh Huy ngồi tâm sự.

Thấy Bảo Khang không nói gì, Minh Huy bắt chuyện trước: “Hoàng hôn ở đây thật đẹp có phải không?”

Bảo Khang ngồi bó gối trả lời: “Không phải đẹp, mà là rất đẹp.”

Minh Huy thở dài: “Ừ. Em còn buồn nữa không?”

Bảo Khang nhìn Minh Huy. Hai ánh mắt đối diện nhau. Khoảng vài phút sau Bảo Khang mới trả lời: “Em không thấy buồn mà em chỉ tội nghiệp cho mình mà thôi. Em không biết đối diện với điều này ra sao nữa. Nếu cha mẹ của em biết thì họ sẽ như thế nào đây? Rồi mọi người nữa... Em thật sự rất sợ mình bị họ đem ra bàn tán.”

Nói đến đây, đôi mắt Bảo Khang đắm chiều nhìn về phía mặt trời lặn, có chút buồn. Minh Huy thấy vậy nên an ủi: “Đừng lo lắng! Chỉ cần em đừng cảm đối mặt, chỉ cần em bỏ ngoài tai những lời ác ý thì sẽ ổn thôi. Bây giờ là thế kỉ nào rồi, đâu còn là thời phong kiến đâu. Cố lên!”

Bảo Khang nghe vậy, trong lòng vô cùng cảm kích: “Anh không những không ghét bỏ em mà còn luôn động viên, an ủi em. Em thật sự rất biết ơn.”

Minh Huy cười và choàng tay lên cổ Bảo Khang. Hai người ở lại thêm một chút rồi mới về.

“Nếu có gì đó khó khăn hãy gọi cho anh.”

Minh Huy vẫn không yên tâm, dặn dò Bảo Khang đủ điều. Bảo Khang gật đầu rồi vào nhà. Minh Huy ở lại khoảng mười phút, đậu xe trước nhà thăm dò tình hình. Thấy mọi chuyện trong nhà Bảo Khang vẫn ổn Minh Huy mới về nhà mình.

Không ngờ đứa học sinh mà thầy Minh Huy đánh nhém mắt mạng hồi sáng là con của phó hiệu trưởng trường anh dạy. Chuyện làm này của anh đã đến tai của ba mẹ anh. Vừa về tới nhà, Minh Huy đã bị một trận toi bồi.

Ba anh mắng: “Con làm cái gì vậy hả? Đánh học sinh sao? Từ trước tới giờ con luôn biết cách cư xử nhưng hôm nay sao lại hồ đồ như vậy? Con có biết là con đã gây ra chuyện gì không hả?”

Minh Huy cảm thấy trong chuyện này mình cũng sai, nhưng không hoàn toàn. Dù không muốn nhưng anh vẫn tỏ ý chân thành hối lỗi để chuyện này mau chóng kết thúc: “Dạ, con xin lỗi ba nhiều lắm. Sau này con sẽ không cư xử như vậy nữa.”

Ba cậu lại không hài lòng: “Còn có lần sau?”

Minh Huy biện chứng: “Dạ... ý con không phải vậy.”

Ba Minh Huy hạ nhiệt: “Lên phòng tự kiểm điểm lại mình đi. Còn hậu quả thì để ba lo.”

Minh Huy vô cùng cảm kích và biết ơn ba mình. Anh ta cảm thấy có chút cắn rứt lương tâm, chuyện mình gây ra lại để ba gánh.

Vừa lên tới phòng điện thoại đã reo lên, không ai khác là Bảo Khang gọi.

Minh Huy dù đang hơi mệt nhưng cũng gắng tỏ ra như không có gì: “Anh nè, có chuyện gì không em?”

Bảo Khang đáp: “Không... có gì. Chỉ là đang rất bất an nên gọi anh vậy mà.”

“Ừ, ba mẹ em có biết chuyện chưa?”

Bảo Khang lưỡng lự: “Chưa ạ. Em muốn nói cho họ biết lắm nhưng lại không có dũng khí. Sớm muộn gì họ cũng biết thôi. Mà nhà anh có gì không?”

Minh Huy lúng túng: “Ừ... vẫn... bình thường à em.”

Hai người nói chuyện với nhau gần như suốt đêm, đến nỗi cả hai ngủ quên mà điện thoại vẫn còn kê trên tai.

Chương 47. Chỉ cần không để ý là được

Ánh hoàng hôn dần buông. Bảo Khang và Minh Huy ngồi tâm sự.

Thấy Bảo Khang không nói gì, Minh Huy bắt chuyện trước: “Hoàng hôn ở đây thật đẹp có phải không?”

Bảo Khang ngồi bó gối trả lời: “Không phải đẹp, mà là rất đẹp.”

Minh Huy thờ dãi: “Ừ. Em còn buồn nữa không?”

Bảo Khang nhìn Minh Huy. Hai ánh mắt đối diện nhau. Khoảng vài phút sau Bảo Khang mới trả lời: “Em không thấy buồn mà em chỉ tội nghiệp cho mình mà thôi. Em không biết đối diện với điều này ra sao nữa. Nếu cha mẹ của em biết thì họ sẽ như thế nào đây? Rồi mọi người nữa... Em thật sự rất sợ mình bị họ đem ra bàn tán.”

Nói đến đây, đôi mắt Bảo Khang đắm chiều nhìn về phía mặt trời lặn, có chút buồn. Minh Huy thấy vậy nên an ủi: “Đừng lo lắng! Chỉ cần em đừng cảm đối mặt, chỉ cần em bỏ ngoài tai những lời ác ý thì sẽ ổn thôi. Bây giờ là thế kỉ nào rồi, đâu còn là thời phong kiến đâu. Cồ lên!”

Bảo Khang nghe vậy, trong lòng vô cùng cảm kích: “Anh không những không ghét bỏ em mà còn luôn động viên, an ủi em. Em thật sự rất biết ơn.”

Minh Huy cười và choàng tay lên cổ Bảo Khang. Hai người ở lại thêm một chút rồi mới về.

“Nếu có gì đó khó khăn hãy gọi cho anh.”

Minh Huy vẫn không yên tâm, dặn dò Bảo Khang đủ điều. Bảo Khang gật đầu rồi vào nhà. Minh Huy ở lại khoảng mười phút, đậu xe trước nhà thăm dò tình hình. Thấy mọi chuyện trong nhà Bảo Khang vẫn ổn Minh Huy mới về nhà mình.

Không ngờ đứa học sinh mà thầy Minh Huy đánh nhém mắt mạng hồi sáng là con của phó hiệu trưởng trường anh dạy. Chuyện làm này của anh đã đến tai của ba mẹ anh. Vừa về tới nhà, Minh Huy đã bị một trận toi bồi.

Ba anh mắng: “Con làm cái gì vậy hả? Đánh học sinh sao? Từ trước tới giờ con luôn biết cách cư xử nhưng hôm nay sao lại hồ đồ như vậy? Con có biết là con đã gây ra chuyện gì không hả?”

Minh Huy cảm thấy trong chuyện này mình cũng sai, nhưng không hoàn toàn. Dù không muốn nhưng anh vẫn tỏ ý chân thành hối lỗi để chuyện này mau chóng kết thúc: “Dạ, con xin lỗi ba nhiều lắm. Sau này con sẽ không cư xử như vậy nữa.”

Ba cậu lại không hài lòng: “Còn có lần sau?”

Minh Huy biện chứng: “Dạ... ý con không phải vậy.”

Ba Minh Huy hạ nhiệt: “Lên phòng tự kiểm điểm lại mình đi. Còn hậu quả thì để ba lo.”

Minh Huy vô cùng cảm kích và biết ơn ba mình. Anh ta cảm thấy có chút cắn rứt lương tâm, chuyện mình gây ra lại để ba gánh.

Vừa lên tới phòng điện thoại đã reo lên, không ai khác là Bảo Khang gọi.

Minh Huy dù đang hơi mệt nhưng cũng gắng tỏ ra như không có gì: “Anh nè, có chuyện gì không em?”

Bảo Khang đáp: “Không... có gì. Chỉ là đang rất bất an nên gọi anh vậy mà.”

“Ừ, ba mẹ em có biết chuyện chưa?”

Bảo Khang lưỡng lự: “Chưa ạ. Em muốn nói cho họ biết lắm nhưng lại không có dũng khí. Sớm muộn gì họ cũng biết thôi. Mà nhà anh có gì không?”

Minh Huy lúng túng: “Ừ... vẫn... bình thường à em.”

Hai người nói chuyện với nhau gần như suốt đêm, đến nỗi cả hai ngủ quên mà điện thoại vẫn còn kê trên tai.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Sao Phải Trốn Tránh?

Chương 48. Sao phải trốn tránh?

Bảo Khang hôm nay thật sự không muốn tới trường. Cậu sợ tất cả ánh mắt đầy cay nghiệt, tất cả lời lẽ chua chát mà mọi người dành cho cậu.

Cậu vẫn giả vờ như bình thường, mặc đồng phục, mang cặp nhưng không phải là đi đến trường.

Minh Huy mặc dù cũng đã bị học sinh trong trường đem ra bàn tán, số học sinh nữ say mê anh ta giờ chỉ là con số có thể đếm bằng đầu ngón tay.

"Thầy Minh Huy không phải đàn ông đích thực!"

"Nhìn như vậy mà không phải chuẩn men."

"Thật ghê tởm!"

Anh ta đích thực nghe rõ nhưng lời nói này, nhưng về ngoài chẳng mấy bận tâm đến. Người khác nói xấu anh như thế nào đi nữa thì anh cũng không có bị ảnh hưởng gì, không hề mất một kí-lô-gam nào.

Tin đồn đã lan khắp trường, và không mất một khoảng thời gian lâu nó cũng đã đến tai các thầy cô trong trường. Người thì thông cảm, người thì tỏ thái độ xa lánh, rồi biết bao sự sỉ nhục, cười nhạo cứ vây lấy Minh Huy. Anh ta dần dần cảm thấy mệt mỏi, áp lực.

Nhưng, anh không cho phép mình lùi bước chỉ vì những khó khăn này, anh luôn đặt mình là một điểm tựa vững chắc cho Bảo Khang.

Nhưng, con người vẫn là con người, biết thương, biết buồn, biết giận, biết đau. Bề ngoài anh ta rất cứng cỏi, thật chất bên trong là những tổn thương cũng không thua kém gì Bảo Khang.

Nghe tin hôm nay Bảo Khang không đi học nên Minh Huy cảm thấy lo lắng vô cùng. Anh lấy điện thoại gọi cho Bảo Khang, biết được chỗ cậu ta đang ở liền chạy đến tìm ngay.

Vừa tới chỗ, Minh Huy không tin rằng trước mặt mình là Bảo Khang, bởi Bảo Khang đang hút thuốc, uống rượu... Đây là lần đầu tiên anh thấy cảnh này.

“Sao em không đi học mà lại trốn ở đây? Lại còn hút thuốc uống rượu nữa! Đẹp ngay!”

Minh Huy lớn tiếng như vậy với Bảo Khang, tay giật lấy điều thuốc và chai rượu quăng đi chỗ khác. Bảo Khang có chút men rượu, thấy Minh Huy ra:

“Đừng quan tâm tới em nữa. Em đang rất chán!”

Minh Huy nghe xong, kích động: “Sao em ngốc đến thế? Tự hủy hoại bản thân như vậy có đáng không? Hà? Đồ ngốc!”

Minh Huy thét lên, lời vừa nói xong liền giơ tay tát vào mặt Bảo Khang một cái rõ mạnh. Bảo Khang đau, ôm mặt khóc nhưng không nói gì.

Minh Huy đến đây biết mình đã quá nóng nảy, vô tình làm em ấy thêm tổn thương. Anh thở dài một cái, sau đó hạ nhiệt kéo Bảo Khang vào lòng của mình: “Sao em khờ quá vậy? Sao phải trốn tránh? Sao em không thử đối mặt đi?”

Giọng nói ảm áp này khiến Bảo Khang càng khóc thêm: “Em biết là... như vậy, nhưng... em không thể...”

Minh Huy quả thật càng an ủi, càng lo lắng cho cậu nhiều hơn: “Em cứ mãi trốn tránh như thế này cũng không phải là cách. Hãy đối diện với nó, dù có chuyện gì, anh sẽ cùng em vượt qua.”

Lời nói này có tác dụng rất lớn, có thể làm cho Bảo Khang từ một người mất hết hy vọng bỗng trở nên ngập tràn niềm tin: “Có anh luôn giúp đỡ em, em cảm thấy mình thật may mắn.”

Bảo Khang dường như vẫn còn chưa hay biết rằng Minh Huy cũng thuộc thế giới thứ ba, cũng bị dư luận bàn tán. Nếu cậu để ý hơn, từ lần trong nhà vệ sinh thì chắc hai người đã tiến triển nhanh hơn rồi.

Ngày mai, kể từ ngày mai Minh Huy sẽ thay đổi bản thân mình để bảo vệ cho Bảo Khang. Bảo Khang cũng sẽ là nguồn động lực giúp Minh Huy thực hiện tốt nghĩa vụ cao cả này.

Chương 48. Sao phải trốn tránh?

Bảo Khang hôm nay thật sự không muốn tới trường. Cậu sợ tất cả ánh mắt đầy cay nghiệt, tất cả lời lẽ chua chát mà mọi người dành cho cậu.

Cậu vẫn giả vờ như bình thường, mặc đồng phục, mang cặp nhưng không phải là đi đến trường.

Minh Huy mặc dù cũng đã bị học sinh trong trường đem ra bàn tán, số học sinh nữ say mê anh ta giờ chỉ là con số có thể đếm bằng đầu ngón tay.

"Thầy Minh Huy không phải đàn ông đích thực!"

"Nhìn như vậy mà không phải chuẩn men."

"Thật ghê tởm!"

Anh ta đích thực nghe rõ nhưng lời nói này, nhưng về ngoài chẳng mấy bận tâm đến. Người khác nói xấu anh như thế nào đi nữa thì anh cũng không có bị ảnh hưởng gì, không hề mất một kí-lô-gam nào.

Tin đồn đã lan khắp trường, và không mất một khoảng thời gian lâu nó cũng đã đến tai các thầy cô trong trường. Người thì thông cảm, người thì tỏ thái độ xa lánh, rồi biết bao sự si nhục, cười nhạo cứ vây lấy Minh Huy. Anh ta dần dần cảm thấy mệt mỏi, áp lực.

Nhưng, anh không cho phép mình lùi bước chỉ vì những khó khăn này, anh luôn đặt mình là một điểm tựa vững chắc cho Bảo Khang.

Nhưng, con người vẫn là con người, biết thương, biết buồn, biết giận, biết đau. Bề ngoài anh ta rất cứng cỏi, thật chất bên trong là những tổn thương cũng không thua kém gì Bảo Khang.

Nghe tin hôm nay Bảo Khang không đi học nên Minh Huy cảm thấy lo lắng vô cùng. Anh lấy điện thoại gọi cho Bảo Khang, biết được chỗ cậu ta đang ở liền chạy đến tìm ngay.

Vừa tới chỗ, Minh Huy không tin rằng trước mặt mình là Bảo Khang, bởi Bảo Khang đang hút thuốc, uống rượu... Đây là lần đầu tiên anh thấy cảnh này.

“Sao em không đi học mà lại trốn ở đây? Lại còn hút thuốc uống rượu nữa! Dẹp ngay!”

Minh Huy lớn tiếng như vậy với Bảo Khang, tay giựt lấy điếu thuốc và chai rượu quăng đi chỗ khác. Bảo Khang có chút men rượu, đẩy Minh Huy ra: “Đừng quan tâm tới em nữa. Em đang rất chán!”

Minh Huy nghe xong, kích động: “Sao em ngốc đến thế? Tự hủy hoại bản thân như vậy có đáng không? Hà? Đồ ngốc!”

Minh Huy thét lên, lời vừa nói xong liền giơ tay tát vào mặt Bảo Khang một cái rõ mạnh. Bảo Khang đau, ôm mặt khóc nhưng không nói gì.

Minh Huy đến đây biết mình đã quá nóng nảy, vô tình làm em ấy thêm tổn thương. Anh thở dài một cái, sau đó hạ nhiệt kéo Bảo Khang vào lòng của mình: “Sao em khờ quá vậy? Sao phải trốn tránh? Sao em không thử đối mặt đi?”

Giọng nói ảm áp này khiến Bảo Khang càng khóc thêm: “Em biết là... như vậy, nhưng... em không thể...”

Minh Huy quả thật càng an ủi, càng lo lắng cho cậu nhiều hơn: “Em cứ mãi trốn tránh như thế này cũng không phải là cách. Hãy đối diện với nó, dù có chuyện gì, anh sẽ cùng em vượt qua.”

Lời nói này có tác dụng rất lớn, có thể làm cho Bảo Khang từ một người mất hết hy vọng bỗng trở nên ngập tràn niềm tin: “Có anh luôn giúp đỡ em, em cảm thấy mình thật may mắn.”

Bảo Khang dường như vẫn còn chưa hay biết rằng Minh Huy cũng thuộc thế giới thứ ba, cũng bị dư luận bàn tán. Nếu cậu để ý hơn, từ lần trong nhà vệ sinh thì chắc hai người đã tiến triển nhanh hơn rồi.

Ngày mai, kể từ ngày mai Minh Huy sẽ thay đổi bản thân mình để bảo vệ cho Bảo Khang. Bảo Khang cũng sẽ là nguồn động lực giúp Minh Huy thực hiện tốt nghĩa vụ cao cả này.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Tôi Không Phải Mẹ Anh!

Chương 49. Tôi không phải mẹ anh!

Cây kim giấu trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

Giấy không gói được lửa.

Rồi ba mẹ cả hai người cũng sẽ biết được chuyện này, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi.

Đình Mạnh vốn là con cháu trong họ hàng nhà nội Minh Huy, học cùng trường với Bảo Khang. Tin đồn về giới tính của người anh họ, là Minh Huy nhanh chóng lọt vào tay của người này. Với bản chất nhiều chuyện, người này đã về kể cho mẹ của hắn nghe. Mẹ Đình Mạnh không khỏi bất ngờ trước thông tin này, rồi đem hết chuyện kể lại cho mẹ Minh Huy biết.

Hôm nay, Minh Huy trở về nhà mình sau khi đưa Bảo Khang về nhà của cậu ấy. Vào tới nhà, anh có thấy lạ là mọi khi giờ này cơm nước đã đầy đủ nhưng hôm nay không có thứ gì cả, kể cả cơm. Anh có linh cảm không tốt. Đang băn khoăn thì nghe có tiếng bước chân, đoán ngay là mẹ, Minh Huy quay người lại, miệng nở nụ cười: “Mẹ!”

Nhưng chưa đến vài giây nụ cười nhanh chóng được thay thế bằng sự ngây ngô, bởi mẹ anh đang tỏ thái độ hằn học: “Con lên đây với mẹ!”

Giọng nói này được phát ra với âm lượng lớn, lần đầu tiên cậu nghe thấy. Sớm đoán có chuyện không hay nên anh ta chỉ đi theo bà không dám nói gì thêm.

“Quý xuống!” Khẩu khí vô cùng mạnh, như muốn dọa chết người.

Minh Huy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn quý xuống: “Có... chuyện gì vậy mẹ? Con đã làm chuyện gì khiến mẹ phật lòng sao?”

Đến đây nước mắt bà tuôn rơi, bà đã không thể nào kìm nén: “Con à, con... không phải là gay phải không? Con nói cho mẹ như vậy đi.” Hai thái độ hoàn toàn trái ngược nhau.

Minh Huy không ngờ chuyện này lại bị phát hiện sớm như vậy: “Mẹ... con...”

Nói đến đây, anh không còn đủ dũng khí để nói ra sự thật bấy lâu nay trước mặt mẹ mình.

Bà vẫn cố không tin: “Không... không... Con không phải là gay. Mẹ không tin, chỉ là bọn họ ăn nói hồ đồ thôi.”

Anh đứng lên, chạy lại ôm vào lòng bà, giọng nói có chút tội lỗi: “Mẹ... con xin lỗi. Thật sự con...”

Không đợi nghe hết câu, mẹ anh đẩy mạnh anh ta ra, giờ tay tát cho anh một cái thật mạnh: “Tôi không phải mẹ anh. Tôi không có một đứa con như anh.” Bà liên tục thay đổi thái độ.

Lời nói này Minh Huy nghe rõ từng từ từng từ một, thật khiến cho Minh Huy đau lòng: “Mẹ... sao mẹ có thể nói như vậy? Chỉ vì con không phải là con trai thật sự sao?”

Bà thật sự dù có muốn không tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật, không thể chối cãi. Đến đây nước mắt bà không còn rơi, bà không thèm nhìn mặt mũi con

mình mà nói: “Nếu anh còn xem tôi là mẹ thì chuyện...”

"Cái gì?"

Ba Minh Huy bước từ ngoài vào, một tay ôm ngực trái: “Hai người đang nói cái gì vậy hả? Mau nói cho tôi đầu đuôi. Nhanh lên!”

Minh Huy và mẹ anh không ngờ tới sự xuất hiện này của ông. Mẹ anh chạy tới dìu ông: “Chuyện... không có gì đâu ông. Ông đừng để ý tới, nếu không bệnh tim của ông...”

Minh Huy bây giờ thiết nghĩ nếu như chuyện đã bị mẹ phát hiện rồi thì cũng nên nói cho ba biết. Càng nói sớm, anh càng thấy nhẹ nhõm trong lòng. Anh quyết định nói: “Ba à, con...”

Không để cho Minh Huy nói bà cắt ngang: “Anh đang định làm gì vậy hả? Anh có còn xem tôi là mẹ anh không?”

Nghe cách xưng hô này, thêm tình hình này, ông càng nghi ngờ hơn: “Bà làm gì vậy? Định che giấu tôi cái gì à? Hãy để cho con nó nói.”

Minh Huy nhìn thái độ của mẹ, có chút chần chừ, nhưng không chần chừ gì thêm: “Ba à, con... là gay.”

Lời vừa nói ra như một điều gì đó là ông kinh hoàng, ngã ngửa ra đằng sau: “Cái... gì... Thuốc... thuốc...”

Mẹ anh chạy lại đỡ ông, hối hả lấy thuốc trong túi đưa cho ông uống, đầy khăn trương: “Anh còn đứng đó làm gì? Mau gọi cấp cứu đi.”

Minh Huy tay chân run rẩy, cầm điện thoại gọi cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cùng Hội Cùng Thuyền

Chương 50. Cùng hội cùng thuyền

“Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Nghe những lời này Minh Huy càng ghét bản thân mình hơn: “Con xin lỗi, con không ngờ chuyện lại nghiêm trọng đến vậy.”

Nói xong liền khóc. Anh không khóc sụt sùi như mưa, mà chỉ nhẹ nhàng rơi vài giọt từ khóe mắt đỏ hoe. Mẹ anh ta cũng không vì vậy mà thương cho đứa con này.

Bên ngoài phòng chờ, Minh Huy không ngừng cầu trời khấn Phật mong ba mình không có chuyện gì. Anh thật không ngờ sự thật anh nói lại làm ba kinh động mà phát bệnh như thế. Nếu có chuyện không may xảy ra, anh thật sự không bao giờ tha thứ cho mình.

Cô y tá bước ra: “Ai là người thân của ông Nguyễn Minh Quan?”

“Là tôi!” Cả hai người cũng đồng thanh.

Cô y tá tiếp: “Hiện giờ tình trạng của ông đã khá ổn. Người nhà có thể vào thăm nhưng tránh không được làm ông kích động nữa.”

Hai người gật đầu. Chờ cô y tá đi, Minh Huy định bước vào thăm ông nhưng bị mẹ mình cản lại: “Anh định đi đâu thế? Anh định giết ba mình luôn à?”

Minh Huy hơi buồn: “Không phải... chỉ là con muốn...”

Mẹ anh hần học, đẩy anh ra: “Tránh xa chỗ này ra. Anh còn mặt mũi nào vào thăm?”

Những câu nói này thật sự khiến Minh Huy rất đau buồn. Mẹ vốn là người hiểu mình, thương mình nhất vậy mà lại không thể thông cảm cho mình. Đã vậy thì thôi, đằng này còn hắt hủi mình nữa.

Anh lặng lẽ cuối mặt bước đi, dù gì thì ba đã không sao, còn có mẹ chăm sóc.

Minh Huy bước đi trên đường, hóng gió cho thoải mái. Trong lòng mang nhiều muộn phiền, đau khổ, dày vò.

Tại sao mọi người lại không hiểu cho mình chứ? Thế giới thứ ba có gì để bị khinh bỉ, xa lánh? Sao không thể bình đẳng?

Anh tìm đến với rượu để quên đi chuyện này. Men rượu làm anh say nhưng chuyện buồn vẫn không mất đi một phút một giây nào.

Càng uống, càng say. Rượu có phải là một thứ giải sầu rất hiệu quả?

Bảo Khang đến trường trong một mối và tinh thần vô cùng sợ hãi. Cậu sợ nghe thấy những lời nói không hay, sợ lại bị bạn bè xa lánh, đem ra làm trò cười. Nhưng chỉ cần cậu nghĩ đến Minh Huy thì lại có một niềm tin giúp cậu vượt qua một cách phi thường.

Sáng giờ không thấy thầy Minh Huy ở trường, Bảo Khang có gì đó linh cảm không hay liền lấy điện thoại gọi cho anh ta. Minh Huy vì đêm qua uống quá say nên sáng dậy đầu hơi nhức.

“Alô, thầy nghe. Có chuyện gì không em?”

Bảo Khang thấy giọng lạ:

“Thầy bị sao vậy? Nghe giọng có vẻ mệt mỏi lắm...”

Minh Huy phủ nhận: “Không có gì...”

“Thầy đừng nói dối. Nhà thầy ở đâu em sẽ đến liền.”

“Không cần đâu mà...”

“Không được! Em lo lắng lắm”

Minh Huy dù không muốn cũng bị buộc phải phải nói địa chỉ. Bảo Khang theo địa chỉ tìm đến nhà Minh Huy.

Lần đầu tiên đến nên Bảo Khang có hơi thấy lạ lắm. Vừa thấy Minh Huy ra mở cửa, mùi rượu đã nồng nặc vào mũi của cậu, cậu còn trông thấy gương mặt uể oải này nữa, trong lòng liền lo lắng: “Anh bị gì vậy? Uống rượu à? Có sao không? Để em điu anh vào nhà...”

Minh Huy dù rất mệt cũng không khỏi nhin cười trước hành động này.

Minh Huy đột ngột ôm Bảo Khang vào lòng, một cái ôm thật chặt đến nỗi Bảo Khang không thể cử động.

“Hãy để anh ôm em thêm một chút.”

Bảo Khang nhẹ giọng: “Có chuyện gì với anh sao?”

Minh Huy kể hết những chuyện tối qua cho Bảo Khang nghe. Bảo Khang cũng không khỏi giật mình: “Nói vậy anh cũng là...”

Minh Huy chưa nghe hết câu hỏi đã biết được ý cậu muốn hỏi nên gật đầu. Bảo Khang không thể tin vào tai mình: “Em có nghe nhầm không vậy?”

“Không”

Bảo Khang không nói gì thêm mà chỉ an ủi: “Anh cũng đừng quá lo, rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Em sẽ luôn bên cạnh chia sẻ cùng anh nếu anh cần, cũng giống như lúc anh an ủi em vậy. Bây giờ anh và em đang cùng ngồi trên một con thuyền.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Con Phải Lấy Vợ!

Chương 51. Con phải lấy vợ!

Bảo Khang từ khi biết được sự thật rằng Minh Huy cũng không phải là trai thẳng nên sinh ra nhiều suy nghĩ vớ vẩn. Bao lâu nay mình không nhận ra anh ấy cũng thuộc thể giới thứ ba. Nói như vậy cũng có nghĩa là mình có người bạn tri âm tri kỉ rồi. Nhưng người này là công hay là thợ? Những cái ôm này... Không lẽ anh ta thích mình sao? Không phải đâu, mình xấu như thế này mà...

Về phần Minh Huy, mặc dù có chút nhẹ lòng khi nói cho Bảo Khang biết được bí mật này nhưng anh ta vẫn không thể yên lòng chớp mắt. Gia đình khiến anh trầm tư, áp lực. Anh không phân định rõ giữa gia đình và bản thân, anh phải chọn bên nào. Nếu chọn bản thân thì chẳng khác nào mang tội bất hiếu, nếu chọn gia đình chẳng khác nào tự làm khổ mình.

Bảo Khang mấy hôm nay dừng việc học phụ đạo buổi tối, trong lòng có hơi lo nghĩ nhiều, chủ yếu là về Minh Huy. Dù có muốn gọi điện hỏi thăm hay an ủi, Bảo Khang cũng không thể nào làm vậy. Chẳng hiểu tại sao, vì sự thật ấy? Vì ngại? Vì sợ?

Nói thêm một chút về cuộc sống của gia đình Minh Huy mấy ngày nay, chẳng thể dùng từ gì để diễn tả hết. Từ sau khi ba anh trở về từ bệnh viện không muốn gặp ai hết. Còn mẹ anh thì lúc nào cũng tỏ thái độ thờ ơ đối với anh.

Minh Huy chịu đựng mấy ngày, rốt cuộc cũng không thể: “Mẹ à, thà bây giờ mẹ trách mắng con còn hơn. Mẹ đừng có thờ ơ với con như thế, con khó chịu lắm mẹ à!”

Mẹ anh lại cau gắt: “Tôi chỉ sợ khi mở miệng ra nói chuyện với anh thì tao lại phiền não trong lòng. Anh muốn cái nhà này sống như thế nào đây?”

“Con... Mẹ, sao mẹ không hiểu cho con vậy? Đồng tính thì có gì là sai? Nếu như mẹ coi đây là một sỉ nhục lớn thì mẹ hãy giết con đi còn hơn!”

Minh Huy vừa dứt lời liền quỳ gối, nước mắt từng giọt rơi ra từ hốc mắt.

Chát!

Mẹ anh đánh anh: “Anh có chịu tính người ra chưa? Nếu giết được tôi đã giết từ lâu rồi. Sao anh không chịu làm một thằng đàn ông đích thực hả?”

Minh Huy vẫn không ngừng khóc. Anh lặng im, bởi lẽ anh giờ đây dù có cố giải thích như thế nào thì mẹ anh cũng không thể hiểu và thông cảm.

"Hai người có thôi chưa? Vào đây ngay!"

Ba Minh Huy nói từ trong phòng nghỉ. Do còn mệt nên giọng có hơi yếu và khàn. Hai người cùng vào phòng dưỡng bệnh của ông.

“Suốt ngày cãi vã như thế, hai người có vui không?”

Mẹ Minh Huy bóp tay bóp chân cho ông: “Tôi cũng đâu muốn như thế. Nhưng mỗi lần nhìn thấy đứa con này tôi thật sự... thật sự...”

Ông quát: “Bà thôi đi! Dù gì cũng là mẹ con.”

Minh Huy nghe như vậy như được an ủi phần nào.

Ba Minh Huy nhìn anh, đôi mắt có gì đó mà anh chỉ nhận thấy chứ không phân biệt được.

“Con... hãy mau kết hôn đi!”

Lời vừa nói ra, không những chỉ Minh Huy mà cả mẹ anh cũng bất ngờ trở mắt hướng về ông.

“Ba... ba nói cái gì vậy? Con làm sao có thể cưới vợ?”

Mẹ Minh Huy cũng nói: “Ông... Chuyện này làm sao có thể khi con mình là...”

“Bà im ngay! Con mình không phải là đồng tính, chỉ là nó nhất thời ngộ nhận nên đi lệch hướng thôi. Tôi không tin nó sẽ không có hứng với việc lấy vợ.”

Minh Huy dường như mất hết cảm xúc lẫn lí trí: “Ba, xin ba hãy chấp nhận sự thật. Con không thể... thật là không thể. Con không có hứng với phụ nữ ba à...”

Ông kích động nâng người dậy, cầm ly nước trên bàn ném thẳng vào anh: “Con suy nghĩ lại đi! Ba đã quyết định dù thế nào con cũng sẽ lấy vợ. Bằng không, con hãy giết ba đi!”

Minh Huy quá đau đớn, không phải bị cái ly ném trúng, mà là ba anh _ niềm hy vọng cuối cùng cũng không thể chấp nhận và thông cảm cho anh. Anh chạy thẳng về phòng mình, khóa cửa...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Anh Muốn Nói Thích Em

Chương 52. Anh muốn nói thích em!

Cha mẹ nào cũng nói rằng nhất nhất đều yêu thương con mình, nhưng có bao giờ họ hiểu được con của mình nghĩ gì hay muốn gì chưa?

Tại sao lại không là chỗ dựa vững chắc cho con mình?

Tại sao lại càng đẩy con mình vào tận cùng của sự đau khổ?

Minh Huy trốn vào một góc tối trong phòng. Anh không giấu được sự đau khổ, tủi thân do gia đình mang lại. Dù xã hội có phi báng anh như thế nào cũng không bằng sự kì thị từ chính gia đình của mình.

Anh cảm thấy trống rỗng, thật trống rỗng.

“Alô! Bảo Khang à... anh... muốn gặp em bây giờ có được không?”

Minh Huy gọi điện cho Bảo Khang. Nghe giọng nói, cậu đoán biết được có chuyện không hay xảy ra: “Anh... có chuyện gì vậy? Em sẽ đến ngay.”

Giọng điệu Bảo Khang vô cùng hấp tấp kèm những lo lắng. Minh Huy cười gượng: “Em đừng vội như thế! Từ từ cũng được. Gặp nhau ở công viên nhé, anh sẽ đến đó ngay.”

Minh Huy mở cửa phòng, sau đó là tiếng đóng cửa phát ra thật lớn.

Bảo Khang vừa cúp máy là chạy bất chấp đến công viên, miệng không ngừng nói câu em sẽ tới ngay. Nhưng dù thế nào, Minh Huy vẫn tới trước.

Bảo Khang còn cách Minh Huy hơn hai mươi bước chân, tay vẫy vẫy chào Minh Huy. Minh Huy vừa thấy mặt cậu đã đứng lên và chạy lại gần cậu: “Em...”

Cậu còn chưa kịp hoàn thành, anh mạnh bạo ôm lấy Bảo Khang. Cái ôm này chặt hơn cái ôm lần trước. Bảo Khang thờ khó khăn, nhưng trong cái khó khăn của hơi thở cậu ta cảm nhận được trái tim mình đang đập liên hồi.

Những người qua lại xung quanh không khỏi chú ý bàn tán, có người còn quay phim lại cảnh này.

Minh Huy lần đầu khóc nức nở như trẻ dại trên bờ vai của Bảo Khang: “Anh... anh... sắp kết hôn rồi!”

Cậu nói vừa thốt ra khiến Bảo Khang vài giây lặng thinh, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê: “Anh... đang nói... là... sắp kết hôn... sao?”

“Đúng vậy, ba mẹ buộc anh phải kết hôn.”

Bảo Khang vội đẩy Minh Huy ra: “Anh... kết hôn sao? Chuyện này em nên vui hay... nên buồn đây? Thật là...”

Minh Huy cuồng nhiệt ôm chặt Bảo Khang một lần nữa: “Anh... thật sự khổ tâm... lắm. Anh... Nhưng có một điều khiến anh không thể sống lừa dối bản thân mà đi kết hôn được!”

Bảo Khang hốt hắng: “Anh... Vậy làm sao khi cha mẹ đã... ép anh phải kết hôn? Em...quả thực...”

Bảo Khang vừa nói xong, chân liền quay bước ra sau và đi. Cảm xúc trong cậu giờ đây là những thứ cứ liên tục dồn dập, bóp nát trái tim cậu.

"Có lẽ em yêu anh, nên mong anh đừng kết hôn!"

Cậu thì thầm những lời này trong miệng, vừa muốn không để Minh Huy nghe thấy, vừa muốn anh nghe thấy.

“Người đó chính là em!”

Minh Huy kịp tặng cho cậu năm chữ này. Bảo Khang nghe được liền quay lại.

Minh Huy nói tiếp: “Anh... muốn nói là... anh... thích em!”

Bảo Khang nghe những lời đầy chân thành này quả thật làm cho cảm động đến phát điên. Cậu vội vàng chạy lại, chủ động ôm lấy Minh Huy.

“Nếu như vậy, thì anh đừng kết hôn với ai khác, ngoài em! Bởi vì em không đành lòng nhìn anh bên người khác. Em cũng thích anh!”

Suốt mướt, thật suốt mướt! Minh Huy nghe những lời nói này, hạnh phúc khi tình cảm đã được đáp lại. Anh chẳng ngại ngần gì mà hôn môi Bảo Khang một cách nhẹ nhàng đầy mãnh liệt. Bảo Khang hạnh phúc hơn bao giờ hết, đôi tay càng siết chặt vòng eo ấm áp này của người yêu mới tình này.

Vậy là họ đã thích nhau? Từ bao giờ? Vì điều gì?

Chìm trong tình cảm vừa hé nở, Bảo Khang tựa vai vào Minh Huy, đôi tay vẫn không hề buông: “Anh thích em vì điều gì?”

“Anh không biết rõ nữa, mà hình như tất cả... Vào những lúc tuyệt vọng nhất anh đều nghĩ đến em. Người anh muốn quan tâm, che chở nhất vẫn là em.

Người mà anh muốn chọc nhất vẫn là em.”

Bảo Khang cười: “Em cứ nghĩ cả đời sẽ không có người yêu, vậy mà hôm nay rốt cuộc cũng có người yêu. Dù tình yêu của chúng ta có bị thế giới ghét bỏ, em vẫn không từ bỏ.”

“Chỉ cần được bên em, những sóng gió anh sẽ kiên cường vượt qua.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Màu Của Tình Yêu

Chương 53. Màu của tình yêu

Bảo Khang và Minh Huy ở bên nhau cho đến tận khuya, khi mảnh trăng đang lơ lửng trên bầu trời.

Bảo Khang hạnh phúc hơn ai hết, hơn bao giờ hết: “Giờ em đã thật sự biết...”

Minh Huy nhẹ nhàng hỏi: “Em biết gì?”

Bảo Khang cười cười một mình, im lặng vài giây rồi mới đáp: “Vì sao mỗi khi em nghĩ đến anh thì em lại có động lực hơn, vì sao em lại luôn lo lắng cho anh, vì sao em luôn hứng thú khi ở bên anh. Và... vì sao lần về quê trước em lại cáu gắt khi anh đến trễ. Lúc đó em lại chưa nhận ra được cảm giác này...”

Nói xong cậu lại cười. Minh Huy nghe những điều này chắc đoán được rồi nên chẳng có phản ứng gì. Bảo Khang thì không thích điều này nên trách móc nhẹ: “Sao anh không nói gì hết vậy?”

“Nói gì bây giờ?”

Bảo Khang chau mày: “Anh thật là... Sao không hiểu em là vì cái gì mà như vậy? Hay nói cái gì đó...”

Minh Huy nựng má cậu: “Vậy thì tại sao nè?”

“Thôi, anh làm em tụt hứng rồi. Minh về thôi!”

Thái độ giận hờn có chút vu vơ này không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy ở Bảo Khang. Anh không thể nhịn cười: “Em vì chuyện này mà muốn về ngay liền sao? Không muốn ở bên anh thêm chút nữa sao?”

Bảo Khang vẫn như vậy, không trả lời nữa chứ. Thái độ này là sao? Minh Huy vội đi theo cùng Bảo Khang, lại nói lúc này anh chủ động nắm tay cậu ta. Hai người thật là hạnh phúc.

Đến trước nhà Bảo Khang, ánh sáng từ phía nhà đã tắt. Minh Huy có hơi lưu luyến: “Em... vào nhà ngủ ngon nha! Anh đã biết câu trả lời rồi, là vì em thích anh chứ gì. Đừng giận anh nữa, em thật trẻ con! Giận anh là sủng rằng đó nha!”

Bảo Khang vừa nghiêm túc hạnh phúc vừa đùa giữa trước những lời như vậy! Vừa vài giây trước còn nói là giận, bây giờ liền quên hết: “Anh... thật là...”

Minh Huy nhìn vào nhà, rồi quay nhìn Bảo Khang: “Đêm nay anh muốn... ngủ chung với bà xã của anh. Được không?”

Bảo Khang hốc mồm, không suy nghĩ đã nhẹ vào chân của Minh Huy, báo hại anh ta bị ăn đau một cách bất ngờ.

“Anh đó. Ai là bà xã của anh? Anh mới là trẻ con đó. Sao mà chúng ta ngủ chung được? Chúng ta chưa đường đường chính chính kết hôn mà.”

“Bà xã anh đúng là lạc hậu. Bây giờ là thế kỉ nào rồi chứ? Anh muốn ngủ cùng em.”

Nhìn bộ dạng này trông đáng thương và thành khẩn, lại nghĩ thêm về tâm trạng của anh lúc này cần có mình để xoa dịu, Bảo Khang gật đầu đồng ý.

Hai người bước vào nhà thật khẽ, nhìn trước ngõ sau như hai kẻ trộm. Cuối cùng cũng được vào phòng.

“Vào được rồi. Em yên tâm đi, anh sẽ rời khỏi chỗ này trước khi ba mẹ em thức.”

Bảo Khang chạy lại lấy tay che miệng Minh Huy lại, giọng thì thào: “Anh nói chuyện nhỏ thôi, lỡ ba mẹ em thức thì phải làm như thế nào đây?”

Bảo Khang đi khóa cửa lại, tắt đèn.

“Ngủ thôi bà xã phu nhân!” Liền kéo Bảo Khang xuống giường, hai tay ôm ấp. Bảo Khang thật hạnh phúc trước điều này. Bảo Khang nói: “Chỉ là ngủ chung thôi, không được làm chuyện kia kia đâu nhé!”

Minh Huy vừa nhắm mắt cũng phải mở ra, cười: “Bà xã đen tối quá đi! Nhưng thôi, bỏ qua đi. Anh muốn bà xã hứa là sẽ luôn dành tình cảm cho mình anh, bên cạnh anh không rời. Anh chỉ cần em.”

Bảo Khang nghe những lời này tuy tỏ vẻ muốn nôn nhưng thật chất là rất cảm động: “Bà xã sao? Hãy luôn gọi em như vậy, em cũng sẽ gọi anh là ông xã. Mặc dù có hơi sến súa nhưng mà vẫn thích xưng hô với nhau như vậy.” Em sẽ luôn thích anh, bên anh mà! Bảo Khang nói thầm trong bụng.

Chẳng biết từ lúc nào Minh Huy và Bảo Khang đã ngủ say.

Minh Huy giữ đúng lời hứa, trời vừa sáng đã nhanh chóng rời khỏi đây.

Tình yêu đôi lúc chỉ là những điều bình dị như thế, nhưng kết quả mà nó mang lại còn lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Thảo Vân

Chương 54. Thảo Vân

Bảo Khang sáng thức dậy đã không thấy Minh Huy bên cạnh, có chút nhớ nhưng. Cậu ngỡ ngách nhớ lại cảm giác của đêm hôm qua, mùi hương, hơi ấm của anh ta vẫn còn đây.

Minh Huy đi về nhà, nhận được cuộc gọi của bà xã phu nhân nhưng không tiện trả lời.

Thấy trong nhà có khách, mới sáng sớm không biết có ai tới, Minh Huy thật không ngờ rằng đó lại là Thảo Vân. Riêng về cô gái tên Thảo Vân này vừa thấy Minh Huy đã mừng rỡ đứng lên vẫy tay chào. Minh Huy cũng có gì đó gọi là vui khi gặp lại người em gái hàng xóm cũ nên cũng nở nụ cười đáp lại.

“Đã lâu không gặp! Nhìn anh vẫn đẹp trai như ngày nào!”

Quả thật Thảo Vân có một giọng nói dịu dàng, thanh thoát đến mê hoặc lòng người. Lại thêm cô ta đúng là một mỹ nhân khỏi chê vào đâu được.

Minh Huy nghe nói vậy liền cười: “Em cũng xinh đẹp như ngày nào thôi!”

Ba mẹ Minh Huy có vẻ hài lòng: “Con mau thay đồ rồi chở Thảo Vân đi ăn sáng đi.”

Minh Huy thấy vậy đoán biết được hai người muốn sắp đặt cho mình và Thảo Vân tiến tới hôn nhân, trong lòng thấy khó chịu nhưng không để lộ ra ngoài, cũng vì muốn giữ thể diện cho gia đình.

Theo ý ba mẹ, Minh Huy chở Thảo Vân tới một nhà hàng ở trung tâm thành phố ăn sáng.

“Mời em dùng bữa!”

Thảo Vân cười: “Anh... vẫn đúng là người lịch sự như thuở trước.” Trong giọng nói có chút chạnh lòng. Quan hệ giữa hai người bình thường đến mức anh phải luôn dùng phép lịch sự với mình sao? Không thể gần gũi, tự nhiên hơn sao?

Nhắc tới đây, hai người có vẻ khá hào hứng ôn lại kỉ niệm xưa. Dường như không ai quên đi bất kì chi tiết nào.

“Lời hứa năm xưa... anh... còn nhớ không?”

Thảo Vân ngại ngùng. Minh Huy khó xử: “Anh... Làm sao có thể quên chứ! Nhưng đó cũng là chuyện thời bé thôi em à.”

Cô gái có chút tâm tư: “Chỉ vì anh nói lớn lên sẽ lấy em làm vợ mà em chờ anh tới bây giờ luôn. Thật quá ngốc phải không anh? Anh chắc chê em... rồi!”

Giọng càng ngày càng nhỏ lại. Thật không khó để thấy sự buồn tiếc trong tâm trạng Thảo Vân lúc này. Minh Huy lúng túng: “Anh... không phải có ý này

nhưng mà...”

Thảo Vân cắt ngang: “Ba mẹ anh lúc này có nói đến chuyện hôn sự giữa hai chúng ta...”

“Chuyện đó tính sau được không em?”

Thảo Vân im lặng. Cô thích Minh Huy từ lúc còn nhỏ, vậy mà sau bao nhiêu năm vẫn không thay lòng đổi dạ. Minh Huy cũng muốn nói sự thật với Vân lắm nhưng chỉ sợ không khéo làm tổn thương thêm thôi.

Bữa anh nhanh chóng kết thúc. Lúc hai người rời nhà hàng không may đã để Bảo Khang tình cờ nhìn thấy.

Đã nói là chỉ yêu người ta hôm trước, hôm sau lại hẹn hò cùng một cô gái khác. Không thèm đi dạy, cũng không thèm trả lời điện thoại của mình, rốt cuộc anh xem em là gì đây? Bảo Khang chanh chua nói những lời này, dường như con ghen đang nổi lên, xé tan bao ngọt ngào hôm qua.

Bảo Khang chính là ghen, giận nên không thèm nghe điện thoại của Minh Huy. Vài phút sau nghe thấy tiếng Minh Huy dưới nhà liền tức tối. Muốn làm chuyện hại người gì nữa đây?

"Sao mấy hôm nay con xin nghỉ vậy?"

"Dạ tại nhà con có chút chuyện ạ. Khi nào giải quyết xong con sẽ dạy lại!"

Âm thanh càng ngày càng nhỏ lại, sau đó không nghe thấy gì. Bảo Khang tưởng anh ta đã đi nên định mở cửa xuống dưới nhà. Vừa mở cửa đã một trận thót tim.

“Anh... sao lại ở đây?”

Minh Huy không đợi thêm gì bước vào phòng, sẵn tay đóng cửa lại, trông gương mặt hơi nổi giận: “Sao không nghe điện thoại vậy?”

Bảo Khang quay mặt đi chỗ khác: “Không thích nhận cuộc gọi của một người dối trá như anh!”

Minh Huy có phần khó hiểu trước câu nói này: “Anh dối trá?”

Lúc này Bảo Khang mới quay người lại: “Đúng! Anh mới hôm trước còn nói yêu tôi, hôm nay lại đi ăn với một cô gái khác, lại còn tỏ vẻ thân mật!”

“Không phải! Đó chỉ là Thảo Vân, người em hàng xóm trước kia của anh thôi. Lúc trước gia đình em ấy chuyển đi chỗ khác nên anh với Vân gặp lại phải vui rồi.”

“Lại còn hành động thân thiết nữa chứ! Không khéo người ta nói anh với cô ta là một cặp.”

Biết Bảo Khang đang ghen, Minh Huy muốn trêu chọc nhưng sợ làm quá hỏng chuyện nên lại gần ôm Bảo Khang an ủi: “Đang ghen sao? Trẻ con quá! Anh là chỉ thích mỗi mình em thôi đấy.”

Bốp!

Tiếng ly thủy tinh vỡ...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Một Người Ủng Hộ, Anh Vẫn Yêu

Chương 55. Một người ủng hộ, anh vẫn yêu

Bảo Khang và Minh Huy cùng hướng mắt về cửa phòng. Là mẹ Bảo Khang.

"Hai đứa... đang nói chuyện gì... vậy?"

Câu vừa dứt, hơi thở của bà dần gấp rút, theo sau đó là cái ngã quy đột ngột của bà. Minh Huy và Bảo Khang không biết trời trăng mây nước gì nữa nháo nhào chạy đến đỡ, dìu bà lên giường.

Mẹ Bảo Khang đang chống chọi với cơn quặng tim. Bảo Khang và Minh Huy hết sức lo lắng. Bảo Khang cậu ta không kiềm nổi nước mắt của mình,

nắm chặt tay mẹ. Mẹ cúi sau một hồi, tinh thần ổn định trở lại liền dùng chút sức yếu nằm dậy. Bà hết nhìn con mình, lại nhìn đến Minh Huy. Bà thì thào: “Hai đứa... có phải đang... đang... quen nhau phải không?”

Bảo Khang thấy mẹ tỉnh dậy vui mừng quá nên chẳng để ý đến câu hỏi này. Cậu gấp rút hỏi: “Mẹ có bị sao không mẹ? Hay con gọi bác sĩ đến khám cho mẹ nhé?”

Mẹ cậu lắc đầu, lặp lại câu hỏi: “Có phải hai đứa đang... quen nhau phải không?”

Bảo Khang vừa nghe nghi vấn, có hơi sững sốt vì sự thật không lẽ nào đã bị phát hiện, liền phủ nhận: “Con... Làm gì... có chuyện này chứ mẹ!”

Đôi mắt cậu cứ chớp lia lịa, dấu hiệu để biết rằng cậu vừa nói dối đã bị mẹ cậu nhìn thấy, càng thêm chắc chắn lời vừa hỏi không sai. Minh Huy quý gồi xuống đất trước giường mẹ cậu đang nằm, trước sự bất ngờ quá lớn của Bảo Khang và mẹ cậu: “Thưa bác! Chúng con cũng không thể giấu chuyện này mãi được.”

Bảo Khang dùng khuỷu tay đẩy đẩy người Minh Huy có ý bảo anh ta nên dừng lại. Nhưng hành động này lập tức bị vô hiệu hóa. Minh Huy cứng cỏi nói tiếp: “Đúng là chúng con đang quen nhau. Tình cảm này... xin bác... hãy chấp nhận chúng con.”

Mẹ Bảo Khang dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng cũng không khỏi bất ngờ lần hai. Chân tay run rẩy, giọng nói lắp bắp: “Cháu... Chuyện này...”

Bảo Khang đang khiếp sợ trước điều này. Cậu thật là đang nghĩ tới chuyện chỉ vài phút nữa cậu sẽ bị chính mẹ ruột của mình ghét bỏ, chửi mắng, sỉ nhục. Cậu lo sợ đến đứng không vững, nước mắt rơi không kiểm soát, rồi cuối cùng chạy ra khỏi phòng.

Minh Huy thấy vậy, cơ thể liền chuyển động, đích là chạy theo Bảo Khang nhưng đã bị mẹ cậu cản lại. Lúc đầu, anh ta còn cầu xin để mình đi tìm Bảo Khang, sau đó bà muốn làm gì anh ta cũng được nhưng bà nhất định cương quyết giữ anh ở lại.

Bảo Khang chạy khỏi nhà với tốc độ thật nhanh, sau đó lại chân bước khập khiễng đi trên con đường mà cậu không biết mình đang đi đâu. Tâm trí cậu như thể đã bị nỗi lo sợ cho tương lai mù mịt độc chiếm hết dung lượng. Cậu vừa đi vừa ôm mặt khóc, chuyện này mẹ đã biết thì phải làm sao để đối diện đây?

"Đi đứng kiểu gì vậy hả?"

"Dạ, xin lỗi bác rất nhiều. Em cháu quả thật sợ!"

Bảo Khang đi trên đường, đầu óc rơi vào lưới suy nghĩ không đơn giản, chẳng để ý tới mình đang đi trên đâu, xung quanh có gì.

Cậu tiến trước mà đi, Minh Huy phía sau nắm tay cậu lại: “Đi đứng kiểu gì vậy hả? Chút xíu nữa là gây tai nạn rồi. Em sợ ý chút nữa là hại bản thân, hại luôn cả người ta kia.”

Bảo Khang nghe những lời trách móc này, tâm trạng lại càng tồi tệ. Minh Huy thấy tình trạng này lại lo lắng gấp bội phần: “Em sao vậy hả? Là vì chuyện khi này sao?”

Bảo Khang lần đầu phát ngôn về chuyện này, giọng có vẻ lạnh hơn: “Đúng! Là vì chuyện này. Là vì em không có đủ dũng khí để vượt qua, để đối mặt. Là vì em không thể mạnh mẽ hơn, vì mẹ sắp phản đối, sắp mắng chửi, dằn vặt em.”

“Em thôi đi có được không? Có anh ở đây mà em cần gì phải sợ?”

Nói xong Minh Huy liền kéo mạnh về phía người mình, gắt gỏng, mạnh bạo ôm chặt Bảo Khang. Giọng nói hơi tức tối này của Minh Huy càng làm cậu muốn khóc thét.

Cậu càng khóc Minh Huy càng ôm chặt lấy người cậu:

“Không được khóc! Nghe rõ chưa Bảo Khang. Em không có quyền khóc, bởi vì tình yêu này đã được mẹ em chấp nhận rồi!”

Bảo Khang nghe thấy, nín khóc, mở to mắt, há miệng nhìn Minh Huy. Tất cả cảm xúc biểu tình ngừng hoạt động.

“Anh... nói sao? Là thật sao? Anh không cần phải nói vậy để khiến em bớt buồn đâu, chỉ càng làm em thêm đau thôi!”

Minh Huy thả lỏng vòng tay, xoa đầu cậu: “Em đúng là ngốc! Mẹ không những không phản đối mà còn ủng hộ nữa kia. Mẹ chưa kịp nói gì thì em đã chạy trốn rồi. Nhảy cảm quá làm chi để không nghe những lời nói ấm áp mẹ dành cho em?”

“Em...” Bảo Khang ngừng nói, lại tiếp tục khóc: “Mẹ vẫn thương em nhất!”

“Bây giờ thì tốt rồi. Tình yêu này dù chỉ có một người ủng hộ, anh vẫn sẽ tiếp tục! Mau về nhà thôi, mẹ lo cho em lắm đấy!”

“Em... em thật hạnh phúc khi trên đời này tìm được người tốt như anh.”

Chương 56: Chữ Hiếu Hay Chữ Tình?

Chương 56. Chữ hiếu hay chữ tình?

Minh Huy hôm nay đã đi dạy trở lại. Những lời đồn đại về anh vẫn còn. Minh Huy tỏ ra khá bình tĩnh và cứng rắn trong việc này, mặc dù biết đây toàn là những lời lẽ không tốt.

Bảo Khang từ ngày đó không khỏi bị làm phiền bởi những người bạn trong lớp cũng như lớp khác. Có lời chế giễu, có lời thông cảm nhưng với Bảo Khang bây giờ tất cả đều không quan trọng bằng Minh Huy. Anh ta là nguồn động lực nhất, thứ hai là mẹ của cậu.

Tại nhà Bảo Khang, mẹ con cậu suốt ngày tâm sự với nhau. Mẹ cậu biết chuyện của con mình thì hết sức quan tâm.

“Con đi học có bị bạn bè trêu không?”

Bảo Khang không thể nói dối, cũng không thể tỏ ra quá yếu đuối: “Cũng có nhưng mẹ cứ yên tâm, con vẫn ổn.”

“Có chuyện gì ủy khuất thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ cùng con vượt qua. Đừng giấu trong lòng mãi, nhờ thành tâm bệnh thì khỏi.”

Những lời lẽ này làm Bảo Khang ấm lòng: “Mẹ, con thật sự rất biết ơn mẹ.”

Nói đoạn nước mắt cậu khẽ tuôn. Bà lấy tay gạt nước mắt cho con mình, bà mỉm cười: “Con chưa gì lại khóc. Mà gia đình con rồi tương lai của mẹ có biết chuyện chưa?”

Bảo Khang im lặng một chút, rồi mới nói: “Ba mẹ anh ấy đã biết rồi mẹ ạ! Nhưng... chưa biết con là người yêu của anh ấy. Gia đình còn buộc anh cưới vợ nữa mẹ.”

Giọng có chút nghẹn, bà cũng không ngừng lo lắng: “Có cần mẹ giúp đỡ gì không? Nhìn chuyện của hai đứa mẹ thấy xót lắm.”

Bảo Khang ôm mẹ: “Không sao đâu! Tụi con tự lo được. Chỉ cần mẹ luôn ủng hộ là tụi con hạnh phúc lắm rồi.”

Đối lập với không khí này của nhà Bảo Khang, nhà Minh Huy thì đang rất căng thẳng. Tiếng quát lớn đầy hung tợn của ba Minh Huy: “Con phải nghe lời cha, con phải kết hôn với Thảo Vân trong tháng tới!”

Minh Huy quỳ xuống, giọng lạnh lùng: “Con sẽ không lấy Thảo Vân. Con không muốn hủy hoại cuộc đời của một người con gái tốt như em ấy!”

Chát!

Ba anh thẳng thừng giáng vào anh một cái tát rõ là rất đau, sau đó nghiêm trừng mắt: “Đừng nói gì khác! Ba đã quyết định rồi, có cãi cũng vô ích thôi. Nếu con muốn giết ba mình thì hãy làm những điều ngu xuẩn mà con cho là đúng đi!”

Minh Huy không quan tâm tới cái tát mà dồn tất cả chú ý về câu nói vừa nghe này. Quả thật dù có thế nào, anh vẫn không thể đánh đổi tất cả vì sinh mạng của ba mình.

Vào giữa lúc này, Thảo Vân đến chơi nhà. Trước lúc ra tiếp cô ấy, ba anh dặn dò: “Nếu con muốn ba chết thì con cứ nói hết với Thảo Vân biết đi.”

Minh Huy không nói gì. Tâm trạng anh ta bây giờ nóng như lửa, rồi không thể gỡ, giữa tình và hiếu anh phải chọn sao?

Thảo Vân không hay biết diễn biến vài phút trước trong nhà, vẫn bình thường nói: “Đến nhà bác lúc này có quá phiền không ạ?”

Ba Minh Huy cười: “Phiền gì đâu. Sắp làm người một nhà rồi, con dâu!”

Hai từ con dâu này có thể khiến cho ba người họ cười nhưng lại như một mũi dao chỉ thẳng vào tim Minh Huy. Anh ta thật khó chịu trước hai từ con dâu dành cho người anh ta không hề yêu.

“Anh có vẻ không thích em đến chơi thì phải?”

Câu hỏi Thảo Vân vừa đưa ra Minh Huy không hề nghe đến, phải đợi đến khi mẹ anh đá chân anh ta mới hoàn hồn trở về.

“À... anh...”

Ngăn ngừa con mình nói những lời không hay, ba anh cướp lời: “À... chắc tại nó đang suy nghĩ chuyện đám cưới của hai đứa đó mà. Phải không con?”

Nụ cười này của ba anh làm anh nổi da gà. Toàn là tự sắp đặt, bịa chuyện! Minh Huy mặt không cảm xúc cũng không thèm gật đầu.

Thảo Vân nghe vậy tưởng là thật nên hết sức vui mừng trong lòng. Cô cười khẽ lên nhìn Minh Huy. Chẳng lẽ cô không nhìn được tâm trạng Minh Huy lúc này là hoàn toàn bị ép buộc sao?

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đồng Tính Là Bệnh Hoạn Sao?

Chương 57. Đồng tính là bệnh hoạn?

Bảo Khang nếu không có chuyện gì để làm thì cũng chỉ biết nhớ nhung Minh Huy mà thôi. Cứ mỗi lần nghĩ tới, cậu lại có chút lo lắng cho hạnh phúc lớn nhất trong đời này của mình. Gia đình anh liệu có chấp nhận mối quan hệ này? Ba mình có thông cảm? Cậu tự hỏi như thế.

Cuối cùng cậu lấy chiếc laptop lên mạng tìm những bài viết về vấn đề đồng tính trong xã hội. Nhìn những hình ảnh hạnh phúc của cặp đôi cùng cảnh ngộ, cậu có chút ghen tị. Rồi những bài viết kêu gọi sống thật với bản thân mình càng làm cho cậu muốn một lần đấu tranh cho hạnh phúc của mình: "Đề được hạnh phúc, mình cần đấu tranh. Phải, phải dũng cảm vì hạnh phúc cả đời!"

Ý nghĩ chợt len lõi liền thúc cậu chạy vọt đi tìm mẹ, xin chút ý kiến.

“Mẹ ơi! Con có chuyện muốn nói!”

Mẹ cậu đảo đảo nhìn cậu: “Con cứ nói đi!”

Bảo Khang ngập ngừng: “Con... muốn nói với ba chuyện của con và thầy Minh Huy.”

Mẹ Bảo Khang tâm thần hoảng hốt trước lời này: “Con... con suy nghĩ kĩ chưa? Con đã nghĩ đến hậu quả chưa? Con có đủ dũng cảm để đối mặt không?”

Bảo Khang giữ vững bình tĩnh: “Có chạy trốn mãi cũng không được. Con cần phải thử một lần dù kết quả có thế nào. Hạnh phúc cần phải đấu tranh để có.”

Mẹ Bảo Khang vẫn không đồng ý: “Đề mọi chuyện từ từ đã con. Nếu lỡ ba con tức điên lên vì chuyện này rồi sao? Ông ấy sẽ đuổi con ra khỏi nhà? Sẽ đánh con? Sẽ không cho con và Minh Huy gặp mặt? Không được, tuyệt đối không được! Mẹ không muốn nhìn thấy cảnh này. Nghe lời mẹ, hãy chờ đến thời điểm thích hợp.”

Những lí lẽ vừa thốt ra này từ mẹ cậu cậu nghe và phân tích rõ. Ban đầu cậu cho là đúng nhưng hơn ai hết cậu khát khao được hạnh phúc như những người cùng thuộc cảnh ngộ như cậu: “Con hiểu nhưng mẹ à, con không thể chờ đợi nữa. Càng đề lâu con càng thấy bất an. Con cũng muốn mình đường đường chính chính như nhiều người.”

“Mẹ... mẹ...”

Bà ôm cậu vào lòng, lần nữa nước mắt rơi. Hơn ai hết bà luôn muốn con mình được hạnh phúc. Bản thân sinh ra đã mang bất hạnh, bà không muốn để con mình chịu thêm bất hạnh nào lớn hơn nên âm thầm đồng ý và ủng hộ, động viên cậu.

Bảo Khang hồi hộp trong lòng, lăm bắm đi tới đi lui chờ ba về.

Giây phút chờ đợi cuối cùng đã đến. Bảo Khang gọi ba mình vào phòng có chuyện muốn nói.

Bảo Khang ngồi đối diện với ba cậu, cô hít thở một cái thật sâu để lấy dũng khí. Ba cậu chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Có chuyện gì mà trông con có vẻ lạ vậy?”

Bảo Khang lần nữa hít thở sâu, tay chân bết run, giọng nói ngắt quãng không mạch lạc: “Con... con muốn nói... con... không phải là... Con là người đồng tính ba ạ!”

“Con đang nói cái gì vậy?” Ba cậu mở to mắt nhìn cậu, giọng nói phi thường lớn. Bảo Khang dồn dập tiếp tục nói: “Ba đang nghe những lời thật lòng từ con đấy! Con chỉ thích con trai thôi. Và bây giờ con... và Minh Huy... đang quen nhau. Con hy vọng ba sẽ hiểu cho con và chấp nhận chuyện này. Con...”

Lời còn chưa kịp nói hết Bảo Khang ngậy ngô, đau đớn lãnh cái tát máu lạnh từ ba của mình.

“Không được! Con không được làm vậy! Ba không muốn gia đình này chứa chấp một thằng bệnh hoạn như con. Con muốn sống với đàn ông thì ba nhất quyết không nhận con là con ba. Đi, đi mau!”

Tiếng nói như tiếng hét này lửa của ông làm Bảo Khang kinh sợ. Mẹ cậu từ bên ngoài nghe thấy liền chạy vào: “Ông... sao lại nổi nói những lời này? Dù gì nó cũng là con mình.”

“Bà đừng nói gì nữa hết. Tôi không muốn nhìn thấy mặt nó lúc này. Đi hết đi!”

Bảo Khang như người điên mất hết lí trí đứng lên, giải phóng thân thể khỏi cánh tay của mẹ mình chạy thẳng vô phòng mình.

Cậu dù có nghĩ đến hậu quả cũng không lường tới điều này. Bảo Khang nằm úp mặt vào gối, khóc từ giờ này sang giờ khác. Mắt cậu theo đó mà sưng to lên. Một lời nhất thời khiến Bảo Khang đau lòng vạn lần. Cậu khóc vì ba, thà ba bắt mình không được tiếp tục yêu Minh Huy còn hơn muốn cự tuyệt đứa con này. Tâm sự này kêu trời, trời không ứng; kêu đất, đất không linh.

Mẹ cậu vì điều này mà cãi nhau không ngừng với chồng mình. Bảo Khang nghe được càng tủi hơn cho phận mình, liền vung tay ném tất cả đồ đạc trong phòng. Phút chốc cả căn phòng trở thành bãi chiến trường.

Mẹ cậu bên ngoài gõ cửa liên tục, giọng đầy lo lắng: “Con mở cửa ra đi, mẹ đem đồ ăn cho con nè. Đừng như thế nữa con, chuyện gì cũng còn cách giải quyết.”

Bảo Khang rên thảm thiết: “Mẹ hãy để con chết khuất đi cho rồi. Con chẳng còn muốn sống...”

Đôi lời tác giả:

Đầu tiên, xin cảm ơn những bạn đã theo dõi truyện trong suốt khoảng thời gian qua. Những bình luận về truyện của các bạn Phong đã đọc hết. Khen có, chê trách có. Phong xin cảm ơn tất cả. Những lời bình luận của các bạn là động lực lớn nhất để Phong càng ngày càng hoàn thiện kĩ năng viết của mình.

Thứ hai, dạo gần đây Phong đã bắt đầu với việc học. Năm cuối quá là một năm đầy bận rộn, là những ngày bài dài nằm chèo chát, là những khi ở trường còn nhiều hơn ở nhà. Cũng vì lí do đó mà Phong không thể cho ra mỗi ngày một chương nữa. Khoảng thời gian rảnh Phong đều tranh thủ để ngủ (^^) nhưng mà vẫn sẽ cố gắng hoàn thành tác phẩm này trong khoảng thời gian sớm nhất. Phong không bỏ lỡ lần 2 đâu.

Thứ ba, Phong có đọc được một bình luận của một bạn, nhưng lại quên mất nó nằm ở chương nào, nhân tiện đây Phong xin trả lời cho tất cả các bạn luôn. Facebook của Phong là Phong Phong. Hoặc các bạn vào link này: <http://facebook.com/tg.lieuphong>. Hoặc các bạn cũng có thể theo dõi Phong trên Instagram typhoon_1210

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chuyện Tình Romeo Và Juliet (1)

Chương 58. Chuyện tình Romeo và Juliet (1)

Mẹ cậu hần giọng: “Con có bị làm sao không? Con muốn chết sao? Chết là có thể giải quyết sao? Mới gặp khó khăn này mà con đã như thế thì sau này nếu có chuyện lớn hơn thì con...”

Bảo Khang đập vỡ gương: “Con hết cách rồi mẹ ơi. Con không còn muốn sống nữa. Con không còn tha thiết với thế giới này nữa.”

Bảo Khang là vì khóc đến khô cạn nước mắt nên giọng nói khàn đặc, tiếng rõ tiếng không, tiếng được tiếng mất.

Đúng lúc này, ba Bảo Khang tới đứng trước phòng cậu, nét mặt vẫn như khi này, có khi còn hung tợn hơn: “Con nhốt mình trong phòng như thế đến bao giờ? Con tính làm cho ba chết vì tức mới cam lòng sao? Đồ đứa con bất hiếu. Có một đứa bệnh hoạn như con làm mất hết thể diện của dòng họ.”

Mẹ Bảo Khang nghe vậy không chịu nổi đã kích hướng chỉ là Bảo Khang: “Ông có biết ông quá đáng lắm không? Ông nổi nói ra những lời này? Sao ông cò hủ đến vậy? Bây giờ là thời đại nào rồi?”

“Bà im đi!”

Bảo Khang trong này nghe những lời cãi cọ của ba mẹ càng thêm bấn loạn, hai tay che kín tai lại, la hét âm ỉ: “Ba mẹ đi hết đi! Con không muốn nghe

nữa.”

“Con nói những lời này với ba mẹ mình hả?”

Bảo Khang giọng nói dứt khoát: “Nếu không con sẽ chết cho ba coi!”

Thái độ này quả thật khiến ba mẹ cậu lo lắng mà lặng lẽ rời đi. Mẹ cậu trước khi đi có can ngăn: “Được rồi. Chuyện gì thì từ từ tính, con đừng làm chuyện dại dột!”

“A!!” Bảo Khang hét lớn.

Bảo Khang tiếp tục khóc. Trong giây phút đau khổ vô cùng, cậu có những suy nghĩ tiêu cực, liền gọi điện thoại cho Minh Huy.

“Alô! Anh à, kiếp này không được ở bên nhau, kiếp sau nhất định sẽ bên nhau.”

“Em nói cái gì vậy hả? Khang, Khang!” Giọng nói đầy hối hả lo lắng.

“Em... xin lỗi. Em không thể cùng anh bước tiếp trên đoạn đường sau này rồi.”

“Em đừng làm chuyện gì dại dột đó. Em đang ở đâu? Có chuyện gì chờ anh đến rồi nói.”

Minh Huy vừa nghe điện thoại vừa từng bước chậm rãi bước ra khỏi nhà, sắc mặt căng thẳng vô cùng.

“Không kịp nữa rồi. Em không chờ anh được rồi. Em đi trước anh một bước vậy. Em thích anh!”

“Alô! Alô! Em đâu rồi?”

Minh Huy linh cảm được điều không tốt, liền lấy điện thoại gọi cho mẹ Bảo Khang.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Thưa bác con sẽ giải thích sau. Bây giờ xin bác hãy cho con vào gặp Bảo Khang một chút ạ. Con xin bác đấy!”

Minh Huy xuống nước quý gối cầu xin cũng không nhận được sự gật đầu của ông, thay vào đó là thái độ cáu gắt: “Chuyện của hai đứa hãy chấm dứt. Đừng nhất thời nóng nổi làm ảnh hưởng cả tương lai.”

“Chuyện này chúng ta hãy nói sau. Bây giờ con đang rất gấp, Bảo Khang có thể sẽ nghĩ quẩn đó bác!”

“Dù có chuyện gì cũng không liên quan tới cậu. Về nhà đi! Đừng tìm Bảo Khang nữa. Đi!”

_____ -

Chương 58. Chuyện tình Romeo và Juliet (1)

Mẹ cậu hần giọng: “Con có bị làm sao không? Con muốn chết sao? Chết là có thể giải quyết sao? Mới gặp khó khăn này mà con đã như thế thì sau này nếu có chuyện lớn hơn thì con...”

Bảo Khang đập vỡ gương: “Con hết cách rồi mẹ ơi. Con không còn muốn sống nữa. Con không còn tha thiết với thế giới này nữa.”

Bảo Khang là vì khóc đến khô cạn nước mắt nên giọng nói khàn đặc, tiếng rõ tiếng không, tiếng được tiếng mất.

Đúng lúc này, ba Bảo Khang tới đứng trước phòng cậu, nét mặt vẫn như khi nãy, có khi còn hung tợn hơn: “Con nhốt mình trong phòng như thế đến bao giờ? Con tính làm cho ba chết vì tức mới cam lòng sao? Đồ đứa con bất hiếu. Có một đứa bệnh hoạn như con làm mất hết thể diện của dòng họ.”

Mẹ Bảo Khang nghe vậy không chịu nổi đã kích hướng chỉ là Bảo Khang: “Ông có biết ông quá đáng lắm không? Ông nỡ nói ra những lời này? Sao ông cổ hủ đến vậy? Bây giờ là thời đại nào rồi?”

“Bà im đi!”

Bảo Khang trong này nghe những lời cãi cọ của ba mẹ càng thêm bấn loạn, hai tay che kín tai lại, la hét âm ỉ: “Ba mẹ đi hết đi! Con không muốn nghe nữa.”

“Con nói những lời này với ba mẹ mình hả?”

Bảo Khang giọng nói dứt khoát: “Nếu không con sẽ chết cho ba coi!”

Thái độ này quả thật khiến ba mẹ cậu lo lắng mà lặng lẽ rời đi. Mẹ cậu trước khi đi có can ngăn: “Được rồi. Chuyện gì thì từ từ tính, con đừng làm chuyện dại dột!”

“A!!” Bảo Khang hét lớn.

Bảo Khang tiếp tục khóc. Trong giây phút đau khổ vô cùng, cậu có những suy nghĩ tiêu cực, liền gọi điện thoại cho Minh Huy.

“Alô! Anh à, kiếp này không được ở bên nhau, kiếp sau nhất định sẽ bên nhau.”

“Em nói cái gì vậy hả? Khang, Khang!” Giọng nói đầy hối hả lo lắng.

“Em... xin lỗi. Em không thể cùng anh bước tiếp trên đoạn đường sau này rồi.”

“Em đừng làm chuyện gì dại dột đó. Em đang ở đâu? Có chuyện gì chờ anh đến rồi nói.”

Minh Huy vừa nghe điện thoại vừa từng bước chậm rãi bước ra khỏi nhà, sắc mặt căng thẳng vô cùng.

“Không kịp nữa rồi. Em không chờ anh được rồi. Em đi trước anh một bước vậy. Em thích anh!”

“Alô! Alô! Em đâu rồi?”

Minh Huy linh cảm được điều không tốt, liền lấy điện thoại gọi cho mẹ Bảo Khang.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Thưa bác con sẽ giải thích sau. Bây giờ xin bác hãy cho con vào gặp Bảo Khang một chút ạ. Con xin bác đấy!”

Minh Huy xuống nước quỳ gối cầu xin cũng không nhận được sự gật đầu của ông, thay vào đó là thái độ cau gắt: “Chuyện của hai đứa hãy chấm dứt. Đừng nhất thời nóng nổi làm ảnh hưởng cả tương lai.”

“Chuyện này chúng ta hãy nói sau. Bây giờ con đang rất gấp, Bảo Khang có thể sẽ nghĩ quẩn đó bác!”

“Dù có chuyện gì cũng không liên quan tới cậu. Về nhà đi! Đừng tìm Bảo Khang nữa. Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chuyện Tình Romeo Và Juliet (2)

Chương 59. Chuyện tình Romeo và Juliet (2)

Trước sự phản đối này, Minh Huy biết được nguyên nhân của những lời Bảo Khang nói khi nãy.

Chẳng lẽ nào em ấy muốn...?

Vừa suy nghĩ xong, Minh Huy bắt cháp xông thẳng vào nhà. Ba Bảo Khang vì quá bất ngờ không kịp phòng thủ nên đã bị đẩy té xuống một bên. Minh Huy chạy thật nhanh lên trước phòng Bảo Khang, gõ cửa: “Bảo Khang ơi, Bảo Khang! Mở cửa đi!”

Bảo Khang nghe thấy, xúc động mãnh liệt hơn nhưng đi theo đó là sự kích động lẫn áp: “Anh đừng vào đây. Nghe được tiếng anh trước lúc chết em thật sự mãn nguyện rồi. Hy vọng anh sẽ sống tốt. Em...”

Bảo Khang trong này cảm thấy vỡ của cái gương lúc này làm vỡ, ánh mắt không ngừng nhìn về sắc bén vô cùng nhọn của nó. Cậu sợ hãi dùng tay phải cầm nó đưa lại gần cổ tay trái, run rẩy chậm rãi. Bên ngoài Minh Huy vẫn không ngừng cầu xin Bảo Khang mở cửa: “Nếu em có chuyện gì anh cũng không cần thiết phải sống nữa. Em mau mở cửa đi, anh xin em đấy.”

Minh Huy quỳ gối xuống, nước mắt tuôn ra vô lực. Bảo Khang nghe những lời này có chút không đành. Buông mảnh vỡ gương xuống định ra mở cửa nhưng không lâu sau đó lại trì trệ ý định.

“Tôi đã bảo cậu không được phép gặp Bảo Khang nữa mà. Mau ra khỏi đây! Mau!”

“Ông làm gì vậy hả?” Mẹ Bảo Khang ngăn cản chồng đang cố gắng đẩy Minh Huy ra khỏi đây.

“Thưa bác, con sẽ không rời khỏi đây nếu chưa gặp được Bảo Khang.”

“Không được! Tôi dù có thế nào vẫn không chấp nhận chuyện bại hoại gia phong này đâu!”

Bảo Khang nghe hết cuộc tranh cãi này, lắc đầu không ngừng, khóc thảm không ngừng hét lên: “Được! Tôi chết rồi thì sẽ không cần phải tranh cãi nữa.”

Nói xong liền lấy mảnh gương vỡ cắt ngay cổ tay trái. Máu chảy không ngừng, Bảo Khang ngất xỉu ngay lập tức.

Minh Huy ngoài này không thể chờ đợi chìa khóa mở cửa, dùng chân tác động một lực mạnh hết sức vào cánh cửa khiến cánh cửa mở ra. Minh Huy nhanh chóng chạy vào trong. Cánh tượng trước mắt đập vào đầu Minh Huy. Anh ta bủn rủn tay chân, tìm đập liên hồi, mặt mày tái xanh chạy lại ôm Bảo Khang: "Bảo Khang! Em không được phép có chuyện gì! Không được... Làm ơn hãy gọi xe cấp cứu. Hãy gọi xe cấp cứu mau lên! Mau lên!"

Giọng nói như hét ra lửa này khiến ba Bảo Khang không khỏi sợ. Minh Huy quả là lo lắng đến điên lên rồi, không còn nghĩ đến điều gì khác. Minh Huy vội vã tìm băng dán cầm máu lại cho Bảo Khang, sau đó nhanh chóng ôm Bảo Khang ra ngoài. Mẹ cậu chạy theo, không thể ngăn nước mắt. Bà thở gấp, chạy ngày càng chậm lại và cuối cùng ngất đi. Cú sốc khiến bà bất ngờ. Về phần ba Bảo Khang thì diu bà lên xe cấp cứu luôn và cùng vào bệnh viện.

Trên chiếc xe cấp cứu, Minh Huy không ngừng yêu cầu người lái chạy nhanh hơn có thể, suýt nữa vì chuyện này mà mất hết lí trí đánh như từ người lái xe. Tay Minh Huy nắm chặt tay phải Bảo Khang, miệng không ngừng cầu trời khấn phật.

Ba Minh Huy từ lúc lên xe tới giờ không nói gì, chỉ biết nhìn vợ mình.

“Nếu Bảo Khang có chuyện gì tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu!”

Lời nói lạnh như băng này thật khiến dọa ông đến muốn chết.

Đến bệnh viện, Minh Huy ở bên ngoài phòng cấp cứu lòng dạ bồn chồn, lo lắng. Hết đi tới đi lui rồi ngồi xuống, có lúc tức điên lên muốn đập cửa đi vào trong. Một chiếc ghế ngồi chờ ngoài này cũng đã bị anh làm cho bể tan nát. Đi vệ sinh anh cũng không đi, chợp mắt nghỉ anh cũng không...

"Không thể... Không thể... Sẽ không kết thúc như Romeo và Juliet. Không thể nào!"

Anh ta càng trấn an bản thân thì anh càng cảm thấy sợ hết. Nếu không may Bảo Khang...thì anh ta sẽ như thế nào? Cuộc sống này sẽ như thế nào?

Nghĩ đến đây, anh như chết lâm sàng. Anh, anh ta lại nhớ đến cảm giác trước đây khi mất đi người anh rất yêu trong quá khứ. Cảm giác đó thật tồi tệ, kinh khủng. Anh như người điên đầu đón trong quần quai khiến ai đi ngang cũng đều sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Có Thể Yên Tâm Ngủ?

Chương 60. Có thể yên tâm ngủ?

“Cậu làm gì vậy hả? Không thể giữ thể diện cho tôi một chút sao?” Tiếng nói đầy trách móc của ba Bảo Khang.

Minh Huy dừng tất cả hoạt động cảm xúc, trừng mắt nhìn thẳng vào mặt ông. Đôi mắt đỏ này chứa một sát khí vô cùng muốn giết người.

Ông đến giờ phút này gương mặt tuy không còn hằn học như khi nãy nữa nhưng không hiểu sao Minh Huy lại chán ghét đến như vậy. Điều này làm Minh Huy dường như mất hết lí trí, lưu manh chạy lại nắm lấy cổ áo ông mà quát tháo: “Nếu Bảo Khang em ấy xảy ra chuyện gì tôi tuyệt đối không tha cho ông đâu!”

Hành động này đến người cứng rắn như ông cũng phải phát sợ. Ông không nói thêm điều gì, cũng giấu đi sự sợ hãi trong lòng, lặng lẽ bước đi. Nhưng vừa nghe tiếng y tá liền quay đầu chạy lại. Miệng hỏi dồn dập: “Con tôi sao rồi? Nó có bị làm sao không? Tôi có thể vào thăm nó không?”

Minh Huy tức giận đẩy ông ra một bên, lớn giọng: “Ông nên cầu trời cho em ấy bình an đi, nếu không...”

Cô y tá lên tiếng: “Hai người rốt cuộc có muốn nghe kết quả không?”

“Có!” Hai âm thanh vang lên cùng lúc.

Cô y tá nói tiếp: “Hiện giờ tình trạng của cháu đã khá ổn. Cháu vẫn còn hôn mê do mất nhiều máu, chưa kịp phục hồi. Gia đình cần lưu ý cho cháu nghỉ ngơi, tránh gây xúc động mạnh.”

“Tôi có thể vào thăm không?” Minh Huy hỏi.

“Được! Nhưng chỉ một người thôi.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Minh Huy gật đầu, nhẹ lòng coi như chuyện trước mắt khả quan, sau đó nhanh chóng theo y tá vào phòng bệnh. Ba Bảo Khang thầm cảm tạ trời đất, chẳng phải lúc này thế sẽ chấp nhận giảm mười năm tuổi thọ nếu Bảo Khang tai qua nạn khỏi? Ông dù muốn thăm con mình nhưng cũng không thể, lẳng lặng trở về phòng bệnh của vợ mình.

Minh Huy vừa vào nhìn thấy Bảo Khang nằm hôn mê không khỏi xúc động. Anh lại ngồi gần cậu, đưa mắt nhìn vết thương của cậu ấy có chút đau lòng, không phải là rất đau lòng mới đúng.

“Em... thật là khờ mà. Em không nghĩ đến anh khi hành động ngu ngốc như thế sao? Anh muốn đánh em vì chuyện này đấy!”

Giọng nói kèm theo nước mắt rất xúc cảm. Trời cũng đã khuya, hôm nay Minh Huy khá mệt mỏi với những gì xảy ra, kiên trì nhìn Bảo Khang trong máy tiếng đồng hồ cuối cùng cũng vì mệt mà ngủ gật.

Tâm không yên, ngủ được một chút lại thức dậy, nhìn Bảo Khang, nhiều lần như vậy có lúc hôn trán Bảo Khang, lúc néo gương mặt dễ thương này, lúc lại đau lòng nhìn vết thương này. Cứ thế mà trôi hết đêm.

Ba Bảo Khang ngồi cạnh vợ mình vì kích động nên ngất xỉu. Ông không hề buồn ngủ, cứ ngồi trầm mặc như vậy. Mọi chuyện ông làm rồi cuộc là có giết đi đứa con yêu quý duy nhất của ông không?

Sang sáng ngày hôm sau, Bảo Khang vẫn còn nằm hôn mê. Minh Huy vì lo lắng không yên mà không rời mắt khỏi giường bệnh. Ăn cũng ăn trong này, uống cũng uống trong này, đến việc đi vệ sinh anh cũng không dám đi, bất quá nhờ y tá canh chừng nhờ mà nhanh chóng đi rồi về.

Mẹ Bảo Khang tỉnh dậy sau con ngất xỉu, có hơi đau đầu nhưng nhất quyết rời khỏi giường bệnh thăm con mình. Chưa kịp bước ra khỏi cửa phòng bà đã bị ba Bảo Khang chặn lại.

“Bà chưa khỏe mà định đi đâu thế?”

Bà dùng chút sức lực yếu ớt mới phục hồi đẩy ông ra: “Ông hãy để tôi đi thăm Bảo Khang. Tôi không thể chờ đợi thêm một phút nào nữa!”

Ông lạnh lùng: “Thằng nghịch tử đó mạng lớn nên không dễ chết như vậy đâu. Bà không cần lo!”

Bà liền tát ông một cái in rõ năm dấu tay: “Ông có còn là con người không? Mọi chuyện xảy ra như vậy là do ông mà ra. Ông có thương con thật lòng không? Dù nó bị gì thì nó cũng là con ông mà.”

“Tôi không có đứa con bệnh hoạn như nó!”

Nói xong ông cúi người trầm tư lặng lẽ rời đi. Mẹ Bảo Khang chẳng còn thời gian để nhìn theo, liền chạy tìm phòng của Bảo Khang.

Không thấy đã xót, nhìn tận mắt lại càng xót hơn. Bà vô cùng đau, nước mắt không ngừng rĩ ra khi nhìn Bảo Khang hôn mê như vậy.

Minh Huy kịp thời an ủi. Một chút thì hỏi: “Ba Bảo Khang ông ấy đâu bác?”

Mẹ Bảo Khang lau nước mắt mà trả lời: “Đừng nhắc tới người đàn ông vô tình đó nữa!”

Nói tới đây bà quay đầu sang nhìn Minh Huy: “Cháu về nhà nghỉ ngơi đi. Trông con mệt mỏi lắm rồi kìa. Để Bảo Khang bác lo được rồi.”

“Không sao, con khỏe lắm, bác mới nên nghỉ ngơi. Con không rời Bảo Khang ngay lúc này, con sợ... có chuyện gì...”

“Sẽ ổn thôi mà!”

Bà kết thúc bằng một tiếng thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Rời Khỏi Nhà

Chương 61. Rời khỏi nhà

Minh Huy đứng trước cổng nhà mình, một tay bỏ vào trong túi quần, tay khác cung lại thành quả đầm đậy ở trên cổng tường, đầu gục xuống nhìn phía dưới. Ánh trắng nhạt ở trên cao yếu ớt chiếu vào thân thể anh, tạo ra một cái bóng mờ dưới dưới đường. Chỉ có khuôn mặt của anh bị bóng tối ăn khuất, không ai có thể nhìn được trên mặt anh hiện tại là cảm xúc gì. Hồi lâu như thế, thân thể anh mới bắt đầu cử động, đôi chân do dự mà bước vào bên trong nhà.

Đúng như những gì anh nghĩ, nghênh đón ánh chính là câu hỏi đầy câu gắt của ba: “Anh đi đâu giờ này mới về? Có giới thì anh đi luôn đi, đừng về nữa!”

Minh Huy không muốn cãi nhau với ba nữa. Anh đã rất mệt mỏi rồi, chỉ đơn giản nói: “Con có thể sao?” Một câu hỏi kết thúc bằng một tiếng thờ nặng nề đầy bất lực. Anh cúi đầu với ông: “Khuya rồi, ba đi ngủ đi, thức khuya không tốt cho sức khỏe của ba đâu. Con lên lầu trước.” Nói xong đi về phía cầu thang.

Đối với phản ứng hờ hững của con mình, ba Minh Huy càng trở nên tức giận, ông ném điều thuốc lá trong tay mình tới sau lưng của Minh Huy. Tàn thuốc còn ửng hồng nóng bỏng rất chạm vào áo của anh, xuyên vào lớp da thịt bên trong. Minh Huy dừng lại, lúc này khẽ nhếch môi cười, giọng nói tự trào: “Nếu có thể, xin ba cứ đánh con đi, như vậy ít nhất con sẽ không cảm thấy đau. Ba à, ba có biết con cần gì ở ba, ở mẹ không? Thứ con cần chính là sự ủng hộ của hai người thôi. Con xin lỗi ba vì đã không trở thành đứa con mà ba mẹ mong muốn, nhưng con có thể làm gì đây? Con không thay đổi được gì, con không thể đi ngược lại tự nhiên.”

Những lời nói chân thành này không những không lay động được ông, mà ngược lại càng châm dầu vào lửa: “Cái gì mà không đi thể đi ngược lại tự nhiên? Anh hãy tỉnh táo lại đi! Anh thử nghĩ xem, nếu mọi người ngoài kia biết anh là đồng tính, họ sẽ đối xử như thế nào với anh đây? Anh muốn trở thành trò cười cho mọi người sao? Hay là anh muốn bị mọi người xa lánh?”

“Nhưng ba à, người khác quan trọng sao? Họ là gì của chúng ta mà chúng ta phải phụ thuộc vào họ? Con muốn cười cũng phải để ý đến tâm trạng của họ? Con muốn hạnh phúc cũng phải chú ý đến tư tưởng của họ? Không đâu ba à, chúng ta khác họ, họ không phải chúng ta. Con chỉ cần một cái gật đầu chấp thuận của ba mẹ thôi. Con chỉ cần như vậy.”

Ánh mắt của ba Minh Huy bùng bùng ngọn lửa tức giận. Tức giận là một con thú dữ luôn ẩn hình sâu bên trong mỗi chúng ta, một khi có cơ hội sẽ không chế hành động của chúng ta. Ông giờ đây chẳng khác nào một con thú dữ, tiến về phía trước, cung tay đầm vào mặt trái của Minh Huy một cái thật mạnh, miệng không ngừng quát: “Chấp thuận? Anh muốn chúng tôi chấp thuận? Nực cười. Chúng tôi không muốn có một người con đồng tính.”

Mỗi lời nói tựa như mỗi con dao nhọn hoắt đâm vào từng tế bào của Minh Huy. Anh chùng xuống, cơ thể không còn chút sức lực. Tại sao lại nỡ nói những lời như thế? Tại sao? Ba à, tại sao?

Lúc ông giờ tay chuẩn bị đánh thì bị mẹ Minh Huy ngăn cản lại. Bà từ cầu thang đi xuống: “Dừng lại! Hai người làm gì vậy hả? Ông định đánh chết nó sao? Dù sao nó cũng là con của chúng ta.”

“Con? Trên đời này làm gì có người con nào bất hiếu như vậy?” Ông vừa nói, vừa giận dữ nhìn Minh Huy.

Bà đi lại gần ba Minh Huy, dìu ông đi lên trên lầu về phòng: “Khuya rồi, chúng ta đi ngủ thôi, không nên vì những chuyện này mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe. Chúng ta cần phải sống, để ai kia không đạt được ý nguyện.” Bà không hề nhìn Minh Huy một cái.

Để ai kia không đạt được ý nguyện? Minh Huy hiểu rõ nội dung ám chỉ của câu nói này. Minh có bao giờ muốn ba mẹ chết? Minh thật sự muốn ba mẹ chết? Lúc này Minh Huy ngẩng đầu lên, giọng nói có chút yếu ớt: “Ba mẹ đã hiểu lầm con rồi. Con chưa từng một lần muốn ba mẹ chết đi.”

Anh còn chưa kịp nói tiếp thì bị ông cắt ngang: “Anh làm như thế không muốn chúng tôi chết sớm chứ là gì?”

Những gì Minh Huy định nói tiếp, bây giờ anh không còn muốn nói ra nữa. Anh biết cho dù có nói gì cũng sẽ không có ai nghe lọt tai. Tiếng bước chân của ba mẹ anh càng ngày càng xa, anh thốt lên một câu: “Ba mẹ đã ghét con đến như vậy, con sống trong căn nhà này cũng chỉ khiến cho mọi người khó chịu hơn, vậy thì con sẽ dọn khỏi đây vậy.”

Không một ai trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Sẽ Không Để Em Một Mình

Chương 62. Sẽ không để em một mình

“Xin lỗi, khuya vậy mà còn phiền em.”

Minh Huy nói với Thảo Vân. Thảo Vân khóa cửa nhà lại, đi vào phòng bếp rót cốc nước đem ra cho Minh Huy, sau đó mới hỏi, trong giọng nói không giấu được bất ngờ: “Sao anh đến tìm em vào giờ này?” Lời vừa xong, cô mới để ý đến rương hành lý to ở bên cạnh Minh Huy, cô nhăn mày lại: “Có chuyện gì sao? Anh bỏ nhà đi?”

Minh Huy cầm cốc nước lên, uống một hớp, rồi nhẹ gật đầu một cái.

Thảo Vân vô cùng bất ngờ, muốn xác nhận lại một lần nữa: “Anh nói thật hay giỡn? Không được rồi, không được rồi, là em bị mộng du rồi, nhất định là mộng du.” Cô đứng dậy khỏi ghế sa lon: “Phải đi ngủ thôi, thì ra này giờ chỉ là ảo giác.” Ngay khi chuẩn bị đi về phòng, cô bị câu nói của Minh Huy làm cho chết đứng tại chỗ: “Anh dọn ra khỏi nhà, đây là sự thật.”

Chết lặng vài giây, Thảo Vân mới lấy lại giác quan, hỏi: “Tại sao?”

“Khi nào có cơ hội anh sẽ nói em nghe sau.”

“Không thể nói bây giờ sao?”

“Không thích hợp. Nhà em còn phòng trống nào không?”

Thảo Vân gật đầu: “Còn một phòng. Để em giúp anh mang hành lý vào phòng.”

Minh Huy đáp: “Cũng được, phiền em rồi. Anh ở lại đây vài ngày nhé, em có ngại không?”

Thảo Vân đi qua cầm tay kéo của rương hành lý, nhẹ mỉm cười: “Không phiền cũng không ngại. Mặc dù chưa biết anh là gì nguyên nhân gì mà phải tới tá túc nhà em, nhưng em sẵn lòng giúp đỡ anh, huống hồ chỉ anh với em là...”

Minh Huy cắt ngang: “Thảo Vân, có những chuyện không phải muốn là có, thích là được đâu em.”

Nhiều năm về trước, khi mình thể hiện tình cảm với Minh Huy một cách rõ ràng, anh ấy cũng dùng cách này để từ chối khéo mình. Xem ra đã nhiều năm như vậy anh ấy vẫn không thay đổi. Còn tưởng rằng khuya như vậy đến đây là vì nhớ mình, không ngờ...

Thảo Vân có cảm giác không đành lòng, nhưng cô biết làm thế nào?

Minh Huy lên tiếng phá vỡ không khí gượng gạo lúc này: “Em đi ngủ đi, anh đi ra ngoài, em không cần phải chờ cửa anh đâu.”

“Anh đi đâu?”

“Đến tìm một người.” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Thảo Vân nhìn cánh cửa vừa khép lại, tự vấn trong lòng. Rốt cục là anh đi tìm người nào? Nhìn dáng vẻ gấp gáp của anh như vậy, người đó quan trọng lắm sao?

Bảo Khang đã tỉnh lại trong đêm. Cậu cảm giác đau đớn nơi cổ tay, cơ thể vẫn còn yếu ớt. Cậu nhìn sang bên cạnh. Người phụ nữ cậu yêu thương vì trông nom cậu mà mệt mỏi, ngủ thiếp đi trên giường bên cạnh. Cậu càng đau hơn nữa. Bây giờ cậu cảm thấy hối hận vì hành vi đại dột của mình.

Lúc này, cánh cửa từ từ mở ra. Ở cửa xuất hiện một hình dáng quen thuộc mà cho dù có hóa thành tro cậu cũng sẽ nhận ra. Lồng ngực cậu lại nhảy lên, trên khóe môi lại nở nụ cười, nhưng nụ cười lại nhanh chóng bị thu hồi lại. Cho dù trong đêm tối vẫn có thể thấy được vẻ mệt mỏi, gầy gò trên gương mặt của Minh Huy. Bảo Khang thật sự không còn dũng cảm để nhìn thẳng vào gương mặt ấy. Tất cả đều là tại mình! Minh không thể đem đến cho người khác niềm vui, trái lại còn khiến cho mọi người lo lắng! Minh đúng là con quạ đen mà!

Minh Huy từng bước tiến lại gần Bảo Khang, nhanh chóng thấy được những giọt nước mắt rỉ ra từ trong đôi mắt đang nhắm nghiền lại. Anh đưa tay lau chúng đi, sau đó dùng bàn tay bao lấy gò má của Bảo Khang, xoa nhẹ: “Em đang gặp ác mộng sao? Ngay cả hôn mê cũng khóc được. Nhanh tỉnh lại đi. Anh có rất nhiều thứ muốn nói với em.” Nói xong anh khẽ cong khóe miệng cười. Anh định lấy tay ra khỏi gò má của Bảo Khang thì Bảo Khang đột nhiên đưa tay ghì chặt lại, chủ động áp một bên mặt vào lòng bàn tay của Minh Huy, giọng nói yếu ớt: “Ám áp thật.”

Minh Huy cười càng mãnh liệt hơn, nhưng chỉ thể hiện ở trong lòng, không biểu hiện ra ngoài.

“Anh đi đâu này giờ vậy?”

“Xin lỗi, đã để em một mình. Sau này sẽ không để em một mình ở bất kỳ đâu nữa.”

“Được, là anh hứa đó. Em cũng sẽ ở luôn đi theo làm phiền anh, không có anh có chút tự do.”

“Được, chúng ta đều hứa. Nếu ai không giữ lời sẽ trở thành con vi khuẩn xấu xí nhất.”

Cả hai im lặng nhìn nhau, nhưng giữa họ dường như đang có cuộc trao đổi tâm ý. Người ta nói im lặng là cách thể hiện ồn ào nhất. Ai trong hai người họ cũng đều không giấu được tình cảm nồng nàn của mình dành cho đối phương.

“Bảo Khang, sau này không được khóc trước mặt người khác. Khi nào muốn khóc phải kiềm chế, đợi khi anh đến thì mới được khóc, nghe rõ chưa.”

“Lúc trước có thể em sẽ gật đầu đồng ý liền, nhưng bây giờ thì không. Bởi vì em sẽ không yếu đuối như vậy nữa đâu.”

Minh Huy hôn nhẹ lên trán của Bảo Khang.

Bảo Khang biết, đi trên con đường này không phải là lựa chọn của cậu, mà cậu chỉ là thuận theo tự nhiên, thuận theo kim nam châm chỉ đường nằm sâu trong lồng ngực của cậu. Cậu cũng biết, để vượt qua con đường này còn cần rất nhiều mạnh mẽ, cậu cần phải trưởng thành hơn để không là gánh nặng cho Minh Huy.

Thế giới này, khoảnh khắc này, từng chút từng chút một tựa hồ như đều chỉ dành riêng cho hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Giao Kèo Giữa Minh Huy Và Ba Của Bảo Khang

Chương 63. Giao kèo giữa Minh Huy và ba của Bảo Khang

Những tia nắng tinh sương chiếu xuống kẽ lá, xuyên qua khung cửa sổ nhảy nhót khắp gian phòng. Mẹ của Bảo Khang giật mình thức dậy. Bà lấy tay xoa xoa đôi mắt, xoay xoay khớp cổ. Bởi vì ngủ trong tư thế không chuẩn nên bà có chút đau. Thấy Bảo Khang và Minh Huy còn nằm ngủ cùng nhau trên giường, bà chợt mỉm cười, nhưng trong lòng vẫn không khỏi muộn phiền. Con trai mình là một người đồng tính, đây là một sự thật. Mặc dù bà không phản đối hai người ở bên nhau, nhưng bà lo lắng cho tương lai sau này của họ. Tình yêu này rất khó có thể nhận được sự chấp nhận của tất cả mọi người, thậm chí sẽ có rất nhiều người miệt thị. Hai người sẽ đối mặt ra sao? Bảo Khang hiện tại vẫn còn là học sinh, chuyện học hành nhất định bị ảnh hưởng không ít.

Bà lặng im nhìn Bảo Khang và Minh Huy, thờ dài.

Lúc này cửa phòng mở ra. Bà chau mày, động tác gấp rút kéo chồng mình ra khỏi phòng bệnh. Bà cẩn thận đóng cửa lại, kéo ông đến một nơi ít người qua lại, rồi mới nói: “Mới sáng sớm như vậy ông đến đây định làm gì? Ông thấy con mình như vậy ông còn chưa hả dạ?”

Trái ngược với hành động dồn dập của vợ, ông lại điềm đạm, hít một hơi thuốc, đáp: “Bà nghĩ tôi đến đây để làm gì?”

“Ông biết hút thuốc sao? Trước giờ không thấy ông hút.”

“Không, chỉ mới gần đây.”

“Vậy ông đến đây để làm gì?”

Ông lại hít thêm một hơi thuốc lá: “Thăm con mình không được sao?”

Câu trả lời này hoàn toàn làm bà bất ngờ: “Không lẽ...”

Bà còn chưa nói hết câu, ông dường như đã hiểu được ý bà muốn nói gì nên cắt ngang: “Không phải là tôi chấp nhận chuyện này.” Ông dừng lại vài giây, rồi tiếp tục, giọng điệu chậm rãi: “Nhưng còn sau này như thế nào thì tôi không biết. Tôi muốn bọn nó trải qua một thời gian thử thách, để bọn nó biết bản thân mình đang cần gì, muốn gì, để bọn họ chắc chắn đưa ra lựa chọn. Tuổi trẻ bây giờ khác với chúng ta. Bọn nó sống vội, không suy nghĩ sâu xa, sống nông nổi, đường đột, có thể đưa ra bất kì quyết định nào, như vậy sẽ để lại hậu quả không lường sau này. Tôi không muốn con mình vì phút nông nổi của tuổi trẻ mà đánh mất tương lai. Cuộc đời của nó giống như con đường một chiều, nó là người tham gia giao thông và không được quay đầu lại. Còn tôi chính là một cảnh sát giao thông có nhiệm vụ hướng dẫn nó đi đúng luật. Tôi không thể mềm dẻo ngay lúc này, vì nó là con của tôi. Thà bị nó ghét chứ tôi không muốn để mặc nó.”

Từng câu từng chữ chứa đầy tâm tư của một người ba dành cho con của mình. Bà vô cùng cảm động. Bà thật sự đồng ý với chồng mình: “Ông nói cũng phải.”

“Con cũng cảm thấy như vậy.” Minh Huy từ đằng sau đi lại khiến ba mẹ Minh Huy giật mình quay đầu lại. Trong mắt bọn họ là một chàng trai đầy tự tin đang bước đi.

Minh Huy gật đầu chào hai người, sau đó nói tiếp: “Con sẽ chấp nhận thử thách của hai bác.”

“Được, vậy chúng ta không dài dòng nữa, vào thẳng vấn đề luôn.” Ông ghé vào tai Minh Huy, thì thầm to nhỏ gì đó, mẹ Bảo Khang cũng không nghe được gì hết.

Minh Huy sau khi nghe xong thì gật đầu: “Dạ, vậy chúng ta giao kèo với nhau như vậy. Con nhất định sẽ làm được, đến lúc đó hy vọng bác không rút lời mà giao Bảo Khang cho con.”

“Đàn ông chỉ nói một lời. Cậu tự tin bao nhiêu phần trăm rằng cậu sẽ làm được?”

Anh không chần chừ mà trả lời thẳng thắn: “100 phần trăm.” Từ ánh mắt và lời nói đều toát lên phong thái tự tin.

“Vậy tôi chờ kết quả.”

_____ Tác giả: Liêu Phong (Phong Phong)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bởi Vì Thế Giới Này Có Người Mà Chúng Ta Không Thể Từ Bỏ

Bảo Khang mở mắt ra liền thấy Minh Huy nằm bên cạnh. Nhớ lại chuyện đêm qua, cậu không khỏi khẽ mỉm cười, một nụ cười còn âm áp hơn nắng sớm mai. Minh Huy vẫn còn ngủ. Cậu im lặng nằm trong lòng của Minh Huy, chậm rãi lắng nghe từng nhịp tim đều đặn trong lồng ngực của anh. Giây phút này cậu vừa trách mình, cũng thầm cảm ơn ông trời đã không mang cậu đi về thế giới bên kia. Bởi vì ở thế giới này vẫn còn có người mà cậu thương nhất, như thế làm sao có thể đi được chứ.

Đã ba ngày như thế, Minh Huy vẫn luôn không rời khỏi Bảo Khang nửa bước. Bảo Khang bảo anh về nghỉ ngơi thì anh chỉ nhẹ nhàng lắc đầu từ chối, còn nói cái gì muốn ở bên em chút nữa. Khi nghe câu này, Bảo Khang mặc dù bên ngoài cười nhạo Minh Huy sến súa nhưng bên trong lại cảm thấy rất vui sướng.

Cậu ngược mặt lên, đưa ánh mắt nhìn khuôn mặt của Minh Huy. Nét mặt của anh ấy tuy vẫn hoàn hảo khiến người khác không thể rời mắt như vậy nhưng không hề che giấu được vẻ mệt mỏi. Anh ấy vì mình mà suy nhược, tiêu tụy đi nhiều... Cậu đột nhiên không thể kiềm chế, đưa hai tay ôm chầm lấy Minh Huy thật mạnh, thật mạnh, không ngừng cọ má vào lồng ngực của anh ấy.

Minh Huy cảm giác cơ thể bị siết lại rất chặt, mê man từ từ thức dậy. Trong tâm nhìn mơ hồ, anh thấy được cơ thể mình thì ra là bị một người ôm lấy. Anh khẽ mỉm cười, sau đó giả vờ làm ra gương mặt nghiêm túc: “Vừa sáng sớm em đã định làm trò đòi bại rồi sao? Ở đây là bệnh viện, em không thể kiềm chế được sao? Em không biết xấu hổ?”

Bảo Khang giật mình: “Anh thức rồi sao?”

Không có câu trả lời, Bảo Khang chỉ nhìn thấy gương mặt đầy ngờ hoặc của Minh Huy, giác quan dần nhớ lại những lời lúc này, sau đó trả lời với gương mặt ngây thơ: “Ừa, ôm người mình thích cần gì phải xấu hổ?”

“Ai là người em thích chứ? Mau buông ra.”

Ngược lại Bảo Khang còn mặt dày mảy dạn hơn, cố ôm chặt nhất có thể: “Không buông!”

“Em đúng là đáng ghét quá đấy!” Nói xong Minh Huy không thể tiếp tục giả vờ thêm nữa, khóe miệng cong lên thành hình nụ cười, nụ cười mà đối với Bảo Khang cho đến sau này vẫn luôn là đẹp nhất thế gian.

Minh Huy nói: “Vậy thì siết em đến nghẹt thở luôn.” Minh Huy liền thay đổi thể trận, từ người bị ôm trở thành người ôm. Bây giờ đến lượt Bảo Khang than thở: “Anh mau buông ra đi, em chết mất!”

“Suyt! Không cho em mới sáng sớm mà đã nói từ chết chóc.”

“Thế anh mới nói còn gì?!”

“Không tính!”

“Anh... Mau buông em ra đi.”

“Không phải em muốn ôm?”

“Không, bây giờ không muốn nữa. Ai cho anh tự tiện ôm em như vậy chứ?”

“Còn cần phải xin phép? Anh thích thì anh ôm thôi. Mà này, ôm người mình thích không được sao?”

Người mình thích? Đây chính là muốn trêu chọc mình mà. Bảo Khang nhất quyết không chịu thua. Hai người cứ như thế mà vật lộn, đùa giỡn cùng nhau ở trên giường.

Thời gian trôi qua đi một ít...

Hai người nằm lẫn ra ở trên giường, hai tay hai chân đưa ra thành hình chữ đại, trên trán ướt đầy mồ hôi. Bảo Khang thở hổn hển: “Tại anh đấy, bây giờ mệt rồi đấy.” Lồng ngực của cậu phập phồng lên xuống.

Minh Huy cũng mệt không kém. Hồi lâu, anh đứng dậy, kéo Bảo Khang ngồi dậy luôn. Anh móc trong túi ra một cái hộp nhỏ được bọc lại cẩn thận, đưa cho Bảo Khang. Bảo Khang cẩn thận nhận lấy: “Đây là...”

“Em đừng hỏi. Đến lúc nào đó mà em cảm thấy muốn biết bên trong là gì nhất hãy mở ra xem. Em hãy giữ nó cho thật kĩ.” Minh Huy hoàn toàn nghiêm túc nói khiến cho Bảo Khang không khỏi nghi ngờ: “Có chuyện gì thế?” Dự cảm của cậu cho cậu hay sắp tới sẽ có chuyện không hay.

Minh Huy nhẹ cười như để trấn an Bảo Khang: “Không có gì. Chỉ là muốn tặng cho em một món quà thôi. Anh đột nhiên nhớ ra chưa tặng em thứ gì từ khi chính thức quen em.”

Bảo Khang ôm món quà hiện tại vào lòng, phản ứng: “Anh nhớ sai rồi, món quà vô giá lần trước anh quên rồi?”

“Không, cái đó không tính. Lúc đó anh chưa chính thức quen em mà.”

Bảo Khang nhìn món quà trong lòng, lắc lư cơ thể: “Thế thì anh cũng sai rồi, từ lúc chính thức nói yêu đương với anh, ngày nào anh cũng tặng cho em món quà tinh thần quý giá hết.”

Minh Huy xoa nhẹ mái tóc Bảo Khang: “Còn bây giờ là món quà vật chất. Dù sao cũng phải giữ nó cẩn thận, nhớ chưa?”

Bảo Khang dùng sức gật đầu thật mạnh: “Đã nhớ!”

“Được rồi, để anh giúp em thu dọn đồ đạc. Mẹ em nói chút nữa sẽ đến đưa em về.”

“Em phụ anh một tay.”

...

Nhiều người trong cuộc sống này mãi miết chạy đua với thời gian, đi tìm kiếm những thứ mà họ có thể không bao giờ chạm tới được. Họ không muốn ra đi sớm, là vì chưa tìm được thứ họ cần, chưa đạt được tham vọng. Cũng có nhiều người không muốn rời khỏi thế giới này sớm, là bởi vì trên thế giới này còn có một thứ mà họ quyến luyến không muốn từ biệt, đó chính là người họ thương.

Tác giả: Liêu Phong (Phong Phong)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nhân Vật Mới Xuất Hiện

Chương 65. Nhân vật mới xuất hiện

Bảo Khang ngồi trên giường đang đưa hai chân, thỉnh thoảng quan sát Minh Huy đang thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng ngấm nhìn món quà anh ấy tặng. Cậu vô cùng tò mò muốn biết bên trong là gì, nhưng cậu càng muốn đề đến một cơ hội đặc biệt nào đó mới mở ra xem, như thế không phải là có ý nghĩa hơn sao? Cậu nói: “Mấy hôm nay anh không có tiết ở trường sao?” Minh Huy chợt dừng động tác trong vài giây, sau đó tiếp tục: “Ừ.”

Bảo Khang chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của Minh Huy: “Không biết ở trường dạo này có gì mới không nữa...” Trong giọng nói có vẻ giống như là một

cựu học sinh hỏi thăm lại trường cũ. Nhưng mà Bảo Khang cũng chỉ là tự nói bâng quơ với mình vậy thôi, không ngờ lại để Minh Huy nghe thấy: “Còn chưa đầy một tuần đã thấy nhớ trường rồi sao?”

Bảo Khang nhẹ gật đầu: “Nơi đó có rất nhiều kỉ niệm vui.”

“Chẳng hạn?”

Bảo Khang thoáng chút suy nghĩ, sau đó đôi mắt rực sáng lên: “Tất cả những kỉ niệm có anh đều là những kỉ niệm và đáng nhớ. Bãi cỏ xanh sau trường...” Cậu vừa nói vừa tái hiện lại hình ảnh lúc đó Minh Huy động viên cậu thi tốt.

Hai người im lặng không nói gì nữa. Cách đó khoảng chừng mười lăm phút, cánh cửa đột nhiên bị mở ra. Người xuất hiện ở cửa ngoài ba mẹ Bảo Khang ra còn có một người khiến cho ngay cả Bảo Khang cũng phải bất ngờ. Cậu còn chưa kịp có phản ứng tiếp theo thì bị hành động của người đó làm cho càng trở nên bất động: “Nhóc à, lâu rồi không gặp.” Thấy Bảo Khang không có chút đáp lại, hần buông tay ôm ra, hỏi: “Em không thấy vui khi gặp lại anh sao?”

Lúc này Bảo Khang mới dần dần khôi phục ý thức, trả lời lắp bắp: “Là anh thật sao?” Cậu nhìn chăm chú gương mặt đối diện với mình, trong phút chốc thời gian tựa hồ ngừng trôi. Đã nhiều năm như vậy còn có thể gặp lại quả thật là may mắn. Thời gian có lẽ là cũng không tàn ác lắm, không lấy đi những đường nét quen thuộc của quá khứ. Gương mặt này... Đúng thật rồi!

Bảo Khang chủ động ôm lấy chàng trai kia: “Đã lâu không gặp.” Vốn là còn có rất nhiều lời muốn nói nhưng đều bị nghẹn lại ở cổ họng. Bảo Khang chỉ kém không có khóc thôi.

Minh Huy đứng ở một góc nhàn nhạt quan sát. Đó là một chàng trai tóc xoăn, thoát nhìn có lẽ chỉ lớn hơn Bảo Khang vài ba tuổi nhưng lại bặm đầy bụi đời, gương mặt cũng có vẻ chừng chạc hơn. Chàng trai tóc xoăn cũng dường như cảm nhận được thái độ mơ hồ của Minh Huy dành cho mình, hần hỏi: “Người này...”

“À, người này là thầy giáo dạy kèm của Bảo Khang.” Ba Bảo Khang lên tiếng.

Chàng trai tóc xoăn lịch sự gật đầu chào Minh Huy một cái, Minh Huy cũng lịch sự đáp lại. Trong khi mọi người đều sống yên bình lặng lẽ thế này, trong lòng Bảo Khang lại đang nổi sóng. Cậu vô cùng muốn giới thiệu rằng Minh Huy là người mà cậu thích, rất thích, rất rất thích.

“Sao em không cẩn thận làm bị thương thế này?”

Xem ra anh ấy chưa biết chuyện của mình, Bảo Khang cười ậm ừ cho qua: “Chỉ là không cẩn thận thôi.”

“Em đấy, lớn rồi phải biết tự lo cho mình. Anh nhớ đã dặn dò em rất nhiều lần.”

“Em biết rồi.”

Minh Huy cũng đã thu dọn đồ xong cho Bảo Khang: “Đồ đã chuẩn bị xong, anh về đây. Sớm bình phục nhé! Thưa hai bác con về. Chào cậu.”

Bảo Khang còn chưa kịp nói gì đã không thấy Minh Huy đâu nữa. Có phải là giận mình rồi hay không? Minh thật ngốc mà. Ai lại ở trước mặt người mình yêu đi thân thiết với người khác chứ. Minh thật đúng là ngốc. Anh ấy nhất định là ghen rồi. Mặc dù tự trách mình nhưng cậu vẫn cảm thấy có chút hạnh phúc. Có thương thì mới có ghen, nếu đối lại là cậu, cậu cũng nhất định sẽ ghen.

Đoạn Bảo Khang giật mình: “Sao?”

Chàng trai tóc xoăn kéo Bảo Khang trở về: “Em đang suy nghĩ gì mà thờ người ra vậy? Không muốn về sao? Ba mẹ em đi hết rồi kia. Nhanh lên, có rất nhiều chuyện muốn nói. Chúng ta ra xe rồi nói.”

Bảo Khang ôm hộp quà đi xuống giường. Chàng trai tóc xoăn tinh mắt thấy được: “Quà của ai tặng em thế?”

Bảo Khang mỉm cười, nụ cười khó hình dung ra được hình dáng, lắc đầu: “Không nói anh biết.”

“Là người yêu? Ghê nha, không ngờ em cũng đã thật sự lớn rồi, còn biết yêu đương. Mau, kể anh nghe, người đó thế nào?” Hần đưa tay ra sau quần cò Bảo Khang, hai người cùng ra khỏi phòng.

“Không nói anh biết.”

“Người đó tốt không?”

“Không nói anh biết.”

“Nhanh nói đi mà. Ngày xưa chuyện gì anh cũng kể em nghe.”

“Nhưng chuyện này thì không kể được bây giờ.”

“Thế khi nào?”

“Chờ em hỏi người đó cái đã.” Nhắc tới đây, Bảo Khang lại nhớ tới thái độ rời khỏi khi nãy của Minh Huy, trong lòng chỉ có một ý niệm, về đến nhà sẽ liên lạc với Minh Huy giải thích rõ.

.....

Tiếng của hai người càng lúc càng nhỏ dần. Cả căn phòng giờ chìm trong yên lặng. Bảo Khang xuất viện!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Người Trong Hồi Ức

Chương 66. Người trong hồi ỨC

Chiếc xe taxi lăn bánh. Cảnh vật hai bên đường mờ hồ lù về phía sau. Đường như không có gì mới lạ cả, cũng chỉ là những hàng cây xanh ven đường mà đi bất cứ trên con đường nào cũng có thể nhìn thấy. Bảo Khang nhìn người bên cạnh đang ngơ ngác nhìn xung quanh, hỏi: “Sao? Cảm thấy xa lạ quá?”

Chàng trai cười: “Đúng vậy. Thời gian thật là đáng sợ, chỉ mới đây thôi mà đã thay đổi rất nhiều.”

Bảo Khang càng muốn cười hơn: “Chỉ mới đây? Em nhớ không lầm là anh đi nước ngoài cũng gần mười năm rồi.”

“Anh thấy nó rất nhanh mà.”

“Anh thì thấy nhanh nhưng với người khác thì quả thực rất lâu đó. Nào để em xem.” Bảo Khang điều chỉnh khuôn mặt chàng trai trực diện hướng về phía mình, đôi mắt mở to nhìn chăm chú.

“Em đang làm gì vậy? Lúc trước cũng bởi vì em ngắm anh hoài cho nên bây giờ về đẹp trai của anh đều bởi vì sợ em mà đi trốn hết rồi.”

Bảo Khang dùng tay đâm vào bụng chàng trai một cái thật nhẹ: “Anh còn nói nhảm nữa em sẽ tiến anh một bước. Anh vốn đã không đẹp trai rồi, cho nên cho dù em lúc trước có hay không ngắm anh nhiều thì anh vẫn xấu trai thôi. Em chẳng hề có liên quan, muốn trách thì trách ông trời đã không ưu đãi anh.” Chàng trai xoa xoa bụng, giọng chầm chọc: “Em vẫn thích đâm người khác như lúc trước.” Dừng lại đôi phút, nói tiếp: “Anh thật không hiểu, có rất nhiều người khen anh đẹp trai, cũng có rất nhiều cô gái làm vệ tinh xung quanh anh, ấy thế mà chỉ có mỗi mình em là chê anh xấu. Anh nghĩ em nên đi khám mắt lại đi. Em không có tiền thì anh tài trợ.”

Lần này Bảo Khang nghiêm túc: “Không nói nhảm với anh nữa.”

“Được thôi. Mà em làm gì nhìn anh chăm chú như thế?” Chàng trai tò mò.

Bảo Khang đáp: “Thì chỉ muốn xem anh bao năm lưu lạc bên quê hương xứ người có thay đổi gì không thôi.”

“Thế em thấy thế nào?”

Bảo Khang cúi đầu, im lặng hồi lâu mới chậm rãi trả lời, trong giọng nói chứa đầy tâm tư: “Quả thật anh cũng không thoát khỏi quy luật của tự nhiên.” Chàng trai cũng nghiêm túc trở lại: “Anh thế nào?”

“Đường nét đã thay đổi đi chút ít.”

Chàng trai chen vào một câu: “Anh cũng phải dậy thì và trưởng thành mà.”

“Cũng phải. Nhưng cho dù như vậy đi nữa thì đã sao? Nhìn anh vừa thân quen vừa xa lạ, có lẽ là sống ở bên ngoài lại còn là xứ người cho nên em thấy anh bám đầy bụi trần.”

“Ừ. Anh đã là người của xã hội rồi.” Giọng nói có gì đó bi thương.

“Mấy năm qua anh sống thế nào?”

“Cũng tốt lắm. Còn em?”

Bảo Khang khẽ gật đầu: “Em cũng tốt lắm.”

Hai người không nói với nhau điều gì nữa. Không khí bây giờ hoàn toàn khác với không khí khi nãy. Trong mắt hai người dường như đang tái hiện lại đoạn phim của kí ức.

[Bảo Khang nhìn những con người xa lạ khác nhau. Ở đây tràn ngập con người, nhìn đâu cũng thấy con người. Đồng người thì đã sao? Cũng không thể làm cho cậu bớt đi phần nào cảm giác cô đơn. Cậu cô đơn giữa một biển người, không phải là vì không quen biết ai trong đám người đó, mà là bởi vì sắp có một người mà cậu thích nhất sẽ hòa vào biển người xa lạ kia. Liệu người cậu thích nhất cũng sẽ trở thành người xa lạ nhất?

Bảo Khang không khóc, chỉ là cảm giác không nói nên lời. Cậu đã phải dùng sức để nói ra những lời thì thào: “Anh đi...” Cuối cùng cũng không nói nên lời.

Chàng trai đưa tay xoa má cậu: “Ừ, anh đi. Em ở lại nhớ tự chăm sóc bản thân thật tốt. Sau này có cơ hội anh sẽ về thăm em. Anh tặng em cái này, xem như là kỉ niệm”

Bảo Khang đưa tay nhận lấy, đó là một chiếc đồng hồ đeo tay. Giây phút đó Bảo Khang chỉ muốn làm cho kim đồng hồ dừng quay thêm giây phút nào nữa. Cậu không muốn phải từ biệt.

“Em không có gì để tặng anh. Cho em ôm anh một cái được không?”

Hai người khẽ ôm nhau, một cái ôm thật vội vàng. Chàng trai nói: “Đã tới giờ rồi, anh phải đi.”

Anh phải đi. Ba chữ cuối như ba tảng đá từ trên cao đập vào đầu Bảo Khang. Một đứa trẻ lần đầu biết cảm giác chia xa, lần đầu biết cảm giác nói không nên lời, lần đầu biết cảm giác bất lực.]

Mối tình đơn phương đầu tiên của Bảo Khang âm thầm nhú lên mầm xanh, rồi cũng âm thầm tự biến mất. Giờ đây cậu không còn thích anh ấy nữa, cảm giác chỉ còn là người em trai và anh trai. Cậu cũng không nhớ chiếc đồng hồ năm ấy đã thất lạc nơi đâu.

Trong cuộc đời của mỗi chúng ta nhất định sẽ gặp rất nhiều người, có người sẽ như một cơn gió thoảng qua rồi vụt mất và không lưu lại dấu vết, cũng sẽ có người sẽ như một vết sẹo sâu, cho dù có cố gắng xóa đi cũng không thể xóa hết được.

“Đúng rồi, lần này anh về đây để làm gì?”

“Có một chuyện cần phải giải quyết, sẵn tiện thăm lại gia đình em”

Bảo Khang nhận ra, năm ấy có lẽ anh ấy không hề biết tình cảm của mình. Vậy thì cứ để nó bị thời gian vùi lấp luôn đi. Dù sao cậu cũng đã có người rất thương rồi. Đến đây cậu lại không nên được hạnh phúc nhìn hộp quà Minh Huy tặng.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ngày Đầu Về Nhà

Chương 67. Ngày đầu về nhà

Bảo Khang sau khi gõ cửa thì một tay đẩy cửa, một tay mang trà vào, cẩn thận để trà trước mặt ba cậu và Quốc Huy. Quốc Huy cười đầy trêu đùa: “Xem ra Bảo Khang của chúng ta cũng không thua kém gì con gái đâu.”

Một câu nói làm cho cả hai người còn lại đỏ bừng mặt. Bảo Khang lúng túng nhìn khuôn mặt đang bất động cảm xúc của ba mình, mắt thật lâu mới nhẹ đánh vào ngực Quốc Huy một cái, ý trách móc: “Anh nói xàm cái gì vậy? Anh về đây là để thăm em hay trêu chọc em đây?”

“Cả hai.” Xem ra Quốc Huy lúc này vẫn còn giòn, không hề để ý tới không khí xung quanh.

Bảo Khang cũng không còn lời gì để nói nữa, nhanh chân ra khỏi căn phòng. Trong đầu cậu là hình ảnh khá căng thẳng của Quốc Huy và ba cậu lúc nãy. Rất cục là chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Nhớ lúc trước tình cảm của hai người tốt lắm cơ mà. Nghĩ đến đây, Bảo Khang lắc đầu thật mạnh, thật nhiều, cố trấn an rằng chỉ là do bản thân suy nghĩ quá nhiều.

Cậu xuống bếp. Thấy mẹ đang bận rộn trong đó, cậu mỉm cười chạy lại: “Mẹ, có cần con giúp gì không?”

Bà nhìn Bảo Khang, trong ánh mắt có điều suy nghĩ, sau đó mới trả lời: “Con có chuyện gì mà vui vẻ thế? Từ lúc con về nhà cứ thấy con cười mãi.”

“Con lúc nào mà chẳng vậy. Mẹ định nấu món gì vậy? Mẹ, con không ăn được ớt mà, mẹ cho nhiều như vậy...”

“Món này không phải là nấu cho con. Con mới xuất viện nên mẹ đã chuẩn bị những món ăn đặc biệt để bồi bổ cho con rồi. Bên kia kia.”

Bảo Khang nhìn theo hướng ngón tay của mẹ, trong mắt thấy được rất nhiều món ăn. Tâm trạng của cậu lúc này cũng giống như một đứa trẻ nhìn thấy thuốc: “Mẹ à, mấy món này con không...”

Cậu còn chưa nói hết câu đã bị mẹ cậu cắt ngang: “Không thích ăn cũng phải ăn. Nhìn con kia, ốm đi mấy phần rồi.”

Bảo Khang yếu xìu nhìn xuống phía dưới thân thể của mình, sau đó đi lại góc nhà bếp đứng lên cây cân y tế. Trên màn hình của cái cân hiện lên con số 46. Bảo Khang nói: “Đúng là đã gầy lên một phần rồi mẹ ạ.” Cậu thở dài, cúi đầu

“Sao con trông buồn vậy. Không sao đâu đừng lo. mẹ sẽ vỗ béo con.”

“Dạ.” Cậu bước xuống: “Mẹ làm tiếp đi, con ra ngoài hóng mát một chút.”

“Tối vậy rồi con còn đi đâu?”

“Con ra ngoài sân nhà mình thôi mẹ.”

“Ừ.” Bà nhìn Bảo Khang đi. Đứa trẻ này coi chuyện trước đó như không còn gì hay sao?

Bảo Khang cầm điện thoại ra ngồi trước bậc tam cấp của nhà. Ngón tay nhấn gọi một số điện thoại rất quen thuộc. Đầu bên kia đổ chuông liên tục nhưng không nhắc máy. Đã năm cuộc gọi như thế rồi. Cậu tự hỏi không biết Minh Huy đang làm gì, đã ăn tối chưa...

Lúc này từ đằng sau đột nhiên có một cánh tay khẽ chạm vào lưng của cậu. Nếu như người khác ở trong hoàn cảnh này sẽ giật mình và la hét lên. Nhưng Bảo Khang thì không phản ứng như vậy, bởi vì cậu biết rõ người hù mình chính là ai. Phản ứng của cậu chính là không phản ứng gì.

Quốc Huy tựa như mất vui, ngồi xuống cạnh Bảo Khang: “Lại không hù được em. Đã lâu rồi không nghe thấy tiếng thét kinh hồn của em.”

Bảo Khang vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, thờ ơ trả lời: “Làm gì có ai bị hù dọa lần hai với cùng phương thức và cùng một người làm chứ.”

“Em đang làm gì vậy? Sao lại ngồi ở đây?”

“Em đang ngắm sao thôi.”

Quốc Huy nhìn lên bầu trời, sau đó nhìn Bảo Khang: “Mắt của em cũng thật là tinh vi. Anh không thấy ngôi sao nào cả.” Lại nhìn Bảo Khang một chút mà nói tiếp: “Trong điện thoại có gì vui mà em nhìn dữ vậy. Cho anh xem với.”

Bảo Khang tắt điện thoại, đẹp vào túi quần: “Không cho anh xem.”

“Cho anh xem đi mà.”

“Không.”

“Có gì bí mật sao?”

“Không có.”

“Em muốn anh cưỡng chế mới chịu sao?”

Nói xong Quốc Huy liền động thủ. Bảo Khang bị thất thủ, ngã ra đằng sau. Quốc Huy thừa cơ hội tiến tới, đưa tay vào trong túi quần. Bảo Khang giãy giụa, thật mạnh đẩy Quốc Huy ra. Cậu cũng không vừa, chớp lấy thời cơ phản công. Cứ như thế mà hai người lăn lộn ở dưới nền sân.

Đột nhiên điện thoại của Bảo Khang vang lên, hai người ngừng động tác. Bảo Khang sớm biết là ai gọi tới, nhanh chóng lấy điện thoại ra. Nhưng cho dù cậu có nhanh cỡ nào cũng không kịp bắt máy. Là bên kia tắt cuộc gọi. Bảo Khang không giấu được buồn bã, đưa mắt nhìn xung quanh. Cậu vô tình thấy ở đằng xa có một ánh sáng màn hình điện thoại đang càng lúc càng đi xa cùng một người, một lúc sau mới tắt đi.

Bảo Khang nở nụ cười tươi như hoa hướng dương, nửa sống nửa chết mờ công chạy ra ngoài.

Quốc Huy như trời trồng, không hay biết chuyện gì: “Em đi đâu thế?”

“Em đi đây một chút. Anh và ba mẹ ăn cơm trước đi.” Tiếng nói và con người cũng càng lúc càng xa, lẫn trốn đi trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Tương Lai Tốt Đẹp Của Chúng Ta

Tác giả: Liêu Phong (Phong Phong)

*****

Bảo Khang lao thật nhanh về phía đêm tối, trong giọng nói còn nghe được cả tiếng cười: “Anh đấy sao?”

Không một ai trả lời. Bảo Khang một mình đứng trong đêm tối, cậu hoàn toàn không thấy được gì cả, chỉ nghe thấy tiếng gió rì rào trên tán cây. Nhưng cho dù như vậy cậu vẫn cảm nhận được sự tồn tại của Minh Huy. Cậu tràn đầy tự tin vào cảm giác của mình, một lần nữa lên tiếng: “Anh đâu rồi?”

Hai ba phút sao cũng không có bất kì hồi âm nào. Bảo Khang vẫn không từ bỏ: “Sao anh không trả lời em vậy? Em biết người đó chính là anh mà.”

Bảo Khang vừa nói vừa chậm rãi tiến về phía trước, cố gắng dựa theo linh cảm tìm cho bằng được Minh Huy. Đột nhiên lúc này có một cánh tay từ phía sau chạm vào vai của Bảo Khang, nhanh chóng ôm chặt lấy cả người Bảo Khang. Cậu cảm nhận sự ấm áp từ vòng tay đang siết lấy eo của mình, cũng cảm nhận được chiếc cằm đang đặt trên vai mình. Bảo Khang không nói gì nhưng trái tim đang càng lúc càng đập mạnh hơn, nhảy múa như ngày hội.

Bóng đêm kia cho dù có tăm tối đến mức nào cũng không nuốt chửng được hai con người đang quấn quýt lấy nhau, người trước kẻ sau, lác lác qua lại không thôi. Giữa bọn họ tựa như có một bản tình ca vang lên du dương, càng nghe càng say đắm.

“Hôm nay có chuyện gì sao? Sao lại ôm em như thế?”

Minh Huy ôm chặt hơn, nhẹ đưa đôi môi lên khoe cổ của Bảo Khang, hôn thật nhẹ: “Im lặng, cứ thế như vậy thêm một chút nữa.”

Đã lâu không được Minh Huy hôn, cho dù là hôn lên cổ nhưng không kém ngọt ngào, ngược lại còn có thể giết người bất kì lúc nào. Nụ hôn của Minh Huy cũng giống như chính Minh Huy vậy, là một loại vũ khí mạnh nhất, cho dù Bảo Khang cậu có phòng thủ đến thế nào vẫn không thoát khỏi.

Một giây trôi qua, hai phút trôi qua, ba phút trôi qua...

Bảo Khang lấy điện thoại trong túi quần ra, bật đèn pin lên, chiếu thẳng vào gương mặt người phía sau. Lúc này Minh Huy mới chịu buông tay ra: “Em làm gì thế?” Vừa nói vừa lấy tay che mắt lại. Bảo Khang đáp: “Đề nhìn anh kĩ một chút. Hôm nay có chuyện gì thế? Hành động của anh thật khác thường.”

Minh Huy nhẹ gỡ lên đầu Bảo Khang một cái khiến cậu lùi về phía sau: “Em có bị thần kinh không?” Nội dung hoàn toàn là trách móc, nhưng nghe như thế nào vẫn là đang trách yêu.

Thấy Bảo Khang cười khúc khích, Minh Huy chau mày nói: “Em cười cái gì? Bị anh mắng mà còn cười được?”

“Sau này ngày nào cũng muốn nghe anh mắng. Bị người mình yêu thích mắng là một niềm hạnh phúc, anh không lẽ không biết đạo lý tự nhiên này?”

“Em lấy đạo lý đó ở đâu ra thế?”

“Anh không cần phải phản ứng mạnh như vậy. Sau này em sẽ không mắng anh đâu, ngược lại sẽ nói yêu thương anh nhiều hơn.” Bảo Khang chợt có ý nghĩ bản thân thật sự rất cao thượng.

Minh Huy đưa tay véo má Bảo Khang một cái đầy cung nựng: “Em đấy!” Nói xong anh cởi áo khoác trên người mình ra, quấn lấy cơ thể của Bảo Khang: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Mặc dù còn chưa biết đi đâu nhưng cậu vẫn đi theo Minh Huy.

Cho dù bây giờ hay là tương lai, bất cứ nơi nào có Minh Huy, cậu cũng sẽ đều đi tới đó.

Hồi lâu sau đó, hai người rốt cục cũng dừng lại. Bảo Khang thích thú nhìn ra con sông ở đằng trước lấp lánh ánh sáng đủ màu phản chiếu từ những ánh đèn, nhấp nhô theo từng con sóng. Đến lúc cậu để ý thì đã thấy Minh Huy ngồi trên nhánh cây to bên cạnh. Bảo Khang chạy qua, cũng muốn leo lên ngồi cùng nhưng không cách nào làm được. Minh Huy khẽ cười một cái, sau đó nhảy xuống, hai tay dùng chút sức lực liền có thể đưa Bảo Khang ngồi lên nhánh cây. Bảo Khang như một đứa trẻ thích thú với những điều mới lạ. Đây là lần đầu tiên cậu làm như vậy. Cảm giác thật tuyệt. Ngồi trên cành cây ngắm cảnh đêm lặng lẽ trôi qua...

“Sao anh lại đưa em đến đây?”

Minh Huy đứng ở dưới nhìn Bảo Khang: “Chỉ là đã lâu không đi chơi cùng em.”

Cậu gật đầu: “Anh nói cũng phải...” Hồi lâu cậu lại nói: “Sao anh lại đứng đó? Trèo lên ngồi cùng em đi.”

“Ừ.”

“Sau này em muốn làm nghề gì?”

Bảo Khang do dự hồi lâu mới trả lời: “Giáo viên.”

Minh Huy bất ngờ: “Tại sao?”

“Vì đơn giản là thích thôi.”

“Thật không?”

Bảo Khang gật đầu thật mạnh: “Tuy tiền lương không nhiều cho lắm nhưng lại rất bình yên. Em chỉ muốn sống một cuộc đời sống yên bình lặng, không muốn bị cuốn theo vòng quay tranh đấu ngoài kia. Quan trọng là, anh cũng là giáo viên. Như vậy không phải là rất phù hợp sao?”

“Em đúng là đại ngốc! Nghề nghiệp phù hợp thì đã sao chứ? Anh muốn ở bên em, chuyện nghề nghiệp của em anh không quan trọng, không nhất thiết phải đi theo nghề giáo mới gọi là phù hợp.”

“Vậy em sẽ cố gắng tìm công việc gì đó mà có thể kiếm được thật nhiều tiền.”

“Để làm gì? Chẳng lẽ để đi...”

Bảo Khang đâm mạnh vào người Minh Huy: “Anh thật là...” Một diễn biến xảy ra khiến cho câu nói bị đứt. Minh Huy do không phòng thủ nên đã bị cú đâm của Bảo Khang làm cho ngã xuống dưới đất. Bảo Khang luống cuống, đẩy sợ hãi phóng xuống, đỡ Minh Huy dậy, phui phui bụi, nói năng lộn xộn: “Anh có sao không? Là do em... Anh đó, tại anh... Ai bảo anh trên em làm gì. Em xin lỗi, anh có sao không?”

Minh Huy nhìn dáng vẻ bây giờ của Bảo Khang, không giấu được mà mỉm cười: “Xem em kìa. Anh không sao cả.”

Bảo Khang không tin: “Anh nói láo, té từ độ cao như vậy mà không có gì. Để em đưa anh đi bệnh viện.”

“Anh không sao thật mà.”

“Anh đừng có nói dối em. Có gì thì cứ nói. Anh mà giấu lờ có chuyện...” Bảo Khang không muốn nói trắng ra, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Em chỉ có mình anh thôi đó.”

Minh Huy ôm Bảo Khang vào lòng: “Được rồi, được rồi, chàng trai bé nhỏ, anh không có chuyện gì đâu. Độ cao mà em nói cũng không cao lắm. Phải rồi, em nói em sẽ làm nghề gì?”

Nằm trong lòng của Minh Huy, giọng nói của cậu dường như bị nhịp đập trái tim của Minh Huy làm cho lúc cao lúc thấp, lúc lên lúc xuống: “Làm bác sĩ. Nghề này vừa có thể cứu người, còn có thể kiếm thật nhiều tiền.” Trong mắt của cậu đang vẽ ra tương lai.

Minh Huy cảm thấy tò mò: “Đều nghe em nhắc đến tiền. Em muốn có nhiều tiền để làm gì?”

Bảo Khang trả lời một cách đương nhiên: “Thì để lo cho cuộc sống của chúng ta rồi. Chúng ta bên nhau dựa vào tình yêu thì chưa đủ, còn cần phải có tiền để sinh hoạt nữa, như vậy cuộc sống mới bền vững. Sau này sẽ dùng tiền của em để mua những thứ anh cần.”

Minh Huy khẽ cười, vuốt sợi tóc mềm của Bảo Khang: “Vậy sau này anh dùng tiền của anh tặng hết cho em”

Bảo Khang không tin nổi vào thánh giác của mình, trợn trắng mắt nửa nghi nửa ngờ nhìn Minh Huy: “Anh không cần dùng tiền sao?”

Minh Huy nhún nhún vai: “Căn bản không cần. Mọi thứ anh cần không phải em đều mua cho anh hết rồi sao?”

“Vậy anh không cần tiền để đi chơi giao tiếp cùng bạn bè?”

“Giao tiếp cùng em là được rồi.”

Bảo Khang cảm thấy bầu trời đêm hôm nay thật đẹp. Thường thường mọi người đều nói chuyện gì cũng đều tùy thuộc vào cảm xúc của con người, chuyện này quả thật rất đúng. Lại nói, chúng ta ai cũng đều đã từng ít nhất nghĩ về tương lai, tưởng tượng mình sẽ trở thành người như thế nào, sống ra sao.. Rồi sau đó thời gian trôi đi mới cảm nhận được bản thân tính không bằng trời tính. Bao nhiêu mơ mộng rốt cục cũng chỉ là mơ mộng. Rất ít ai có thể sống đúng như những gì bản thân mình nghĩ, mình muốn.

Chợt nghĩ, lúc ấy có lẽ là bản thân còn quá ngây thơ rồi.

Tương lai cho dù tốt đẹp hay không tốt đẹp cũng phải bước tiếp.

Chương 69: Bảo Khang Gặp Chuyện

Chương 69. Bảo Khang gặp chuyện

“Em ở đây nhé, anh đi xung quanh mua thứ gì đó để ăn.”

Bảo Khang gật đầu: “Cũng được. Anh đi nhanh nha.”

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang rồi rời đi. Bảo Khang nhìn theo bóng lưng của Minh Huy, trong lòng không tự chủ được lại cảm thấy rất hạnh phúc. Khoảng thời gian cậu ở bên anh ấy tuy không lâu nhưng cũng đủ để cả hai quen thuộc với những gì của nhau. Rồi cậu lại nhìn lên bầu trời đêm, thả hồn theo những ngôi sao sáng trên kia.

Hồi lâu sau đó, đằng sau có tiếng bước chân người. Bảo Khang mỉm cười quay lại, định nói chuyện thì đột nhiên bị không chế thân thể. Cậu dùng sức cố gắng thoát ra nhưng sức của một học sinh cấp ba, lại mới vừa xuất viện chưa lâu so với sức của hai tên thanh niên hung hăng thì còn thua kém rất xa. Miệng cậu bị chúng bóp lại, chỉ có thể phát ra những âm thanh nghe ứ ứ. Một tên thanh niên lên tiếng, giọng nói đầy dao búa: “Khôn hồn thì im lặng, bằng không đừng trách bọn tao không nương tay.”

Bảo Khang sợ hãi, không dám động đậy, mặc cho hai tên đó sờ soạng khắp người. Cậu có thể thấy được con dao trên tay của hai tên đó, rất nhọn và sắc bén. Bọn chúng hành động rất nhanh nhẹn, phối hợp rất ăn ý, một tên không chế cậu, một tên mò mẫm, phỏng chừng đã thực hiện rất nhiều phi vụ như vậy trước đó. Một tên mặt đầy vết sẹo gai góc, biểu cảm giận dữ như một con dã thú, quát: “Đạch! Chẳng có gì cả. Mày nói nhanh, tiền ở đâu? Khôn hồn thì đưa ra đây, ít nhất còn có thể giữ được tính mạng.”

Bảo Khang lắc đầu định nói nhưng nói không được. Tên thanh niên cầm dao chỉ vào mặt Bảo Khang: “Mày còn cứng đầu?” Nói xong đá vào bụng Bảo Khang một cái. Bảo Khang đau đớn như muốn ngã gục nhưng do bị không chế nên vẫn giữ nguyên tư thế.

“Mày bỏ miệng nó ra. Mày bịt miệng nó thì nó lấy gì trả lời?”

“Mày ngu quá, bỏ miệng nó ra, nó la lên thì sao?”

“Nó dám? Ông đây tiền nó sớm một đoạn luôn!”

Hai tên thanh niên tranh cãi qua lại, sau đó lại tiếp tục dò xét khắp người của Bảo Khang: “Mày để tiền ở đâu?”

Bảo Khang lắc đầu.

“Điện thoại?”

Bảo Khang tiếp tục lắc đầu.

Gã thanh niên đang không chế Bảo Khang lên tiếng: “Không chừng nó để ở trong quần lót.”

Thế là tên thanh niên còn lại đưa tay hướng tới chỗ nhạy cảm của Bảo Khang, định cạy quần Bảo Khang ra để xem thử thì liền bị một cú đá mạnh từ đằng sau bổ tới. Hắn ăn đau ngã lăn ra đất. Tên thanh niên kia buông Bảo Khang ra, khởi động tay chân, còn chưa kịp đánh thì cũng bị ngã lăn xuống đất như bạn của mình. Bảo Khang không giấu được sợ hãi kinh hoàng, vừa ôm bụng vừa dùng sức chạy lại nép sau lưng của Quốc Huy.

Quốc Huy nói: “Xin lỗi em, đã tới muộn.”

Vừa nói xong, hai tên kia cùng lúc động thủ vào Quốc Huy, mặc dù phản ứng rất nhanh và chính xác nhưng không tránh khỏi bị thương. Một người đầu với hai người, tình huống vô cùng bất lợi cho Quốc Huy.

Cũng may lúc này Minh Huy đi mua đồ ăn trở về. Thấy cảnh trước mắt, anh dứt khoát ném bịch đồ ăn xuống đất, chạy vào hỗ trợ Quốc Huy. Nói về sức mạnh, Minh Huy cũng không phải là dạng vừa. Chỉ trong vòng chớp mắt, anh đã hạ gục xong hai tên lưu manh kia, không ngừng đá bọn chúng đến tê tâm phê liệt. Vừa đá vừa mắng: “Tụi mày không biết đã đụng vào ai rồi à? Tụi mày đã sai lầm lớn rồi. Hôm nay là ngày cuối cùng được thở của tụi mày.”

Anh tiếp tục đá bọn chúng, những cú đá không chút nương sức. Gương mặt của Minh Huy lúc này đóng băng lại, thật lạnh lùng giống như một con sư tử đang giận dữ. Bảo Khang đưa tay ngăn cản Minh Huy lại: “Được rồi, bọn họ sợ rồi, tha cho bọn họ đi, nếu không sẽ có án mạng.”

“Em bảo anh tha cho bọn họ? Anh làm sao có thể đây? Bọn họ đã đụng tới em.” Minh Huy càng lúc càng dùng sức ở chân.

“Chẳng phải bây giờ em đã không sao rồi không phải sao? Anh cứ tiếp tục như vậy thì sẽ giết chết người đấy. Anh mà bị gì thì anh bảo em phải làm

sao?” Bảo Khang thấy Minh Huy vẫn không dừng lại, cuối cùng quyết định quỳ xuống dưới chân Minh Huy: “Vậy thì anh đá chết em luôn đi!”

Minh Huy dừng lại động tác, nhìn xuống gương mặt của Bảo Khang, trên đó mang một biểu cảm khiến anh không tài nào ngoài cơn giận dữ. Sự phần nộ càng ngày càng dâng cao, nhưng cho dù có giận đến mấy đi nữa anh cũng không thể tiếp tục đá hai tên kia trước sự cầu xin của Bảo Khang.

Anh hét thật lớn: “Cút!”

Tiếng hét không chỉ khiến cho hai tên thanh niên bỏ chạy hụt mạng, mà ngay cả Bảo Khang cũng sợ. Minh Huy dạo này càng lúc càng trở nên lạnh lùng. Minh Huy không nhìn Bảo Khang mà bỏ đi.

“Anh đi đâu vậy?” Bảo Khang hỏi nhưng Minh Huy không trả lời.

Cậu đi lại hỏi thăm Quốc Huy: “Anh không sao chứ?”

“Em hỏi em thì đúng hơn.”

“Em không sao. Anh bị thương rồi kìa, chút nữa về nhà em băng bó cho anh.”

Quốc Huy nhìn Minh Huy ở phía trước, sau đó hỏi Bảo Khang: “Là người đó?”

Bảo Khang nhìn bóng lưng Minh Huy: “Em sẽ nói anh nghe sau. Mà sao anh lại xuất hiện ở đây đúng lúc vậy? Chúng ta nói chuyện sau nhé!” Nói xong chạy đuổi theo Minh Huy.

Ở đây Quốc Huy đứng khoanh hai tay, đầu hơi nghiêng sang một bên nhìn Bảo Khang đang vội vàng đuổi theo Minh Huy. Trong đôi mắt chứa rất nhiều suy nghĩ.

Tác giả: Liêu Phong

Facebook: Phong Phong (<http://facebook.com/tg.lieuphong>)

Instagram: lieuphong_

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hình Bóng Không Rời

Chương 70. Hình bóng không rời

Vàng trắng đêm treo lơ lửng ở trên cao. Bảo Khang nương nhờ ánh sáng của nó nhìn bóng lưng của Minh Huy. Hai người một trước một sau, cứ như vậy mà đi, chỉ có âm thanh của những bước chân xào xạc giẫm lên lá khô, không ai nói với ai câu nào. Không nói cũng không có nghĩa là không muốn nói, chỉ là đôi lúc cũng cần có một khoảng lặng như thế.

Nếu ví tình yêu giống như một bản nhạc, vậy thì sau chuỗi những nốt trắng nốt đen trầm bổng lúc nào cũng phải có dấu lặng. Lặng để rồi lại tiếp tục ngân nga những giai điệu.

Cậu không biết biểu cảm gương mặt lúc này của Minh Huy là gì. Tuy Minh Huy biểu cảm vui buồn khá rõ ràng trên gương mặt nhưng lại rất khó đọc được hết những suy nghĩ ẩn giấu bên trong nó. Cậu càng lúc càng tiến lại gần Minh Huy, trong khi Minh Huy thì đang càng lúc càng như dừng lại. Thứ ánh sáng trời đêm trên cao soi chiếu vào hai người bọn họ, bắt giắc tạo ra hai chiếc bóng xếp chồng lên nhau, hai như một.

“Em có bị gì không?” Minh Huy đưa tay hai vào trong túi quần, giọng nói không tìm ra được cảm xúc nhưng Bảo Khang tin rằng lời nói đó chứa đựng rất nhiều sự quan tâm và lo lắng.

Bảo Khang cúi đầu nhìn xuống đất, mũi chân phải cọ xát qua lại dưới đất, giọng nói chậm rãi: “Em không sao.” Cậu đưa mắt nhìn cái ót của Minh Huy: “Cảm ơn anh.”

Minh Huy không nói gì. Bảo Khang dường như nhận ra ý nghĩa của hành động đó, cậu lại vội vàng nói tiếp: “Em, thật ra, khi nãy em bị bọn chúng đá vào bụng một cái.” Rất nhanh chuyển sang nhịp điệu nhanh và hỏi hả: “Nhưng anh đừng lo, em không sao đâu. Em còn khỏe lắm.”

Nụ cười kì quái rất khó coi trên môi lúc này của Bảo Khang đã bị Minh Huy thấy. Anh quay người nhìn chăm chú vào Bảo Khang, ánh mắt rất đậm chiều làm Bảo Khang lúng túng không biết phải làm gì tiếp theo.

Lúc này Minh Huy anh đột nhiên lên tiếng: “Chẳng lẽ anh không phải là người xứng đáng để em dựa vào như vậy sao?”

Bảo Khang nhanh chóng giải thích: “Không phải, chỉ là...” Còn chưa nói hết câu đã bị chặn lại ở cổ họng. Minh Huy nói tiếp: “Em nói không phải? Không phải thật sao? Không phải? Em bị đau, em có thể nói anh biết mà. Em bị đánh ở đâu, em cũng có thể nói cho anh biết mà. Những chuyện như vậy em đã không muốn nói, sau này còn bao nhiêu chuyện em muốn giấu anh? Không nói em nói là chúng ta phải tin tưởng nhau sao? Anh không phải là đang giận em, anh chỉ trách bản thân có điểm gì không tốt khiến em không yên tâm dựa vào anh như vậy.”

Từng lời từng chữ chẳng khác nào mũi tên xuyên thấu qua từng tế bào của cậu. Hiểu lòng, rõ ràng là hiểu lắm rồi! Bảo Khang cảm thấy khó chịu trong lòng: “Em không phải là muốn giấu anh. Em, em...” Đột nhiên giọng nói bị lạc đi, dường như nghe được cả âm thanh của những giọt nước mắt. Cậu khóc, nhiều người sẽ cho rằng cậu yếu đuối, nhưng như vậy thì đã sao? Dù sao chuyện kìm nén cảm xúc ở mỗi người là khác nhau, nhiều người sẽ không thích cậu ở chỗ cậu hay khóc. Cậu cũng chẳng quan tâm, cậu chỉ là thuận theo cảm xúc của bản thân mà thôi.

Nếu như khóc sẽ làm bản thân cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vậy tại sao lại phải tự ngược đãi bản thân mà không khóc?

Lòng của Minh Huy cũng đau như cắt. Anh xoay người định rời đi nhưng lại bị lời nói của Bảo Khang giữ chân lại: “Anh cứ như vậy mà rời đi sao? Anh bỏ mặc em? Không phải anh từng nói cho dù có chuyện gì đi nữa cũng sẽ không bỏ em một mình lúc em sợ hãi nhất? Được, vậy anh cứ đi đi, cứ để em ở lại đây. Đồ đáng ghét!” Bảo Khang nói thật lớn, sau đó ngồi xuống đất lấy hai tay che mặt lại. Những giọt nước mặn chát len lỏi qua kẽ tay chảy ròng ròng xuống.

Minh Huy thở dài một cái, đi lại gần Bảo Khang, đứng ở trước cậu nhìn xuống bên dưới. Bên dưới giống như một đứa trẻ khóc vì không thấy mẹ khi vừa thức dậy. Hồi lâu anh ngồi xuống, lấy hai tay của Bảo Khang ra, nâng đầu cậu dậy, dùng hai tay của mình lau đi khóe mắt ướt đầm của Bảo Khang. Bảo Khang nhìn Minh Huy. Khoảng cách gần như thế, cậu có thể nhìn thật rõ những đường nét trên gương mặt, còn có thể cảm được được hơi thở dịu dàng gần gũi ấy. Minh Huy lại tiếp tục xoa nhẹ gò má của Bảo Khang, giọng nói ngọt ngào như kẹo: “Nín đi, đứa bé ngoan sẽ không khóc!” Dù sao đứa bé cũng chỉ cần có kẹo là rất nghe lời và quên hết những chuyện khác.

“Anh không bỏ đi...”

Minh Huy gật đầu, sau đó đưa lưng ra hiệu cho Bảo Khang trèo lên. Bảo Khang ôm chặt lấy vai của Minh Huy: “Anh muốn công em đi đâu thế?”

“Không phải em nói là bị bọn kia đá vào bụng sao? Phải đi kiểm tra.”

“Anh đưa em đến bệnh viện?”

“Ừ.”

“Có nhất thiết phải như vậy không?”

“Ừ. Không cho phép em xảy ra chuyện gì.”

Bảo Khang siết chặt vòng tay hơn, áp mặt lên tấm lưng vững chãi, ấm áp của người kia. Cậu cảm thấy mục tiêu của đời cậu dường như không còn là tiền tài hay danh vọng gì xa vời nữa, mà nó đang ở gần cậu, chờ che lấy cậu.

Một người hạnh phúc nhất là khi nhận ra rằng mục tiêu mình phấn đấu bao lâu cuối cùng cũng đã đạt được.

Một người tham lam nhất là khi nhận ra rằng mục tiêu mình phấn đấu bao lâu cuối cùng cũng đã đạt được.

Một người lo lắng nhất là khi nhận ra rằng mục tiêu mình phấn đấu bao lâu cuối cùng cũng đã đạt được.

Bởi vì, mọi thứ có trên đời này đều rất dễ mọc cánh mà rời xa chúng ta.

Cho dù có không thể giữ được mãi mãi thì cũng phải giữ nó cho đến tận giây phút cuối cùng.

Bảo Khang khẽ hôn lên lưng của Minh Huy. Minh Huy liền nói: “Không nghĩ rằng em lại biến thái đến vậy.”

Bảo Khang đỏ bừng mặt: “Em nào có biến thái, chỉ là muốn biểu hiện tình cảm thôi mà.”

“Phải không?”

Cậu dùng sức gật đầu: “Phải.”

“Anh có cảm giác giống như anh đang cõng một con thú nhồi bông chứ không phải là con người.”

“Ý anh là sao?”

“Em gây quá đấy. Bắt đầu từ ngày mai em phải ăn thật nhiều vào. Mỗi tháng phải tăng lên mười kí.”

“Nếu như vậy anh muốn người anh thích nhất trở thành một con heo mập ừn ừ à?”

“Nuôi heo cũng rất có tiền!”

“Anh...” Bảo Khang cạn lời.

“Đây là mệnh lệnh, không phải thỏa thuận!”

“Tuân lệnh!”

Bắt đầu từ ngày mai cậu sẽ ăn thật nhiều để trở thành một con heo ừn ừ, ngày đêm không rời Minh Huy, phiên anh ta đến chết. Cũng bắt đầu ngày mai, cậu sẽ thay đổi bản thân, sẽ nói hết những tâm tư trong lòng của mình với Minh Huy, sẽ lấy Minh Huy làm chỗ dựa để bước tiếp.

Ánh trăng trên cao cũng phản chiếu tạo ra hai hình bóng không rời trên thế gian...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Vị Kem Tình Yêu

Bảo Khang đợi Minh Huy đi khỏi một hồi lâu mới mở cổng đi vào nhà. Thời gian đã quá nửa khuya, bên trong nhà tối đen như mực, cậu bật đèn lên thì thấy Quốc Huy đang nằm ngủ trên ghế sa lon. Cậu phân vân không biết có nên đánh thức anh ấy dậy hay không. Trong khi cậu còn đang suy nghĩ thì không biết từ lúc nào Quốc Huy đã bật người ngồi dậy. Bảo Khang cười gượng: “Sao anh không vào phòng ngủ, lại ngủ ở đây?”

Quốc Huy khởi động khớp cổ sang trái rồi sang phải, vừa nhìn Bảo Khang đang đi lại ghế sa lon ngồi xuống vừa trả lời: “Còn có chuyện cần nói với em”

“Chuyện kia... anh muốn biết à?”

Quốc Huy dùng một ánh mắt rất khó đoán nhìn Bảo Khang hồi lâu. Loại ánh mắt đó khiến Bảo Khang lúng túng. Rốt cục anh cũng nói: “Em cũng không cần phải nói. Em nghĩ xem tại sao anh lại về nước đột ngột như vậy? Hơn nữa lại còn đứng lúc em nằm viện như vậy.”

Bảo Khang ban đầu có chút khó hiểu câu nói này, nhưng suy nghĩ đi suy nghĩ lại rốt cục cậu cũng tỉnh người ra: “Thì ra là như vậy.” Trầm mặc một hồi, cậu đột nhiên thảng thốt một câu đầy mạnh mẽ: “Nhưng anh đừng nghĩ là có thể tách rời bọn em. Chúng em sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy đâu! Anh...”

Cậu còn chưa nói hết đã bị lời của Quốc Huy cắt ngang: “Anh còn chưa nói gì mà. Haiz, anh còn không biết có nên chia rẽ hai người hay không đây. Tình huống này thật là làm anh khó xử.” Thấy ánh mắt còn chưa tin tưởng lắm của Bảo Khang, anh cười một cái, sau đó nói tiếp: “Anh không muốn biết hai người tại sao mà lại đi tới con đường này, cũng không muốn biết em thích cậu ta như thế nào, anh chỉ muốn biết em có hoàn toàn tin tưởng vào sự lựa chọn của mình hay chưa thôi.”

Bảo Khang không cần chần chừ mà trả lời ngay lập tức, khuôn mặt biểu cảm nghiêm túc cùng giọng nói đầy tự tin: “Chắc chắn không hối hận về sự lựa chọn của mình.”

“Như em cũng biết, mặc dù xã hội ngày nay đã có phần thoáng hơn lúc trước, nhưng mà vẫn còn có rất nhiều người còn chưa xóa bỏ được sự bảo thủ. Tình yêu bình thường cũng có thể bị những tư tưởng bảo thủ làm cho tan vỡ, còn tình yêu của hai đứa đặc biệt như vậy, đến lúc đó chịu không nổi dư luận mà rạn vỡ, em nói em phải làm sao? Còn có thể có được cô gái nào chấp nhận quá khứ của em?”

“Anh hỏi em phải làm sao? Em cũng không biết nữa. Nhưng đã có sao đâu chứ, dù sao em cũng không thích con gái. Em cũng không sợ dư luận nữa. Họ nói gì là quyền của họ, em sống như thế nào là quyền của em”

Quốc Huy cũng sớm đoán được câu trả lời của Bảo Khang: “Vậy còn Minh Huy thì sao? Em đảm bảo anh ấy sẽ kiên trì với tình cảm này? Gia đình anh ấy thì sao?”

Lần này Bảo Khang im lặng không nói. Còn gia đình anh ấy thì sao? Đứng vậy, gia đình...

Quốc Huy đặt tay lên vai của Bảo Khang: “Đang suy nghĩ gì đây?”

Bảo Khang lắc đầu: “Nhưng dù sao anh cũng không thể chia rẽ bọn em được.”

Nói xong Bảo Khang một mạch chạy về phòng, đóng cửa lại, nằm trên giường suy nghĩ rất lâu.

Khuya hôm đó, Minh Huy nhận được một tin nhắn từ Bảo Khang:

[Anh nói xem, có phải em nên đến gặp ba mẹ anh một lần không?]

Bầu trời lại khoác lên chiếc áo màu xanh dịu mát. Những tia nắng ấm áp thật dễ chịu của ông mặt trời khôi hài chiếu khắp muôn nơi. Con đường đến trường vẫn đông đúc như vậy. Bảo Khang trở lại trường, chỉ có một tuần thôi mà cậu cảm giác như là đã một năm vậy, cảm giác quá xa lạ. Kể từ khi bước vào trường, cậu đã cảm nhận được những ánh mắt tò mò đổ dồn về phía mình. Cậu ngược lên trời cao, hít một hơi thật sâu. sau đó thở nhẹ ra, tự nhủ thậm chí không có sao cả, không có sao cả.

Bước vào lớp, cậu không ngồi ở chỗ cậu được phân công ngồi mà đi xuống ngồi ở bàn trống ở cuối lớp cạnh cửa sổ. Từ đây có thể nhìn ngắm ra bên ngoài. Không ai nói chuyện với cậu cả, cậu như một người vô hình trong lớp. Giờ Toán, cậu chăm chú nghe giảng và làm bài tập, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài mà nghĩ: Cảm giác thật không giống nhau.

Giờ ra chơi, cậu ra sân cỏ ở sau trường. Nơi đây vẫn vắng người như vậy. Cậu nằm xuống, nhớ lại lúc Minh Huy ở đây động viên cậu cố gắng học tập. Cậu lại cảm thấy không đành lòng, bởi vì chuyện như vậy sẽ không thể diễn ra được nữa.

Tan trường, khi mọi người háo hức rời khỏi lớp, Bảo Khang đợi mọi người ra về hết mới lặng lẽ bỏ tập vào ba lô, chậm rãi ra về. Cậu nhìn đâu cũng thấy Minh Huy. Lúc đi ngang qua cổng trước, thấy Minh Huy đứng nhìn mình, trên môi còn nở nụ cười với cậu, cậu không cười đáp lại, mà dùng tay đánh vào đầu mình: “Minh đúng là bị điên thật rồi, nhìn đâu cũng thấy Minh Huy.” Nhưng cậu vẫn là dừng lại ngắm nhìn ảo ảnh mà cậu thấy, khoảng cách giữa hai người cũng không xa lắm, sau đó đi lướt ngang: “Loại ảo ảnh gì đây? Càng nhìn càng thấy giống như người thật.”

Minh Huy chau mày trước hành động kì quặc của Bảo Khang, chạy theo đứng trước mặt chặn Bảo Khang lại.

Bảo Khang được một phen hú hồn, không lẽ ảo ảnh cũng biết đi? Minh đúng thật là điên quá điên rồi. Thế rồi cậu tiếp tục tiến về phía trước. Được hai bước, cậu cảm giác được hai cơ thể vừa mới va chạm vào nhau. Cậu kinh ngạc kèm chút sợ hãi nhìn thẳng vào thứ mà cậu cho là ảo ảnh. Cậu lại tự hỏi: Ảo ảnh cũng có thể chạm được sao?

Cậu đưa tay sờ vào gương mặt của Minh Huy, sau đó lại néo mình một cái thật mạnh và nhăn mày nhíu mặt vì đau. Minh Huy rốt cục chịu không nổi lên tiếng: “Trưa nắng nên em bị động kinh à?”

Khóe miệng Bảo Khang trong hai giây đã cong lên thành hình nụ cười, một nụ cười rạng rỡ: “Em chính là vì nhớ anh nên mới bị điên.”

Minh Huy đưa tay xoa đầu Bảo Khang: “Em đấy!”

Bảo Khang đột nhiên chạy lại ông bán kem bên đường, mua hai cây, sau đó nhanh chóng chạy lại đưa Minh Huy: “Sao anh lại ở đây?”

Minh Huy nhận lấy kem: “Đến đón em không được sao?”

Bảo Khang cho kem vào miệng, sau đó rút ra, trả lời: “Em cũng không phải trẻ con học mẫu giáo.” Nói thì nói như vậy chứ trong lòng cậu cảm thấy vô cùng vui vì điều này.

“Này, sao anh lại vứt rác lung tung vậy? Phải bỏ vào thùng chứ.” Cậu nhặt vỏ bọc kem Minh Huy vừa mới vứt lên: “Chờ em ăn xong đã. Anh ăn nhanh thật đấy. Có ngon không?”

Minh Huy lắc đầu. Bảo Khang cũng không thêm quan tâm tới: “Thầy dạy Toán mới của em đấy, dạy hay lắm. Nhưng mà lại không hấp dẫn bằng anh.”

Minh Huy nhìn biểu cảm của Bảo Khang. Mặc dù cậu đang tỏ ra rất bình thường nhưng anh có thể cảm nhận được tâm tư đằng sau hành động đó. Bảo Khang nói tiếp: “Sau này không còn thấy anh trong trường nữa rồi.”

“Ừ.” Anh đơn giản trả lời một câu, vẫn tiếp tục quan sát Bảo Khang.

“Thế anh định làm gì?”

Minh Huy nhún nhún vai: “Anh cũng đã tìm được công việc mới rồi, cũng sắp đi làm.”

“Công việc gì?”

Lúc này Minh Huy đưa tay lau đi vết kem dính trên khóe môi Bảo Khang, sau đó nhẹ đặt môi lên môi cậu. Một cái hôn ngắn ngủi đến bất ngờ, cũng chỉ kéo dài có vài giây, nhưng lại có sức công phá mạnh mẽ, làm Bảo Khang không kịp phòng thủ, làm rơi bao kem xuống đất. Cậu quan tâm đến dòng máu mạng theo tình yêu đang chảy trong cơ thể mình hơn là chuyện bảo vệ môi trường.

Hai người dường như không còn sợ người khác nữa rồi. . . Bảo Khang cũng không còn cảm thấy buồn vì Minh Huy đã thôi việc tại trường. Tập kích bất ngờ từ Minh Huy như một lời nhắc nhở cậu, cho dù Minh Huy không còn dạy ở trường nữa nhưng vẫn luôn là ở bên cạnh cậu như thế này.

Cậu cảm thấy vị kem hôm nay đặc biệt ngon!

Chương 72: Cảm Giác Này...

Chương 72. Cảm giác này...

Bảo Khang ngồi trong lớp, co mình rụt cổ trong chiếc áo ấm, nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài vẫn một màu âm u. Đã mấy ngày rồi cậu không có thấy ánh mặt trời. Hồi lâu cậu lại đảo mắt vào trong lớp, nhìn những con số phức tạp trên bảng, tai chú ý lắng nghe tiếng thầy giảng bài, sau đó cẩn thận ghi chép vào trong tập. Cậu tự cảm thấy dạo gần đây cậu chăm chỉ học hành hơn, bản thân cũng chút ít thay đổi. Lúc trước cậu thường hay nói chuyện phiếm cùng bạn bè, còn bây giờ cậu không còn như vậy nữa, học trong giờ học thì không có gì lạ, đằng này ngay cả giờ ra chơi và giờ nghỉ trưa hay lúc ăn cơm cậu đều dán mắt vào tập sách, tay không ngừng viết, miệng không ngừng lầm nhảm. Thi thoảng có thấy cậu dừng bút, lấy điện thoại ra, nhìn nhìn vào trong đó rồi lại mỉm cười.

Tiếng chuông vang lên, như là một chậu nước lạnh dội thẳng vào mặt bọn học sinh đang ngờ ngêch vì buồn ngủ. Bọn chúng đột nhiên tỉnh táo hẳn ra, miệng lại không ngừng huyền thuyên. Sân trường lặng im giờ chẳng khác nào một khu chợ. Bảo Khang đeo tai phone vào, tiếp tục bài tập còn dang dở của mình. Đợi đến khi mọi người trong lớp đã đi ăn cơm hết, cũng vừa đúng lúc cậu làm xong bài tập. Cậu lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Minh Huy vài dòng tin, sau đó cầm quyển tập Văn lên, cũng đi xuống căn tin ăn cơm.

Căn tin của trường bây giờ chật kín người, khó khăn lắm cậu mới tìm được một chỗ để ngồi. Xung quanh cậu là những học sinh lớp 10, bọn chúng đang không ngừng bàn luận về cậu. Đại khái là chuyện giới tính. Bảo Khang mặc dù không quan tâm nhưng dù muốn dù không vẫn nghe được tất cả những lời nói gièm pha dành cho mình. Dĩ nhiên đều là những lời nói khó lọt tai. Cậu cảm giác được cơn ghen ở cổ họng. Cậu hớp một ngụm nước, sau đó nhanh chóng ăn hết phần cơm còn lại, nhanh chóng đi rời khỏi đây.

Buổi học chiều lại bắt đầu, sau đó lại kết thúc. Vừa bước ra khỏi cửa lớp, một trận mưa được dự đoán trước ào xuống, mang theo những hạt mưa lớn chùng hạt đậu, tưới ướt khắp nơi. Cậu ho nhẹ vài cái, sau đó hòa theo dòng người đi xuống cầu thang. Lúc này cậu đột nhiên nhớ rằng mình đã bỏ quên áo mưa trên lớp, cậu nhanh chóng đi ngược lên lớp. Thật không may cửa đã khóa. Cậu nhìn ra cơn mưa ngoài trời, thở nhẹ một cái, đành đội mưa chịu lạnh đi về nhà.

Cậu băng qua những hạt mưa to, chạy đến nhà xe, cả người đều ướt sũng. Cậu khẽ run người một cái, đúng là lạnh thật!

“Sao không chờ tạnh mưa hãy về? Nhanh lên, đi tắm rửa thay đồ đi.” Mẹ cậu vừa lo lắng vừa trách móc Bảo Khang.

“Con nghĩ cơn mưa này phải lâu lắm mới tạnh nên con đánh liều đi về luôn.” Mối cậu tím lại vì lạnh.

Đúng lúc Quốc Huy đi ra từ nhà tắm, trông bộ dạng ướt nhèm như mèo con của Bảo Khang, không nhận được cười: “Áo mưa của em đâu? Nhìn em kia? Ha ha.”

Bảo Khang đi lại gần Quốc Huy, vùi cả người mình vào người Quốc Huy. Quốc Huy đẩy ra: “Em làm trò gì thế?”

Bảo Khang nhìn chiếc áo cũng ướt đi một phần của Quốc Huy, có chút hài lòng: “Một người ướt thì không vui, hai người ướt mới vui.”

“Anh mới tắm xong đấy!!”

“Vậy thì thay đồ mới đi.” Nói xong Bảo Khang đi lấy đồ để tắm. Vừa bước vào nhà vệ sinh, định đóng cửa lại thì thấy Quốc Huy cùng với gương mặt nhăm nhơ: “Tắm chung nhé!”

Bảo Khang ngay lập tức cầm đồ cậu vừa mới chuẩn bị để thay ném về phía Quốc Huy: “Không ngờ anh lại biến thái đến như vậy!!” Nói xong mạnh tay đóng cửa phòng tắm lại.

Quốc Huy cầm đồ của Bảo Khang lên, đứng ở bên ngoài, áp một bên mặt vào cửa: “Ngày xưa chúng ta cũng thường hay tắm mưa chung mà.”

Bảo Khang trong này cười đồ ướt ra, bật vòi nước lên, nước chảy từ trên đầu xuống. Cậu vuốt mặt, sau đó nói: “Anh cũng còn biết là ngày xưa sao? Hơn nữa, em đang tắm, anh còn đứng bên ngoài làm gì?”

Quốc Huy cười cười: “Được rồi, không giỡn với em nữa. Đồ anh để bên ngoài. Anh đi ngủ đây.”

“Ngủ sớm thế cơ à?”

Bên ngoài không có tiếng nữa. Bảo Khang dùng khăn lau khô khắp người, sau đó không phòng thủ mà mở cửa lấy đồ. Giây phút cánh cửa mở ra là giây phút cậu không biết trốn đâu cho hết mắc cỡ. Quốc Huy vẫn còn đứng ở bên ngoài, tay cầm điện thoại hướng về phía cậu. Đèn flash nháy lên, Bảo Khang theo phản xạ dùng hai tay che mắt lại. Thế là những gì che giấu suốt bao năm nay bị phơi bày ở trước mặt Quốc Huy. Nhận thức được, Bảo

Khang nhanh chóng cầm đồ dưới đất lên, đóng cửa lại, sau một phút ba mươi giây cánh cửa lại mở ra. Bảo Khang lúc này không còn trần như nhộng nữa, trên gương mặt mang theo tức giận tiến lại gần Quốc Huy: “Đã thấy hết?”

Quốc Huy như kẻ vô tội gật đầu: “Thì ra em đã trưởng thành thật rồi!”

Trái tim Bảo Khang như bị xé ra làm trăm mảnh, cậu thà để bản thân cho cá mập ăn còn tốt hơn là phải đối mặt với chuyện này. Cậu vô cùng xấu hổ khi bị Quốc Huy nhìn thấy cơ thể: “Mau xóa tấm hình khi nãy đi!”

“Làm gì có tấm hình nào?”

“Anh đừng có nói dối. Em không phải con nít!”

Nói xong Bảo Khang không chần chừ, co gối phải lên, một bước đánh gục Quốc Huy. Quốc Huy ôm lấy con trai của mình, ăn đau đưa điện thoại cho Bảo Khang. Cậu cầm điện thoại, xóa tấm hình lúc nãy: “Anh có cần chụp nhiều như vậy không? Hôm nay là để anh nhớ, sau này anh còn dám làm những chuyện biến thái như vậy, em không bảo đảm cái kia của anh sẽ còn, nói không chừng sẽ nằm trong bụng con chó nhà hàng xóm!” Bảo Khang đôi khi cũng không hiền lành.

“Em, thật không phải là người!” Mặc dù nội dung là oán trách nhưng hết thấy những đau đớn trên gương mặt của Quốc Huy thể hiện đều không mấy chân thật cho lắm.

Bảo Khang đi về phòng, cầm điện thoại lên, nhắn tin cho Minh Huy, tường thuật lại chuyện vừa mới xảy ra.

[.....]

.....

Anh nói xem, có tức không chứ!]

Vừa gửi xong, tin nhắn hồi đáp liền xuất hiện.

[Tên đó dám đụng vào đồ của anh? Chờ anh xử lí tên khốn kiếp đó!]

Đọc xong tin nhắn này, Bảo Khang nửa nghi nửa ngờ, Minh Huy lại nói năng như vậy. Là đang giận dữ vì ghen sao?

Bảo Khang có chút dờ khóc dờ cười, mình cả ngày nhắn tin cho anh ấy, biết bao nhiêu chuyện tốt đẹp, anh ấy ngay cả một tin nhắn cũng không trả lời. Vậy mà anh ấy lại trả lời tin nhắn vì một chuyện như vậy.

Cảm giác này, thật là khó tả mà.

Nhưng dù sao Bảo Khang cũng cảm thấy vui vẻ, bởi vì theo cậu biết thì không yêu sẽ không có ghen.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Khi Minh Huy Ghen

Chương 73. Khi Minh Huy ghen (1)

Nửa đêm, Bảo Khang mê man tỉnh dậy. Cậu có chút khó chịu ở trong người. Nhìn đồng hồ chỉ mới hơn 11 giờ, nhắn tin cho Minh Huy vài câu xong, cậu bước xuống giường rót một cốc nước để uống. Cậu cảm thấy cổ họng có chút đau rát, đầu rất nặng. Loay hoay một hồi cậu mới trở lại giường. Thời tiết rõ ràng rất lạnh nhưng cậu lại cảm thấy rất nóng.

Lăn qua lộn lại trên giường, khi tỉnh khi mê, rốt cục trời cũng đã sáng. Cậu đi vệ sinh cá nhân với khóe mắt thăm quàng cùng cơ thể mệt mỏi. Ở bên ngoài, Quốc Huy không ngừng gõ cửa: “Xuống ăn sáng nhanh lên kia anh hai, còn đi học nữa.” Lúc nào Quốc Huy cũng thích chọc Bảo Khang.

Bảo Khang trong này không dư hơi sức mà giỡn đáp lại. Vệ sinh cá nhân xong, mở cửa ra chính là ánh mắt chăm chăm của Quốc Huy. Cậu hỏi: “Mới sáng sớm em không gấp anh gấp làm gì?!”

“Sao nhìn em xơ xác quá vậy?”

Bảo Khang sờ trán của mình một cái: “Chắc là bị bệnh rồi.”

“Chắc vậy thật rồi. Hôm qua về mướt mưa mà. Thế có đi học nổi không? Hay là nghỉ một hôm đi. Đi bệnh viện khám thử xem. Đạo này thường nghe trên báo đài, có nhiều người chủ quan, khi xuất hiện các dấu hiệu như sốt, ho... không chịu đi bệnh viện, kết quả là trong người ngấm mang bệnh nặng mà không hay, vừa vài tháng liền qua đời.”

Bảo Khang nhìn Quốc Huy bằng nửa con mắt: “Anh chuẩn bị nằm trong số những người đó!!” Nói xong bước xuống dưới nhà. Quốc Huy cũng đi theo, miệng vẫn không ngừng: “Không đâu. Anh ở nước ngoài rất thường xuyên đi kiểm tra tổng quát, có bệnh liền kịp thời chữa trị. Ở Việt Nam mọi người vẫn chưa nhận thức được tầm quan trọng của việc này.”

Bảo Khang căn bản là không quan tâm

Ba và mẹ Bảo Khang đã ngồi chờ sẵn trước bàn cơm. Bảo Khang chào ba mẹ, ngồi xuống ăn cơm. Kể từ sau ngày xuất viện, ba và mẹ cậu không còn nhắc đến chuyện trước đó nữa. Bảo Khang đôi lúc cảm thấy nhẹ nhõm, đôi lúc cũng cảm thấy thấp thòm lo lắng trước thái độ này của ba mẹ. Cậu không biết là họ đã ngấm chấp nhận hay là còn có ý gì khác... Quan hệ giữa cậu và ba cũng không còn tự nhiên như lúc trước nữa.

Từ lúc ngồi trên bàn ăn, lâu lâu Bảo Khang lại ho vài cái. Mẹ cậu lo lắng: “Con bị bệnh sao?”

Bảo Khang gạt đầu: “Dạ, chắc là vậy rồi.”

Ba Bảo Khang buông đũa xuống, chau mày nhìn Bảo Khang: “Hôm nay nghỉ một hôm đi, đến bệnh viện khám và lấy thuốc uống.”

“Không sao đâu ba, bệnh thông thường thôi ạ, sẽ sớm hết thôi.”

“Không được, lát nữa ba chở con đi.”

Mẹ cậu thêm vào vài lời: “Đúng đó con trai. Nghe lời ba đi. Dù nặng hay nhẹ cũng phải uống thuốc cho khỏi, tránh để bệnh kéo dài, không tốt đâu.”

Bảo Khang vâng lời đáp lại: “Dạ. Vậy chút nữa ba mẹ xin phép thầy chủ nhiệm giúp con ạ.”

Lúc này Quốc Huy lên tiếng: “Chẳng phải hai bác nói hôm nay phải đi thăm người bạn sao ạ?”

Ba Bảo Khang như nhớ lại: “Đúng rồi...”

Quốc Huy tiếp tục: “Vậy hai bác cứ tranh thủ đi đi, để con dẫn Bảo Khang đến bệnh viện cũng được.”

Ông tin tưởng Quốc Huy mà đồng ý.

Bữa cơm kết thúc, một chút sau đó ba mẹ Bảo Khang đã chuẩn bị lên đường xong, trước khi đi ông còn nói nhỏ điều gì đó với Quốc Huy. Quốc Huy gật đầu, sau đó tạm biệt.

Bảo Khang ngồi trên ghế sa lon, cầm điện thoại đang phân vân không biết nhắn tin gì cho Minh Huy. Cả tuần nay hai người không có gặp nhau, Minh Huy cũng ít trả lời tin nhắn của cậu. Bảo Khang có trực tiếp gọi vài lần nhưng Minh Huy cũng không bắt máy.

Lúc này Quốc Huy trở lại: “Hai bác nói có thể sẽ đi hai ngày mới về, giao cho anh quản lý em. Em liệu hồn với anh đó.”

Bảo Khang bĩu môi, trực tiếp bỏ lời nói của Quốc Huy ở ngoài tai, bấm bấm điện thoại rồi nhấn nút gửi.

Quốc Huy ngồi trên xe, một chân chống đất, nhìn Bảo Khang đang chậm chạp khóa cổng lại: “Em nhanh lên một chút được không?”

Bảo Khang đáp: “Anh cũng phải từ từ chứ. Em đang bị bệnh đó!” Ho vài tiếng.

Cậu đi lại, cầm nón bảo hiểm đội lên nhưng nút gài bị trục trặc. Quốc Huy neohay đưa tay giúp cậu. Lúc này ở phía sau có tiếng xe máy dừng lại, xuất hiện một người mà Bảo Khang cho là thuần khiết, đẹp đẽ tựa bầu trời buổi sáng. Minh Huy xuất hiện trong sự bất ngờ, ngõng của Quốc Huy và Bảo Khang, riêng Bảo Khang còn có thêm vui vẻ, thích thú, nụ cười trên khóe môi lại không tự chủ được mà bật ra. Minh Huy nhanh chóng đi lại gần hai người, với gương mặt không cảm xúc, đưa tay gạt mạnh tay của Quốc Huy ra, giọng nói rõ ràng: “Xin lỗi, đừng tùy tiện đụng vào đồ của người khác như vậy.” Anh kéo Bảo Khang lại gần mình.

Quốc Huy nhún nhún vai: “Đồ của anh? Thật ra ý anh là gì đây?”

Minh Huy nhàn nhạt trả lời: “Bảo Khang là đồ của tôi, xin cậu tự trọng một chút.”

Bảo Khang quan sát Minh Huy. Trong ánh mắt dường như là những trái tim đỏ rực hướng về Minh Huy. Anh đang nói năng gì vậy? Ai là đồ của anh chứ? Đừng tùy tiện nói người ta là đồ của anh, xin anh tự trọng một chút! Bảo Khang nói thầm trong bụng, sau đó lại bật cười hạnh phúc.

Được người mình thích nhất ở trước mặt người khác xác nhận mình là vật sở hữu bất khả xâm phạm của họ, bạn nói thử xem, có ai mà không thích được như vậy?

Đột nhiên, Bảo Khang ước gì Minh Huy cũng có thể làm như vậy trước mặt ba mẹ của mình.

Quốc Huy lắc đầu: “Không có gì, chỉ là bị...” Hấn nhìn Minh Huy một chút: “Thật ra thì người này đã đánh anh, nhưng anh không sao, chỉ là có chút đau thôi.”

Bảo Khang nghe xong câu này liền có thể biết được là bịa chuyện: “Vậy sao? Em còn đang mong anh bị đánh đến nằm viện luôn đây này.”

“Em!”

Điện thoại trong túi quần reo lên, Minh Huy nghe máy, nghe xong quay sang nói với Bảo Khang: “Em về cùng cậu ta đi, anh không đưa em về tới nhà được.”

“Anh có công việc gấp sao?”

Minh Huy gật đầu, đưa tay xoa đầu Bảo Khang: “Hôm nay ở nhà ngoan ngoãn đấy, tối anh về gặp lại sau.”

Bảo Khang có chút buồn: “Dạo này anh có vẻ rất bận nhì?”

Minh Huy không trả lời. Bảo Khang lưu luyến nhìn anh, đột nhiên phát hiện trên cằm của Minh Huy có điểm mới: “Chúng ta ít gặp nhau đến nỗi râu anh mọc dài mà em mới phát hiện được. Từ khi nào anh để râu vậy? Còn nữa, mặt anh cũng có vài nốt mụn rồi kìa. Dạo này anh sống thế nào vậy?”

Minh Huy nhún nhún vai: “Dạo này bận rộn với công việc mới nên anh cũng không quan tâm bên ngoài lắm.”

Quốc Huy từ đầu đến cuối chẳng khác nào không khí: “Hai người được chưa? Còn cậu nữa, chẳng phải nói là có công việc sao?”

Bảo Khang và Minh Huy đều dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Quốc Huy.

“Vậy anh đi làm đi, không lại trễ giờ mất.”

“Ừ, ở nhà ngoan ngoãn, phải uống thuốc đầy đủ đó.” Anh lại nhìn sang Quốc Huy, nội dung câu nói là nhờ vả những giọng điệu như một sự ra lệnh: “Phiền cậu coi chừng Bảo Khang giúp tôi.”

Quốc Huy đáp lại: “Cậu yên tâm.” Hấn đưa tay quàng lấy cổ Bảo Khang: “Đây là trách nhiệm của tôi mà.”

Minh Huy cực kì không vừa mắt với hành động thân mật này, trực tiếp dùng một cước đá vào bụng của Quốc Huy, khiến hấn ăn đau cong lưng ôm bụng: “Sao lại đánh tôi?!”

Giọng nói của Minh Huy mang theo giả rét: “Tôi cảnh cáo anh lần cuối, đồ của tôi không được động vào!” Nói xong nhìn Bảo Khang rồi quay lưng đi, có vẻ khá gấp gáp. Không một lời nhưng Bảo Khang có thể cảm nhận được rất nhiều từ ánh mắt đó của Minh Huy.

Bảo Khang đứng vậy tay, nhìn Minh Huy càng đi càng xa, sau đó hỏi Quốc Huy: “Anh thấy thế nào?”

“Rất đau!”

“Cho nên anh tốt nhất là cẩn thận!” Nói xong liền lập tức cho Quốc Huy một cú đấm nhẹ vào ngực.

Cho dù Minh Huy có bận rộn tới đâu đi nữa, chỉ cần anh ấy dành một chút, một chút dù là ngăn ngừi để gặp mình là mình đủ vui rồi. Mặc dù mình rất thích anh ấy, muốn anh ấy lúc nào cũng ở cạnh mình, nhưng mình cũng cần phải hiểu, anh ấy có cuộc sống và công việc của anh ấy. Mình đã vô dụng không giúp được gì thì cũng phải không làm gánh nặng cho anh ấy, nhất định phải cố gắng sống thật tử tế!

Còn Quốc Huy lúc này cũng có thật nhiều suy nghĩ...

Năm mới vui vẻ nhé mọi người!

Hôm nay Phong có tạo fanpage mới. Các bạn truy cập vào link: <http://facebook.com/tacgialieuphong> để theo dõi nhé. Đây là fanpage chính thức và duy nhất của Phong, sau này mọi thông tin về Phong và truyện sẽ được đăng ở đây. Không biết có ai quan tâm không nhì? Thật ra thì facebook cá nhân vẫn dùng, nhưng mà đôi lúc Phong muốn chia sẻ những thông tin về truyện hay điều gì đó lại cảm thấy khá bất tiện, vì người thân cũng có kết bạn với Phong. Cũng không phải là ngại ngùng khi Phong viết - edit truyện đam mê, mà là cảm thấy không muốn bị làm phiền gì thôi. Sẽ có rất nhiều người thân thấy được và hỏi rất nhiều câu hỏi, như thế thì phiền lắm. Phong chỉ muốn tĩnh lặng sống trong những câu chuyện bản thân tạo ra, một thế giới cô tịch trong mơ. Chuyện Phong viết truyện, cả edit nữa, chị và anh rể của Phong biết, bạn bè trong lớp biết, một số người trong trường biết, nhưng thật ra cũng không ai quan tâm là mấy. Thật may!

Hôm nay viết thông báo cho mọi người, để những bạn nào thật sự quan tâm những bộ truyện của Phong, thậm chí là Phong (^w^) biết.

Link là: <http://facebook.com/tacgialieuphong>

Lần nữa chân thành cảm ơn các bạn.

Năm mới vui vẻ, mọi sự như ý!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Sự Trả Thù Ngọt Ngào

Chương 75. Sự trả thù ngọt ngào

“Bảo Khang, uống thuốc chưa đấy?” Tiếng Quốc Huy từ trong nhà phát ra. Bảo Khang đứng ở ngoài sân đáp lại: “Chút nữa em uống!”

Trong chớp mắt Quốc Huy đã đứng bên cạnh Bảo Khang: “Bao nhiêu chút rồi?” Hắn vận lưng làm vài động tác thể dục, rồi nói tiếp: “Ồ đây làm gì thế?”

Đôi mắt Bảo Khang chăm chú nhìn vào cuốn sách, sau đó đưa mắt ngược lên nhìn Quốc Huy: “Em đọc sách thôi.” Giọng nói nhàn nhạt như thể càng làm cho Quốc Huy nghi ngờ: “Em đang chờ tên kia phải không?”

Bảo Khang cũng không trả lời. Lúc này màn hình điện thoại sáng lên. Bảo Khang nhanh chóng cầm điện thoại, mở màn hình, ánh sáng màn hình làm lộ rõ biểu cảm vui mừng của Bảo Khang, sau đó cũng làm lộ rõ vẻ thất vọng trên mặt của cậu.

“Không phải rồi...” Bảo Khang kết thúc trong tiếng thở dài.

Quốc Huy ngồi xuống bên cạnh Bảo Khang. Bảo Khang lập tức kéo dài khoảng cách xa thêm một chút. Hành động này cũng không khó giải thích gì đối với Quốc Huy. Hắn cười hì một cái, rồi châm chọc: “Em ngoan ngoãn nghe lời tên kia như thế à?”

“Cái gì mà tên kia! Người ta có tên có họ đầy đủ cơ mà!” Bảo Khang ừ rừ lật sang trang sách mới. Quốc Huy không nói lời nào nữa, lẳng lặng ngồi nghịch điện thoại bên cạnh Bảo Khang. Bảo Khang cũng không nói nữa, đọc sách, thỉnh thoảng lại nhìn ra phía trước công nhà.

Không khí của đêm thật mát mẻ với những con gió dịu, khẽ mon tron khuôn mặt và làm mái tóc Bảo Khang bay. Xung quanh là bản hòa tấu du dương, đa sắc màu của những nghệ sĩ côn trùng tài năng. Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một. Bảo Khang cũng vừa đọc xong sách, mở điện thoại lên nhưng không được, chắc là hết pin rồi, cậu nhìn Quốc Huy ở bên cạnh: “Mấy giờ rồi?”

“Em không thấy anh đang chơi game sao? Thật phiền phức.” Quốc Huy cằn nhằn: “9 giờ 12 phút. Cũng đã khuya rồi, uống thuốc rồi đi ngủ đi.”

“Chút nữa em uống. Anh vào trong sạc giúp em chiếc điện thoại với.”

Quốc Huy cầm điện thoại của Bảo Khang: “Anh vào trong xem ti vi, nhân tiện sạc giúp em luôn, chứ em đừng nghĩ là có thể sai vặt được anh. Em cũng đừng chờ nữa, có lẽ tên kia không đến đâu.”

Câu nói lại khiến Bảo Khang thấy khó chịu. Đã nói là tối sẽ gặp lại mình mà giờ này vẫn chưa thấy tới. Đã vậy một tin nhắn cũng không có một tin! Đồ đáng ghét! Bảo Khang nghĩ thầm trong đầu, đôi chân mày chau lại.

.....

Khoảng hai tiếng sau, Quốc Huy tắt ti vi, ngáp một cái, thấy Bảo Khang vẫn còn ngồi trước thềm: “Em còn chưa vào nhà nữa sao? Khuya lắm rồi đó.”

Bảo Khang quay lại nhìn: “Anh cứ ngủ trước đi. Em chờ chút nữa.”

“Không được! Em đang bị bệnh cơ mà, còn chưa uống thuốc nữa! Nếu mai bệnh nặng thêm thì sao?”

“Em không sao. Anh ngủ trước đi!”

Thấy thái độ cương quyết của Bảo Khang, Quốc Huy cũng bất lực: “Vậy chút nữa em đóng cửa lại nhé!” Bảo Khang gật đầu: “Ngủ ngon. ~”

.....

Thời gian đã trôi qua không biết chính xác là bao lâu, Bảo Khang cảm nhận được hơi thở gần gũi, mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên cậu thấy chính là nụ cười khẽ của Minh Huy, anh ấy đang ôm cậu. Cậu bật người ngồi dậy, gương mặt biến dạng vì nụ cười hết mức, không giấu được niềm vui: “Anh đến rồi! Hay quá!” Cậu chỉ còn kém không có nhảy tung lên như con nít thấy mẹ đi chợ về.

Minh Huy nghiêng đầu nhìn biểu cảm của Bảo Khang, nụ cười khẽ vẫn thường trực. Trong mắt anh Bảo Khang đã biến thành hình trái tim mất rồi! Trong

não của anh, dung lượng của những công thức, định lý toán học không là gì so với dung lượng của những thứ liên quan đến Bảo Khang

Sau những dòng suy nghĩ, anh nói: “Em đợi anh như thế, anh rất hạnh phúc, nhưng lần sau em không được như vậy, phải đi ngủ, nghe chưa?”

Bảo Khang chề môi, lắc đầu: “Em không hứa được.”

Minh Huy gỡ nhẹ lên đầu Bảo Khang, chau mày lại, vẻ không đồng ý với Bảo Khang. Bảo Khang nhanh chóng giải thích: “Chờ anh, đó là một chuyện vui vẻ, cũng là một phần trong cuộc sống của em.” Dừng lại một hồi, Bảo Khang tưởng tượng điều gì đó trong lòng, sau đó bật thốt cười: “Sau này em nằm ở nhà chờ anh đem tiền về đưa cho em”

Chỉ là nói đùa băng quơ vậy thôi, cậu cũng không nghĩ tới anh sẽ chú ý, nhưng anh lại đáp một câu trả lời khiến cậu ngạc nhiên. Minh Huy đáp: “Ừ, anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền đưa cho em”

Nghiêm túc, quá nghiêm túc rồi! Bảo Khang thấy thái độ như thế của Minh Huy, trong lòng cũng không nghi ngờ nhiều mà cảm thấy thật cảm động. Bình thường Minh Huy cũng không phải là người hay nói đùa. Cậu định nói lời vừa rồi chỉ là giỡn thôi, còn định nói rất nhiều lời tình tứ, nhưng còn chưa kịp nói đã bị câu nói tiếp theo của Minh Huy chặn đứng: “Đề em đi chữa bệnh hay tưởng tượng huyền ảo.”

Lãng mạn cái gì chứ, hoàn toàn không có! Bảo Khang đâm nhẹ vào ngực Minh Huy: “Em có đâu!” Minh Huy đơn giản nhún vai một cái. Hành động nhỏ như thế nhưng lại có sức tàn phá mãnh liệt đối với Bảo Khang. Rõ ràng là đang chế nhạo mình mà!

Bảo Khang cũng không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa: “Sao anh vào được trong đây vậy?”

“Anh có phép đi xuyên qua vật chất.” Minh Huy nói một cách bình thường.

Bảo Khang lại tiếp tục đâm vào ngực Minh Huy: “Không lẽ anh trèo rào sao?”

Minh Huy gạt đầu: “Em ngủ say như gì vậy, anh kêu hoài mà em không nghe thấy.”

Bảo Khang đỏ mặt: “Em có sao?”

“Em thừa biết.”

Bảo Khang xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu. Cậu đột nhiên muốn hỏi một chuyện: “Sao giờ này anh mới đến?”

“Anh đi làm?”

“Anh làm công việc gì thế?”

“Hôm nay tăng ca à?”

Minh Huy không trả lời lấy một câu, vẫn thản nhiên ngồi nhìn vào cuốn sách. Một chút sau đó, anh khép quyển sách lại, đập nhẹ lên đầu Bảo Khang đang ngây ngô nhìn mình: “Đi ngủ thôi.”

“Đi ngủ?” Bảo Khang hỏi lại.

“Ừ, khuya rồi. Hôm nay ngủ lại nhà em”

Bảo Khang như nhặt được vàng, vui sướng rất nhiều, hạnh phúc rất nhiều nhưng không biểu lộ ra, sợ người khác biết. Cậu nén bình tĩnh, từ tốn và chậm rãi nói: “Tốt quá rồi, được ngủ cùng anh. Vậy đi thôi.”

Nhưng mà cũng không thoát khỏi cặp mắt tinh tường của Minh Huy đâu Bảo Khang à.

Lúc hai người đi đến phòng của Bảo Khang, Minh Huy hỏi: “Phòng của tên kia đâu?”

Bảo Khang chợt nghĩ, sao hai người này thích gọi nhau là tên kia thế nhỉ?! Cậu chỉ phòng cho Minh Huy, Minh Huy đi đến, mở cửa ra, lần theo ánh sáng đèn ngủ đi tới giường. Quốc Huy đang ngủ trên đó, có vẻ đã ngủ sâu lắm rồi. Minh Huy nhìn Quốc Huy, lăm bắm: “Ngay cả ngủ cũng đáng ghét như vậy!” Nói xong đưa tay ra, dùng tất cả sức mạnh tập trung vào ngón tay trỏ, búng thật mạnh lên trán của Quốc Huy rồi đi ra ngoài như không có chuyện gì.

Quốc Huy nhăn mặt, xoa trán, trở người rồi ngủ tiếp.

Bảo Khang ở ngoài hỏi: “Anh làm gì trong đó thế?”

“Không có gì, chỉ là làm chuyện nên làm thôi.”

Một ngày cảm thấy có gia đình...!

Cuối tuần thư thái, mọi người!

Fanpage: <http://facebook.com/tacgialieuphong>

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ngủ Chung Lần Nữa

Chương 76. Ngủ chung lần nữa

Bảo Khang đóng cửa lại, nhìn Minh Huy đang ngấm nhìn xung quanh căn phòng, trên mặt anh có chút suy tư. Bảo Khang cũng chút ít đoán được suy nghĩ hiện tại của anh ấy, cậu im lặng không muốn cắt ngang cảm xúc của Minh Huy, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên quan sát. Minh Huy đi lại chỗ bàn học của Bảo Khang, ngồi xuống, chỉ sang cái ghế bên cạnh: “Lại đây học nhanh lên! Em còn muốn lười biếng đến bao giờ?”

Bảo Khang đột nhiên cảm thấy lồng ngực của mình dậy sóng. Câu nói này... Quen thuộc đến kì lạ! Nó đưa cậu trở lại với những kỉ niệm cách đây không lâu lắm.

[Bảo Khang nằm trên giường, hai tay cầm điện thoại, trên màn hình là hình ảnh của năm anh em siêu nhân gao đang chiến đấu với quái vật. Minh Huy đứng kế bên, chau mày nhìn Bảo Khang, sau đó anh đưa tay gạt lấy điện thoại, tắt nguồn, giọng nói không mấy hài lòng: “Đến giờ học rồi.” Sau đó lờ Bảo Khang khỏi giường.

Nhưng Bảo Khang cứ nằm ở một chỗ, dùng tấm chăn trắng bao bọc lấy khắp thân thể. Cậu thu mình trong đó: “Chút nữa học vẫn còn kịp. Giờ em mệt trong người lắm.” Nói xong lặn quạ lộn lại trên giường như một con sấu.

Minh Huy khoanh hai tay trước ngực: “Dậy học nhanh lên! Em còn muốn lười biếng đến bao giờ?”

Bảo Khang vẫn không có động tĩnh. Minh Huy không nhượng bộ, tiến lên, ôm Bảo Khang đang dùng tấm chăn bao phủ cơ thể lên, đem tới trên ghế bàn học: “Em còn lười như thế nữa để xem anh trị em thế nào.”

Thế là Bảo Khang dù muốn dù không vẫn phải học. Cậu ngồi trong tấm chăn, chỉ để cái đầu và tay phải ra bên ngoài.]

Bảo Khang khẽ cười: “Đã lâu rồi anh nhỉ?”

Minh Huy gạt đầu nhẹ: “Đã lâu rồi.”

“Nhưng mà anh yên tâm, dù anh không còn làm gia sư cho em, em cũng sẽ thật ngoan ngoãn, không lười như thế nữa. Cố gắng học thật giỏi, sau này không để anh lo lắng. Em cũng sẽ...”

Minh Huy đi tới, ngắt lời của cậu: “Được rồi, em không cần nói nhiều như thế đâu. Em chỉ cần thực hiện là được rồi. Em sẽ chờ xem sự tiến bộ của em. Bây giờ chúng ta đi ngủ thôi.”

“Em có nói nhiều đâu!” Bảo Khang phản bác như thế thôi, nhưng trong đầu đang rập rờn hai chữ ‘chúng ta’. Chúng ta... Minh... Lúc trước đều là nói ‘Minh đi ngủ thôi.’ bây giờ thì nói ‘Chúng ta đi ngủ thôi.’ Không còn đơn độc nữa. Bảo Khang nghĩ đến sau này sẽ cùng Minh Huy làm rất nhiều việc, trong đầu liền mong muốn tương lai của cậu và Minh Huy đến thật nhanh.

“Em đang nghĩ gì mà thờ người ra vậy?”

Bảo Khang cười, khẽ lắc đầu: “Không có gì.” Nói xong cậu đi về phía cửa.

“Em đi đâu thế? Còn không đi ngủ?”

Bảo Khang đáp: “Em đi tắt đèn.”

Minh Huy chau mày: “Không phải em sợ ma sao?”

Cậu bình thần trả lời: “Đúng là em sợ ma. Nhưng hôm nay thì khác, có anh ngủ cạnh, không còn sợ gì nữa.”

Lời vừa dứt cũng là lúc căn phòng bị bóng tối ngự trị. Bảo Khang chạy lại ôm lấy Minh Huy: “Cảm giác này thật tuyệt!” Minh Huy đưa tay xoa đầu Bảo Khang.

Trên giường, Bảo Khang nằm vào lòng của Minh Huy. Cậu có thể nghe được nhịp tim của Minh Huy. Không hiểu sao Bảo Khang lại nghe tiếng tim đập thành giọng nói của Minh Huy đang nói anh yêu em. Cậu trách móc con tim đang đập như đánh trống của mình: Đập mạnh như thế ờ Minh Huy nghe thấy thì phải làm sao?!

Minh Huy đang lấy hai tay ôm ấp Bảo Khang, giọng nói êm ái như dòng suối hiền hòa: “Ngủ ngon!”

“Anh ngủ ngon.”

Từ đó hai người không nói với nhau câu gì nữa. Cả căn phòng trở nên thật yên tĩnh.

Minh Huy lúc này mang thật nhiều suy nghĩ. Người anh ôm trong lòng giờ đã mê man đi vào giấc ngủ, hơi thở vẫn cứ đều đều như vậy. Trong đêm tối, khuôn mặt của Bảo Khang không hiện rõ nét trong mắt Minh Huy nhưng anh vẫn có thể thấy được khóe môi đang mỉm cười của Bảo Khang. Anh cảm thấy yêu mến nụ cười đó biết bao! Anh nghĩ: Em ấy ngay cả khi ngủ vẫn còn cười, là vì đang mơ giấc mơ ngọt ngào hay sao? Nụ cười ấy, chỉ cần thấy nó, mình sẽ không kiềm lòng được mà cảm thấy hạnh phúc. Sau này anh sẽ cố gắng để em cười thật nhiều, Bảo Khang của anh! ~

Một mình bước trong đêm tối, đường phố đã trở nên vắng vẻ hơn, Minh Huy lấy điện thoại ra xem, đã hơn mười hai giờ. Giờ này em ấy chắc đã ngủ. Anh xin lỗi, không thể đến gặp em như đã hứa sáng nay rồi. Anh ngồi xuống ven đường, bóp đến méo mó chai nước suối đã cạn nước trong tay, thật mạnh ném nó đi. Sau đó anh đứng dậy, xé màn đêm đi về phía trước. Con đường dẫn đến nhà của Bảo Khang. Anh muốn đến nhà của Bảo Khang một chút, cho dù Bảo Khang đã ngủ vẫn muốn đến.

Thế nhưng khi đứng trước cổng nhà Bảo Khang, nhìn thấy em ấy ở trước hành lang, dựa lưng vào cột mà ngủ, anh vừa vui vừa tự trách bản thân. Anh leo cổng vào nhà, nhẹ nhàng tiến lại gần Bảo Khang. Em thật là ngốc mà!

Đôi tay nâng nhẹ Bảo Khang vào lòng, anh không muốn Bảo Khang thức dậy. Thấy cuốn sách bên cạnh, anh cầm lên đọc, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Bảo Khang.

Lúc bước vào căn phòng của Bảo Khang, anh cảm thấy có rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu, căn phòng này có lẽ là nơi đã nuôi dưỡng tình cảm của hai người. Anh không nhớ hai người bắt đầu từ đâu và như thế nào... Anh đi lại bàn học, ngồi xuống, nhìn Bảo Khang đang đứng ở đằng xa im lặng quan sát mình. Khi Bảo Khang nói đã lâu rồi, anh tự dưng thấy nhói trong lòng. Thời gian đúng là nhanh, mọi chuyện cứ tưởng như mới xảy ra ngày hôm qua những thật chất đã xảy ra cách đây khá lâu. Đã lâu không có ngồi trong đây dạy kèm cho Bảo Khang. Khi Bảo Khang nói sẽ cố gắng thật ngoan ngoãn, anh có thể thấy được sự ngây thơ và thật lòng của người anh thương. Anh cảm thấy thương Bảo Khang hơn bao giờ hết.

Đột nhiên bên cạnh xuất hiện giọng nói của Bảo Khang, đưa anh thoát khỏi những suy nghĩ: “Anh có nhớ lần đầu chúng ta ngủ chung không?”

Minh Huy đáp: “Em chưa ngủ sao?”

“Anh trả lời em đi.”

“Nhớ, nhớ rất kĩ.”

“May quá...”

Bảo Khang không nói gì nữa. Minh Huy nhớ lại đêm hôm đó.

[“Chỉ có một tấm chăn thôi sao? Ai đắp ai không đắp đây?”

“Anh cứ dùng một mình.”

“Không được, trời lạnh, chúng ta đắp chung đi, con trai với nhau mà.”

“Không sao, anh cứ tự nhiên đi mà.”

“Không được.”

Vừa dứt lời, Minh Huy đã phủ nửa người dưới của Bảo Khang bằng tấm chăn: “Hai người cùng dùng. Không được từ chối, tuyệt đối tuân theo. Đây là mệnh lệnh. Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.”

Lần đầu tiên cả hai ngủ chung với nhau, nên có chút không thoải mái, thiếu tự nhiên.

“Thầy nằm sát vào trong một tí nữa đi.”

“VẬY LÀ SÁT LẮM RỒI.”]

Minh Huy không khỏi nhin được cười, Thì ra nãy giờ em ấy cười là vì việc này. Minh thiếu chút nữa thì quên mất, từ đầu cho đến cuối, người sợ ma chính là mình, người không có đèn thì không ngủ được cũng chính là mình. Minh Huy cảm thấy không hiểu tại sao lúc trước mình lại sợ ma và bóng đêm như

thế, còn bây giờ thì anh không còn sợ những thứ đó. Có lẽ anh đã thật sự trưởng thành, có lẽ anh ý thức được bản thân cần phải thật mạnh mẽ để bảo vệ người nằm bên cạnh anh lúc này. Tình yêu thương đã cho anh thêm sức mạnh, đã hun đúc cho anh một bản lĩnh gan dạ.

Lúc trước Bảo Khang nói sẽ bảo vệ anh.

Bây giờ anh nói sẽ bảo vệ Bảo Khang.

Nhưng thật ra hai người khi yêu không nhất thiết phải bảo vệ lẫn nhau. Bảo vệ nhau được thì tốt, còn nếu không thì chỉ cần cùng nhau chịu đựng mọi chuyện là đủ lắm rồi.

Fanpage chính thức: <http://facebook.com/tacgia lieuphong>

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Cô Gái Ấy Là Ai?

Trời vừa tờ mờ sáng. Bảo Khang giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra đã không thấy người bên cạnh. Cậu thật nhanh phóng xuống giường, trên mặt mang theo cảm xúc lo lắng. Anh ấy đâu rồi? Mới sáng sớm mà đi đâu thế? Cậu cầm điện thoại lên định gọi cho Minh Huy nhưng lại thấy tin nhắn Minh Huy gửi cách đây khoảng nửa tiếng.

[Anh phải đi làm rồi. Thật tiếc khi không thể đợi đến lúc em thức dậy. Vừa đo thân nhiệt cho em xong, chắc em cũng đỡ bệnh rồi. Chúc em ngày mới vui vẻ, học ngoan nhé!]

Bảo Khang mặc dù buồn lắm nhưng dù sao có tin nhắn để lại như thế cậu cũng được an ủi phần nào. Cậu cảm thấy thật khó hiểu, dạo này không biết Minh Huy làm gì mà suốt ngày chẳng thấy đâu, gặp được nhau đã khó, ở cạnh nhau lâu càng khó hơn. Lúc trước ngày nào cũng gặp, còn bây giờ có khi cả tuần còn chưa gặp được năm phút. Nghĩ như vậy, cậu thở dài. Cậu lại cảm thấy bản thân thật không phải, đáng lí tối hôm qua mình phải thức để tâm sự và nhìn ngắm anh ấy. Minh lại đi ngủ...

Ngay ngò một hồi cũng đã hơn sáu giờ, Bảo Khang tức tốc chuẩn bị đến trường. Vừa ra khỏi phòng cũng vừa vặn gặp Quốc Huy. Cậu thấy trên trán của Quốc Huy có gì đó khác thường, hỏi: “Trán của anh bị làm sao vậy? Hình như u một cục.”

Quốc Huy nhăn nhó, xoa xoa cục u trên trán, cũng hoàn toàn không biết chuyện gì: “Anh cũng không biết nữa. Đêm qua hình như có vật gì đó đập vào trán anh khi anh đang ngủ. Sáng dậy soi gương tự nhiên thấy u lên một cục.”

Đến đây Bảo Khang sức nhớ đến chuyện đêm qua, xâu chuỗi lại tất cả diễn biến, sau đó liền kết luận được chuyện gì đã xảy ra. Cậu không khỏi muốn cười nhưng lại cố gắng kìm nén lại, thành ra nụ cười như có như không trên môi. Không nghĩ anh Minh Huy lại trẻ con như vậy! Làm như vậy chắc là vì mình đi! Cậu càng không nhịn được cười khi nghĩ như vậy.

Quốc Huy tình ý thấy được nụ cười bí hiểm của Bảo Khang: “Em cười gì vậy?”

Bảo Khang lắc đầu: “Không có gì.” Bảo Khang cảm thấy có chút tội lỗi với Quốc Huy, nhưng dù sao cậu cũng đứng về phe Minh Huy, đương nhiên rồi.

Quốc Huy cũng không đi sâu vào vấn đề nữa, chuyển sang chuyện khác: “Ba em vừa gọi điện thoại cho anh, bảo là vài ngày nữa mới về nhà.”

Bảo Khang đang buộc dây giày: “Ba mẹ có nói là chuyện gì không?”

“Không có nói, anh có hỏi nhưng họ không trả lời.”

Lớp học hôm nay rộn ràng hơn mọi khi, bởi vì có đoàn sinh viên về trường, đang đứng trong lớp Bảo Khang chuẩn bị bắt đầu buổi khảo sát ý kiến với chủ đề Hiểu biết của học sinh phổ thông về ô nhiễm môi trường. Một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, vẻ ngoài khá khả ái, đặc biệt là nụ cười duyên dáng để lộ hai đồng tiền sâu hoáy, bắt đầu buổi tư vấn: “Chào các em, hôm nay rất vui khi được gặp các em. Anh chị đến từ trường đại học XYZ. Sắp tới anh chị tham gia cuộc thi ABC cấp quốc gia, hiện tại đang trong giai đoạn chuẩn bị cho cuộc thi. Hôm nay anh chị đến đây để khảo sát...”

Bảo Khang ngồi ở bên dưới, nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Đã thành lệ, nếu không học, cậu sẽ nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Cậu không quan tâm đến đoàn sinh viên kia, cũng không hào hứng vì trai xinh gái đẹp như những người học sinh khác. Đột nhiên cậu nghe được bên tai cuộc đối thoại giữa hai người cùng lớp.

“Anh trai kia nhìn đẹp trai giống Lee Min Ho quá!”

“Tao thấy giống Song Joong Ki hơn.”

Bảo Khang chau mày, dời tầm mắt về phía đoàn sinh viên kia, nhìn chàng trai mà hai người kia đang bàn luận, sau đó lại quay qua bên ngoài, thầm nói: “Minh Huy của tôi đẹp trai hơn nhiều!”

Con gió của buổi sáng dịu mát thổi bên ngoài, làm lung lay những chiếc lá xanh biếc. Cậu đưa tay ra tận hường, hít một hơi thật sâu đầy sáng khoái. Ngồi cạnh cửa sổ thật tốt nhỉ!

Giờ tan học cũng đến, cứ như thường lệ, bọn con trai lại vội vã xách cặp chạy ủa ra khỏi lớp, còn bọn con gái lại cẩn thận và chậm rãi dọn dẹp tập vở vào cặp rồi mới ra về. Lớp học giờ đây chỉ còn lại mỗi cậu cùng âm thanh của cái quạt trần. Cậu nằm dài trên bãi, nghiêng đầu sang một bên, bấm dây số của Minh Huy. Chuông đã reo nhưng mãi không thấy trả lời, Bảo Khang chu môi than thở: “Lại không nghe máy nữa.”

Sau khoảng năm phút, cậu tiếp tục gọi lại nhưng tình hình cũng không thay đổi. Lần ba, rồi lần bốn...

Bảo Khang cảm thấy bản thân nhớ người kia đến mức sắp không chịu nổi rồi. Cậu đành nhắn tin cho Minh Huy.

[Khi nào đọc được tin nhắn này nhớ gọi lại cho em nha.]

Cậu dẹp điện thoại sang một bên, xắn tay áo lên, lôi bài tập trong cặp ra làm, thỉnh thoảng cũng sẽ liếc nhìn xem điện thoại có ai điện hay là tin nhắn gì không. Cứ như thế một buổi chiều chậm chậm trôi đi. Ngay lúc Bảo Khang đang dọn tập định đi về thì điện thoại lại vang lên. Nhìn tên người gọi tới, Bảo Khang chợt cảm thấy đất trời nở hoa, tức tốc nhận điện thoại: “Cuối cùng anh cũng gọi cho em rồi!”

Nhưng giây sau cậu liền nheo lại. Giọng nói kia... sao nghe xa lạ quá vậy?! Rõ ràng là số của Minh Huy cơ mà! Cậu tự trấn an bản thân chắc là mình nhớ quá hóa điên rồi: “Xin hỏi, đây có phải là số của Minh Huy không ạ?”

Giọng nói của người phụ nữ xa lạ lại vang lên: “Đúng rồi. Ai thế?”

Bảo Khang bỏ điện thoại khỏi tay, dùng tay trái xoa xoa lồng ngực trái của mình. Không được, mình phải thật bình tĩnh!

“Là học trò cũ của anh ấy. Cho hỏi anh Minh Huy có ở đó không ạ?”

“À, anh ấy đi làm rồi, lúc trưa về ăn cơm anh ấy bỏ quên ở đây. Em tìm anh ấy có gì không?”

Cô ta gọi Minh Huy bằng anh nghe rất ngọt. Bảo Khang càng lúc càng lo lắng hỏi hộc nhưng cậu càng tò mò hơn: “Cho hỏi, cô là...”

Bảo Khang có thể nghe rõ được tiếng cười ngại ngùng của người ở đầu dây bên kia: “Chị với anh ấy... Nói sao ta, nói chung là chị cũng không biết nói thế nào nữa.”

“Dạ. Khi nào anh Huy về nhờ chị nói là gọi lại cho em nhé, em là Bảo Khang.” Bảo Khang nhanh chóng nói rồi tắt máy, không chờ người bên kia trả lời.

Cậu mỉm cười và tự nói: Chắc cô ấy với Minh Huy là quan hệ bình thường thôi!

Mặc dù như vậy như cậu không thể lừa dối bản thân mình. Cậu tràn đầy bất an. Cậu lạc quan và tin tưởng đến mức nào cũng không thể không cảm thấy sợ rằng điều cậu không muốn nhất lại xảy ra.

Minh Huy à, cô gái kia là ai thế?

Rất muốn nghe câu trả lời của anh ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chỉ Cần Yêu, Liền Có Thể Gặp Nhau

Chương 78. Chỉ cần yêu, liền có thể gặp được nhau.

Tác giả: Liêu Phong (Phong Phong)

Fanpage: <http://facebook.com/tacgialieuphong>

Facebook cá nhân: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: lieuphong_

Bảo Khang bước từng bước chậm rãi và đầy nặng nề đi ra khỏi phòng học. Cậu cúi đầu nhìn xuống đất, trong đầu vẫn không ngừng nghĩ về cô gái lúc nãy. Ở gần cuối cầu thang, cậu bước hụt chân, cũng may là cơ thể phản ứng lại kịp, nhanh chóng bám lấy tay vịn, nếu không có lẽ đã lăn vài vòng rồi.

Cậu hòa vào dòng học sinh đông đúc tiến ra khỏi cổng trường. Từng người cứ vội vã mà lướt qua cậu. Cho đến khi bác bảo vệ đóng cánh cổng kia lại thì chỉ còn dư lại cậu cùng với sự yên tĩnh đến độ có thể nghe được âm thanh của chiếc lá rơi. Bảo Khang nhìn đồng hồ, thời gian đã trôi qua hơn một tiếng. Bầu trời bắt đầu tối dần đi. Bảo Khang thờ dài một tiếng, chắc là anh ấy đang trên đường đến. Cậu tự trấn an mình như thế, sau đó mở điện thoại lên, vào thư viện ảnh, vừa xem vừa dùng tay xoa xoa khuôn mặt của người trong hình. Bất giác khẽ môi cậu lại cong lên hình bán nguyệt, vật thể nằm bên trong lồng ngực trái lại đập nhanh hơn.

Thời gian lại trôi đi chút ít. Bảo Khang chán ngán trở về nhà. Bước vào bên trong, cậu không thèm nhìn Quốc Huy đang đứng đợi cậu, mà một mạch đi thẳng lên trên phòng, khóa cửa lại, nằm xuống giường.

Quốc Huy chau mày, nhận ra được sự bất thường, đứng ở trước cửa nói vọng vào: “Em lại có chuyện gì đó? Bệnh nặng thêm rồi à?”

Không có bất kì hồi âm. Quốc Huy gõ cửa: “Em có chuyện gì đấy? Nói anh nghe với.”

Lúc này Bảo Khang mới lên tiếng, giọng nói có chút bất lực: “Em muốn an tĩnh một mình suy nghĩ chút chuyện.”

Quốc Huy suy nghĩ một hồi, mới nói: “Tên kia làm gì em sao? Để anh đi tìm hắc đòi lại công bằng cho em.”

Bảo Khang lập tức phản ứng đầy mạnh mẽ: “Không có liên quan tới anh ấy!” Sau đó chùng hơi lại: “Chỉ là, chỉ là... Em...” Cậu không nói nên lời.

Quốc Huy gõ mạnh vào cửa một cái, lên giọng: “Chuyện gì thì cứ để đó, bây giờ em phải đi tắm rồi xuống ăn cơm, anh chuẩn bị cơm và phân loại thuốc hết cả rồi. Em muốn suy nghĩ, em muốn buồn thì cũng cần có sức lực. Em nghe rõ chưa? 15 phút nữa anh muốn thấy em xuống ăn cơm. Không nói nhiều.” Nói rồi rời đi.

Bảo Khang vui mặt mình xuống gối, hơi thở gấp gáp.

Bên này Minh Huy mệt mỏi bước vào nhà, nằm rã rời dưới ghế sofa, hai mắt nhắm lại. Thảo Vân từ trong bếp đi ra, nhìn bộ đồ dính đầy bẩn của Minh Huy liền lắc đầu thờ dài, lo lắng tiến lại gần anh, nói: “Anh về trễ thế? Công việc đó cực lắm sao? Em thấy ngày nào anh về cũng trong bộ dạng xơ xác thế này.”

Minh Huy tuy không mở mắt nhưng vẫn trả lời: “Cơm xong chưa?”

Thảo Vân gật đầu: “Để em dọn cho anh.”

“Cảm ơn em.”

“Không cần phải cảm ơn. Em làm như vậy không phải vì muốn nghe anh nói câu này.”

Minh Huy xoay người, không nói gì thêm. Thảo Vân sớm đoán được mình sẽ bị bơ như thế này nên cũng không bất ngờ, nói tiếp: “Em thật không hiểu tại sao anh lại đi đến bước đường này. Anh định giấu em chuyện này cho đến bao giờ? Hôm nay em có ghé qua nhà hai bác, không khí bên đó cũng không có tốt.”

Minh Huy bật người ngồi dậy: “Ba mẹ anh vẫn khỏe chứ?” Sau đó đi lên phòng: “Anh đi tắm.”

Thảo Vân cũng đi vào bếp: “Họ vẫn khỏe, nhưng vui hay không thì em không biết. Anh tắm rồi xuống ăn cơm với em.”

Minh Huy cời đồ ra, bật vòi nước. Từng giọt nước lăn từ tóc anh xuống, chảy qua khắp mọi nơi trên cơ thể. Lau khô người, mặc quần áo vào xong tất, anh đi xuống dưới nhà bếp, nhìn thấy bữa ăn đã được chuẩn bị rất chu đáo. Anh bước tới ngồi xuống, nói: “Em thật là khéo tay. Nhưng lần sau em không cần chuẩn bị nhiều như thế đâu, bình đạm là được rồi.”

Thảo Vân đưa bát cơm cho Minh Huy: “Anh nói như thế em nấu cho mình anh ăn vậy. Em cũng ăn mà.” Cười một cái: “Anh ăn món này thử xem.” Gắp qua cho Minh Huy.

Minh Huy nhận lấy: “Vây lần sau anh ăn ít một chút. Chứ bữa anh thịnh soạn như thế này anh không đủ tiền trả. Anh còn phải để dành tiền.”

Thảo Vân chau mày: “Anh này, không cần như thế. Cơm và nhà anh không cần trả tiền, em cho không anh luôn đấy, cả con người của em nữa. Hi.”

Minh Huy nhún nhún vai: “Sao có thể được chứ.”

“Anh đúng là không biết gì cả, cho không mà cũng không lấy. À, đúng rồi, hồi chiều có cậu bé nào gọi cho anh đó.”

Minh Huy liền buông đôi đũa xuống, mở điện thoại lên: “Em ấy có nói gì không?”

Thảo Vân gấp rau cho Minh Huy, nói: “Bảo anh khi nào về thì gọi lại.”

Minh Huy cuống cuống rời khỏi bàn, với tay lấy cái áo khoác để ở ghế sofa rồi gấp gấp đi ra ngoài. Thảo Vân bất ngờ: “Anh đi đâu đấy? Ăn xong rồi hẳn đi.” Nhưng anh đã đi mất rồi.

Đứng trước cổng nhà Bảo Khang, Minh Huy lấy điện thoại ra. Bảo Khang trong nhà đang cùng Quốc Huy rửa chén bát, nhận được điện thoại liền chạy ra ngoài.

Chỉ cần yêu, liền có thể gặp được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Cảm Xúc Lẫn Lộn

Chương 79. Cảm xúc lẫn lộn

“Cái ô khóa này hôm nay bị làm sao ấy nhỉ?”

Nghe lời trách móc cùng với điệu bộ rối rắm của Bảo Khang, Minh Huy dường như đang dần ý thức được chuyện gì đó. Anh tiếp tục quan sát hành động và cử chỉ của Bảo Khang.

Bảo Khang mất vài phút mới mở cửa xong. Lúc mở được thì việc đầu tiên không phải là rạng rỡ chào Minh Huy như thường khi, mà là dùng chân đá thật mạnh vào cổng, miệng oán trách: “Rõ ràng bình thường chỉ cần vài giây là mở ra được rồi cơ!”

Minh Huy bỏ hai tay trong túi quần, khẽ nghiêng đầu sang một bên, dùng loại ánh mắt sắc sảo quan sát Bảo Khang lúc này.

Bảo Khang nhìn nhanh vào trực diện Minh Huy một cái, sau đó lại cúi đầu nhìn xuống đất. Khoảng cách giữa hai người bị ánh đèn ở cổng làm cho thấy rõ. Đó không chỉ là khoảng cách về mặt địa lý, mà còn là khoảng cách về mặt âm thanh, bởi hai người vẫn chưa nói với nhau câu gì.

Minh Huy chậm rãi tiến về phía Bảo Khang, rút hai tay trong túi quần ra, sau đó khẽ kéo Bảo Khang về phía mình, ôm thật chặt, giọng nói nhàn nhạt mà ấm áp: “Em có chuyện gì thì cứ nói ra cùng anh, đừng im lặng như thế.”

Nằm trong lòng ngực của Minh Huy, ấm áp từ cơ thể anh ấy lan truyền sang khắp người Bảo Khang. Hơi thở và thân nhiệt này, vẫn quen thuộc và lợi hại như vậy, có thể khiến người khác như đang lơ lửng trên chín tầng mây. Anh ấy bảo mình có chuyện gì thì cứ nói ra, anh ấy biết mình đang có suy nghĩ gì sao? Minh nói ra, liệu có hồ đồ không? Nói ra rồi có làm phiền anh ấy? Có bị anh ấy la mắng không? Nhưng, mình, thật sự muốn nghe anh ấy giải thích. Minh... Giây phút này Bảo Khang đang rối bời ở trong lòng.

Minh Huy đưa cằm nhẹ cọ xát lên mái tóc mềm thơm của Bảo Khang: “Không phải em đã hứa có chuyện gì thì cũng sẽ nói cho anh biết mà, em đã quên?”

Nhắc tới lời hứa, Bảo Khang như có thêm động lực để nói ra hết những trăn trở trong lòng. Nén một hơi thật dài sau đó thở ra, cậu nói: “Chiều này em có gọi cho anh.”

“Ừ.”

Bảo Khang ôm chặt Minh Huy thêm nữa: “Cô gái ấy là ai thế anh?” Hành động này có lẽ là bởi vì cậu đang sợ, sợ rằng câu trả lời mà cậu không muốn nghe nhất sẽ được thốt ra từ miệng và bằng giọng nói của người mà cậu thương. Cậu còn khẽ bầu vịu lấy áo của Minh Huy.

Minh Huy đáp: “Là bạn gái hiện tại của anh.”

Giọng điệu bình thường như thế, bảy chữ bình thường như thế, nhưng mà nó so với với bom hạt nhân còn có sức hủy hoại ghê gớm hơn. Bảo Khang nghe rõ từng chữ rồi, trái tim vỡ tan rồi, bàn tay ban nãy còn bầu vịu lấy áo Minh Huy đang không còn chút sức lực mà buông ra. Hơi ấm cũng dần biến mất.

Cậu không tin tưởng đây là sự thật, trong đầu không ngừng phủ nhận, giọng nói run rẩy: “Em không tin đâu. Hôm nay anh nói dối đúng không? Anh chỉ là đang trêu đùa em, anh và cô ấy có lẽ chỉ là bạn thôi đúng không?” Cậu dùng chút sức lực còn sót lại chuẩn bị thoát khỏi vòng tay của Minh Huy. Khoe mắt sắp trào ra từng giọt nước còn lấp lánh hơn cả sao trên trời. Cậu thật không ngờ, cảm giác này thật đáng sợ như vậy, hơn cả lý thuyết.

Nhưng Minh Huy lại dùng sức kéo Bảo Khang vào lại trong lòng mình, môi nở nụ cười thật mong manh: “Em từ đầu đã biết thế sao còn hỏi anh? Sao còn phải lo lắng?”

Mặc dù khi yêu người ta thường hay ngốc nghếch, nhưng mà hiện tại Bảo Khang vẫn còn một chút lý trí và sự thông minh, đủ để biết mình vừa bị ăn một quả lừa cực kỳ to. Sức lực từ đâu lại quay trở lại, thậm chí còn dồi dào hơn nữa, Bảo Khang dồn tất cả đạp chân của Minh Huy. Minh Huy ăn đau

nhưng cũng không kêu đau, cũng không buông tay, chỉ có im lặng tiếp tục cảm nhận những nhịp đập rồi ren của người anh thương

Bảo Khang dù muốn đánh vào ngực của Minh Huy nhưng cũng không thể, bởi vì cả cơ thể cậu đã bị bao trùm trong người anh ấy.

“Anh thật biết đùa. Em cười không nổi nữa rồi, sắp ra nước mắt.” Bảo Khang nhẹ nhõm trong lòng, chỉ cần không phải, mình bị lừa bao nhiêu lần cũng được.

“Cô ấy là thanh mai trúc mã của anh. Ba mẹ anh muốn cưới cô ấy cho anh. Nhưng mà anh chỉ muốn cưới em thôi. Em yên tâm, trong lòng anh chỉ có mỗi em, thật đó.”

“Hi, em biết rồi.” Bảo Khang cảm thấy hôm nay thật là có nhiều cảm xúc mà. Cậu còn định nói gì đó thì bị tiếng vỗ tay của ai đó cắt ngang.

Quốc Huy tiến lại gần hai người cùng với tiếng vỗ tay, khoe môi cười đều: “Một bộ phim tình cảm thật lãng mạn.”

Bảo Khang và Minh Huy rời nhau ra. Bảo Khang bắt ngờ trước sự xuất hiện không báo trước này, hỏi Quốc Huy: “Nãy giờ anh nhìn thấy hết rồi à?”

Hắn cười: “Không muốn xem cũng phải xem. Em yên tâm, anh cũng không ngại ngừng gì. Anh bên nước ngoài cũng bị ảnh hưởng không ít bởi văn hóa của họ. Bên đó họ thoáng về chuyện này lắm.” Sau đó hắn nhìn sang Minh Huy: “Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện chút.”

Bảo Khang liền lo lắng đẩy Quốc Huy ra khỏi Minh Huy càng xa càng tốt: “Hai người thì có chuyện gì nói. Anh không được làm gì tổn thương anh ấy đâu. Anh vào nhà đi.”

Quốc Huy xoa tóc Bảo Khang: “Em đừng lo, nếu có thì chính anh mới bị tên kia tổn thương đây này. He he.” Giọng cười vẫn luôn đáng ghét như vậy, Minh Huy nghĩ.

“Nhưng...”

Minh Huy cắt lời Bảo Khang: “Em đừng lo, cứ để bọn anh gặp riêng nhau chút, anh cũng muốn biết cái tên nước ngoài đáng ghét này muốn nói gì. Em vào nhà nghỉ ngơi đi, à, cứ khóa cổng lại, em không cần chờ cửa tên này đâu.”

Bảo Khang liền đồng ý: “Vâng ạ, thế hai người nói chuyện thôi nhé, không được đánh nhau đâu đấy.”

Quốc Huy tươi cười: “Anh sẽ không đánh nhau, chỉ chơi quyền anh với nhau thôi, được không?”

Bảo Khang khoanh tay để trước ngực: “Anh dám làm hại đồ của em đi?!”

“Anh không đảm bảo.” Quốc Huy nói rồi cùng Minh Huy đi.

Bảo Khang đứng nhìn hai người họ đi khuất, ngược lên bầu trời. Đêm nay trời đầy sao, lấp lánh, lấp lánh, cứ như là thiên đường vậy. Chợt nhiên cậu mơ mộng rằng sẽ được cùng Minh Huy ngủ trên cùng một chiếc giường, nằm cạnh nhau, ở ngoài trời, để ngắm nhìn bầu trời đêm và cùng tâm sự. Nghĩ đến cảnh tượng đó cậu không khỏi cảm thấy hạnh phúc.

Nhớ lại hình ảnh của Minh Huy khi nãy, Bảo Khang mới thấy tiếc vì còn một chuyện cậu chưa hỏi được...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cuộc Nói Chuyện Giữa Hai Người Đàn Ông

Chương 80. Cuộc nói chuyện của hai người đàn ông

Đêm vắng chỉ còn hai người đàn ông. Quốc Huy ngồi xuống dưới đất, nói: “Cậu cũng ngồi xuống đi.”

Minh Huy nhìn Quốc Huy một cái, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh. Hai người ngồi cách nhau cũng không có xa lắm. Minh Huy lên tiếng trước: “Anh muốn nói chuyện gì cứ nói thẳng ra.”

“Được, nếu cậu đã nói vậy thì tôi cũng không dài dòng nữa. Đạo này anh làm công việc gì? Thấy Bảo Khang dạo gần đây mỗi khi về nhà thường không tươi cười, anh đã nghĩ dạy ở trường rồi sao?”

Minh Huy chau mày nhìn sang người bên cạnh: “Anh còn biết được thông tin gì về tôi?”

Quốc Huy cười: “Chút ít.”

“Cậu theo dõi tôi?”

“Cậu nghĩ tôi có rảnh hơi mà đi theo dõi anh?” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Anh nghĩ sao tôi lại về Việt Nam đúng lúc này?”

Minh Huy suy nghĩ một chút, trong đầu liền hiểu ra vấn đề, cười nhếch môi: “Thì ra chính là như vậy.”

Quốc Huy nói tiếp: “Ba Bảo Khang thật ra vẫn phản đối chuyện này. Bên ngoài ông ấy im lặng như vậy không có nghĩa là ông ấy đang dần chấp thuận chuyện này. Ông ấy muốn tôi về đây dẫn Bảo Khang đi qua nước ngoài cùng với tôi. Lời hứa của ông ta với cậu chỉ là một cách để đánh lạc phương hướng của cậu thôi.”

Minh Huy thật ra cũng từng cảm thấy nghi ngờ về giao kèo giữa anh và ba Bảo Khang, nhưng có nghĩ cũng không thể nghĩ một người như ông ấy cũng có thể tính toán ra những chuyện như thế này. Chuyện này cũng xuất phát từ tình yêu thương con cái sao? Minh Huy có cảm giác cười không nổi nữa rồi. Anh nhìn ra phía xa, tất cả chỉ là bóng đêm tĩnh lặng: “Sao cậu lại nói cho tôi biết chuyện này? Cậu không sợ tôi sẽ phá hoại kế hoạch của hai người sao?”

“Không phải của hai người, chỉ là của bác ấy thôi. Tôi cũng muốn đưa Bảo Khang đi, nhưng mà khi thấy hai người lúc bên nhau như vậy, lại thêm những cảm xúc gần đây của Bảo Khang khi không gặp được anh, tôi biết dù có chia cắt được hai người cũng không thể chia cắt được tình cảm này. Tôi thật không muốn làm tội nhân thiên cổ.”

“Thế anh định làm gì?”

Quốc Huy ngáp một cái, rồi nói: “Hiện tại tôi cũng chưa biết.”

Minh Huy tìm được một cục đá bên cạnh, cầm lên, ném nó thật mạnh về phía trước: “Dù anh có làm gì đi nữa, tôi cũng sẽ không để anh mang Bảo Khang đi.” Khẩu khí lại kiên quyết và mạnh mẽ như vậy.

Quốc Huy đặt tay lên vai của Minh Huy: “Tôi chờ cậu bảo vệ người mình thương như thế nào.” Ngáp một cái: “Ba mẹ anh chắc hẳn cũng biết chuyện này rồi?”

“Ừ. Chỉ là hiện tại chưa đồng ý thôi, chuyện tương lai còn chưa thể nói trước được.”

“Cũng không thể trách bọn họ được. Có ba mẹ nào mà muốn con mình như vậy chứ?”

Minh Huy lập tức phản ứng: “Như vậy? Như vậy thì đã sao? Tôi thấy chuyện này cũng bình thường thôi, người đời đúng là quá bảo thủ rồi, họ chỉ nghĩ đến cảm xúc của họ.”

“Anh bạn à, đa số vẫn thắng thiểu số. Cậu có bao giờ nghĩ đến tương lai của hai người?”

Minh Huy không cần suy nghĩ gì thêm: “Sẽ rất hạnh phúc.”

“Thật sao?” Quốc Huy nói tiếp: “Thế cậu có nghĩ đến cuộc sống sẽ ra sao nếu như chỉ cần hai người ở cạnh nhau sẽ bị người khác chỉ trích, xa lánh?”

“Tôi không cần thiết phải quan tâm đến họ.”

“Nhưng Bảo Khang thì sao? Em ấy dù sao cũng không lạnh lùng và dửng dưng cảm như cậu.”

Câu nói này làm cho tim Minh Huy nhói lên, bóp nghẹt lại. Những gì mà Quốc Huy nói cũng chính là điều anh lo lắng nhất. Giờ phút này anh không nói nên lời.

“Nhưng mà cậu yên tâm, chỉ cần có cậu, em ấy có thể.”

“Anh biết?”

“Bảo Khang của hiện tại khác rất nhiều so với trước kia rồi. Tôi nhận rõ điều đó. Còn vài tháng nữa em ấy sẽ tốt nghiệp, và chuyện gì tới sẽ tới. Theo như mục đích của tôi về đây, tôi sẽ mang em ấy đi. Còn mang được hay không phụ thuộc rất nhiều vào cậu.” Nói xong đứng lên, ngáp một cái nữa: “Tôi buồn ngủ rồi, về đây. À, tôi không biết cậu dạo này làm gì, nhưng cậu cũng nên dành chút thời gian gọi điện hay nhắn tin cho Bảo Khang đi.”

Quốc Huy rời đi, Minh Huy ngã lún ra đất, nằm ngược lên trời như có điều suy nghĩ, sau đó quật sức lên, đuổi theo Quốc Huy: “Tôi sẽ không để cậu hay bất kì ai mang Bảo Khang đi dễ dàng như vậy.”

Về tới trước cổng nhà, liền thấy Bảo Khang vẫn còn đứng đó, dùng ánh mắt biết cười rạng rỡ chào đón hai người. Bảo Khang không thể chờ đợi hơn nữa, chạy lại gần Minh Huy, nhìn khắp người anh ta, sau khi thấy lành lạnh thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Minh Huy giọng điệu trách móc: “Sao em còn chưa ngủ? Anh đã bảo em không chờ tên đáng ghét kia rồi mà.”

Bảo Khang còn hí hửng: “Em không ngủ được. Em chờ anh thôi chứ nào có đợi anh ấy.”

Quốc Huy thiếu chút nữa nôn ối: “Anh về đi, chúng tôi phải ngủ rồi.”

“Đêm nay tôi ngủ lại đây.”

“Tùy anh vậy.” Quốc Huy là một tên vô cùng háo ngủ, một khi đã buồn ngủ hay ngủ rồi thì giống như là mọi thứ trên thế giới này đều không liên quan đến mình.

Bảo Khang vui mừng chỉ kém không có nhảy dựng lên: “Anh ở lại cùng em thật sao?”

Minh Huy nhún nhún vai đi vào trong nhà, như một cách để trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: 18+

Chương 81. 18+

Bảo Khang đi theo sau Minh Huy, một niềm vui lan tỏa khắp người cậu. Yêu chính là như thế sao? Chỉ cần nhìn thấy người ấy trái tim liền mất hết phòng bị mà lệch nhịp. Cậu từng đọc được một câu nói trên mạng, chỉ cần rung động với người ta hơn bốn tháng, thì tình cảm đó đã chuyển sang tình yêu mất rồi. Cậu lẩm nhẩm trong đầu, mình và anh ấy quen nhau cũng sắp được một năm rồi. Thời gian đúng là trôi đi thật nhanh mà...

Cậu mở cửa: “Thật tốt, đêm nay lại được ngủ cùng anh.”

Cậu vừa nói hết câu cũng chính là lúc Minh Huy nhẹ nhàng đóng cánh cửa rồi khóa lại. Anh đi đến gần Bảo Khang. Khoảng cách giữa hai người cũng không có lớn lắm, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Bảo Khang vì ánh nhìn không chớp mắt của Minh Huy mà nhất thời không cử động được. Cũng không hẳn là không cử động được, có lẽ bối rối thì đúng hơn, giọng cậu lắp bắp: “Anh, sao, lại nhìn em như thế?”

Minh Huy không nói gì, hơi cúi thấp người, trong một giây liền có thể nhẹ nhàng bế Bảo Khang lên, nhàn nhạt nói: “Em là của anh, không cho phép bất kì ai xâm chiếm”

Bảo Khang còn chưa ổn định lại tâm trí. Anh ấy luôn là như thế, luôn nói những lời tình cảm, luôn khiến cậu không có cách nào từ chối.

“Chúng ta đi ngủ thôi.” Bảo Khang nằm trong vòng tay của Minh Huy, sau đó được đặt xuống giường. Cậu mỉm cười, nụ cười này luôn ngây thơ thuần khiết như đóa hoa mới bung nở: “Lần trước anh cũng không có bế em lên giường như vậy.”

Minh Huy hạ thấp người: “Em thấy lạ sao?” Bảo Khang đang chìm đắm trong hơi thở của Minh Huy đang phả vào mặt mình, thơm tho và mang đến sự hưng phấn cho người khác. Cậu mất ý thức mà gật đầu khe khẽ.

Minh Huy cười. Bảo Khang thích ngắm nụ cười ấy nhất. Anh khẽ chau mày, dùng tay nhẹ xoa chớp mũi của cậu: “Sau này, em sẽ luôn ở cạnh anh, được không?”

Cái gì thế này? Bảo Khang lần đầu thấy Minh Huy lo lắng như thế. Lần này cậu dùng sức gật đầu: “Em sẽ bám theo anh cả đời.”

“Dù bất cứ giá nào?”

Câu hỏi khiến Bảo Khang chùng lại. Nhất thời cậu không biết phải trả lời thế nào. Cậu thật muốn đồng ý ngay lập tức, cậu yêu anh ấy nhiều đến thế, nhưng mà có thật sự mình sẽ chọn ở cạnh anh ấy dù bất kì giá nào sao? Cậu ngập ngừng định lên tiếng nhưng bị Minh Huy ngăn cản lại: “Em không cần trả lời ngay lúc này đâu.”

“Em...”

Đột nhiên Minh Huy đưa môi của anh lên trên môi của Bảo Khang. Mặc dù cậu rất bất ngờ nhưng cũng không từ chối, từ từ chấp nhận và phối hợp. Hai khóe môi quấn quýt với nhau, triền miên, triền miên. Mãnh liệt kéo dài gần một phút, Minh Huy bắt đầu di chuyển đến những vùng khác, trước tiên là hai bên cổ, rồi đến ngực, rồi đến rốn. Anh khẽ hôn lên hai đầu ti nhỏ hồng của Bảo Khang, dùng đầu lưỡi chơi đùa với nó. Bảo Khang trong tình trạng không có áo, hai mắt nhắm lại, không ngừng cong người lên, cậu cảm thấy cơ thể mê mê không còn chút sức lực nào nữa, cứ như thế mà để Minh Huy đụng chạm thân thể.

Minh Huy tiếp tục tấn công, nhìn Bảo Khang một chút, rồi sau đó dùng hai tay cởi quần của Bảo Khang ra. Cái đó của Bảo Khang phút chốc bị phơi bày, cả cơ thể của cậu bị phơi bày trước tầm mắt Minh Huy. Anh cảm thấy vật phía dưới của mình đã cương cứng dưới lớp quần lót, không chờ đợi được nữa, nhưng anh vẫn là từ từ thưởng thức, không gấp gáp. Bảo Khang có chút xấu hổ, dùng tay che mặt lại, nhưng qua kẽ tay cậu thấy được Minh Huy đang dùng miệng để... Cậu không quan tâm đến cảm giác bị kích thích tột cùng hay đứa em trai của mình đang dựng đứng lên, cậu chỉ cảm thấy ngay cả lúc này mà Minh Huy vẫn đẹp trai, quyến rũ đến độ điên đảo như vậy. Rồi Minh Huy cởi đồ của anh ra, Bảo Khang có thể nhìn thấy rõ ràng cơ thể không có lớp vải bọc của Minh Huy, trái tim liền đập mạnh bạo hơn.

Chuyện gì đến rồi sẽ đến. Bảo Khang cũng không phải là đứa trẻ hoàn toàn ngây thơ, vẫn có chút tò mò của tuổi dậy thì mới lớn. Cậu đã từng tìm hiểu và xem qua một vài bộ phim gay video, nên biết được bước tiếp theo sẽ là gì. Cậu có chút sợ, hơi rúc người về. Minh Huy đưa tay khẽ chạm lên gương mặt của Bảo Khang, trấn an: “Em đừng sợ, sẽ không đau đâu.”

Bảo Khang cảm thấy lời Minh Huy là thật, không còn sợ nữa, nhưng lúc cái đó của Minh Huy đưa vào sâu bên trong, cậu thật muốn hét lớn lên cho vui đi nỗi đau. Anh nói dối, anh là đồ nói dối! Cậu so sánh, đi tiêm thuốc cũng không đau thế này!

Nhưng cơn đau nhanh chóng mất đi. Minh Huy cũng tăng tốc độ và sức lực từng chút từng chút một. Cả hai người hiện tại đều chìm đắm với những tiếng thở gấp, những tiếng rên rỉ mê mẩn.

Một lúc sau hai người xuất ... cùng lúc. Minh Huy khẽ hôn lên môi của Bảo Khang: “Vất vả cho em rồi.” Sau đó giữ nguyên tư thế người trên người dưới, thật âm áp dùng vòng tay bao trọn lấy Bảo Khang.

Lần đầu tiên của Bảo Khang là thế đấy, cũng bình thường giống như bao cặp tình nhân khác. Cậu mặc dù có tìm hiểu và xem bao nhiêu bộ gay video, nhưng mãi đến bây giờ trải qua rồi cậu mới so sánh được điểm giống và khác giữa lí thuyết và thực tế.

Điểm giống: cảm giác.

Điểm khác: trong phim sau khi thỏa mãn thì không có làm gì khác, thực tế thì khác. Minh Huy có hôn mình, có ôm lấy mình, có vỗ về an ủi không để mình một mình mà đi ngủ.

Cậu không nghĩ đến lần đầu tiên của mình sẽ diễn ra như thế này, trong thời điểm này. Nhưng dù thế nào đi nữa, cậu cũng cảm thấy hạnh phúc và không chút hối tiếc.

Ánh trăng bên ngoài đi qua khung cửa sổ, chui vào bên trong căn phòng, dịu dàng ôm lấy hai cơ thể đang quấn lấy nhau trên giường. Nó cũng soi vào những bộ quần áo nằm ngổn ngang dưới nền nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Người Bạn Mới

Chương 82. Người bạn mới

Bảo Khang ngồi trên sân cỏ phía sau trường, nhìn chăm chú vào cuốn sách giáo khoa nặng trĩu trên tay. Cậu đang suy nghĩ tìm ra tất cả động lực thúc cậu học hành, quanh đi ngoảnh lại cũng chỉ có thể nghĩ đến ba mẹ và Minh Huy. Cậu cảm thấy mình thật là không có tương lai rạng rỡ, ngay cả chuyện học cũng là vì người khác. Nhưng mà nghĩ đến có thể làm vui lòng tất cả mọi người, như thế cũng không phải là không có ý nghĩa.

Ngay lúc cậu định mở quyển sách ra, thì cậu nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi càng lúc càng tiến tới lại gần cậu. Cậu khẽ nhúm mày.

“Chào cậu!”

Giọng nói của một ai đó quá đỗi xa lạ với Bảo Khang từ đằng sau cậu mà vang lên. Ngay sau đó Bảo Khang thấy một nam sinh ngồi xuống bên cạnh cậu, trên môi còn mang theo nụ cười.

Bảo Khang lịch sự đáp: “Chào cậu. Nhưng ...”

Dường như đoán được suy nghĩ của Bảo Khang, nam sinh vẫn tiếp tục trưng nụ cười tươi tắn: “Mình xin giới thiệu, mình là Duy Quang, học lớp 12A9.”

Bảo Khang cố gắng lục tìm trong kí ức, nhưng mãi mà cũng không nhớ ra được người trước mặt với mình có quan hệ gì: “À, ừm, Duy Quang? Tên hay, nhưng xin lỗi, tớ không nhớ đã có quen biết với cậu. ... Tớ xin lỗi.” Cậu cảm thấy mình có phần đáng trách.

Duy Quang cũng khá bất ngờ khi nghe Bảo Khang nói lời xin lỗi, gấp gấp giải thích: “Không, sao lại xin lỗi tớ chứ.” Sau đó lại cười lần nữa, lần này lại để lộ ra hai má lúm đồng tiền sâu hoáy trên gò má: “Thật ra tớ muốn kết bạn với cậu từ lâu lắm rồi.”

Bảo Khang lập tức phản ứng, tạo thêm khoảng cách với người bên cạnh, giọng điệu có chút run rẩy, sự sợ hãi không giấu được qua ánh mắt: “Kết bạn với người như tớ sao? Nhưng ...” Cậu cuối đầu xuống: “Cậu hẳn là chưa biết được chuyện của tớ nên mới muốn làm bạn với tớ. Thật ra tớ ...”

Duy Quang ngắt lời: “Tớ đương nhiên là biết. Thật ra tớ muốn kết bạn với cậu từ lâu lắm rồi, nhưng lúc đó xung quanh cậu lúc nào cũng có nhiều người, tớ không dám, hơn nữa tớ cũng không biết cậu có phải giống với tớ không. Giờ thì tớ đã có câu trả lời rồi, nên tớ mới quyết định làm bạn với cậu.”

Bảo Khang đi hết bất ngờ này tới bất ngờ khác: “Cậu vẫn muốn làm bạn với tớ sao? Không lẽ cậu không sợ bị mọi người xa lánh sao?”

“Tớ cũng giống như cậu thôi, chỉ khác là chưa bị mọi người phát hiện thôi.”

Bảo Khang cảm thấy có chút ganh tị: “Cậu thật may mắn nhì?” Thì ra cậu ấy cũng thuộc thể giới thứ ba.

Duy Quang đặt tay lên vai của Bảo Khang: “Không, chúng ta đều may mắn thôi. Cậu bây giờ chẳng phải đã có được thầy ấy rồi sao?”

Bảo Khang nhìn trực diện Duy Quang, đôi mắt mở to: “Cậu biết anh ấy?”

Duy Quang khẽ cười, hai mắt híp lại, gật đầu: “Dĩ nhiên là biết, thầy ấy có thực tập lớp tớ. Nhưng mà gọi anh ấy nghe thân mật ghê há, xem ra tình cảm sâu nặng hơn tớ nghĩ.”

Bảo Khang không giấu được hạnh phúc kèm tự hào mà gật đầu. Cậu lại nhớ đến chuyện cùng với Minh Huy đêm qua, cậu lại thấy trái tim mình đập rộn ràng, cảm giác đó cậu vẫn còn nhớ nguyên vẹn. Mặc dù không giống như con gái, nhưng cậu cảm thấy việc bản thân trao đi lần đầu tiên cho người mình thương yêu nhất là một điều vô cùng đáng giá. Cậu bất giác khẽ mỉm cười, sau đó lại vắn mi lại hờn trách. Người gì mà đêm qua mới thân mật với người ta xong sáng hôm sau liền không thấy tâm hơi đâu! Có phải là ăn xong rồi bỏ trốn hay không đây?!

Duy Quang quan sát những thay đổi biểu cảm trên mặt của Bảo Khang: “Cậu đang suy nghĩ gì đấy?”

Bảo Khang bị đánh thức khỏi những dòng suy nghĩ: “Hi, chỉ là chút chuyện vui về thôi.”

“Thế à. Mà cậu chưa trả lời tớ, chúng ta làm bạn được không?”

Sự nhiệt tình và chân thành, dễ gần của cậu bạn hay cười này làm Bảo Khang không chút do dự mà gật đầu: “Được, nếu cậu muốn.”

Duy Quang đứng dậy, vui mừng: “Tốt quá rồi!” Kéo Bảo Khang đứng dậy: “Cậu đang học sao?”

“Ừm, còn vài tuần nữa là thi rồi nên tớ đang cố gắng.”

“Cũng nhanh nhì? Sinh à? Tớ cũng khá môn này lắm, cần tớ giúp không?”

“Cậu giỏi môn này sao? Thế giúp tớ đi, có vài chỗ tớ không hiểu cho lắm.”

“Được, nhưng mà...” Nhìn xung quanh: “Chỗ này tớ không thích lắm, hay là mình đến thư viện đi.”

“Được.”

Hai người cùng nhau rời khỏi đây. Bảo Khang trong lúc đi thỉnh thoảng sẽ quay lại nhìn bãi cỏ xanh thơm ấy. Cũng may cậu ấy không thích nơi này. Minh cũng không thích người khác tới đây. Minh muốn nơi đây chỉ dành cho mình và anh Minh Huy thôi.

“Mà nè, sao cậu biết tớ?”

“Tớ không những biết mà còn biết rất rõ về cậu nữa kìa.”

“Cậu theo dõi tớ?”

“Cũng có thể nói như vậy.”

...

Một người nói một người cười, cứ như vậy bỏ sân cỏ ở lại...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tựa Hồ Không Có Gì Thay Đổi

Chương 83. Tựa hồ không có gì thay đổi

[Thì ra là Duy Quang à...]

Nghe tiếng thông báo có tin nhắn mới, Bảo Khang thức dậy, tầm mắt mơ hồ dần dần thích ứng với ánh sáng, sau đó mở tin nhắn ra đọc. Bảo Khang ngáp một cái, sau đó quờ trách người nhắn tin: “Đáng ghét, mình nhắn tin từ mấy ngày trước tới giờ mới hồi âm. Có phải là quá muộn rồi không? Mình

bây giờ đã có gia đình, có con có cái rồi, mười năm trôi qua chứ có ít gì.”

Cậu đặt đôi chân trần xuống giường, đặt điện thoại bên tai, vừa đi vào nhà vệ sinh vừa gọi cho Minh Huy.

“Sáng sớm đã nhớ anh rồi sao?” Giọng nói của Minh Huy có chút đùa giỡn.

Bảo Khang bên này làm đủ thứ động tác chế giễu Minh Huy: “Anh nghĩ anh là ai chứ? Tại sao phải nhớ?”

“Nhớ nói thế đi, không thèm nói chuyện với mấy người nữa. Dù sao cũng không có nhớ tôi.” Minh Huy đổi sang giọng điệu dễ thương, pha chút hờn dỗi.

Bảo Khang phì cười, bọt của kem đánh răng từ trong khoang miệng bắn tứ tung ra bên ngoài. Cậu không tin tưởng vào tai của mình, Minh Huy cũng có giọng điệu như thế nữa sao? Nhưng mà cậu lại rất rất thích luôn.

“Anh à, em nghĩ em nên đi khám tai lại rồi.”

“Thế anh cho tiền đi khám nhé!”

“Nghe nói khám tai tốn nhiều tiền lắm đó. Anh đưa em tiền là được rồi, anh không cần phải dẫn em đi đâu.” Trong đầu Bảo Khang xuất hiện một dự định không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng nó nhanh chóng bị Minh Huy phát hiện: “Em đừng hòng âm mưu chuyện gì với anh.”

Bảo Khang lắc lắc đầu đầy nham nhở: “Em nào có âm mưu chuyện gì? Anh nghĩ em là loại người đó sao?”

“Anh chính là nghĩ như vậy.”

“Không tin tưởng người yêu của mình sao?” Bảo Khang lè lưỡi ra ý không phục, rồi nghĩ đến điều gì đó lại nói tiếp: “Nhưng mà trước sau gì tiền của anh cũng là tiền của em mà, không phải sao?”

“Không!” Minh Huy một từ trực tiếp phủ nhận.

Bảo Khang không chịu dừng: “Thế anh cũng nên chi trả một khoản tiền cho chuyện kia kia chứ.”

“Chuyện kia kia?!”

“Chuyện ấy ấy á”

Minh Huy đáp: “Chẳng phải đó là do em tự nguyện sao? Hơn nữa em không phải cũng hưởng lợi?”

Bảo Khang nhún mày: “Ai tự nguyện cơ chứ? Là do anh dụ dỗ. Em thì có hưởng lợi gì chứ? Mông của em đến giờ vẫn còn đau nè.”

“Thế ý em là muốn lần hai đúng không?”

“Nào có!!” Bảo Khang ngượng đỏ mặt: “Anh toàn bóp méo ý người khác muốn nói.”

Có thể nghe được tiếng cười của Minh Huy trong điện thoại một cách rõ ràng. Bảo Khang mặc dù muốn nguyên rủa Minh Huy nhưng dù có vất nát óc cũng không tìm được từ ngữ độc ác để mà mắng, ngược lại còn là những từ ngữ mỉa mai nhất trong từ điển để ngợi ca. Ông trời thật là muốn chơi đùa mình mà!

“Trả lại Bảo Khang ngày trước cho anh đi!” Minh Huy nói.

“Em đây, trước sau vẫn thế cơ mà.” Bảo Khang bắt đầu nghiêm túc lại.

Minh Huy đáp: “Bảo Khang của anh ngây thơ và trong sáng đâu rồi?”

Cậu nhìn vào mình trong gương, cười một cái, nghiêng đầu một cái, xoay vòng một cái, sau đó mới nói: “Đây, em vẫn làm em, ngây thơ và trong sáng đấy thôi.” Bảo Khang không khỏi tự mãn mà cười một cái.

Minh Huy bên kia đặt cốc cà phê xuống: “Thật sao?” Rồi sang chuyện khác: “Hôm nay em có học thêm không?”

“Em học buổi chiều ở trung tâm.”

“Thế tối gặp anh một chút được không?”

Bảo Khang bên này nhảy nhót lung tung lên đầy vui sướng. Cả tuần rồi cậu chưa gặp được anh ấy: “Thế mấy giờ, ở đâu vậy anh?”

“Tối nay anh nhắn tin sau, giờ anh phải đi làm rồi.”

“Đi làm?” Bảo Khang luyến quyền không muốn cúp máy: “Nói chuyện một chút nữa không được sao? Hiu hiu.” Cậu ra vẻ đáng thương.

“Ngaoan, anh đi làm chẳng phải là để kiếm tiền cho em sao?” Nhịp điệu nhẹ nhàng như một giai điệu âm nhạc.

“Hi, là anh hứa đó nha. Anh đi làm vui về.”

“Cứ như vậy mà cúp máy sao? Giống như trong phim ấy.”

Bảo Khang chống cằm đắn đo suy nghĩ: “Em muốn hôn trực tiếp hơn. Để tối nay anh nhé!”

“Anh gắng đợi vậy, nhớ em nhiều.”

“Em cũng nhớ anh.”

m thanh kết thúc cuộc gọi phát ra. Bảo Khang mỉm cười, anh ấy nói nhớ mình bằng sự ấm áp và chân thành như thế, mình phải làm sao đây? Trái tim mình sẽ nổ tung vì hạnh phúc mất thôi. Bảo Khang lo sợ, nhìn chính mình trong gương. Không được, người trên thế gian này đều rất ganh tị và tranh giành với nhau. Mình phải che giấu hạnh phúc của mình mới được, không muốn ai cướp mất đâu.

Nhưng mà dù cố gắng thế nào, Bảo Khang vẫn là không thể che giấu cảm xúc hiện tại. Cậu cảm thấy cuộc sống của mình so với trước đây vẫn không có thay đổi gì nhiều lắm. Minh Huy vẫn yêu thương mình dù cả hai đã ít gặp nhau; ba mẹ vẫn đối xử rất tốt với mình, nhất là ba, dù biết mình là người đồng tính; mình vẫn có bạn bè tốt, Duy Quang, ít nhưng có còn hơn không.

Cuộc sống đôi khi chỉ cần có những điều nhỏ bé như thế thôi.

Bên kia Thảo Vân đặt đĩa thức ăn xuống bàn, hỏi: “Là cậu nhóc đó à?”

Minh Huy nhẹ gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Bung Dù Dưới Trời Mưa

Chương 84. Bung dù dưới mưa

Bầu trời nhanh chóng chuyển sang gam màu tối. Những áng mây màu đen phủ khắp bầu trời, không một tia ánh sáng mặt trời nào có thể lọt qua. Bảo Khang ngồi trong lớp học thêm trên lầu năm, nhìn ra bên ngoài. Con gió lao vào bên trong phòng thông qua khung cửa sổ, bắt gặp cậu ho một cái.

Duy Quang ngồi bên cạnh, lo lắng hỏi: “Cậu bị bệnh à?”

Bảo Khang vẫn duy trì tầm nhìn, trả lời: “Không phải. Cảm ơn cậu.” Nói xong móc điện thoại trong túi quần ra, nhắn tin cho Minh Huy rồi nhanh chóng quay trở lại tư thế tập trung nghe giảng bài.

Lớp học thêm so với không khí bên ngoài tựa hồ như không có liên quan gì mấy. Các bạn học sinh đang miệt mài bên từng con chữ và lời thầy giảng. Bởi vì còn vài tuần nữa là đến kì thi Trung học phổ thông Quốc gia, tình hình học tập rất căng thẳng. Có người ngày đêm luyện đề, tài liệu chất thành đống cao qua khỏi đầu; cũng có người ngày đêm đi đến chùa cầu xin cho mình qua điểm liệt.

Bảo Khang đã giải xong bài tập, trong lúc chờ đợi thầy sửa bài, cậu nhìn sang người bên cạnh. Duy Quang đã nằm gục xuống bàn từ lâu. Trong mắt Bảo Khang cậu ta học rất giỏi, bài tập đối với cậu ấy có thể dễ dàng xử lí trong vòng vài nốt nhạc. Mặc dù cậu ta không thể bì kịp so với những bạn đứng top của trường, nhưng với Bảo Khang mà nói như vậy cũng giỏi lắm rồi, ít nhất cũng có thể kèm cậu học được.

Bất chợt Bảo Khang cảm ơn cái cậu bạn hay cười này. Nhờ có cậu ấy mà cậu không còn cô đơn trong trường nữa, cũng không còn sợ chuyện học nữa.

“Cậu nhìn tớ gì thế? Mặt tớ có dính gì à?”

Bị phát hiện, Bảo Khang không thể không lúng túng, cậu vội cầm lấy cây bút, viết vài chữ nguệch ngoạc vào vở, giải thích: “Tớ không có gì cả. Tớ, chỉ là...”

“Ha ha, cậu cũng không cần phải như thế chứ. Trông bộ dạng của cậu lúc này kìa, dễ thương làm sao. À, hôm nào chúng ta đi bơi nhé, gần đây có vài chuyện không như ý, muốn đi bơi để khuấy khỏa.” Duy Quang rút tay nghe ra.

Bảo Khang quan sát nét mặt của Duy Quang thật kĩ, sau đó không chắc chắn hỏi: “Duy Quang hay cười như thế mà cũng biết buồn cơ à? Buồn chuyện gì thế?”

Duy Quang đoạt lấy cây bút trong tay Bảo Khang, vẽ hình mặt cười lên trang vở trắng của Bảo Khang, nói: “Không hẳn cười là vui. Cậu cũng nên giống

tớ đi, phải thật mạnh mẽ, cho dù có buồn cũng phải cười. Cuộc sống này sẽ không vì chúng ta khóc mà trở nên tốt đẹp hơn. Lúc trước thấy cậu khóc khi bị mọi người trong trường hắt hủi, tớ rất muốn nói với cậu mấy lời như vậy.”

Bảo Khang suy ngẫm hồi lâu, sau đó đôi mắt rực sáng như vừa tìm được chân lí: “Cậu nói chí phải! Khóc cũng không giúp thay đổi được gì, cười sẽ tốt hơn. Một nụ cười bằng mười than thuốc bổ. Hi, cảm ơn cậu nhé. Được, hôm nào chúng ta đi bơi.”

“Thành giao!”

Thầy giáo hỏi mọi người đã làm xong cả chưa để thầy sửa bài. Cả hai không nói chuyện riêng nữa, hoàn toàn tập trung chú ý lên bảng, không ai chú ý đến cơn mưa đã bắt đầu bên ngoài kia.

Buổi học thêm đã kết thúc. Bảo Khang lo lắng, sốt ruột đi xuống lầu. Duy Quang nhắc nhở: “Cậu đi cẩn thận vào chứ, bước hụt chân bây giờ.”

Đứng dưới tầng trệt, Bảo Khang lấy điện thoại nhấn gọi dây số quen thuộc nhưng đối phương không bắt máy. Nhìn đồng hồ, cũng đã sắp tới giờ hẹn với Minh Huy rồi, nhưng trời lại mưa tầm tã thế kia, cậu thật sự không muốn Minh Huy vì cuộc hẹn mà bị mắc mưa chút nào, dù ít dù nhiều. Cậu nhấn tin, gọi điện cho Minh Huy đủ thứ nhưng không nhận được bất kì hồi âm. Ngay lúc này cậu bị Duy Quang đứng ở bên cạnh đánh nhẹ vào vai: “Cậu sốt sáng như vậy là vì chuyện này đi?”

Bảo Khang hướng theo tầm mắt của Duy Quang, thấy được một chàng trai mặc áo sơ mi đang bung dù đi dưới trời mưa hướng về phía mình. Lòng ngực cậu giống như bong bóng vừa được thổi hơi vào, căng phồng lên. Ánh mắt cậu tận lực tập trung quan sát từng chuyển động của chàng trai đó. Màu sắc, đường nét hài hòa như thế... Con mưa thả những hạt nước xuống, rơi trên tán dù, rồi tạo ra những bọt nước vỡ tan bắn tung tóe ra xung quanh. Mặc dù đã bị cây dù che mất hai phần ba gương mặt, nhưng dường như cũng không thể che giấu được nét anh tuấn của chàng trai đang ngày càng gần Bảo Khang.

Cuối cùng chàng trai đó cũng đã đứng trước mặt Bảo Khang. Nụ cười cong hình bán nguyệt trên môi tựa như cầu vồng sau mưa ấy, không cần thời gian đã có thể nhanh chóng nuốt trọn lấy cảm tình của Bảo Khang.

Bảo Khang vẫn thường tự hỏi tình cảm của cậu dành cho Minh Huy lớn tới nhường nào, đôi khi cậu nghĩ nó đã đạt đến giá trị cực đại rồi, nhưng khoảnh khắc này đây, cậu biết cậu đã sai. Tình cảm của cậu không hề có giới hạn, nó sẽ lớn hơn qua mỗi ngày, cứ thế cho đến khi nào cậu rời xa thế gian này.

Cậu cũng biết được rằng, bởi vì cậu đã yêu rồi, cho nên mọi hành động của đối phương đều có sức sát thương cực mạnh, có thể làm cho cậu không cần điều kiện, không cần thời gian liền bị rung động.

Minh Huy, chỉ cần bung dù đi dưới trời mưa liền có thể hòa hợp với đất trời, tạo nên một hình ảnh đẹp đến động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cảm Động

Chương 85. Cảm động

Bảo Khang nhanh chóng tiến ra bên ngoài sảnh chờ, rồi đi vòng ra phía sau Minh Huy, dùng hai tay tận lực đẩy Minh Huy đi vào bên trong. Cậu vừa đẩy vừa cần nhắc: “Thật là, còn không mau vào bên trong đi, đứng ngoài này trời mưa ướt thì phải làm sao?” Cậu cũng không có để ý đến cả người cậu đều đã ướt sũng.

Minh Huy nhủ mảy lại, không mấy hài lòng nhìn bộ dạng thảm hại của Bảo Khang: “Em nói anh mà không nhìn lại em? Ướt như chuột lột thế này!” Anh vuốt vuốt mái tóc đen ngắn của Bảo Khang, để cho nước liên tục chảy xuống thành từng giọt một.

“Ai bảo anh trời mưa như thế còn đến đón em.” Cậu quan sát khắp người Minh Huy, lại cảm thấy lo lắng, giọng điệu trách móc: “Em đã nhấn tin cho anh rồi, trời mưa thế này thì đừng đến, hôm khác hẹn hò cũng được cơ mà. Gọi điện cũng không bắt máy, em thật là muốn cắn anh cho đỡ tức mà!! Xem anh kia, ướt hết cả rồi.”

Minh Huy xếp cây dù lại, dựng nó vào góc tường: “Anh đi taxi đến đây, dù sao cũng có mang theo dù nên ướt có bao nhiêu đâu.”

Bảo Khang chỉ vào ống tay áo của Minh Huy: “Như thế mà ướt không có bao nhiêu? Em đây hôm nay nói luôn, coi như là lời tuyên bố, sau này nếu gặp tình huống như thế này nữa, thì coi như buổi hẹn hò hủy bỏ. Em không muốn anh bắt chặp trời mưa đến đón em.”

“Em lo lắng làm gì? Anh cũng đâu giống con nít như thế.”

Bảo Khang loay hoay nhìn ngó xung quanh, miệng thì vẫn trả lời: “Sao lại không lo được chứ!? Không nói dài dòng nữa, lời quan đã phán, dân thường buộc phải tuân theo.”

Minh Huy cho hai tay vào trong túi quần, lúc này cũng lười biếng mà dựa lưng vào tường: “Nhưng mà, chẳng phải em cũng rất thích sao?”

Bảo Khang đỏ mặt, cũng may cậu đang đưa lưng về phía Minh Huy nên không bị phát hiện, cậu cố gắng phủ nhận: “Người nào thích, làm gì có chứ.”

“Chẳng lẽ em còn đợi mưa lớn hơn nữa và anh đầu trần dưới mưa en mới cảm động à?”

“Nào có.” Cậu tựa hồ đang bận rộn.

Minh Huy nhún vai, sau đó hỏi: “Em đang tìm gì vậy?”

“Tìm khăn để lau cho anh, anh ướt cả rồi.”

“Em nghĩ nơi này có sao? Có tắm giẻ rách thì có.”

Bảo Khang quay mặt lại, bộ dáng giống như hổ con nhe răng nanh phản pháo lại: “Giẻ rách thì kệ nó! Miễn có để lau khô cho anh là được rồi.”

“Anh thấy em nên tự lo cho mình trước thì hơn.”

“Đừng khiến em mất tập trung nữa.” Ngay lúc này cậu cảm thấy trên vai mình có thứ gì đó phủ trùm lên. Lần nữa quay đầu lại nhìn, cậu nhìn thấy gương mặt lo lắng và hai tay đang làm động tác khoác chiếc áo sơ mi lên người mình của Minh Huy.

“Lạnh lắm không?”

Chỉ ba chữ đơn giản như thế, nhưng, nó, thật sự... Bảo Khang cảm giác nói không nên lời, trong lòng giống như đang nổi lên từng con sóng tình mãnh liệt. Biểu cảm cảm động trên gương mặt nhanh chóng bị sắc đỏ làm cho hiện lên rõ ràng.

Đến khi nào mới cảm động đủ đây? Sao mình lúc nào cũng cảm động, cảm động, cảm động, cảm động đến phát chán luôn rồi mà vẫn cảm động.

Minh Huy nghiêng đầu quan sát Bảo Khang, Bảo Khang đứng thẳng người lên, thôi tìm kiếm. Chiều cao của hai người chênh lệch không ít cũng không nhiều. Cậu ôm choàng lấy chiếc áo chứa đầy hơi ấm của Minh Huy. Ai nói bị ướt mưa sẽ lạnh chứ? Minh ngược lại cảm thấy rất ấm áp nữa là. Minh Huy anh ấy luôn đối xử tốt với mình, từng hành động và lời nói của anh ấy đều tràn ngập sự yêu thương.

“Em xin lỗi, lại để anh lo lắng rồi. Hi, em thật ngốc nghếch, nhưng mà, em lại muốn để anh quan tâm như thế này mãi.”

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang, giọt nước li ti văng ra khắp người: “Ủm.”

“Nhưng mà anh, không được, anh chỉ có mặc chiếc áo lót như vậy thôi, nhất định là rất lạnh rồi. Em ấm chút vậy là đủ rồi, trả lại đây, anh mặc vào đi.” Cậu định cởi áo ra nhưng bị Minh Huy cản lại: “Không được. Anh dù sao cũng khô ráo, còn em thì nhem nhem thế kia.”

Đột nhiên có tiếng ho, Bảo Khang mới sực nhớ lại người bạn từ đầu đến giờ vẫn còn ở đây. Duy Quang vờ ho vài tiếng nhắc nhở hai người sự tồn tại của mình: “Hai người có cần tình cảm như vậy không? Chào thầy, lâu rồi mới gặp lại thầy.” Duy Quang nhìn nửa thân người trên vạm vỡ đằng sau chiếc áo lót ba lỗ kia của Minh Huy.

Minh Huy cũng đáp lại: “Ủm, lâu rồi mới gặp lại em. Đạo này em học hành sao rồi?”

“Văn bình thường thôi thầy ạ.”

Bảo Khang nhanh chóng xen vào: “Bạn ấy học rất giỏi, hiện tại bạn ấy đang làm quân sư cho em.”

“Cậu cứ đánh giá cao tó.”

Minh Huy cũng không quan tâm tới Duy Quang lắm, nhìn sang Bảo Khang: “Hôm nào thầy phải kiểm tra kiến thức Toán của em lại.”

Bảo Khang ra dáng nghiêm túc: “Vâng ạ!” Rồi sau đó lại nói tiếp: “Gi chứ Toán với em thì không thầy vấn đề thầy ạ.” Cậu ra vẻ đắc ý.

“Em đó.” Anh xoa đầu Bảo Khang: “Chúng ta về thôi.”

“Nhưng trời mưa thế này...”

Minh Huy không hỏi âm mà tiến thẳng ra bên ngoài, cứ thế mà đi, không hề mang theo cây dù để che. Bảo Khang gấp gáp, chỉ kịp nói chào đơn giản với Duy Quang xong rồi cũng chạy thật nhanh đuổi theo Minh Huy.

Kết quả, Minh Huy chạy chiếc xe đạp của Bảo Khang chở cậu về. Rong ruổi trên đường về, dưới những cơn mưa nặng trĩu không có dấu hiệu ngừng lại, đi qua những tán cây xanh ngắt đưa cùng cơn gió, Bảo Khang không quan tâm đến mình có bị ướt như chuột lột hay thế nào đi nữa, cậu chỉ cần biết người chở cậu là ai, cậu đều không còn sợ gì nữa. Cậu đứng lên, dựa người vào lưng Minh Huy đang vững tay lái tiến về phía trước, xen lẫn tiếng mưa là những tiếng cười cùng tiếng hò hét đầy vui vẻ.

Minh Huy, từ khi có anh, cảm giác giống như em đã trở thành một người anh hùng giải cứu cả thế giới vậy, em không còn sợ gì nữa.

Bảo Khang, từ khi có em, cảm giác giống như anh đã được làm ba vậy, lúc nào cũng yêu thương, chăm sóc, lắng lo cho đứa con của mình.

“Có chuyến xe nào chạy mãi, chạy mãi mà không dừng lại không anh nhỉ?”

“Thế em nghĩ xem, có con đường nào dài mãi, dài mãi mà không có điểm dừng không?”

“Có đấy, là con đường mà chúng ta đang đi.”

“Thế cũng có đấy, chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ lái chuyến xe này chạy về phía trước mãi mãi.”

“Minh Huy, chúng ta hứa đi, dù sao này có bất kì chuyện gì cũng phải luôn ở bên nhau.”

“Anh không hứa, bởi vì anh đã luôn làm như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thiệt Thòi

Chương 86. Thiệt thòi

“Anh đi đâu đấy?” Thảo Vân nhìn thấy trời vừa sáng mà Minh Huy đã vội vàng đi như vậy, trong lòng cô dự cảm được có chuyện gì đó bất thường. Dù rằng gần đây Minh Huy làm việc tối mày tối mặt, sáng đi tối tới khuya mới về nhà, nhưng cũng không có sớm và lại vội vã như ngày hôm nay.

Minh Huy không nhìn Thảo Vân, vẫn đang ngồi trước cửa mang giày vào, chiếc áo vẫn còn chưa kịp bỏ vào quần, còn xóc xếch ở bên ngoài: “Anh đi làm thôi.”

Thảo Vân lắc đầu, thờ dãi: “Anh đừng nghĩ em là một con ngốc. Anh nói đi, chuyện liên quan đến thằng nhóc kia đúng chứ?”

Câu hỏi này giống như đá chìm đáy biển, không có câu trả lời. Thảo Vân trong lòng càng biết rõ anh ấy im lặng chính là vì không còn cách để chối bỏ. Cô mở tủ lạnh, uống một ngụm nước, sau đó nói tiếp: “Cậu nhóc kia quan trọng với anh vậy sao?”

Minh Huy lúc này đã mang giày xong, vẫn là chậm rãi, nhẹ nhàng nói: “Anh cũng không biết quan trọng như thế nào, chỉ biết không thể không có em ấy.”

Thảo Vân cười, nụ cười đầy cay đắng: “Còn ba mẹ anh thì sao? Còn em thì sao? Đều là những người hết lòng vì anh cả.”

“Mọi người đều quan trọng như nhau. Nhưng em biết không, đó không hơn không kém chỉ là tình thân. Anh vẫn luôn rất biết ơn ba mẹ đã cho anh sự sống, cũng cảm ơn em đã cho anh sự quan tâm đó. Nhưng em à, anh có thể báo đáp công ơn ba mẹ bằng sự hiếu thảo, anh cũng có thể đáp lại tình cảm của em, nhưng đó chưa là bao giờ bằng tình yêu. Tình yêu của anh từ lâu đã dành cho người khác. Cho dù đó không phải là Bảo Khang thì cũng không phải là em.”

“Vậy sự hiếu thảo của anh chính là thế sao?”

Anh đứng lên, anh hoàn toàn hiểu được ngụ ý của Thảo Vân, nhưng anh cũng không muốn trả lời dài dòng nữa: “Anh đi đây.” Liền rời đi.

Thảo Vân tức giận, nhưng cũng không trách được Minh Huy. Cô chỉ còn biết tự trách bản thân mình sao lại dành tình cảm cho người không hề để ý đến mình chứ đừng nói đến chuyện yêu đương.

Ngồi trên xe buýt nhìn ra khung cảnh bên ngoài thông qua ô cửa sổ, Minh Huy thở nhẹ một hơi. Mùa hè đến rồi nhỉ? Bầu trời trong xanh nằm tít ở trên cao, trời quang đãng không thấy bất kì đám mây nào. Gió từ đâu cũng thổi tới mang theo chút dư vị của mùa hè. Xung quanh cũng bắt đầu náo nức với những tiếng ve kêu đinh tai nhức óc. Chỉ còn vài tuần nữa là em ấy sẽ thi, sau đó sẽ tốt nghiệp, và...

Trạm xe dừng lại, Minh Huy bước xuống xe. Đi bộ thêm một đoạn đường nữa, anh đứng trước cổng nhà Bảo Khang. Giờ này em ấy thức chưa nhỉ? Anh mở điện thoại lên, liền có dự cảm không tốt. Bình thường đáng lẽ mình phải nhận được cuộc gọi và tin nhắn của em ấy, nhưng từ đêm hôm kia tới giờ vẫn không thấy bất kì cái gì. Anh đọc lại những dòng tin nhắn Bảo Khang gửi, từng từ từ chữ vẫn in khắc trong đầu, nhưng Minh Huy sẽ không bao giờ trả lời lại. Cũng không phải vì không muốn trả lời, chỉ là anh không biết phải trả lời thế nào. Chuyện gì trong xảy ra trong cuộc sống em ấy đều kể cho mình nghe, em ấy sống vui như thế là mình an tâm rồi, không muốn phá vỡ đi chút nào.

Đột nhiên thấy Duy Quang cũng đến nhà Bảo Khang, anh thắc mắc: “Em đến nhà Bảo Khang sớm vậy?”

Duy Quang sau màn chào hỏi lễ phép mới đi vào trọng tâm: “Cậu ấy bị bệnh rồi thưa thầy.” Duy Quang ấp úng không biết có nên nói ra những lời tiếp theo không. Mất nửa ngày trời mới nói tiếp: “Trận mưa chiều hôm kia...”

Duy Quang nói không hết ý nhưng anh làm sao có thể không hiểu được chứ. Anh không nói không rằng, tìm cách trêu hàng rào để vào trong. Duy Quang cảm thấy bất an: “Tường cao thế thầy té thì phải làm sao? Sao thầy không bấm chuông cho hai bác ra mở cửa?” Vừa nói dứt Duy Quang mới sức người lại, tự mình có câu trả lời.

“Dù sao đây cũng không phải lần đầu như thế này.” Chớp mắt đã thấy Minh Huy vào được bên trong, anh nhìn Duy Quang nói: “Nhờ em...”

Duy Quang cũng là đứa trẻ nhanh nhay, liền nắm bắt được ý của Minh Huy. Cậu bấm chuông mở cửa, đánh lạc hướng hai người. Minh Huy lên vào bên trong, vừa tới trước cửa thì gặp được Quốc Huy. Anh đưa tay lên môi ra hiệu cho Quốc Huy im lặng. Quốc Huy cũng vì Bảo Khang cứ nói nhớ anh suốt nên cũng bỏ qua cho anh vào phòng.

“Em không muốn uống sữa.” Giọng của Bảo Khang có hơi yếu.

Quốc Huy đáp: “Rồi em cũng sẽ uống cho mà xem. Anh đi ra ngoài, không phiền em nữa.” Nói xong nháy nháy mắt với Minh Huy, sau đó đóng cửa phòng lại. Ra bên ngoài, Quốc Huy ngồi nói chuyện với ba mẹ và bạn của Bảo Khang, cố tình kéo dài thời gian để hai người kia gặp nhau.

“Thế anh đút em có uống không?”

Giây kế tiếp anh được ngấm một chuỗi cảm xúc thay phiên biến hóa trên gương mặt của Bảo Khang. Em ấy mới đầu là bất ngờ, sau đó là cười dù đôi môi có phần tái nhợt đi. Cậu giống như cây xanh héo úa được tưới thêm nước, âm thanh có lực hơn: “Uống!”

Minh Huy không kìm được trách móc: “Em đây, bệnh hai ngày rồi mà không nói anh biết.” Anh thổi thổi một muỗng sữa rồi nhẹ nhàng đưa lại gần miệng cho Bảo Khang: “Sữa rất ngon, còn có hương vị của anh nữa, hi.” Bảo Khang trông thấy bộ dạng gầy gò đi rõ ràng của Minh Huy, trong tim lại quặn lên một thứ cảm xúc, rất đau, rất khó chịu. Cậu không muốn làm gánh nặng cho anh ấy nữa, nên đã rất cố gắng luôn tỏ ra vui vẻ. Cậu cũng thật muốn biết Minh Huy dạo này làm công việc gì, nhưng vẫn là không có can đảm.

Minh Huy nhìn nụ cười ngây thơ đó, thật sự rất muốn bóp méo mó nó, nhưng cuối cùng anh chỉ đưa tay xoa xoa gò má của Bảo Khang, giọng điệu nhẹ nhàng: “Xin lỗi, hôm đó vẫn là không nên chờ em đi về dưới trời mưa.”

Khuôn mặt Bảo Khang lấy lại được sắc hồng, cậu đưa tay giữ chặt lấy đôi tay Minh Huy trên má mình: “Không, là do em tự nguyện mà. Em thấy mình bị bệnh cũng không nặng lắm. Nói không chừng uống hết ly sữa này là có thể đến trường.”

Nhưng Minh Huy hiện tại không chỉ đang day dứt vì chuyện này, mà còn trăn trở, liệu rằng nếu Bảo Khang ở bên cạnh mình, em ấy sẽ được bình an vô sự giống như khi được sống trong sự bảo bọc của ba mẹ ruột và bạn bè?

“Bảo Khang, bên cạnh anh em sẽ chịu thiệt thòi.”

Bảo Khang lại cười: “Nhưng em cảm thấy không được ở cạnh anh còn thiệt thòi lớn hơn.”

Trong tầm mắt Minh Huy lúc này là cả thế giới của anh, chỉ của riêng anh: “Nhiều khi anh cảm thấy chúng ta thật sến súa.”

Bảo Khang chu môi dè bĩu câu nói của Minh Huy, dùng sức ngồi dậy uống một hơi hết ly sữa.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chúng Ta Rốt Cục Có Quan Hệ Gì?

Chương 87. Chúng ta rốt cục có quan hệ gì?

Bảo Khang ngồi trong thư viện của trường, nhìn xung quanh một chút. Nơi này đúng là không gian yên tĩnh thích hợp cho chuyện học hành. Không chỉ có không khí tĩnh lặng để tập trung, thư viện trường còn có rất nhiều tài liệu hay có thể đáp ứng nhu cầu tra cứu kiến thức bất kì lúc nào, hơn nữa lại được trang bị đầy đủ tiện nghi. Cậu thầm cảm ơn Duy Quang, nếu lần trước cậu ta không dẫn mình đến đây thì hẳn là cho đến khi ra trường mình vẫn chưa khám phá ra chỗ này.

Cậu sắp xếp lại sắp tài liệu chất chồng trên bàn, thở dài một tiếng, sau đó xắn tay áo lên bắt đầu lao vào chuyện học.

Ngay lúc này có tiếng bước chân phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có của thư viện. Một đám người trên tay cũng mang theo nhiều tài liệu tìm đến cái bàn trống ở không xa chỗ Bảo Khang cho lắm. Họ ngồi xuống, sau đó bắt đầu học nhóm, thỉnh thoảng sẽ phát ra những tiếng cười rôm rả.

“Úi chà, thằng đó chẳng phải là Bảo Khang sao?”

“À, thằng đó cũng ở đây.”

Giọng một nữ sinh: “Nhìn kinh tởm chết!”

“Đừng nói thế chứ, người ta là hot gay của trường đó.”

“Hây da, thầy Huy thật đúng là không có mắt nhìn người, đẹp trai như vậy lại đi thích con trai.”

“Ha ha ha.”

Bảo Khang bên này dù vô tình hay cố ý cũng sẽ nghe được toàn bộ cuộc trò chuyện đó. Tiếng cười chế giễu của bọn họ nhanh chóng khiến những bạn học sinh khác chú ý tới. Bảo Khang lấy tai phone trong cái ba lô ra, đeo vào. Cậu nhớ đến lời dặn của Minh Huy, khi không muốn nghe chuyện gì đó thì cứ đeo tai phone vào, như thế sẽ tốt hơn. Cậu không còn nghe thấy bọn họ nói gì nữa, chỉ thấy khỏe môi không ngừng chuyển động, tâm mắt vẫn nhìn chăm chăm về mình cũng những biểu cảm chết tiệt kia của họ.

Nhưng mà Bảo Khang cũng không có cảm thấy buồn nữa, cậu đã sớm quen bị mọi người trong trường gièm pha rồi và cũng không trách họ.

Thế nhưng cây muốn lặng mà gió không ngừng. Một tên nam sinh trong đám kia đi lại, đưa tay nâng cằm Bảo Khang lên, giọng nói như sắt đá đầy cay nghiệt: “Thì ra gay chính là bộ dạng này, không khác gì con cầm thú. Tụi mày tồn tại trên xã hội này thật đúng là...” Hắn lắc lắc đầu.

Bảo Khang thấy trong tầm mắt của mình lúc này một con quỷ dữ. Bàn tay của nó đang dùng lực bóp lấy cằm cậu, nhưng thật kì diệu là cậu không cảm thấy đau. Cậu cũng không biết vì sao nữa, chỉ có thể im lặng.

Đồng bọn của hắn ở bên kia không ngừng hò hét, cổ vũ.

“Buông tay ra nhanh!”

Giọng nói giống như tiếng thét của một con sư tử phát ra từ phía cửa khiến hầu hết mọi người trong phòng đều cả kinh. Bảo Khang mỉm cười, nhìn thấy Duy Quang cùng với khuôn mặt giận dữ ấy tiến lại gần mình, kế tiếp là đầy tên quỷ dữ đó ra: “Tao mong mày tránh xa Bảo Khang ra. Dù sao cậu ấy cũng không chọc ghẹo gì đến mày.”

Bảo Khang ngã xuống ghế ngồi, ở đằng sau lưng của Duy Quang một cách an toàn. Cậu thật muốn biết biểu cảm của Duy Quang lúc này.

Tên quỷ dữ nhếch môi: “Mày thù làm bạn với nó mà không thèm kết bạn với tụi tao. Nó có gì tốt à? À, đúng rồi, nó có thể cho mày chịch. Cái mộng của nó cũng to phết, mặt mũi cũng dễ thương.”

Những lời nói kinh tởm đó mà cũng có thể nói ra, Bảo Khang cầm giận muốn đứng lên nói nhưng nhanh chóng bị Duy Quang cản lại. Duy Quang bước đi ra khỏi cửa, trước khi rời khỏi còn dừng lại nói: “Tao sẽ không bao giờ tha thứ nếu tụi bây còn đụng tới cậu ta một lần nữa. Đừng để mọi chuyện càng thêm tệ hại nữa.” Tên quỷ dữ nghe xong tựa hồ còn giận dữ hơn, đập chân thật mạnh vào cái ghế khiến nó văng đi.

Bảo Khang vội vàng dọn dẹp ôm lấy ba lô chạy đuổi theo Duy Quang: “Cảm ơn cậu nhé, thật đúng lúc, tớ chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì tiếp theo nếu cậu không xuất hiện. Để báo đáp ân tình này tớ sẽ bao cậu một chậu kem.”

Duy Quang vừa đi vừa nhìn nụ cười rạng rỡ của Bảo Khang: “Không sợ?”

Bảo Khang bình thản nói: “Nói thật tớ rất sợ, nhưng mà hình như sợ quá nên không còn cảm giác. Tệ nhất cũng bị đánh vài cái rồi nghe mấy lời sỉ nhục thôi.”

“Không đau?”

Bảo Khang đưa tay sờ cằm, sau đó gật đầu. Cậu lúc đi lại len lén nhìn mặt Duy Quang, hành động này nhanh chóng bị phát hiện: “Cậu muốn hỏi gì à?”

Bảo Khang giật cả người: “Làm gì có?”

“Cậu đừng ngại.”

Bảo Khang do dự hồi lâu, tiến lên đứng đối diện với Duy Quang: “Tớ không nghĩ cậu lại có bộ dạng này. Là soái ca đó, lúc nãy ngầu lắm luôn. Tớ nghĩ cậu chỉ biết cười. Mà cậu với đám người đó có quan hệ gì? Mà tớ với cậu có quan hệ gì, sao cậu lại đột nhiên xuất hiện rồi còn giúp đỡ tớ.”

Duy Quang ngồi xuống bậc thang: “Tớ với bọn kia dài dòng lắm, không muốn nói, mà với cậu còn dài hơn nữa.”

“Dài? Tớ không hiểu.”

Đột nhiên trong ánh mắt của Duy Quang có tia bi thương: “Cậu thật không nhớ chuyện lúc nhỏ?”

Bảo Khang cũng cảm thấy không khí trở nên nghiêm túc nên cũng nghiêm túc:

“Chuyện lúc nhỏ nhiều thế cậu muốn hỏi chuyện gì?”

“Cậu bé im lặng.”

Bỗng từ này... Bảo Khang kinh ngạc mở to mắt, nhìn vào cửa sổ tâm hồn của Duy Quang, nó giống như một tấm kính phủ mờ sương. Một đoạn phim kí ức bắt đầu.

_____

Fanpage: <http://facebook.com/tacgialieuphong>

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chính Là Vì Vậy

Chương 88. Chính là vì vậy

[Mùa đông năm nay rất lạnh. Những cơn gió thổi những chiếc lá khô bay tứ tung khắp con đường. Bảo Khang co rúm mình trong chiếc áo ấm, không ngừng chà xát hai lòng bàn tay và thổi hơi thở như khói vào đấy. Cậu đi đến trạm chờ xe buýt, ngồi xuống ghế, lấy bình sữa nóng trong chiếc cặp nhỏ xinh ra uống một ngụm, quan sát xung quanh.

Tầm mắt của cậu dừng lại trên người một cậu con trai đang ngồi ôm chân dựa lưng vào tường bên ngoài cửa hàng bán kem. Quan sát hồi lâu, cậu có chút kinh ngạc bởi vì người đó vẫn duy trì tư thế, không chút thay đổi. Có phải là chết rồi không? Nghĩ vậy, Bảo Khang mặc dù vô cùng sợ hãi nhưng cũng không hiểu tại sao lại đưa bước chân tiến lại gần người xa lạ như vậy.

Bảo Khang đứng trước cậu con trai, nhìn một chút nữa, mới lấy hết dũng khí đá thật nhẹ vào chân cậu ta. Cậu ta cử động khiến tim Bảo Khang như giật thót tim, nhảy lùi về sau một bước. Giây kế tiếp cậu nghe được lời mắng: “Bị điên à?”

Bảo Khang mỉm cười, may quá, thì ra vẫn còn sống. Cậu cũng không ngại ngần gì, ngồi xuống bên cạnh, bắt chước tư thế của cậu ấy: “Cậu sao thế? Bị ba mẹ bỏ rơi à?”

Cậu con trai đẩy Bảo Khang ngã lăn ra đằng sau: “Còn nói nữa tao đánh mày.”

Bảo Khang bị dọa phát khiếp, nhưng với sự ngây thơ của mình, cậu nhanh chóng vỗ bụi ở mông, ngồi dậy: “Không phải à? Vậy thì là chuyện gì? Nói tớ nghe được không? Biết đâu tớ có thể chia sẻ cùng cậu.”

Cậu con trai nhìn nụ cười của Bảo Khang thì chán ghét: “Đừng có giả bộ nữa. Mày muốn tiếp cận tao vì điều gì? Tao chỉ có tiền. Tao không có mẹ.”

Không có mẹ? Bảo Khang cảm thấy trong lời nói ấy có một sự đau thương ghê gớm. Cậu lấy sữa trong cặp ra, đưa trước mặt: “Uống đi. Chắc là cậu đói rồi.”

“Tao không uống.” Nói xong còn cố tình hất bình sữa văng ra đất.

Bảo Khang vội vàng nhặt lên, lo lắng: “Sữa này mẹ tớ pha đấy, không uống thì cũng không nên làm đổ chứ, phí lắm.”

Cậu con trai đứng lên, đi: “Mày đang khoe là mày có mẹ đó à? Kinh tởm quá!”

Bảo Khang vội vàng chạy theo giải thích: “Không phải, tớ không có ý đó.”

“Mày đi đi, tao không muốn bị làm phiền.”

“Này, cậu bạn dễ thương kia, sao lại phiền. Tớ có thể chia sẻ cùng cậu nỗi buồn mà.”

“Tao không cần.”

Bảo Khang chặn cậu ta lại: “Thôi nào, hay là đi ăn kem nhé.”

Cậu con trai dường như mất hết kiên nhẫn, giơ tay lên định đập vào mặt Bảo Khang, nhưng khi nhìn thấy Bảo Khang nhắm mắt sợ hãi thì dừng lại: “Mày ngây thơ quá rồi.”

“Dù sao cũng là con nít. Hi.”

“Nhảm.”

“Thế có đi ăn kem không?”

“Mày tên gì?”

“Tớ là Bảo Khang, nhà ở gần đây. Còn cậu?”]

Bảo Khang mỉm cười với từng thước phim sống động như vậy: “Hi, chuyện xưa cứ ngỡ đã quên. Nào nào, để tớ xem cậu cái đã. Vẫn dễ thương như trước, đây thì thành công rồi nhỉ?” Cười đến híp cả mắt.

Duy Quang cũng cảm thấy ngại: “Cậu đừng khen tớ chứ.”

“À, sao cậu không mang kính? Lúc ấy rõ ràng có mang mà. Nếu không thì hẳn là tớ đã nhận ra cậu rồi.”

“Tớ khi ấy chỉ mang chơi thôi.” Duy Quang xấu hổ.

“Trời đất, bó tay cậu. Thế làm sao cậu nhận ra tớ?”

“Năm học lớp 10, lần đầu gặp cậu tớ đã cảm thấy có chút gì đó quen thuộc, sau một khoảng thời gian theo dõi cậu thì mới biết chắc chắn.”

Bảo Khang bắt ngờ: “Thế sao lúc ấy cậu lại không nhận ra tớ luôn?”

“Tớ cũng không biết mình tại sao lại không có can đảm gặp cậu, cho đến bây giờ.”

“Tớ cũng đâu phải là quái vật ăn thịt người gì đâu mà cậu sợ. Hi.” Bảo Khang nhìn lên trời, thờ ơ: “Thật ra năm đó tớ có đợi cậu ở chỗ đó mấy ngày liền nhưng không thấy cậu đâu. Dần dần mọi thứ cứ thế mà trôi vào quên lãng.”

“Năm đó mẹ và ba tớ li hôn, tớ theo ba đến chỗ ở mới. Vài năm sau tớ có quay lại chỗ đó nhưng mà lại mất dấu với cậu.”

“Ừm, nhanh nhả, mới năm nào, vậy mà giờ đây chúng ta đã 18 tuổi rồi còn gì.”

“Ừm, cho nên, cậu đừng hỏi vì sao tớ lại tốt với cậu như vậy. Bởi vì chúng ta là bạn tốt mà.”

Bảo Khang gật đầu: “Đúng vậy. À, anh Minh Huy tới đón mình kia.” Thật nhanh, hai người vừa đi vừa nói chuyện cũng không để ý đã tới cổng từ lâu. Cậu nói nhỏ với Duy Quang: “Chuyện ở thư viện cậu đừng để anh ấy biết nha. Cảm ơn cậu. Chào cậu!”

...

Ngồi phía sau xe, Bảo Khang kể hết chuyện của cậu và Duy Quang cho Minh Huy nghe.

“Em vui đến thế à?” Minh Huy hỏi.

“Dạ, em thật không nghĩ chuyện này lại xảy ra luôn á.”

“Ừ.”

Nghe Minh Huy ừ một tiếng cộc lốc như thế, Bảo Khang gõ vào lưng anh ấy một cái: “Ghen sao?”

“Ai thèm ghen với một tên nhóc miệng còn hôi sữa như thế.”

Bảo Khang cười: “Coi anh kia, giọng điệu như thế còn không ghen là gì. Mà anh đó, bớt đẹp trai lại đi, mấy cô gái cứ bám lấy anh suốt.”

“Anh cảm thấy người đang ghen chính là em.”

Bảo Khang ở đằng sau, giương nanh múa vuốt giờ trò. Sau đó nói tiếp: “Hôm nào đi bơi nhé, cùng với Duy Quang nữa. Em nhân cơ hội này muốn anh tập bơi luôn.” Cậu bật cười thành tiếng khi nhớ lại chuyện cũ.

Minh Huy dừng xe: “Em xuống xe cho anh. Dám lấy chuyện cũ ra chọc tức anh. Anh biết bơi rồi, té mười cây cầu khi như lần trước cũng không sao.”

“Em không xuống. Thế hôm nào anh chứng minh cho em xem đi.”

“Sợ gì, đợi em thi xong đi. Nếu anh biết bơi thì em tính sao.”

“Tùy anh xử lý.”

Nhìn thấy ánh mắt có gì đó không được trong sáng của Minh Huy, Bảo Khang nói thêm: “Đương nhiên là trừ chuyện đó ra.”

“Nhưng anh lỡ muốn rồi.”

“Anh nghĩ em sẽ khờ dại như lần trước à? Không có dễ.”

“Nhưng anh lỡ muốn rồi.”

“Đừng có lặp lại như thế chứ!”

“Nhưng anh lỡ muốn rồi.”

Bảo Khang muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt, nhưng lúc lâu lại đỏ mặt xấu hổ: “Lần sau dùng bao nhé, cho an toàn đó mà. Hi.”

Instagram: [lieuphong_](#)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 89: Cũng Đã Tới

Chương 89. Cũng đã tới

Thầy Bảo Khang từ trên phòng đi xuống, mẹ cậu gọi lại: “Bảo Khang, lại phụ mẹ dọn bữa tối đi.”

Bảo Khang tươi cười chạy lại thật nhanh, quan sát những món ăn hôm nay mẹ nấu, không kìm chế được mà ngửi ngửi: “Đúng là thơm ngon nức mũi mẹ ơi.”

Mẹ cậu cười, tiếp theo ba cậu lên tiếng: “Tôi nói bà rồi, mấy ngày này bà nên nấu ăn như thường lệ thôi. Bà nấu món này món kia con ăn không quen thì lại khổ.”

Bảo Khang bụng đồ ăn để lên trên bàn, nhìn ba mình đang đọc báo: “Dạ không sao đâu ba, dạ dày và ruột con cũng khỏe lắm, chắc là không xui rủi đâu.”

Ba cậu bỏ tờ báo xuống: “Nhưng dù sao cũng phải cẩn thận một chút. Không ai biết trước được điều gì đâu con à. Hai ngày tới bà chỉ nên nấu mấy món quen thuộc thôi, còn con thì phải ăn cơm nhà và đặc biệt là không được ăn những món gì khác ở bên ngoài.”

“Được rồi, sức khỏe của con đó giờ vẫn do tôi phụ trách, ông không thấy nó vẫn khỏe mạnh sao? Ông cứ yên tâm.”

Ông đáp: “Sức khỏe là quan trọng nhất. Hai ngày tới ba sẽ phụ trách đưa đón con đi đến trường.”

Những món ăn đều đã được để ngay ngắn trên bàn, Bảo Khang ngồi xuống: “Dạ. Anh Quốc Huy khi nào thì trở về nước vậy ba?”

“Tầm vài ngày nữa.”

Lúc này điện thoại của cậu rung lên. Là Quốc Huy gọi call video tới. Cả nhà ba người nói chuyện với hấn ta một chút rồi ăn cơm.

Ăn cơm xong, Bảo Khang ra trước ban công hóng gió. Cậu cảm thấy trong lòng có chút lo lắng cho ngày mai. Cậu nhìn điện thoại, giờ này vẫn chưa thấy tin tức gì, đôi mắt mang theo chờ đợi nhìn xuống phía trước cổng nhà. Hơn nửa tiếng sau vẫn không thấy bóng người đâu, cậu ủ rũ vào lại trong phòng nằm phịch xuống giường. Chỉ còn hai ngày nữa thôi thì mọi thứ sẽ kết thúc và sẽ có một khởi đầu hoàn toàn mới. Thật không biết nên vui hay nên buồn.

Điện thoại có tin nhắn, cậu mở lên.

[Em ngủ sớm đi, cố gắng giữ bình tĩnh. Ngày kia anh đợi em trước trường. Thương em.]

Cậu không kìm được mà mỉm cười, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng và phần chần chừ. Anh cứ ở nhà chờ kết quả tốt từ em đi, em nhất định sẽ không làm anh thất vọng. Cậu nhanh chóng đi đánh răng, chuẩn bị dụng cụ giấy tờ đầy đủ, lên facebook nhắn tin chúc những người bạn trong lớp xong liền tắt đèn đi ngủ. Hôm nay cậu ôm ấp hộp quà mà Minh Huy tặng mà đi vào giấc ngủ. Cậu thật muốn biết bên trong đó là cái gì.

Mặt trời gõ cửa, Bảo Khang thức dậy, thay đồ, ăn sáng. Cậu được ba chở đến trường. Đứng trước cổng trường, cậu nghe rất nhiều lời dặn dò của ba mẹ, sau đó nhìn vào bên trong trường thở phào một cái. Rốt cục cũng đã tới, kì thi Trung học phổ thông Quốc gia 2017!

...

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ làm bài môn Anh văn vang lên phá vỡ sự yên lặng của trường thi. Bảo Khang bước ra bên ngoài, nhìn lên ánh chiều tà thờ phào nhẹ nhõm. Mười hai năm cuối cùng đã khép lại như thế. Cậu đi dọc con đường hành lang, xuống cầu thang... Mỗi nơi cậu đi qua đều mang theo một kỉ niệm. Vui có, buồn có. Cậu nhớ cái ngày đầu tiên bước vào cấp một còn e ấp, bỡ ngỡ nép sau lưng mẹ, nhớ cả khi ngại ngùng làm quen với

những người bạn. Rồi năm cấp hai, cậu nhớ những trò nghịch ngợm của mình, nhớ những tiết học thể dục dưới cái nắng gắt... Nhưng cậu nhớ hơn cả là khoảng thời gian học tập ở ngôi trường cấp ba này. Gặp được rất nhiều người bạn, gặp được người yêu và người bạn đến từ quá khứ. Dù nơi đây có một kỉ niệm rất đau thương, nhưng mà hạnh phúc vui vẻ nhiều hơn, đủ để lấn áp những nỗi đau đó. Sân cỏ ơi, dành chào nhau vậy!

Tất cả như một quá trình diễn ra trong vô thức.

“Làm bài được không người anh em?”

Tiếng ai đó ngắt ngang dòng suy nghĩ của Bảo Khang. Cậu quay lại, mỉm cười: “Tạm ổn. Còn cậu?”

“Tớ cũng chẳng biết. Nhanh nhí, tối nay có thể ngủ ngon rồi. Cậu có dự định gì tiếp theo chưa?”

“Dự định à? Tớ chưa nghĩ đến.” Từ trên lầu hai nhìn ra bên ngoài cổng, Bảo Khang liền có thể thấy được Minh Huy đang đứng chờ mình, cho dù xung quanh anh ấy là một đám đông người bao vây chẳng khác nào lũ kiến.

Tình yêu chính là như vậy, cho dù đứng giữa biển người mênh mông vẫn chỉ thấy có một người.

Cậu dựa vào lan can, đưa hai tay lên miệng hét thật to: “Minh Huy, em ở đây!” m thanh lớn như vậy khiến mọi người chú ý, nhưng sau ba giây cũng không mấy ai để ý nữa.

Minh Huy ở dưới này thấy Bảo Khang đang cười toe toét thích thú. Anh vận mi lại ra hiệu bảo cậu ta xuống dưới này nhanh lên. Bảo Khang gật gật đầu. Nếu như có thể nhảy xuống từ lầu hai thì cậu đã làm, như thế cậu sẽ gặp được Minh Huy sớm hơn. Cậu cảm thấy mặc dù cũng khá mơ hồ, nhưng có thể ở trước đám đông gọi lớn tên người mình thích vậy là vui sướng lắm rồi.

Bảo Khang rút cục cũng đứng trước mặt Minh Huy. Anh đưa tay xoa xoa đầu Bảo Khang, hỏi: “Sao nào, làm bài có mệt không?”

Bảo Khang gật đầu: “Thật mệt.” Cậu còn muốn ôm Minh Huy nữa cơ! Cậu nói tiếp: “Anh đúng là người yêu em luôn, ngay cả cách hỏi sau khi thấy em ra khỏi phòng thi cũng khác người ta.”

“Sao?”

“Thì người khác sẽ hỏi đại loại như là làm bài được không, nhắm chừng được bao nhiêu điểm.”

“Vậy à? Thôi, chúng ta đi ăn kem cho hết mệt nhé!”

“OK con dê! Nhưng ba em sắp tới đón rồi. Em cố gắng làm bài sớm để ra với anh. Haizzz, cũng chỉ có năm phút.”

Minh Huy cười, nụ cười đó với Bảo Khang mà nói rất có ma lực: “Sau này chúng ta còn có quỹ thời gian cả đời để ở bên nhau mà, sợ gì.”

Hai người sóng vai nhau đi tới. Bảo Khang đi bên trái Minh Huy, lúc sẽ cố tình chạm vào tay của Minh Huy.

Cảm ơn anh đã xuất hiện trong thanh xuân của em. Một phần tuổi trẻ của em vì có anh mà trở nên rất rực rỡ.

Chuyện này, có được không, sau này hãy để em luôn đi bên cạnh anh như thế này nhé? Bên trái anh, chính là em, nhất định phải là em, không được là ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nụ Hôn Dưới Biển

Chương 90. Nụ hôn dưới biển

Bảo Khang đang cuộn mình trong chiếc chăn trắng như một con sâu nằm lăn qua lăn lại trên giường, âm thanh phát ra có phần không rõ ràng: “Em không biết, em bắt đền anh, vừa về lại nước đã phá hỏng giấc mộng đẹp của em. Em không biết.”

Quốc Huy đứng dựa lưng vào cửa, khoanh tay: “Em còn ở đó mơ tiếp đi, tụi anh đi đây.”

Bảo Khang lúc này mới ló đầu ra khỏi, tóc tai rối bù: “Anh bảo giờ này còn ngủ lại được? Anh nhìn xem, 8 giờ rồi.”

“Thế thì em thức đi, còn cần nhần?”

Bảo Khang lại rúc đầu vào trong chăn: “Hu hu, tại anh cả. Em thi xong rồi, muốn có một giấc ngủ ngon, một con mộng đẹp cũng không được nữa là.” Im

lặng mấy giây, cậu vừa thận trọng vừa chậm rãi hỏi tiếp: “Mà, cái đó, tụi anh đi đâu, mà tụi anh gồm những ai?”

Quốc Huy nhún vai: “Đi biển. Gồm anh, Minh Huy, Duy Quang. Cũng tốt, hôm nay em không đi, anh nhân cơ hội này làm mai cho hai người còn lại. Anh thấy Duy Quang em ấy tốt hơn em một trăm lần.”

Bảo Khang nghe nói vậy, một phát hắt văng tấm chăn ra, nhảy xuống giường: “Anh đừng hòng có thể phá vỡ tình bạn tốt của em, tình yêu đẹp của em.” Kế tiếp, cậu nhảy múa điên cuồng trong phòng tắm, vừa đánh răng vừa lắc eo qua trái qua phải, vừa ngân nga hát, giọng hát bị nghẹn lại ở trong cổ họng cùng với bọt kem, tạo ra âm thanh vô cùng kì quái.

Thật tốt nha, thi xong khỏe rồi, còn có thể cùng những người mình tin tưởng nhất, tốt với mình nhất đi tắm biển. Cuộc sống này không sai chút nào chính là một giai điệu vui vẻ.

Ngồi trên xe, ngắm cảnh vật qua kính chiếu hậu, Bảo Khang không giải thích được hỏi: “Em thấy thật lạ, ba cho em đi cùng anh Minh Huy à? Ba đã dần dần chấp thuận rồi sao? Anh nói có phải là vậy không?” Mặc dù khó hiểu nhưng mà cậu không ngừng hy vọng là vậy, phần khích ở trong lòng.

Quốc Huy không nói gì vẫn chuyên tâm lái xe trên đường. Bánh xe lăn qua hết con đường này, đến con đường khác. Sau đó, Bảo Khang thấy hai người đứng ở bên lề đường, trong lòng vui như mở hội: “Anh dừng lại nhanh lên, hai người đó ở kia. Còn không dừng, bỏ lỡ đó. Nhanh lên.”

“Anh cho em ăn đấm!” Quốc Huy nhe răng.

Xe dừng lại, Bảo Khang không kịp chờ đợi nhào xuống xe, tươi cười nhìn hai người: “Đợi lâu chưa? Tại anh Quốc Huy thức trễ nên để hai người phải chờ đợi. Thay mặt anh ấy xin lỗi hai người.” Đúng là ném đá giấu tay, gấp lừa bỏ tay người. Quốc Huy nếu biết được mình bị bán đứng sẽ có cảm giác thế nào đây?

Minh Huy đưa tay chơi đùa gò má của Bảo Khang: “Em ranh ma quá đấy!”

Bảo Khang đỏ vì, không chỉ vì được Minh Huy cưng má, mà còn vì chuyện xấu đã bị anh ấy phát hiện. Đúng là hiểu mình vượt quá mức rồi! Cậu xấu hổ chuyển đề tài: “Hôm nay anh mặc đồ này trông khỏe khấn nhì? Không được, kiểu này một chút nữa đến bãi biển sẽ có nhiều cô đi theo, phiền phức cho anh lắm. Biết trước em đã chuẩn bị cho anh một bộ đồ rách rưới tàn tạ xấu xí để anh mặc. Như thế sẽ không có ma nào thèm đi theo anh.”

“Có con ma Bảo Khang,” Duy Quang đứng ở bên cạnh xen vào.

Bảo Khang từ chối: “Tớ sao lại muốn đi theo chứ!”

Minh Huy hơi nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt đắc ý: “Anh nghĩ em đang lo cho mình thì đúng hơn. Em thấy đúng không Duy Quang?”

Duy Quang gật đầu còn nói thêm: “Em thấy Bảo Khang lo mất anh thì đúng hơn.”

Bảo Khang nhe nanh múa vuốt: “Quang, cậu là bạn của tớ. Sao có thể về phe người ngoài. Huy, anh thích em nhiều thế nào không lẽ em không biết, sao còn sợ mất anh chỉ cho một.” Cậu cảm thấy hai người kia đang cố tình hợp lại chống đối mình mà. Không được, vì tương lai con cháu chúng ta, không được để bọn họ lừa gạt rơm.

Chiếc xe lại tiếp tục lăn bánh, không lâu sau đó thì đã tới bãi biển. Nơi này cũng không xa trung tâm thành phố lắm. Vì đang là mùa hè nên cũng hơi đông người. Bọn họ nhanh chóng để đồ ở trên xe, di chuyển ra phía ngoài biển. Bảo Khang bước đi, từng dấu chân còn in lại trên cát: “Lâu rồi không có đi biển, thật tuyệt vời!”

Cậu quay sang nhìn Minh Huy đã mặc đồ bơi từ lúc nào, cậu vội vã tiến lại gần, ra vẻ lén lút, nhón chân lên, ghé miệng vào sát tai Minh Huy nói nhỏ: “Sao anh lại mặc quần bơi thế? Không được không được?” Giọng điệu chế giễu.

Minh Huy đáp: “Không lẽ em muốn anh không mặc gì? Không ngờ em biến thái như vậy.”

Bảo Khang vội giải thích, lúng túng: “Anh, nào có, em đang nghiêm túc đó. Nhanh đi, nghe lời em mặc quần short vào đi.”

Minh Huy càng muốn giỡn thêm: “Đi tắm biển mặc quần bơi thích hợp rồi còn gì. Anh cũng thấy em rất thích nhìn mà. Phải vậy không?”

Bảo Khang đâm vào lưng anh ta: “Này nhé, ai thèm nhìn?!” Nói rồi cậu đưa mắt nhìn Minh Huy từ trên xuống dưới, sau đó ôm cảm giống như chuyên gia phân tích: “OK, trông cũng không đến nỗi tệ. Nhưng mà cần cố gắng thêm.”

Minh Huy nhìn Bảo Khang vẫn đang không ngừng nhìn mình, anh tiến lại gần Bảo Khang, không báo trước tiếng nào cúi người xuống, trong vòng một nốt nhạc ôm Bảo Khang lên. Bảo Khang bị tập kích bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng đã chìm trong nước biển. Minh Huy, anh dám thấy em xuống biển à?!

Cậu ngốc đầu dậy, vuốt mặt, sau khi xác định mục tiêu liền bơi vào gần bờ, dùng nước biển tấn công Minh Huy. Minh Huy cũng bị tập kích bất ngờ, nước từ trên ngực chảy xuống dưới chân. Anh cười nụ cười tà ác, nhảy xuống biển, bơi lại gần Bảo Khang. Kết quả Bảo Khang bị nhấn xuống dưới nước không biết bao nhiêu lần: “Hu hu, anh định làm em chết ngạt à?”

Còn nghĩ Minh Huy sẽ xót thương, nhưng cậu lại càng đau lòng hơn khi nghe những lời vô tình này: “Ừm, để anh có thể tìm người mới.”

“Em nghĩ không sai mà, anh hôm nay mặc quần bơi trông quyền rũ như vậy chính là muốn tìm đối tượng mới. Hơn nữa, em cũng đã bị anh ăn qua rồi, cho nên đạt được ý đồ liền bỏ chứ gì! Không có dễ đâu. Em còn đeo bám anh dài dài.”

“Cả cuộc đời này anh bị em trói buộc rồi sao?” Minh Huy vờ đáng thương.

“Ừm, nhưng nè, biểu cảm đó là sao, anh đáng ra phải vui mừng mới đúng. Có được người yêu lí tưởng như em là phước ba đời của anh đó.”

Nói dứt câu cậu liền lần nữa bị nhấn chìm xuống nước. Lúc cậu ngóc đầu lên lại không thấy Minh Huy đâu. Cậu nhìn quanh quanh, khuôn mặt tái lại, lo sợ. Sau đó cậu có cảm giác bị thứ gì đó kéo xuống dưới nước. Trong lòng nước biển, cậu không thể mở mắt được nên không thấy được gì, chỉ cảm nhận được cơ thể rất quen thuộc của một người đang ôm chầm lấy cậu, khoe môi của cậu cũng bị khoe môi của một người quen thuộc chạm vào. Cậu nhanh chóng thích ứng, phối hợp, triển miên... Hương vị quen thuộc này có pha chút mùi vị của nước biển thật là làm người ta thích thú!

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Biển Oi, Cảm Ơn Mày Nhé!

Chương 91. Biển oi, cảm ơn mày nhé!

Nụ hôn kéo dài không tới một phút nhưng lại vô cùng mãnh liệt như con sóng dưới lòng biển. Bảo Khang và Minh Huy cùng ngóc đầu lên trên mặt nước. Cậu nhát thời không biết nói gì, chỉ có thể nhìn người đối diện. Hai tay của hai người đang nắm chặt lấy nhau ở dưới nước. Đột nhiên có một người đàn ông từ đâu lại gần, nhìn ông ta trông có vẻ cũng khang trang: “May thế, hai cậu có sao không? Tôi thấy hai cậu giống như là bị đuối nước vậy nên nhanh chóng bơi lại đây cứu giúp.” Ông thở phào nhẹ nhõm.

Bảo Khang nhìn ông ấy, trong lòng vô cùng cảm kích, không nghĩ rằng trên đời này cũng có người tốt đến như vậy: “Dạ, cháu không sao. Xin lỗi đã làm ông lo lắng.”

Minh Huy đột nhiên chen vào: “Xin lỗi chú, đứa con trai này của tôi nó nghịch ngợm quá, nó chỉ vờ đuối nước vậy thôi. Đề lên bờ tôi cho cháu nó một trận. Làm lãng phí lòng tốt của ông rồi, lần nữa thật sự xin lỗi ông.”

Bảo Khang đứng ở bên cạnh đỡ người trước diễn xuất quá sức xuất thần của Minh Huy. Như thật!

Ông lão ngó người, vắn mi không mấy hài lòng: “Đứa trẻ này thật là nghịch mà, làm ta lo lắng muốn chết. Đúng rồi, phải dạy bảo lại nó lại, không thể giỡn như thế được. Mà cháu trông còn trẻ như thế mà có đứa con chừng này rồi sao. Anh bạn trẻ thật là tốt mã quá nhỉ!” Ông cười khi.

“Dạ, nhưng mà con không biết đứa trẻ này có phải là con của con thật không nữa. Xét về khía cạnh nào cũng không giống con.” Bảo Khang nhìn qua, thấy được biểu cảm thống khổ tột cùng của Minh Huy. Trong lòng cậu đang gào thét!

Ông lão nhìn Bảo Khang một cái rồi tới nhìn Minh Huy, sau đó vuốt râu, gật gù: “Cậu nói thế tôi cũng mới dám nói. Đứa trẻ này có thể không phải là con cậu... Về ngoại hình, cậu xuất sắc như vậy, còn thẳng nhỏ này... Còn nữa, cậu lịch sự hiếu chuyện như thế, sao lại có đứa con nghịch như vậy.”

Xấu trai, nghịch? Bảo Khang gào thét lần hai. Cậu cũng muốn phối hợp diễn tròn vở kịch này: “Dạ, chắc là con được di truyền từ mẹ đó ông. Không hiểu sao cha con xuất sắc như vậy mà lại chịu đi lấy mẹ con. Mẹ con so với thị Nở còn xấu hơn nữa. Mẹ con nhiều lần từ chối ba con mà ba vẫn một mực đòi cưới cho bằng được, còn nói cái gì sẽ không sống nổi nếu không được ngửi mùi tất tưởi của mẹ. Ông ơi, con thật sợ khi phải sống với một người ba đầy biến thái.” Cậu nhận được ánh nhìn đầy khinh bỉ của Minh Huy.

Ông lão như rối tung, cảm thấy không nên xen vào chuyện của hai người này nữa, nói lời tạm biệt sau đó rời đi.

Minh Huy nhìn Bảo Khang: “Em cũng hay quá nhỉ?”

“Chẳng phải là đang phối hợp cùng ba diễn xuất sao?”

“Con trai yêu dấu của ba đói không? Uống nước biển nhé?”

Bảo Khang dùng hết tất cả sức lực để bơi đi chỗ khác nhưng không kịp nữa rồi. Cậu đã bị Minh Huy tóm gọn và như những gì anh ấy nói, cậu uống một ngụm nước biển vào bụng. Và cuối cùng, trông bộ dạng thảm hại, cậu được Minh Huy kéo vào bờ.

Bảo Khang cảm giác mình giống như một con cá đã bị mắc cạn, nằm dài dưới bờ biển đầy cát: “Ba ơi, con mệt.”

Minh Huy nằm xuống bên cạnh, dùng một tay nâng đầu, nghiêng sang trái nhìn Bảo Khang: “Con mệt à, có cần ba làm cho hết mệt không?”

“Bằng cách nào?”

“Cách ấy.”

Bảo Khang vui mình trong cát: “Thật biến thái!”

“Chẳng phải em thấy anh biết bơi rồi sao? Lời hứa lần trước.”

Bảo Khang đỏ mặt: “Là anh tự nói chứ em có hứa gì đâu.” Sau đó cậu nhìn thấy mấy bà cô già xung quanh đang nhìn về Minh Huy, điệu bộ sung sướng đến phát tình kia khiến Bảo Khang bức mình. Cậu thật muốn nói: Đồ mê trai! Người ta là trai đẹp đã có người rất thương rồi đó. Dành không được đâu!

Cậu quay sang: “Anh nói xem, mấy bà cô già đó có phải đang nhìn em không? Thật là ngại.”

“Ừm, em chỉ thích hợp với mấy bà cô già thôi.”

Cậu cũng không buồn quan tâm đến người khác nữa, ngồi đây nhìn ra phía bãi biển: “Hai người kia đâu rồi nhỉ?”

“Đằng kia.”

Cậu nương theo tầm mắt của anh ấy thấy được Quốc Huy và Duy Quang đang chơi bóng chuyền ngoài kia. Thật không biết họ lấy cấp ở đâu ra trái bóng đó nữa.

“Họ cũng thân thể nhỉ?” Bảo Khang thầm nghĩ, nếu anh mình cũng thuộc thể giới thứ ba thì sẽ ra sao, liệu có làm nên cơm cháo gì với Duy Quang không.

Cả bốn người thay đồ, đi ăn trưa rồi đi dạo ở xung quanh.

Ánh mặt trời gay gắt dần dần dịu đi. Bảo Khang cùng Minh Huy đi dọc bờ biển dưới ánh chiều tà dịu dàng. Cậu nhìn về phía cuối biển khơi, thấy được đường chân trời thẳng tắp cùng màu tím khói của ánh hoàng hôn. Gió biển từng đợt cuộn trào sóng biển, mon man hai gò má của cậu, chơi đùa cùng mái tóc và vạt áo của cậu. Dưới nền cát là dấu chân của cả hai người.

“Thật đẹp nhỉ? Anh xem, những chú chim kia bay lượn kia. Em cũng muốn như nó, có thể tự do cùng bầu trời xanh thẳm. Em muốn được làm đứa con của bầu trời.” Bảo Khang cười.

Minh Huy để hai tay trong túi quần, nhìn nụ cười của Bảo Khang, trong lòng anh lại cảm thấy yên bình. Còn anh, anh lại muốn được làm người mang đến cho em nụ cười. Anh thích ngắm em cười nhất.

“Anh, sao anh không nói gì?”

Nghe Bảo Khang gọi, anh mới xoa đầu cậu ấy: “Gi, anh chẳng biết nên nói gì. Cảnh lãng mạn như vậy chỉ nên im lặng mà cảm nhận.”

“Hi, anh nói cũng phải.” Thế là Bảo Khang không nói gì thêm. Đi bên trái Minh Huy, vừa ngắm cảnh hoàng hôn trên biển, thật là mang đến cho cậu thật nhiều suy nghĩ. Hôm nay quả đúng là một ngày vui của mình. Vui thật vui! Được đi cùng những người quan trọng, vui chơi tự do không muộn phiền. Khoảnh khắc như thế thật là ý nghĩa và đáng nhớ. Minh hôm nay rốt cục cũng có tiến triển rồi. Có thể thể hiện những hành động của một đôi tình nhân vẫn thường làm. Biển ơi, cảm ơn mây nhé! Mây đã cho tao một không gian để ở cạnh anh ấy. Mây đã bao che cho tội tao hôn và nắm tay nhau dưới biển. Mây có biết tao thật sự rất hạnh phúc không?

[I never came to the beach or stood by the ocean

Em chưa bao giờ đến biển hay đứng trước đại dương

I never sat by the shore under the sun with my feet in the sand

Em cũng chưa bao giờ ngồi bên bờ biển dưới ánh mặt trời với đôi chân vui dưới cát

But you brought me here

Nhưng anh đã mang em đến nơi này

And I'm happy that you did

Và em rất vui vì anh đã làm thế

'Cause now I'm as free as birds catching the wind

Vì giờ đây em tự do tựa như những cánh chim đuổi theo ngọn gió

I always thought I would sink, so I never swam

Em luôn nghĩ mình sẽ bị chìm xuống dưới làn nước, thế nên em không bao giờ bơi cả

I never went boating, and don't get how they are floating

Em không bao giờ chèo thuyền, và cũng không hiểu được bằng cách nào mà nó có thể nổi trên mặt nước

And sometimes I get so scared of what I can't understand

Và đôi lúc em cảm thấy sợ hãi vì những gì mà em không thể hiểu được

But here I am

Nhưng em đã ở đây

Next to you

Bên cạnh anh

The sky's more blue

Bầu trời trong xanh hơn

In Malibu

Ở Malibu

We are just like the waves that flow back and forth

Chúng ta như những con sóng chảy tuần hoàn

Sometimes I feel like I'm drowning

Đôi lúc em cảm thấy như mình đang bị chết chìm

And you're there to save me

Và anh đã ở đây cứu lấy em

And I wanna thank you with all of my heart

Và em muốn cảm ơn anh bằng tất cả trái tim mình. . .]

(Malibu - Miley Cyrus)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Trước Khi Có Sóng Thần, Biển Thường Rất Lặng

Chương 92. Trước khi có sóng thần, biển thường rất lặng

Bảo Khang áp má vào cửa sổ, nhìn những cảnh vật ở bên ngoài bị bỏ lại ở phía sau. Cậu không khỏi cảm thán khi mọi thứ thay đổi quá nhanh, chỉ trong vòng chưa tới một năm. Thời gian là thứ gì đây? Tại sao có thể cuốn trôi tất cả mà không chút nương tay? Cậu vẫn thường hay thấy mọi người chụp ảnh lưu niệm, có phải là vì họ biết rằng khoảnh khắc đó sẽ không bao giờ trở lại? Con người cũng thật lạ, chỉ khi qua đi rồi mới cảm thấy hối tiếc, mới biết trân trọng.

Nhưng cậu không cần dùng tới bất kì chiếc máy ảnh nào để ghi lại những kỉ niệm. Những hình ảnh đẹp để giữa cậu và Minh Huy cậu chỉ cần dùng trí nhớ của mình để khắc sâu, không chỉ chân thực, sống động hơn mà nó còn có chức năng đặc biệt là lưu trữ cảm giác. Chỉ cần nhớ lại, cảm giác liền quay trở lại một cách nguyên vẹn.

[Trên xe, bác tài đã hối thúc không biết bao nhiêu lần, làm Bảo Khang thật sự khó xử. Nên lên xe đi và sẽ báo cho anh ta không cần đi nữa hay tiếp tục chờ và sẽ cùng anh ta đi như dự định? Bảo Khang trong tình thế khốn cùng, tiến một bước không được, lùi một bước cũng không được. Cậu thật sự bị rối.

"Bảo Khang! Bảo Khang..."

Bảo Khang vừa nghe ai đó gọi tên mình, giọng nói nghe rất quen thuộc, liền ngoáy đầu xung quanh tìm kiếm.

“Sao giờ anh mới đến?!” Giọng nói lộ rõ ý đồ muốn ăn tươi nuốt sống người ta mà.

Minh Huy chạy thật nhanh lại, không kịp thở: “Tại vì có công chuyện đột xuất nên đến trễ. Bắt em phải đợi, xin lỗi!”

Ánh mắt Bảo Khang lúc này đầy hờn dỗi, không thèm quan tâm tới lời giải thích: “Sao gọi điện không bắt máy?”

"Hai người có đi không? Thật là rắc rối! Bắt mấy chục người chờ có một mình mình." Bác tài lại hỏi thúc, nhưng lần này có vẻ bức bối, cáo gắt hơn. Nếu hai người họ không đi lên xe ngay, tức khắc sẽ bị bỏ lại.

Minh Huy chưa kịp trả lời gì hết, đành mau chóng bước lên xe, mồ hôi từng giọt rơi trên trán anh ta. Vì lên sau cùng nên những hàng ghế tốt đã bị giành hết, chỉ còn lại dãy ghế sau cùng của xe. Bảo Khang xuống đó ngồi. Thấy Minh Huy còn đứng đó, trừng mắt: “Sao còn đứng đó? Hãy ngồi gần cửa sổ, em ngồi bên ở đây.”

Giọng nói Bảo Khang trở nên cộc lốc. Minh Huy cũng hiểu được tâm trạng của Bảo Khang lúc này nên cũng không muốn đổ dầu vào lửa.

Hai người ngồi gần nhau. Minh Huy ngồi gần cửa sổ, Bảo Khang ngồi gần anh ta. Hai người mặt lạnh không thèm nói chuyện với nhau, người nhìn ra ngoài cửa sổ, người mãi mê đọc sách. Thỉnh thoảng, Minh Huy cố gắng bắt chuyện để còn mong xin lỗi cho em ấy người giận, nhưng mọi sự đều bất thành. Bảo Khang không hiểu sao bản tính hôm nay lại khác thường như thế? Chỉ là tại đang nhất thời giận hờn, kiểu bản tính trẻ con ấy mà. Minh Huy chỉ cần tỏ ý hối lỗi chân thành, rồi thêm mấy cái hành động kiểu như lên nhìn Bảo Khang, chọc cười... thì chẳng bao lâu mọi vấn đề sẽ được giải quyết.]

Chuyến xe dừng lại, Bảo Khang bước xuống, bắt đầu đi đến nhà ngoại. Cậu có chút muốn về quê, cũng có chút không muốn. Phải rời xa Minh Huy tận hai tuần, haizzz, làm thế nào chịu đựng được đây?

Buổi tối ở quê thật sự rất thanh bình. Những cơn gió từ xa mang theo những âm thanh của cơn trùng thổi tới đây. Bảo Khang ngồi ở trước cửa nhà, nhìn ra bầu trời tĩnh mịch ở phía trước. Thỉnh thoảng cậu sẽ bị muỗi cắn.

“Con thi cử ra sao rồi?” Cậu của Bảo Khang ra ngồi gần cậu, trên tay cầm theo điều thuốc lá.

Bảo Khang lễ phép trả lời: “Dạ con thấy cũng được ạ.”

“Vậy con định học ngành nào, trường gì?”

Bảo Khang suy nghĩ, sau đó cười cười: “Dạ, cái đó con cũng không biết. Để biết điểm trước đã. Hi, nhưng chắc là con sẽ học Y.”

Cậu vỗ lưng của Bảo Khang: “Được đó con, cậu thấy ngành đó rất có tương lai, lương bổng cũng tốt. Nhưng mà cái nghề đó phải cẩn thận mới được con à.”

“Dạ, con cũng sợ cái tính không cẩn thận của mình.”

“Từ từ tập tính lại chắc là được. À, mà cái thằng nhóc thầy giáo của con lần này không về cùng à?”

Nghe nhắc tới Minh Huy, cậu lại càng cảm thấy nhớ hơn, cậu lại quay sang chiếc điện thoại ở bên cạnh, chẳng thấy động tĩnh gì cả. Gần cả tuần rồi mà không trả lời tin nhắn, điện thoại cũng không nghe máy. Minh Huy, chẳng lẽ anh không nhớ em sao? Anh muốn tránh mặt em à? Hay, hay anh đang ở bên người khác? Anh thật đáng ghét, lại để em chờ đợi mãi mòn như thế! Đồ đáng ghét!

Cậu giấu đi cảm xúc trong lòng, cố gắng bình thường nhất trả lời: “Dạ, dạo này anh ấy bận dạy ở trung tâm lắm ạ. Bây giờ học sinh đến lớp học thêm đông như kiến vậy.” Cậu của Bảo Khang cũng như những người thân trong dòng họ đều không biết được những chuyện xảy ra giữa cậu và Minh Huy.

“Thằng nhóc đó bản tính tốt, ai mà lấy được nó thì sướng cả đời đó con ạ, chứ vào tay mấy thằng ăn chơi thì khổ lắm, như dì ba của con vậy.”

Nghe được câu này, cậu không khỏi bật cười. Cậu rất muốn nói rằng Minh Huy là người yêu của con đó cậu ơi! Con đúng thật là hạnh phúc cả đời rồi.

Tiếng chuông điện thoại kích động vang lên, Bảo Khang mở mắt ra, từ từ thích ứng với ánh sáng, vén chân lên, đưa tay ra khỏi mùng (màn), thấy người gọi tới chính là Quốc Huy. Cậu ngáp một cái, bắt máy: “Cái người này, phá giấc ngủ của người ta.”

“Em còn say ke à?”

Bảo Khang lười biếng nằm nghiêng sang một bên, bật loa lớn: “Có chuyện gì vậy anh? Nếu không quan trọng thì để chút nữa hãy nói. À, anh ở trên đó có gặp cái tên bội bạc Minh Huy đó thì nói rằng em chờ anh ấy sắp thành đá vụn phu luôn rồi.”

Bên kia im lặng hồi lâu, sau đó mới nói tiếp, giọng điệu chậm rãi, nghiêm túc: “Chuyện này, thật ra, Minh Huy, đang nằm viện.”

Bảo Khang bật người ngồi dậy, tầm mắt thu lại, giọng lạc đi.

Tác giả: Liêu Phong

Fanpage: <http://facebook.com/tacgialieuphong>

Facebook: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: [lieuphong_](#)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chuyện Bảo Khang Không Biết

Chương 93. Chuyện Bảo Khang không biết

Bảo Khang ngồi trên xe buýt, hai tay bấu lấy vạt áo thật chặt. Dường như đây là cách để cậu khiến cho bản thân mình mạnh mẽ lên. Cậu cảm giác mình giống như đang ngồi trên đồng lửa.

[Bảo Khang bật người ngồi dậy, tỉnh táo hẳn lên, không tin được: “Anh nói cái gì?! Anh nói cái gì?! Nói lại cho em nghe, nhanh lên!!” Bảo Khang hét lên.

Đầu bên kia Quốc Huy vẫn giữ giọng điệu chậm rãi: “Minh Huy nằm viện.”

Trái tim cậu như một cái bình pha lê vừa rơi xuống nền nhà, bể tan tành. Tay chân cậu bủn rủn không còn sức lực, giọng nói lạc đi: “Anh ấy, không được, anh ấy làm sao, em phải thăm anh ấy. Không được, phải nhanh lên.” Cậu bước xuống giường, mở tủ quần áo, quăng nó vào vali. Cậu không còn tâm trạng đâu mà xếp đồ gọn gàng lại. Cậu không ngừng lầm bầm: “Anh chờ em nhé Minh Huy, em sẽ về tới anh.”

“Em bình tĩnh chút đi.”

Quốc Huy còn định nói gì đó thì bị Bảo Khang lớn tiếng cắt ngang: “Anh bảo em làm sao có thể bình tĩnh!! Anh ấy nằm ở bệnh viện nào, phòng mấy? Anh nói cho em nghe nhanh lên! Nhanh lên!”

“Em chờ anh xuống đón em.”

“Không được, em không chờ nổi, em sẽ bắt xe về lại trên đó ngay.”

Sau khi biết được Minh Huy nằm ở đâu, Bảo Khang gấp gấp kéo vali đi khỏi nhà trong khi mọi người còn đang ngủ, không một lí do, không một lời tạm biệt.]

Bảo Khang dẫn vật, trách móc bản thân mình. Cả tuần nay anh ấy không liên lạc với mình, là bởi vì chuyện này. Đến cả khi anh ấy bệnh, phải nằm viện, mình còn trách móc anh ấy nữa. Mình đúng là không hiểu chuyện, chưa tìm hiểu kĩ đã nói những lời không tốt về anh ấy. Mình thật đúng là không có tính người mà. Mình thật xấu xa.

Trước giờ em đều nghĩ cuộc sống này còn rất nhiều rất nhiều thời gian, vì thế em luôn chủ quan, luôn lãng phí nó với sự lười biếng của mình. Nhưng lúc này, em cảm thấy nếu như mình lãng phí thêm một giây nữa, thì cũng đồng nghĩa với việc em bỏ lỡ cả một đời.

Chuyến xe buýt dừng lại, cậu vội vàng đi xuống, sau đó đón taxi đi thẳng tới bệnh viện.

Bảo Khang chống tay tay lên đầu gối, cúi người thở hổn hển, bởi vì cậu chạy nên tốn nhiều năng lượng, mồ hôi nhễ nhại: “Anh ấy, trong đó, có tỉnh lại chưa? Anh ấy khỏe lại chưa?”

Quốc Huy ngồi trên ghế chờ, khoanh hai tay lại, chau mày nhìn Bảo Khang, không mấy hài lòng: “Anh đã bảo em là từ từ. Lỡ em có chuyện gì thì anh biết ăn nói sao với ba mẹ em đây?”

“Em, xin lỗi...”

“Thôi đi, dù sao em cũng bình an vô sự rồi. Vào thăm anh ấy đi.”

Đứng trước cánh cửa phòng bệnh, cậu nắm chặt hai tay, hít thở thật sâu. Mình phải mạnh mẽ lên, ngay lúc này mình phải là chỗ dựa cho anh ấy tựa vào, nhất định không được yếu đuối, không được để anh ấy phải phiền lòng vì mình trong lúc này. Phải rồi, Bảo Khang, phải cười lên, cười lên. Nhưng sao cậu cảm thấy nụ cười trên môi của mình lại héo úa, cứ nhắc vô cùng.

Cánh cửa mở ra, phản chiếu trực tiếp vào tầm mắt của Bảo Khang là hình ảnh Minh Huy đang nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm lại, bên tay là ống dẫn nước biển. Mặc dù có thể rõ ràng nhận ra kể từ sau khi có công việc mới, sức khỏe của Minh Huy đã đi xuống, cơ thể gầy gò và xanh xao đi, nhưng có nghĩ Bảo Khang cũng không nghĩ tới anh ấy lại suy nhược đến mức này. Rõ ràng lúc đi biển cùng nhau, anh ấy vẫn còn khá là khỏe mạnh, mình chỉ nghĩ là anh ấy chưa thích ứng với công việc mới với lại ăn uống không đầy đủ nên mới ốm đi. Vậy mà chỉ mới một tuần mình đi về quê ngoại, gặp lại đã thấy anh ấy... Bảo Khang thật không tin tưởng người nằm trên giường bệnh là Minh Huy. Cậu nhắt thời không kiềm chế được, xúc động trào nước mắt ra, rơi lã chã. Cậu tiến lại gần giường bệnh, ngồi xuống mép giường, đưa tay chạm vào khuôn mặt góc cạnh đã hóc hác đi nhiều của Minh Huy. Trái tim cậu lại đau nhói, đau đốn quặn thắt. Anh ơi, em thật sự muốn biết, anh vì sao lại tới nông nỗi này. Tại sao? Tại sao? Anh đang giấu em điều gì đúng không?

Lúc này có một cô gái bước vào. Cô vô cùng kinh ngạc khi Bảo Khang: “Nếu tôi đoán không lầm thì cậu chính là người đang quen với anh Huy?” Cô đặt hộp cơm xuống bàn.

Bảo Khang lau đi dòng nước mắt, mơ hồ trả lời: “Chị là...”

“Tôi là bạn của anh ấy. Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện với nhau một chút. Ở đây không tiện cho lắm. Ba mẹ anh Huy cũng sắp tới đây rồi.” Thảo Vân đi về phía cửa, lướt ngang Quốc Huy. Quốc Huy dùng tay nắm giữ cô lại: “Cô định làm gì?”

Thảo Vân cười nhạt trả lời: “Anh bạn, yên tâm, tôi không phải nữ phụ độc ác trong đam mê.”

Bảo Khang chạy lại ngăn Quốc Huy: “Anh đừng lo, em sẽ không sao đâu.” Cậu nhìn Quốc Huy, gật đầu đảm bảo.

Cậu và Thảo Vân đi ra khuôn viên của bệnh viện. Thảo Vân khoanh tay để trước ngực, quan sát Bảo Khang, sau đó mới nói: “Anh ấy dạo gần đây làm gì em có biết không?”

Bảo Khang e dè lắc đầu, xấu hổ: “Em thấy mình thật đáng trách, ngay cả anh ấy dạo gần đây làm gì mà em cũng không biết. Em thành thật xin lỗi, chị cứ trách móc em đi, em nhận hết, em...”

“Thôi, đừng nói thế, chị không có quyền gì để trách móc em, với lại chị cũng không muốn làm điều đó. Nhưng em à, em là người yêu của anh ấy, em phải quan tâm đến anh ấy chứ?” Thảo Vân nhìn Bảo Khang đang cúi đầu, hai tay che mặt lại mà khóc, cô thở dài một tiếng: “Coi như là chị xin em”

“Em thì có cái gì để chị xin chứ. Nếu chị muốn em vì tốt cho anh ấy mà rời xa anh ấy, xin lỗi em, em có lẽ là không làm được.” Bảo Khang định quay đi thì bị lời nói tiếp theo của Thảo Vân mà dừng lại.

“Em nghĩ chị sẽ nói gì mà em trả lời như thế?”

Bảo Khang sững sốt nhìn vào ánh mắt sâu thẳm kia: “Chẳng phải chị muốn em rời xa anh ấy?”

Thảo Vân đặt hai tay lên vai Bảo Khang, thấy được sự ngây thơ thuần khiết: “Nhóc à, chị cũng muốn mình nói ra những lời như thế. Chị thích anh ấy, chị muốn trở thành vợ của anh ấy như lời hôn ước của hai gia đình. Nhưng mà sống chung với Minh Huy gần một tháng nay, chị biết mình từ lâu đã không thể. Đương nhiên là bởi vì sự xuất hiện của em.” Cô cười nhạt, nói tiếp: “Anh ấy coi em quan trọng giống như ba mẹ của anh ấy vậy.”

Bảo Khang hỏi tiếp: “Sống chung?”

Thảo Vân gật đầu: “Ừm, ba mẹ anh ấy không chấp nhận chuyện này nên anh ấy ra khỏi nhà và tìm đến chị. Anh ấy có kể về em cho chị nghe, mỗi lần như thế chị đều có thể dễ dàng thấy rõ tình cảm anh ấy dành cho em như thế nào. Cho nên, coi như chị xin em...”

“Em...”

“Anh ấy dạo gần đây làm việc không ngưng nghỉ cả ngày lẫn đêm, cả thời gian nghỉ ngơi cũng chỉ để gặp em và ăn cơm. Anh ấy làm gì thì chị cũng không biết, nhưng mỗi lần về đến nhà là anh ấy lại lộ vẻ mệt mỏi, tắm rửa cơm nước xong lại tiếp tục làm việc tới tận một hai giờ sáng hôm sau. Chị nhiều lần khuyên ngăn nhưng cũng không thay đổi gì được, cuối cùng thành ra là như thế này đây. Chị phỏng đoán không nhầm thì anh ấy làm việc nhiều như vậy là vì tương lai của hai đứa.”

Bảo Khang giống như vừa mới bị một tảng đá lớn đập vào đầu. Những chuyện này cậu hoàn toàn không biết. Cậu vô cùng đau khổ. Anh ấy vì mình nên mới ra nông nỗi này. Tại sao tất cả mọi chuyện trở nên xấu đi đều là tại vì mày vậy Bảo Khang? Mày thật đáng ghét! Đáng lẽ mày phải nhận ra khi mày nhận thấy được sự mệt mỏi những khi anh ấy đến trường đón mày mỗi buổi chiều chứ! Đáng lẽ mày phải ngăn cản, khuyên ngăn anh ấy không được làm việc quá sức. Đáng lẽ mày phải làm cái gì đó để anh ấy bớt đi gánh nặng. Rõ ràng là mày có thể làm được, nhưng tại sao mày lại không làm?!

Bảo Khang cảm thấy mình vô cùng có lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Sợ Mất Đi Người Thương

Chương 94. Sợ mất đi người thương

Bảo Khang cùng Thảo Vân trở lại phòng bệnh. Quốc Huy ngồi ở ghế chờ, thấy hai người trở lại, sốt ruột: “Bảo Khang, cô ta có làm gì em không?”

Bảo Khang lắc đầu: “Dạ không.”

Thảo Vân xen vào: “Tôi đã nói rồi, tôi không phải là nữ yêu tinh. Nhờ cậu đưa em ấy về, ba mẹ Minh Huy sắp đến rồi. Phải tránh để họ gặp nhau trong hoàn cảnh này.”

Bảo Khang đứng ngoài cửa, nhìn vào bên trong phòng thông qua ô thủy tinh trong suốt nhỏ trên cửa: “Không được, em không muốn về, em phải ở lại bên cạnh Minh Huy, em muốn là người anh ấy thấy đầu tiên sau khi anh ấy tỉnh dậy.” Lần trước mình nằm viện, người đầu tiên mình thấy cũng là anh ấy, người luôn bên cạnh mình vẫn là anh ấy, thế nên, Bảo Khang, bây giờ đến lượt mày rồi.

“Ba mẹ gọi điện ra lệnh cho em về nhà. Giọng nói của ba em rất là tức giận.” Quốc Huy nhìn Bảo Khang.

“Ông ấy có mắng anh không? Em xin lỗi, làm anh bị liên lụy rồi.”

Thảo Vân khuyên ngăn: “Bảo Khang, em nên về giải quyết chuyện gì ở nhà em trước đi, bây giờ em ở lại đây không tiện lắm đâu.”

“Nhưng lỡ anh ấy tỉnh dậy thì phải làm sao? Không thấy em chắc là anh ấy sẽ buồn lắm.”

“Em yên tâm, chị sẽ nói với anh ấy. Để chị ở đây xem tình hình giữa ba mẹ với anh ấy thế nào rồi chị sẽ lựa lời mà nói tốt cho hai đứa.”

Bảo Khang dù muốn dù không cũng phải nghe lời của Thảo Vân. Cậu thật không muốn ngay lúc này khiến cho mọi chuyện trở nên rắc rối: “Em cảm ơn chị trước.”

“Không cần đâu, chị chỉ vì Minh Huy thôi.”

“Dạ, vậy chút nữa em lại tới.”

Trở về nhà, Bảo Khang có chút do dự đứng trước cửa nhà. Quốc Huy mở cổng: “Sao em còn đứng đó? Nhanh vào nhà đi. Em đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Bảo Khang nhìn Quốc Huy, trong lòng thầm cảm ơn. Anh ấy mặc dù hay chọc ghẹo mình, nhưng có lẽ từ trước đến giờ vẫn là giúp đỡ mình mỗi khi có chuyện: “Huy, em thật sự cảm ơn anh, từ tận đáy lòng mình.”

“Muốn cảm ơn thì đợi sau này đi, còn một chuyện em sẽ khiến em mang ơn anh cả đời.” Mãi nở nụ cười như để làm giảm bớt đi sự nặng nề của cả hai hiện tại.

Đúng như những gì Bảo Khang dự đoán, bước vào nhà ngênh đón cậu chính là vẻ mặt giận dữ đỏ đến cháy người của ba cậu. Mẹ cậu thì không giấu được lo lắng trong ánh mắt mờ sương.

Ba cậu ngồi trên ghế, giọng nói như sấm sét: “Mày về rồi đó à?! Tại sao lại để cho mọi người lo lắng hết lần này tới lần khác?”

Dứt lời cũng là lúc Bảo Khang không chịu đựng được mà ngã quỵ xuống đất, tay chân run rẩy, đau đớn như một con thú dữ nhanh chóng cào xé khắp cơ thể cậu. Bà vai vừa bị một nhát roi mạnh quật vào, đang rơm rớm máu.

“Ông từ từ nói, đừng có đánh con như thế. Nó về tới nhà lành lặn như vậy là mừng lắm rồi, ông còn đánh nó.” Mẹ cậu vừa nói vừa khóc.

Quốc Huy nhanh chóng chạy lại đỡ lấy Bảo Khang, sau đó nói: “Bác à, tại con hết, Bảo Khang do con gọi nên mới gấp gáp về đây. Con thật là không phải, chỉ là muốn dẫn em ấy đi chơi...”

“Cái lí do lộ rõ điểm yếu như thế mà con cũng nói được? Quốc Huy, ta rất thương con nhưng không có nghĩa là sẽ hoàn toàn tin tưởng con. Con tránh ra, đừng bênh vực cho đứa con hư hỏng này, hôm nay ta phải dạy cho nó một bài học.”

Ông giờ tay, chuẩn bị thêm một đòn roi thì bị vợ ngăn lại: “Ông định dạy con bằng những đòn roi? Ông không thương con?”

“Mẹ, mẹ cứ để ba đánh con đi. Con không sao.” Bảo Khang nhìn đôi mắt ướt đầm của mẹ, không khỏi thấy đau lòng. Minh lại để mẹ khóc nữa rồi.

Ba cậu không nương tay giáng đòn roi thứ hai xuống người Bảo Khang, m thanh rí máu gào thét phát ra. Bảo Khang đau đến không còn cảm giác.

“Mày nói đi, tự ý về đây gấp gáp như vậy là vì chuyện gì? Mày có biết ông bà ngoại ở dưới quê đã sợ hãi đến mức nào không? Mày muốn mọi người lo cho mày đến chết mày mới vừa lòng à?”

Khóc môi cậu run run, không còn chút sức lực nào: “Con, con...”

“Nếu không nhầm, là vì thằng thầy giáo đó, đúng chứ?”

“Ông còn nhắc lại chuyện cũ làm gì? Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.”

“Bà đừng xen vào.” Ông nhìn Bảo Khang: “Không chối cãi nghĩa là đúng rồi chứ gì? Ba mày đã im lặng cho mày một cơ hội sửa sai, thế mà mày lại không biết trân trọng. Nếu đã vậy thì phải để cho mày đi ra nước ngoài sớm hơn dự định, không cần phải chờ kết quả thi. Phải để cho mày qua đó suy nghĩ chín chắn lại.”

Lúc này Bảo Khang mới lên tiếng, nghe kĩ thì trong giọng nói còn có âm thanh của sự đau đớn: “Ba à, con từ đầu tới cuối, việc con làm sai duy nhất chính là đi mà không nói cho mọi người biết. Còn tình cảm của con dành cho anh ấy, Minh Huy, không hề sai chút nào. Chẳng lẽ muốn ở bên một người cũng là sai?”

Ông quát thêm một đòn roi xé lòng: “Vậy với tổ tiên nhà này, với tao mày không sai à? Mày không thể tiếp tục nài giống cho tổ tiên, mày không thấy có lỗi?”

“Con...” Minh không thể nói dối tông đường cho ba, mình...

“Không nói gì thêm nữa, mày chuẩn bị đồ đạc đi. Vài ngày nữa mày phải cùng Quốc Huy ra nước ngoài.”

“Ba à, coi như coi xin ba được không? Từ nhỏ đến lớn con đều rất nghe lời của ba, bây giờ con chỉ xin ba một điều. Con muốn ở bên anh ấy, ba ơi, con thật sự muốn, ba...” Cậu còn chưa nói hết lời thì đã bị ăn một cái tát như trời giáng của ba: “Mày im! Tao sẽ không bao giờ chấp nhận.”

Bảo Khang khẽ nhếch môi, cười nhạt: “Cho dù ba có bắt ép con đến thế nào, con cũng không thể từ bỏ tình cảm này.”

Trước giờ vẫn thường tự hỏi cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu như không có Minh Huy ở bên cạnh.

Con nghĩ nó sẽ là những ngày tháng vô vị và trống rỗng. Trái tim con sẽ rạn nứt, đau khổ, và tuyệt vọng...

Nhưng,

đến tận bây giờ,

khi nhìn thấy anh ấy vì con mà suy nhược đến nhập viện,

con

nhận mới nhận ra rằng,

thì ra cảm giác khi sắp mất đi người mình yêu thương,

thật ra không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

Chỉ có chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Đồ Đáng Ghét

Chương 95. Đồ đáng ghét

“Có đau không?” Mẹ Bảo Khang đang bôi thuốc lên trên vết thương cho Bảo Khang.

Mặt mày Bảo Khang không ngừng méo mó theo từng cử động của mẹ mình: “Dạ, không, a, đau, không đau, a.” Mỗi một tiếng a là một lần cậu cong người lên vì đau.

Quốc Huy đứng dựa vào bàn ở bên cạnh, nhìn Bảo Khang. Khuôn mặt của Bảo Khang hiện tại so với bình thường không có gì khác. Bảo Khang dường như phát hiện thấy sự quan sát của Quốc Huy, cười nhẹ: “Anh chuẩn bị đưa em đến bệnh viện nha.”

Cả Quốc Huy và mẹ Bảo Khang đều cảm thấy bất ngờ trước thái độ hiện tại của Bảo Khang. Bà lo lắng hỏi: “Con không sao chứ?”

Bảo Khang dựa người vào vai của bà: “Làm sao có thể không sao hả mẹ? Nhưng mà mẹ yên tâm, con sẽ không yếu đuối như lần trước nữa. Con phải

chứng minh cho ba thấy lựa chọn của con là hoàn toàn đúng, và sẽ không có gì hối tiếc nữa cả.” Cậu đưa tay vuốt lên đôi má của mẹ: “Mẹ, con xin lỗi mẹ nhiều lắm. Lại để mẹ khóc nữa rồi. Nhưng mà mẹ ơi, mẹ hãy tin con. Con...”

“Được rồi được rồi con trai yêu quý của mẹ, chẳng phải từ đầu đến giờ mẹ vẫn luôn ủng hộ con không phải sao?” Bà dừng lại, khóe mắt lại rung rung: “Mà ba con cũng thật kì, dù gì cũng là con mình, sao lại nỡ đánh chứ. Hồ dữ còn không nỡ ăn thịt con.”

“Ba chắc là giận con lắm...”

“Mẹ bôi thuốc cho con xong rồi đó, vết thương lần trước vừa mới lành chưa hết sẹo, giờ lại thêm vết thương mới. Con mẹ phải chịu khổ rồi.”

Quốc Huy lúc này mới lên tiếng: “Khi này bác trai có kêu bác qua gặp có chuyện gì đó ạ.”

“Ông ấy tỉnh rồi sao?”

“Ba tỉnh rồi sao? Để con đi thăm ba.”

Quốc Huy ngăn cản: “Không được, bác sĩ nói không được để bác ấy kích động, nếu không sẽ lại xảy ra cơn đau tim, hậu quả khó lường. Em mà gặp bác ấy giờ này chỉ càng khiến bác tức giận thêm thôi.”

“Đúng rồi đó con, để mẹ gặp ông ấy coi tình hình chút đã.”

Quay ngược thời gian về trước một chút. Ba Bảo Khang lại lên cơn đau tim ngay khi ông định dùng roi đánh Bảo Khang. Chuyện này khiến cho cả ba người rất sợ hãi.

Ngồi trên xe, Bảo Khang nhìn Quốc Huy: “Khi này ba em nói gì với anh vậy?”

“Cũng không có gì, là chuyện đưa em qua nước ngoài cùng với anh.”

Bảo Khang xoay người nhìn qua cảnh vật bên ngoài qua khung cửa sổ, thở nặng nề: “Em sẽ không đi. Ông ấy nghĩ cách này có thể khiến em từ bỏ tình cảm của mình sao, có thể nổi dỗi tông đường cho ông ấy sao? Nếu không là Minh Huy, em cũng sẽ không thích con gái.”

“Nhưng mà thứ anh lo nhất chính là cơn đau tim của bác. Khi này bác sĩ nói rằng bác ấy không chịu được những cú sốc, có thể dễ dàng bị đột quỵ. Thế nên, Bảo Khang à, có lẽ anh phải làm theo lời bác ấy rồi.”

“Anh về đây đúng lúc như vậy, hẳn là không phải vì công việc, mà là vì chuyện này đi?”

Quốc Huy cũng không còn gì để phủ nhận: “Ừm. Em à, người yêu thì có thể tìm, nhưng ba mẹ chỉ có một thôi.”

Bảo Khang im lặng hồi lâu, mới nói: “Em biết là vậy, nhưng mà... Cuộc đời này thật là không công bằng gì cả, lại bắt em phải lựa chọn. Quá bi kịch rồi, quá bi kịch rồi.”

Xe dừng lại, Quốc Huy nhìn gương mặt không chút biểu cảm nào của Bảo Khang: “Nhưng mà em đừng lo, anh sẽ giúp em. Dù không biết lựa chọn giúp đỡ em của anh có thật sự đúng đắn và tốt cho tất cả mọi người không...”

Bảo Khang nghe nói vậy trong lòng liền vô cùng mừng rỡ: “Anh nói sẽ giúp em? Hay quá rồi, em biết anh sẽ giúp em mà. Em cảm ơn anh, em cảm ơn anh.”

“Nhưng mà, em cũng phải nhớ rằng, không có cách nào là hoàn hảo tuyệt đối cả, vẫn sẽ có những hối tiếc và chuyện mai sau thì không thể nói trước được.” Anh kê miệng vào tai Bảo Khang, nói nhỏ điều gì đó. Tiếp theo Bảo Khang rạng rỡ, như muốn nhảy múa ở trên xe: “Em đồng ý, em đồng ý, tại sao em lại không nghĩ ra chứ. Anh hay thật. Như vậy thì em có thể tự do ở bên Minh Huy rồi. Nghĩ đến thời em cũng đã hạnh phúc. Còn sau này có bị ba phát hiện hay không, thì cứ để sau này tính, em chỉ muốn ở bên anh ấy thôi. Cũng có thể sau này ba sẽ suy nghĩ lại thì sao?”

“Còn cái tên kia, không biết hẳn có đồng ý không?”

“Đồng ý, nhất định rồi mà. Chúng em đều muốn ở cạnh nhau.” Nói rồi Bảo Khang nhanh chóng bước xuống xe: “Anh đợi em ở đây chút nhé.”

“Nhanh lên đó.” Quốc Huy nhìn theo bóng dáng của Bảo Khang đang chạy vào bên trong bệnh viện, thờ dài.

Sau khi xác định bên trong không có ai, Bảo Khang mới đi vào phòng bệnh. Anh ấy vẫn chưa tỉnh nữa sao? Cậu lại gần giường bệnh, ngồi xuống mép, lặng lẽ quan sát Minh Huy. Trái tim cậu lại đau. Minh Huy, anh chịu khổ vì em nhiều rồi, những đau đớn trên thể xác của em cũng không thể sánh bằng những nỗ lực vì tương lai của anh. Anh đúng là ngốc thật mà, anh nghĩ em cần nhiều tiền vậy sao? Anh nghĩ rằng cuộc sống của chúng ta rất tệ nếu không có nhiều tiền, nên mới không màng sức khỏe mà làm việc? Nghĩ thế, Bảo Khang không chịu được nhéo vào tay Minh Huy một cái thật nhẹ, nhưng lại khiến anh ấy tỉnh dậy.

“Em làm gì thế, đến lúc anh bệnh cũng không tha à?”

Bảo Khang giật mình, sau đó mỉm cười: “Anh tỉnh rồi à? Có thấy đau chỗ nào không? Mệt không? Có muốn ăn gì không?”

Minh Huy nhìn Bảo Khang, nụ cười khê trên đôi môi nhợt nhạt: “Anh muốn em.”

Bảo Khang đắm nhẹ vào ngực anh ấy: “Nghiêm túc lại đi quý ngài.” Sau đó cậu lại không kiềm được mà rơi nước mắt, chỉ một giọt thôi nhưng mà lại nặng trĩu cảm xúc: “Anh đó, từ nay không cho phép anh làm việc quá sức nữa. Nhìn anh như vậy kìa, ốm quá trời kìa, em không chịu nổi. Đau lắm. Anh là đồ đáng ghét.”

“Anh hết đẹp trai rồi sao?” Ý tứ trêu đùa.

“Ồ, ờ, hết đẹp rồi. Cho nên phải gắng tình dưỡng lại.”

“Được rồi người đẹp của anh.”

“Xì, ai là người đẹp của anh chứ!” Cậu nghiêm túc nói: “Em thật sự lo cho anh lắm, biết không?”

“Anh cũng chỉ là muốn chút ít tiền để lo cho em.”

“Nhưng cũng đâu cần làm việc nhiều như thế!”

Minh Huy nắm tay Bảo Khang, kéo cậu vào lòng. Bảo Khang kêu đau một tiếng. Minh Huy nhíu mày: “Em bị sao thế?”

Bảo Khang lúng túng, tìm cách che giấu: “À, vì, anh kéo mạnh quá, em đau thôi.” Bảo Khang trước giờ đều lúng túng khi nói dối, cho nên rất dễ dàng bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Không Đau Đau

Chương 96. Không đau đau

Minh Huy vạch áo của Bảo Khang ra, những vết thương ngang dọc nằm ở trên bả vai không chút phòng bị bị soi rõ dưới ánh sáng ban ngày. Giọng nói Minh Huy có chút tan nát: “Cái này, là sao, em nói cho anh biết đi, không được giấu anh.”

Bảo Khang đẩy tay Minh Huy ra, nhảy xuống giường, đứng đưa lưng về phía Minh Huy, hai người cách nhau một khoảng không xa cũng không gần. Bảo Khang không muốn Minh Huy biết, thật sự không muốn, cậu cũng không muốn để Minh Huy thấy biểu cảm trên mặt của mình, vì cậu sợ Minh Huy sẽ biết được rằng mình đang nói dối. Cậu cố gắng giữ bình tĩnh, cố nói bằng cái giọng bình thường nhất có thể: “Em, chỉ là bị con mèo cào thôi. Không ngờ con mèo này thật lợi hại, cào em tới thành ra như vậy.”

“Em đừng có nói dối. Có phải là bị ba em đánh không?” Minh Huy dù sao cũng không phải tên ngốc, hơn nữa anh sao lại không hiểu rõ con người của Bảo Khang chứ.

Bảo Khang lúc này mới quay đầu lại, nặn ra một nụ cười méo mó: “Không phải. Ba sao lại đánh em chứ. Em thì cũng được mà.”

Minh Huy nằm nghiêng sang một bên: “Vì anh nữa sao?”

Bảo Khang nhìn tấm lưng của Minh Huy: “Không phải đâu, anh đừng suy nghĩ nhiều. Anh đó, anh còn chưa hỏi em có đau hay không đó. Anh thật là không có ý tứ gì hết.” Cậu ra vẻ giận dữ. Không thấy Minh Huy phản ứng gì, cậu lần nữa lại gần xuống, đưa mặt lại gần để nhìn Minh Huy: “Anh sao thế? Giận em rồi à?”

Minh Huy quay mặt sang, hai người lúc này có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở của nhau: “Có đau không?”

Bảo Khang chạm nhẹ lên chóp mũi của Minh Huy một cái: “Đau, đương nhiên là đau rồi. Anh đó, đợi nhắc mới hỏi em. Không hạnh phúc gì cả. Ăn cháo không, em đi mua về đút anh ăn nha. Em có nhiệm vụ phải bồi bổ cho anh.”

“Anh tưởng em phải tự nấu cho anh ăn chứ. Như thế chẳng phải mới có thành ý hơn sao?”

“Nếu em biết nấu thì hay rồi. Thôi anh nghỉ đi, em mua cháo đây, nhanh lắm.” Cậu đóng cửa phòng lại, trượt người trên cánh cửa, ngồi xuống dưới nền gạch. Cậu khẽ chạm lên những vết thương, cơ thể cong lên vì đau đớn. Anh yên tâm, vì anh em sẽ không đau đâu.

Sau khi đút cháo cho Minh Huy xong thì Thảo Vân lại đến. Cô bảo Bảo Khang về nhà đi, ba mẹ Minh Huy từ chiều nay sẽ ở lại bệnh viện. Bảo Khang ngồi trên xe, nhìn cảnh thành phố về chiều. Chỉ có thể miêu tả trong một từ: bận rộn.

“Đang suy nghĩ gì thế?” Quốc Huy hỏi.

“Khi nào chúng ta đi nước ngoài?”

Quốc Huy ngạc nhiên: “Sao thế? Em muốn đi qua bên đó thật sao?”

“Em không muốn, nhưng qua đó có thể chung sống với anh ấy.”

“Ừm. Khoảng hai tuần nữa. Em nói với anh ấy chưa?”

“Mai em sẽ nói. À mà anh à, em sợ, anh ấy sẽ không đồng ý. Nếu anh ấy không..”

Quốc Huy an ủi: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều quá, anh ấy thương em như vậy chắc chắn là sẽ đồng ý rồi.”

“Nhưng mà bên đây còn có ba mẹ của anh ấy nữa. Em cũng không muốn vì em mà anh ấy trở thành kẻ bất hiếu. Dù là anh ấy yêu em, nhưng chẳng phải em làm như thế là đang bắt anh ấy lựa chọn sao?”

“Anh nghĩ, nếu anh ấy thật lòng muốn ở bên em thì anh ấy sẽ biết cách chu toàn hai bên.”

Cậu thờ dài, vấn đề này, cậu biết nó không dễ dàng để giải quyết. Nhưng cậu cũng không muốn nghĩ nhiều về nó nữa, với cậu bây giờ đi được tới đâu hay tới đó.

“Mà có chuyện này em không biết sao nữa. Minh Huy thấy vết thương của em rồi. Em cũng đã nói dối là bị mèo cào, không biết anh ấy có phát hiện ra không nữa. Anh ấy mà biết được nhất định sẽ tự trách mình cho xem.”

“Tốt nhất là em không nên để anh ấy biết được sự thật.”

“Dạ. Ba em sao rồi anh?”

“Không sao rồi. Mẹ em mới gọi, kêu anh chở em về nhà nhanh lên.”

...

Sáng hôm sau. Đúng như những gì mà mẹ cậu dự đoán, Bảo Khang đã bị ba giam lỏng trong phòng cho đến ngày ra nước ngoài. Cậu năn nỉ hết lời mẹ cậu và Quốc Huy mới chịu giúp cậu ra ngoài để đến bệnh viện gặp Minh Huy. Họ nghĩ ra một cách là nhờ Duy Quang đến nhà từ sớm để đánh lạc hướng ba Bảo Khang. Ông thỉnh thoảng lên phòng Bảo Khang, mở cửa nhìn vào thì sẽ thấy được bóng lưng của Duy Quang đang ngồi đọc sách, nhưng do vóc người khá giống và mặc trang phục của Bảo Khang nên đã khiến cho ông tưởng đó là con mình. Ông cũng không muốn nói chuyện với Bảo Khang lúc này, nên cuối cùng chỉ an tâm khép cửa lại.

Tại một không gian khác, nói chính xác là ngay tại bệnh viện. Bảo Khang vô cùng bất ngờ hỏi cô ý tá: “Sao, bệnh nhân đã xuất viện từ tối qua sao? Cô có nhầm lẫn không ạ?”

Cô y tá khá khó chịu: “Tôi đã nói nhiều lần rồi. Cậu không tin tôi cũng đành chịu.”

Bảo Khang ủ rũ cầm hộp cháo đi ra khỏi bệnh viện. Cậu tìm một băng ghế trên đường, ngồi xuống, lấy điện thoại ra gọi điện cho Minh Huy. Nhưng đã hơn bốn mươi cuộc gọi, bên kia vẫn không nhắc máy. Bảo Khang vẫn không từ bỏ, cậu tiếp tục gọi nữa, nhưng lần này là không liên lạc được nữa. Cậu đưa ra hàng trăm lí do tích cực để giải thích cho chuyện này, như đầu đó cậu vẫn có dự cảm không tốt.

Cậu nhắn tin cho Minh Huy, với hy vọng sau khi mở điện thoại lên Minh Huy sẽ đọc được.

[Anh khỏe chưa? Gọi lại cho em ngay sau khi đọc được tin nhắn nhé! Em chờ.]

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Đau, Rất Đau

Chương 97. Đau, rất đau

Bảo Khang ngồi dưới gốc cây lớn đối diện và cách nhà Minh Huy không xa lắm. Từ đây có thể quan sát được những ai ra vào nhà. Cậu đã ngồi ở đây như thế cả tuần nay, vào mỗi buổi sáng. Cậu cầm ổ bánh mì trên tay, từ từ gặm từng miếng nhỏ, tầm mắt không rời về phía cánh cổng sắt kia, thỉnh thoảng lại nhìn vào màn hình điện thoại. Cái gì mà phát minh hiện đại chứ! Điện thoại thông minh gì chứ! Ngu ngốc thì đúng hơn! Ngay cả muốn nghe giọng, muốn gặp mặt người mình thích cũng không thể được. Cậu tức giận ném điện thoại xuống đất, sau đó lại thờ dài nhặt nó lên.

Minh Huy, Minh Huy, Minh Huy, anh có nghe thấy em đang gọi anh từ sâu thẳm trong tim không đây? Nếu nghe thấy thì hồi âm lại em đi chứ!

Thật muốn trèo tường vào, hoặc là phá vỡ cánh cửa sắt đáng ghét đó, hoặc là bấm chuông, như thế có lẽ sẽ gặp được anh ấy, nhưng cái gì mình cũng không làm được. Gì chứ, mình so với cái điện thoại này còn vô dụng hơn.

Lúc này Bảo Khang trông thấy có một chiếc xe bốn bánh dừng lại trước cổng nhà của Minh Huy. Ngay sau đó là một cô gái bước xuống. Người này... Đôi mắt Bảo Khang sáng rực lên như vừa thấy được vàng, cậu vội vàng chạy tới nhưng lại không may vấp phải rễ cây mà ngã sấp mặt xuống đất. Một bên má bị ma sát xuống đường nhựa, rướm máu. Cậu như không có chuyện gì, tự mình đứng lên, tiếp tục chạy về phía bên kia.

“Chị Thảo Vân, chị ơi, chờ em một chút!” Cậu như gào thét thật lớn để Thảo Vân nghe thấy.

Thảo Vân định bấm chuông thì bị tiếng gọi làm cho chú ý. Cậu bất ngờ khi nhìn thấy Bảo Khang, lại trong hoàn cảnh này: “Em gọi chị à? Mà em bị sao đây?”

Bảo Khang tươi cười: “Dạ, không sao đâu ạ. Chị ơi, giúp em với, chị vào trong đó nói với anh ấy là em đang ở bên ngoài chờ.”

Thảo Vân nhìn bộ dáng của Bảo Khang, trong lòng nghi ngờ: “Em với anh Huy xảy ra chuyện gì rồi à?”

Nụ cười đó nhanh chóng bị thu lại. Cậu như muốn khóc, giọng lạc đi: “Em không biết mình có làm gì sai không nữa, chị ơi.” Cậu tha thiết nhìn Thảo Vân: “Cả tuần nay anh ấy không liên lạc với em, cũng không gặp em.”

Thảo Vân sùng sốt: “Có chuyện này nữa à? Cả tuần nay chị bận công việc. Được rồi, để chị vào trong đó nói với anh ấy thử xem sao. Em ở bên ngoài chờ chị nhé.”

“Dạ, em thành thật cảm ơn chị, cảm ơn chị nhiều lắm” Bảo Khang liên tục cúi đầu cảm tạ.

Đã hơn một tiếng trôi qua vẫn không thấy Minh Huy ra. Bảo Khang ở bên ngoài này sốt ruột đi tới đi lui. Cuối cùng cậu chịu không nổi đành ngồi xuống dựa lưng vào cổng.

Thêm một khoảng thời gian nữa, có tiếng mở cổng cùng tiếng bước chân của hai người. Bảo Khang rõ ràng có thể phân biệt được trong hai người đó có một người là Minh Huy. Cậu vui mừng đứng lên, liền có thể thấy được gương mặt anh tuần động lòng người của Minh Huy. Anh ấy đã lấy lại được vẻ đẹp và thần thái lúc trước rồi, còn nói cười vui vẻ như vậy nữa. Thấy Minh Huy như vậy, mình đáng lẽ là phải vui mừng mới đúng chứ, nhưng mình, tại sao lại cảm thấy quặn thắt nơi ngực trái thế kia?

Ngay lúc cậu còn chưa biết nói gì thì Thảo Vân lên tiếng trước: “Bảo Khang, sao lại đứng chờ người ra vậy? Chị xin lỗi, chị có nói mà anh ấy không chịu ra gặp em. Chị xin lỗi.” Nói xong nhìn sang Minh Huy bên cạnh từ lâu đang chăm chú nhìn vào vết thương trên má của Bảo Khang.

Bảo Khang cười gượng: “Dạ, không sao, dù bằng phương thức nào thì giờ em cũng gặp được anh ấy rồi.”

Thảo Vân cười, sau đó nói: “À, chị còn chuyện quên nói với bác gái, đầu óc thật là.” Nói với Minh Huy: “Anh chờ em chút nha.” Anh gật đầu.

Không gian hiện tại chỉ còn có hai người. Bảo Khang nhìn Minh Huy, trong lòng tự nhiên chết lặng, sau đó mới cứng nhắc nói được một câu: “Anh và chị ấy đi đâu à?”

Cái gì thế?! Đây là câu hỏi quái quỷ gì đây? Mày cực khổ chờ đợi anh ấy lâu như vậy rốt cục chỉ để nói mấy lời nhảm nhí này sao! Mày thật không có tương lai mà.

Cậu cúi đầu nhìn xuống đất. Rõ ràng chỉ cần bước tới hai bước là có thể chạm tới anh ấy, rõ ràng đó là điều mày muốn làm nhất, nhưng tại sao đôi chân lại nặng nề như thế? Sao lại cảm thấy có một rào cản vô hình nào đó vậy?

Minh Huy mặt không nhìn ra được cảm xúc nào nhìn mình. Mình bị hoa mắt rồi sao? Lúc trước anh ấy luôn dùng biểu cảm yêu thương với mình, còn bây giờ, tại sao? Lâu rồi không gặp nhau như vậy, không lẽ không nhớ mình sao? Không lẽ không nhớ mình sao? Cậu vô cùng khổ sở trong lòng.

Không biết từ lúc nào Minh Huy đã ngồi trong xe, anh nói: “Vào đây đi, có chuyện muốn nói.”

Bảo Khang cảm giác lời nói của anh ấy như con gió rét, khiến cảm thấy lạnh giữa thời tiết oi bức của ngày hè. Cậu sợ hãi bước vào bên trong.

Hai người ngồi trên xe. Bảo Khang chưa bao giờ cảm thấy không khí giữa hai người lại ngọt ngào đến vậy. Cảm giác cứ như là hai người xa lạ vậy.

Đột nhiên bên má cậu bị một miếng khăn giấy màu trắng đắp lên. Là Minh Huy đang lau vết thương cho cậu. Cũng giống như tốc độ truyền thông tin của các nơ-ron thần kinh, cả người Bảo Khang lại cảm thấy ấm áp, nụ cười lại xuất hiện trên môi. Hi hi, mình suy nghĩ quá nhiều rồi, anh ấy vẫn quan tâm mình như vậy mà.

“Minh Huy, em...”

“Chúng ta dừng lại đi.”

Bảo Khang từ trên chín tầng mây rớt xuống địa ngục. Miếng khăn giấy cũng ướt đẫm màu đỏ của máu. Những điều yêu thương Bảo Khang muốn nói

ngheñ lại trong lòng.

Bảo Khang giả vờ như không nghe thấy gì, vội vàng cầm hộp cháo khoe trước mặt Minh Huy, cười: “Của anh đây. Hi, tự tay em nấu đó, không ngon không lấy tiền đâu. Anh ăn thử nhé.” Cậu mở nắp hộp ra, dùng muỗng múc, đưa lại gần miệng của Minh Huy: “Ngươi mất rồi.”

Minh Huy cầm cổ tay Bảo Khang, ngăn lại: “Không ăn. Bảo Khang...”

Cậu dường như sợ nghe thấy những lời tiếp theo, nên tìm cách trốn tránh. Cậu vẫn là dùng sức để đẩy muỗng cháo tới gần miệng Minh Huy: “Ngon lắm, anh ăn thử một chút đi.”

“Anh đã nói là không ăn!” Dứt lời cũng là lúc muỗng cháo rơi ra khỏi bàn tay của Bảo Khang, rơi xuống dưới.

Minh Huy lạnh lùng nói: “Chúng ta dừng lại đi.”

Bảo Khang nhìn cháo rơi tứ tung trên xe, khóe mắt cay cay, vết thương trong lòng hay bên ngoài đều cứ thế mà rủ nhau làm đau Bảo Khang.

Anh đang nói đùa đúng không? Đừng trêu chọc em như thế chứ, em quả thật...

Đau, rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bảy Sắc Cầu Vòng

Chương 98. Bảy sắc cầu vòng

Chịu đựng không nổi nữa, Bảo Khang đưa hai tay che mặt lại, nhưng vẫn không thể ngăn những giọt nước mắt long lanh rơi ra từ kẽ tay, lăn xuống từng giọt trên đồng quần. Cậu nấc lên trong đau khổ, nói: “Anh đang nói giỡn đúng không? Không vui chút nào.” Dù biết rằng lời nói vừa rồi của Minh Huy chắc chắn không phải là nói giỡn, thế nhưng cậu vẫn không ngừng muốn phủ nhận.

Minh Huy duy trì trạng thái không cảm xúc, nhìn sang chỗ khác: “Là thật. Anh muốn chúng ta dừng lại.”

Bảo Khang gào thét: “Dừng lại, dừng lại, dừng lại cái con mẹ anh!” Cậu không kiềm được mà chửi thề, nhào tới túm lấy cổ áo của Minh Huy: “Con mẹ nó, anh nhìn tôi nhanh lên, nhìn thẳng vào mắt tôi đây này! Đồ độc ác! Đồ đáng ghét! Đồ dối trá!”

Minh Huy vẫn không nhìn, anh nói: “Đúng, anh là một tên dối trá. Em cứ đánh anh đi, đánh đến khi nào em muốn. Đánh xong chúng ta không còn nợ gì nhau nữa.”

“Không còn nợ nhau nữa? Còn tình yêu tôi dành cho anh thì sao? Anh nói một câu là có thể xem như không có gì sao? Anh có biết lúc biết anh nằm viện tôi đã lo lắng như thế nào không? Tôi từ dưới quê một mạch chạy lên đi để thăm anh, tôi đau đớn khi thấy anh nằm trên giường bệnh xanh xao, gầy gò. Đến cả việc bị ba đánh đau đến thấu trời vì chuyện này tôi cũng chịu đựng. Kết quả thì sao? Hôm sau đến bệnh viện thì anh đã xuất viện, nhắn tin gọi điện thì không được? Anh có biết tôi mong chờ được gặp anh tới cỡ nào không? Muốn có tin tức của anh tôi đã ngồi chờ dưới gốc cây bên kia chờ cả tuần nay. Không ngờ, không ngờ, những gì tôi nghe thấy chính là lời chia tay từ anh.” Nước mắt giàn giụa theo từng lời từng chữ, rơi ướt cả áo của Minh Huy. Cậu lại gào thét: “Con mẹ nó! Anh nhìn tôi đây này!”

Minh Huy đẩy Bảo Khang ra khỏi người mình: “Anh xin lỗi.”

Bảo Khang cười nhếch môi: “Xin lỗi, ha ha, xin lỗi. Nói nhiều như vậy không phải là vì muốn nghe anh nói mấy lời không có ý nghĩa như vậy. Tôi muốn hỏi anh, thời gian qua anh ở bên tôi là vì điều gì?”

“Chơi đùa. Giờ đã chán rồi.”

Bảo Khang thần thờ: “Cũng đúng. Ha ha, đáng lẽ từ đầu nên biết tình cảm này với anh chỉ là một trò đùa. Anh đẹp trai như vậy sao lại có thể thích một thằng con trai bình thường như tôi chứ. Ha ha, là tôi tự ảo tưởng sức mạnh, tự cho mình cảm giác yêu, tự nuôi hy vọng, tự mình tạo nên vở kịch. Vỡ đẹp, tiền tài đang chờ anh kia mà. Tôi cười không nổi nữa rồi. Yêu một người thật lòng thì được gì đây?” Cậu dùng bàn tay cầu xé nơi lồng ngực của mình, những biểu bì da bị bóc ra, nằm trong móng tay của Bảo Khang.

Minh Huy ngăn cản Bảo Khang nhưng bị cậu đẩy ra: “Anh tránh ra, đừng diễn kịch với tôi nữa, nó đã kết thúc rồi.”

“Anh xin lỗi, anh thấy em cũng đẹp trai lại dễ thương, sau này còn nhiều người khác nữa.”

Bảo Khang đột nhiên tán vào mặt Minh Huy một cái thật mạnh, âm thanh kinh động trời đất: “Được rồi, tôi muốn hỏi anh một lần cuối, có thật là muốn

chia tay không?”

Minh Huy im lặng hồi lâu, quay người đi sang chỗ khác, nhẹ gật đầu.

Bảo Khang cảm hộp cháo hắt vào người Minh Huy: “Được, vậy thì tôi không làm phiền anh nữa. Tôi cho anh toại nguyện. Chúc mừng anh, anh đã diễn tròn vai đến như vậy. Anh thắng rồi, tôi thì thua thảm hại.” Nói rồi cậu bước xuống xe, lao thật nhanh chạy về phía trước.

Ở lại trong xe, Minh Huy lo lắng đưa ánh mắt nhìn theo Bảo Khang: “Bảo Khang, anh thật sự xin lỗi.” Anh lấy điện thoại ra.

Bảo Khang kiệt sức ngồi bệch xuống giữa đường. Cả người cậu giờ đây đã ướt đầm nước mưa. Con mưa hè bất chợt lại kéo đến chẳng báo trước chút nào. Cậu đau khổ, cười cũng như khóc, cổ họng đã khàn đi. Ngay cả ông trời cũng muốn chơi mình! Thế giới này tất cả mọi người đều muốn chơi mình! Ha ha, ông trời ơi, sao ông không cho thiên lôi đánh chết con luôn đi, như thế sẽ không còn đau nữa.

Cậu gào thét lên khiến những người đi đường kinh sợ. Họ nhanh chóng lướt qua cậu. Lúc này một chiếc xe bốn bánh dừng lại, có một chàng trai bước xuống, tay cầm theo ô đi lại gần Bảo Khang, đưa tay chia ra trước cậu. Bảo Khang bất ngờ nhìn lên, sau đó cầm lấy bàn tay của chàng trai, dựa theo sức kéo mà đứng lên. Cậu ôm lấy Quốc Huy, nước mắt nước mũi hòa theo làn mưa: “Anh ơi, anh ấy nói chia tay với em rồi. Anh ấy bỏ em rồi.”

Quốc Huy vỗ vỗ lưng của Bảo Khang: “Anh biết. Chúng ta về nhà thôi, không khéo sẽ bệnh mất. Người như vậy em nên vui mừng khi thoát khỏi hắn chứ, đúng không?”

“Nhưng em vẫn là cảm thấy anh ấy rất yêu em. Có phải anh ấy có nỗi khổ tâm không? Em, em, em đau lắm.”

“Đau một lần rồi thôi. Tin anh đi, sẽ còn người xứng đáng với em hơn. Em phải sống thật tốt để hắn hối hận vì đã bỏ rơi em, biết không?”

Bảo Khang vui đầu vào ngực Quốc Huy: “Lúc này em thật sự muốn nói rằng em hận anh ấy, nhưng mà em không thể.”

“Ừm, về nhà thôi. Không nên vì một người không yêu mình mà làm khổ chính mình, không xứng đáng đâu em. Cố lên, anh tin em sẽ vượt qua được, chuyện buồn nào rồi cũng sẽ nguôi.”

Bảo Khang ôm lấy Quốc Huy. Cũng là dưới cơn mưa tầm tã, cũng là hành động ôm nhau, nhưng tại sao cảm giác mang lại lại khác xa đến như vậy.

Minh Huy à, dù cho anh nói lời chia tay cay nghiệt như thế nào, dù cho em đau đớn đến cỡ nào, thì em vẫn không thể xóa bỏ tình cảm của mình dành cho anh được.

...

Trời đã khuya. Bảo Khang ra bậc thềm trước nhà ngồi. Trên tay cậu chính là hộp quà Minh Huy tặng cho cậu. Cậu nhìn nó. Những kỉ niệm trước đây lũ lượt kéo nhau về, hiện lên thật sống động trong đầu của Bảo Khang. Có phải vì tội nó biết lần này là lần cuối mình nhớ đến cho nên nó mới sống động như thật vậy không?

Minh Huy, em suy nghĩ kĩ rồi, anh chia tay em cũng là một chuyện tốt. Anh không cần phải vì em mà bị đuổi ra khỏi nhà. Không cần vì em mà lăn lộn cực khổ kiếm tiền. Không cần vì em mà phải nghe những lời chế giễu của mọi người. Anh sẽ lấy vợ đẹp, sẽ có con ngoan, một sự nghiệp mà anh hằng mong ước. Em yêu anh, chỉ cần thấy anh vui vẻ là được rồi. Yêu đâu cần ở bên nhau đúng không anh? Em yêu anh, đó là sự thật nhưng em càng không muốn vì tình yêu của mình mà lấy đi của anh tất cả những điều tốt đẹp. Em yêu anh, dù cho anh không yêu em, dù anh chỉ xem đây là một trò đùa.

Lời hứa sẽ bên cạnh nhau của chúng ta xem ra cũng chỉ như những lời nói rơi vào trong vũ trụ rồi.

Anh hứa đó, phải sống thật tốt, em sẽ luôn âm thầm dõi theo anh. À, em hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội mở quà anh tặng em lần trước rồi, hi, dù là trong tình huống không mong chờ nhất.

Cậu mở hộp quà ra. Ngay lập tức những ánh sáng rực rỡ phát ra từ những viên ngọc, mỗi ánh sáng mang một màu sắc đỏ-cam-vàng-lục-lam-chàm-tím, chiếu thẳng vào đôi mắt long lanh của Bảo Khang. Bảo Khang mỉm cười. Màu sắc của cầu vồng đây mà. Minh Huy, đẹp lắm, em sẽ giữ nó thật cẩn thận, cảm ơn anh.

[Nếu như thiên đường của hai ta

Cũng chỉ như một bức tường kiên cố

Giam cầm ước mơ của anh

Hạnh phúc phải chăng chỉ giống như cánh cửa sắt

Những chú chim kia đã bay về phương nam

Nếu như anh cứ mãi ngưỡng vọng về nơi chân trời ấy

Khao khát có được một đôi cánh

Em sẽ buông tay để anh rời xa

Đôi cánh của anh không nên ở cạnh bên đóa hồng này

Cho tới khi đóa hoa héo tàn

Nếu như lãng mạn trở thành vương bận

Em nguyện vì anh lựa chọn sự cô đơn

Nếu như quyến luyến biến thành gông cùm

Em sẽ vứt bỏ lời hứa của mình.]

(Có một thứ tình yêu gọi là buông tay - A Mộc)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: (Hết) Một Khởi Đầu Hoàn Toàn Mới

Chương 99. Một khởi đầu hoàn toàn mới (Hết)

“Sao thế?” Quốc Huy nhìn sang Bảo Khang đang trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Anh xem, mặt trời lúc bình minh thật đẹp. Trông cứ như lòng đỏ trứng vậy. Cũng lạ anh nhỉ, chỉ khi người ta sắp mất đi thì mới biết trân trọng. Hôm nay em tự dưng cảm thấy cái gì em nhìn thấy cũng đều đẹp. Hàng cây bên đường, những cô lao công, những khu chợ tấp nập người...”

Quốc Huy cười: “Thế nhìn anh có đẹp không?”

Bảo Khang nghiêng trái nghiêng phải nhìn, sau đó phán một câu: “Hôm nay anh cực kì xấu luôn.”

“Em mà, lúc nào chẳng nói anh xấu đâu. Lần này qua bên đó có khi một năm mới về đây thăm ba mẹ một lần vào dịp Tết truyền thống.”

Bảo Khang mang theo đôi mắt có chút ưu tư, chống tay lên cằm: “Em không nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Bên đó đất khách quê người không biết em có thích nghỉ được không. Bên này dù sao cũng là quê hương của mình, nên em không sợ. Còn...”

“Có anh rồi còn gì. Lúc trước anh cũng như em, nhưng lâu dần sẽ quen thuộc.”

Bảo Khang không nói gì nữa, Quốc Huy lại nói tiếp: “Khi ta ở, chỉ là nơi đất ở. Khi ta đi, đất đã hóa tâm hồn.”

Bảo Khang ngạc nhiên: “Gì đấy, anh qua bên kia lâu như vậy mà vẫn nhớ bài thơ của Việt Nam à?”

“Không, hôm trước buồn không có gì làm, lấy đại một quyển sách giáo khoa của em ra đọc thôi. Cũng may là con đọc được tiếng Việt rành rọt.”

Bảo Khang mắt húng: “Thế cơ à, còn định khen anh đây.”

Đột nhiên Quốc Huy nhìn Bảo Khang: “Sao rồi, em quyết tâm đi qua đó phải không? Nếu giờ em suy nghĩ lại còn kịp đó.”

Bảo Khang mỉm cười nhẹ nhàng: “Không phải mấy ngày trước em đã nói rồi sao. Em suy nghĩ nghiêm túc lại rồi. Em nên buông thôi, để anh ấy sống một cuộc sống tốt đẹp hơn, có lẽ vậy. Chỉ có qua đó em mới có thể dần quên đi những gì thuộc về nơi đây. Buồn thật, nhưng biết phải làm gì đây.” Cậu nhìn vào điện thoại, dường như trông đợi điều gì đó. Kế tiếp chính là nâng niu những viên đá bảy sắc cầu vồng trên tay.

“Của tên kia tặng à?”

“Dạ, đẹp thật anh nhỉ.”

Xe dừng lại. Bảo Khang, ba mẹ cậu, Quốc Huy và Duy Quang tiến vào trong sân bay làm thủ tục. Duy Quang không kiềm được xúc động, ôm lấy Bảo Khang: “Chúng ta mới chơi chung với nhau chưa lâu vậy mà phải xa cách rồi. Nhớ giữ liên lạc nhé, khi nào về Việt Nam thì nhớ gọi cho tớ. Qua bên đó cậu phải bảo trọng, phải chú ý sức khỏe. Còn nữa, lúc rảnh thì call video cho tớ. Cậu...”

Bảo Khang cắt ngang, bởi vì cậu sợ nếu như nghe nữa cậu sẽ khóc mất: “Cậu đó, tớ biết rồi, đâu phải tớ đi luôn đâu. Cậu với mẹ tớ dặn dò y chang nhau à.” Cậu nhìn sang mẹ cậu mặc dù rơm rớm nước mắt nhưng vẫn mỉm cười.

Cậu chạy lại ôm chầm lấy bà: “Mẹ ơi, sau khi con đi thi đừng khóc nha, con sẽ cố gắng về thăm mẹ thường xuyên. Mẹ ở nhà chăm sóc ba cẩn thận, đừng cho ba hút thuốc nữa. À, qua đó con sẽ mua mỹ phẩm về cho mẹ. Ba, ở nhà đừng ăn hiếp mẹ nữa.”

Bà cậu cười xoa đầu con trai. Cậu thấy ba mình đáng vẻ vẫn rất bình thường. Có phải như người ta nói không? Đàn ông bên ngoài vẫn thường lạnh lùng như thế, nhưng thật ra bên trong vẫn có rất nhiều cảm xúc, chỉ là họ giấu che giấu thôi.

Quốc Huy đã hoàn thành thủ tục, đi ra chỗ Bảo Khang đang đứng: “Cũng tới giờ rồi đó, chúng ta lên đi thôi.”

Khi nghe được câu này tất cả mọi người đều cảm thấy buồn. Mẹ Bảo Khang cuối cùng cũng không kiềm được nước mắt ôm lấy Bảo Khang: “Thằng nhóc này từ nhỏ tới lớn đều leo đèo đi theo mẹ, không ở nhà thì ở trường, vậy mà bây giờ con đi rồi. Hức hức. Con nhớ gọi về cho mẹ thường xuyên đó.”

Bà Bảo Khang la: “Bà được rồi, để con nó đi đi. Quốc Huy, qua đó mọi sự trông cậy vào con.”

Bảo Khang nhìn Duy Quang, ba mẹ, sau đó cậu lại nhìn xung quanh, nhìn thật kĩ từng người từng người một có mặt ở sân bay. Điều mà cậu mong đợi rốt cục cũng không xảy ra. Minh Huy, em đi nhé! Anh ở lại phải sống tốt đó, nhất định phải sống tốt. Cậu ôm lấy mọi người lần cuối, sau đó cầm hành lý bước đi vào bên trong. Đi được vài bước cậu lại quay đầu nhìn ba mẹ, Duy Quang ai nấy cũng đều khóc. Cậu nhanh chóng quay người lại, nước mắt cũng không giấu được nữa.

Cảm giác chia xa, chính là như thế sao? Thật sự không đành lòng.

Lên đến máy bay, cậu và Quốc Huy tìm chỗ ngồi của mình.

“Anh không ngồi kế em sao?”

Quốc Huy lắc đầu. Bảo Khang ngồi xuống cái ghế ngồi của mình. Lúc này cậu mới để ý đến một vị hành khách rất kì lạ ngồi ở cạnh cậu. Vị khách đó nhìn từ trên xuống dưới, dấp dấp, phong cách thời trang đều rất giống một người. Cậu lắc đầu, là do mình ảo giác quá rồi. Cậu nhìn lên khuôn mặt đang nghiêng về phía cửa sổ của người này, gò má đó sao mà trông giống đến lạ! Haizz, làm sao có thể là anh ấy chứ. Cậu đánh vào đầu mình một cái, đúng là quá điên rồi, sau đó lấy điện thoại ra, vào thư viện ảnh xem hình của Minh Huy: “Minh Huy, em yêu anh.” Cậu lấy tay xoa xoa gương mặt của anh ấy trên màn hình. Đó là tấm hình hai người chụp chung.

Đột nhiên vị khách kế bên, xoay đầu qua, tháo cái kính đen xuống, nói: “Bảo Khang, anh cũng vậy.”

Giọng nói quen thuộc này... Bảo Khang tim đập thình thịch, chậm rãi quay sang nhìn người bên cạnh. Vị khách đó, thật sự chính là Minh Huy. Kinh ngạc, bất ngờ! Nhưng cậu còn chưa kịp làm gì thì đã bị Minh Huy kéo vào lại về phía anh, hôn lên chóp mũi Bảo Khang: “Xin lỗi, để em chịu thiệt mấy hôm nay rồi.”

Sau đó, Bảo Khang được Minh Huy giải thích tất cả những chuyện vừa qua. Bảo Khang không kiềm được gương mặt múa vướt: “Vi đánh lạc hướng ba mẹ mà mọi người hợp lại bàn kế hoạch hi sinh em như vậy sao? Thật đáng ghét mà. Anh có biết những ngày qua em đã trải qua những gì không? Anh đúng là độc ác, độc ác độc ác!”

Minh Huy dỗ dành: “Được ở bên cạnh em thì dù có độc ác cũng được. Thôi đi mà, qua bên đó chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.”

Bảo Khang ngã vào lòng Minh Huy: “Tụi anh diễn thật là chuyên nghiệp đó. Nhưng mà, anh sẵn sàng bỏ ba mẹ và Thảo Vân ở lại để đi theo em sao?”

“Không hẳn vậy, anh nói ba mẹ là qua nước ngoài để làm việc. Sẽ về thăm ba mẹ thường xuyên.”

“Đến cuối cùng, chúng ta vẫn là nói dối mọi người để được bên nhau. Lỡ sau này bị phát hiện thì sao hả anh?”

Minh Huy xoa đầu Bảo Khang: “Anh cũng không biết được nữa, nhưng mà nó là chuyện của tương lai, chúng ta dù có lo lắng thì cũng không thể thay đổi được gì. Chúng ta phải sống cho hiện tại thôi em. Hơn nữa, chỉ cần chúng ta sống tốt, một ngày nào đó chúng ta sẽ khiến cho cả hai gia đình chấp nhận thôi. Thời gian tàn nhẫn, nhưng mà nó cũng có ích đấy.”

Bảo Khang ôm lấy Minh Huy, trong đầu vẽ ra viễn cảnh tương lai tốt đẹp của mình.

HẾT PHẦN 1

Tác giả: Liêu Phong (Phong Phong)

Fanpage: <http://facebook.com/tacgialieuphong>

Facebook cá nhân: <http://facebook.com/tg.lieuphong>

Instagram: [lieuphong_](https://www.instagram.com/lieuphong_)

Bạn đang đọc truyện *Thầy Giáo Hot Boy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.